Un lucru absolut remarcabil

HANK GREEN

HANK GREEN

UN LUCRU ABSOLUT REMARCABIL

Original: *An Absolutely Remarkable Thing* (2018)

Traducere din limba engleză de:
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

2019

CAPITOLUL UNU

Uitați care-i treaba, sunt conștientă că vă aflați aici pentru a citi o poveste de proporții epice, plină de intrigi și mister, de aventuri, de situații în care aproape că se moare și situații în care chiar se moare, dar, ca să ajungeți acolo (dacă nu cumva vreți să săriți direct la Capitolul 13, lucru pe care sunteți liberi să-l faceți, că doar n-oi fi șefa voastră!), trebuie să vă împăcați cu ideea că eu, April May, pe lângă faptul că-s una dintre cele mai importante chestii care i s-au întâmplat rasei umane, mai sunt și-o femeie de 20 și ceva de ani care a făcut niște greșeli. Mă aflu în minunata poziție de a vă fi prins la înghesuială. Am povestea, așa că o să v-o spun exact cum vreau. Asta-nseamnă c-o s-ajungeți să mă-nțelegeți și pe mine, nu doar povestea mea, așa că să nu fiți surprinși dac-o s-aveți parte și de ceva melodramă. Mă voi strădui să abordez această istorisire cu toată sinceritatea, dar recunosc, încă de pe-acum, c-o să fiu părtinitoare și că mai mereu o să-mi iau apărarea. În mod ideal, dacă va fi să v-alegeți cu ceva din toată tărășenia, aceasta nu va fi că veți ajunge, într-o măsură mai mare sau mai mică, să țineți partea uneia sau alteia din tabere, ci, pur și simplu, că veți ajunge să înțelegeți că și eu sunt (sau, cel puțin, c-am fost) doar o biată ființă umană. Și exact așa mă și simțeam, ca o biată ființă umană, în timp ce-mi târam fundul obosit pe 23rd Street la ora 2:45 dimineața, după ce avusesem o zi de lucru de 16 ore într-o companie aflată la început de drum, a cărei denumire (din cauza unui contract de tot rahatu) n-o să v-o pot dezvălui. Să faci o facultate de arte ar putea părea o decizie financiară groaznică, dar nu e cu adevărat astfel decât dacă ești nevoit să iei grămezi peste grămezi de credite pentru studii ca să-ți finanțezi educația de fițe. Și, desigur, eu fix asta făcusem! Părinții mei erau înstăriți, administrau o afacere care furniza echipamente fermelor mici și mijlocii care creșteau vaci de lapte. Cum ar fi chestiile alea mici pe care le agăți de vaci să le mulgi laptele și pe care ai mei le vindeau și distribuiau. Afacerea mergea bine, suficient cât să nu intru prea mult în datorii dacă m-aș fi dus la o facultate de stat. Numai că eu nu făcusem asta. Așa c-aveam credite de plătit. Și-ncă multe! Ca atare, după ce am sărit din specializare în specializare (publicitate, arte frumoase, fotografie, ilustrație) și m-am hotărât, în cele din urmă, să obțin prozaica (dar măcar utila) licență în

design, am acceptat prima slujbă care m-ar fi ținut în New York, departe de vechiul meu dormitor din casa părinților din California de Nord.

Slujba aceea era la o companie aflată la început de drum și, în mod clar, sortită eșecului, finanțată ca dintr-un puț fără fund de oameni bogați care nu erau în stare să viseze decât la cel mai plictisitor lucru la care e în stare să viseze un om bogat: să se îmbogățească și mai tare. Desigur, să muncești într-o companie aflată la început de drum înseamnă să faci parte din „familie" așa că, atunci când lucrurile merg prost, când trec termenele-limită în zbor pe lângă tine, când pe un investitor îl apucă nervii ori *fiindc-așa se-ntâmplă-n viață*, *pur și simplu,* nu scapi de la muncă înainte de 3:00 dimineața. Chestie pe care, sincer, eu, una, n-o prea suportam. Și nu suportam să trudesc în halu' ăsta pentru că, oricum, aplicația de gestionare a timpului pe care-o crea compania mea era o tâmpenie și n-avea să le fie de vreun ajutor oamenilor! Și aveam oroare de muncă pentru că știam că lucram doar pentru bani și pentru că angajaților li se cerea să-și trateze slujba ca și cum ar fi fost însăși viața lor, nu doar un serviciu oarecare, de zi cu zi, ceea ce-nsemna că n-aveam deloc timp să lucrez la proiectele personale.

DAR…!

Chiar lucram în domeniul pentru care îmi obținusem licența, adică făcând design grafic, și eram retribuită suficient cât să-mi permit să-mi plătesc singură chiria la mai puțin de un an după terminarea facultății! Atmosfera de la birou era, practic, aproape criminală și-mi cheltuiam jumătate din venit ca să dorm în sufrageria unui apartament de două camere, dar reușeam totuși să mă descurc.

Hai c-acum chiar că v-am vândut gogoși din alea gogonate rău! Adevăru' e că patul meu o fi stat el în sufragerie, dar eu, una, dormeam (în cea mai mare parte a timpului) în dormitor, în camera Mayei. Nu trăiam cu ea, eram doar colege de apartament, iar April-cea-din-trecut ar vrea să vă explic foarte clar lucrul acesta. Care-i diferența? Păi…, în mare parte, faptul că nu fuseserăm combinate când ne mutaserăm împreună. E comod să te cuplezi cu colega de apartament, dar e și-un pic derutant când ați locuit deja împreună anterior, mai tot timpul facultății, iar apoi ați devenit un cuplu, care, iată, a reușit să rămână împreună vreme de mai bine de-un an deja!

Și, dacă se-ntâmplă să fi locuit deja ca niște colege, vă-ntrebați când apare întrebarea: „Ar trebui să ne mutăm-mutăm împreună, ca iubite?" Ei bine, pentru Maya și pentru mine, aceasta a fost formulată astfel: „Se poate

să mutăm și noi salteaua aia de la second-hand din sufragerie, să putem sta pe canapea când ne uităm la un film pe Netflix?" Și, pân-acum, răspunsul meu a fost: „În niciun caz, suntem doar colege de apartament care mai și ies împreună!" Și ăsta-i motivu' pentru care încă mai există un pat în sufrageria noastră.

Doar v-am prevenit c-o s-aveți parte și de ceva melodramă!

Să ne-ntoarcem însă la miezul acelei nopți fatidice de ianuarie! Porcăria de aplicație trebuia lansată într-o nouă versiune pe AppStore până săptămâna următoare, iar eu așteptasem aprobările finale pentru niște schimbări ale interfeței cu utilizatorul și… – mă rog, chiar nu cred că vă interesează, erau doar niște răhățișuri plicticoase legate de serviciu. În loc s-ajung devreme, am stat până târziu, așa cum preferasem întotdeauna. Mi se stafidise de tot creierul de la cât mă străduisem să descifrez îndrumările criptice ale șefilor care nu erau în stare să deosebească grafica raster de aia vectorială. Am ieșit din clădire (era un spațiu unde lucrau angajații mai multor firme, nici măcar niște birouri închiriate special pentru noi) și am mers pe jos vreo trei minute spre stația de metrou.

Și atunci mi-a fost respinsă cartela de transport MetroCard. FĂRĂ NICIUN MOTIV! Mai aveam una la muncă și chiar nu știam câți bani îmi mai rămăseseră în cont, așa că mi s-a părut c-ar fi fost mai bine să mă întorc cale de trei cvartale la birou, să nu mai dau de vreo belea.

Și-uite că se face verde la semafor, așa că traversez 23rd Street și un taxi claxonează strident, de parcă n-ar fi trebuit să mă aflu pe trecerea de pietoni. Hai nu zău, băi, *eu* am verde! Cotesc înspre birou și imediat o văd. Când mă apropii, devine clar că e… o sculptură cu ADEVĂRAT excepțională.

Vreau să zic, SUPERTARE, dar și un pic „supertare ca la New York", dacă-nțelegeți ce vreau să zic? Cum să vă explic eu ce-am simțit? Cred că… ei bine… la New York, oamenii trudesc vreo zece ani numai și numai pentru a crea ceva absolut uimitor, ceva care surprinde atât de perfect esența unei idei, încât, dintr-odată, lumea devine de zece ori mai limpede. Iar ceea ce au creat e ceva frumos, puternic și căruia cineva i-a dedicat o uriașă parte din viață. La știrile locale apare un reportaj și toată lumea zice: „Admirabil!", după care a doua zi uităm de el din pricina vreunui alt LUCRU ABSOLUT REMARCABIL ȘI PERFECT, ceea ce nu le face pe celelalte lucruri să fie mai puțin minunate sau lipsite de unicitate… Numai

că, pur și simplu, există o grămadă de oameni care fac o grămadă de lucruri absolut uimitoare, așa încât, în cele din urmă, ajungi ușor blazat.

Așa m-am simțit și eu atunci când l-am văzut – un Transformer[1] înalt de trei metri, îmbrăcat într-un costum de samurai, cu pieptul uriaș ca un butoi ridicat spre cer la vreo 1,20 – 1,50 metri deasupra capului meu. Care trona acolo, fix în mijlocul trotuarului, plin de energie și putere. Și părea că în orice moment ar fi putut să se răsucească și să-și ațintească *asupra mea* privirea aceea lipsită de expresie, dar atât de regală! Numai că, în loc de asta, el se mulțumea să stea doar locului, tăcut și aproape disprețuitor, ca și cum lumea nu ar fi meritat deloc ca el să-i acorde atenție. La lumina felinarelor de pe stradă, metalul său era doar un amestec de negru mat ca noaptea și argint ca oglinda. Și era făcut, în mod clar, din metal… nu părea deloc vreo chestie ieftină de carton vopsită cu spray-ul, ca acelea din care se fac armurile pentru *cosplay*[2]. Și era uluitor de bine realizat! Am zăbovit vreo cinci secunde înainte să încep să tremur – și de frig, dar și din cauză că mă holbasem la chestia aia – și să-mi continui drumul.

Și atunci m-am simțit CEA MAI MARE NESIMȚITĂ!

Adică eu sunt o artistă care muncește mult prea mult la un serviciu profund neinteresant doar pentru a plăti o chirie exorbitantă și pentru a rămâne în acest oraș, în mijlocul celei mai creative și influente culturi de pe Pământ… Iar în fața mea, în mijlocul trotuarului, se înalță o operă de artă care este rodul unor eforturi uriașe, o instalație la care artistul a muncit, probabil, ani și ani în șir, numai și numai ca să-i facă pe oameni să se oprească din drum, să se uite și să cadă un pic pe gânduri! Iar eu, înrăită de traiul într-un oraș mare și epuizată mental de orele nesfârșite în care nu făceam decât să mut pixeli de colo-colo, nici măcar nu mai reușeam s-arunc înc-o privire unui lucru absolut magnific!

Mi-amintesc destul de clar acel moment și-o să vi-l descriu. M-am întors la sculptură, m-am ridicat pe vârfuri și i-am zis:

— Crezi c-ar trebui să-l sun pe Andy?

Uriașul, bineînțeles, n-a reacționat în niciun fel.

— Tu stai neclintit dacă într-adevăr crezi că e-n regulă să-l sun pe Andy! am continuat.

Și așa se face că i-am dat telefon.

Dar, mai întâi, trebuie să vă ofer câteva informații despre Andy!

Cunoașteți momentele acelea când viața se schimbă și zici: „Categoric, negreșit, am să continui să-i iubesc, să-i apreciez și să țin legătura cu toți

acești oameni grozavi alături de care mi-am petrecut atâția ani, în ciuda faptului că viețile noastre încep să se schimbe foarte mult chiar de pe-acum"? După care ai putea foarte bine să-i și ștergi pe toți tipii ăia din lista de prieteni de pe Facebook pentru că, oricum, n-ai să-i mai vezi vreodată? Ei bine, Andy, Maya și cu mine reușiserăm cumva (până în momentul acela, cel puțin) să evităm această soartă. Eu și Maya o făcuserăm prin ocuparea acelorași 37 m². Andy însă locuia în cealaltă parte a orașului și nu făcuserăm cunoștință cu el decât în anul trei de facultate. În acea perioadă, Maya și cu mine ajunseserăm să mergem cam la aceleași cursuri, pentru că ne plăceam mult. Evident, făceam parte din aceeași echipă ori de câte ori apărea un proiect care trebuia lucrat de mai mulți studenți. Numai că profesorul Kennedy ne împărțea în echipe de câte trei, ceea ce a-nsemnat că a trebuit să alegem, la întâmplare, și o a treia roată la bielă. Cumva, ne-am trezit pe cap cu Andy (sau, probabil, din punctul lui de vedere, el s-a trezit pe cap cu noi).

Știam cine era. Îmi făcusem un soi de părere despre el, care putea fi rezumată, în principal, astfel: „tipul ăla care e, cu siguranță, cu mult mai încrezător în sine decât ar avea dreptul să fie". Era uscățiv și stângaci, cu pielea albă ca hârtia de imprimantă. Presupusesem că începea să se tundă prin a-i cere frizerului să facă astfel încât să arate ca și cum nici nu s-ar fi tuns. Era însă mereu gata să facă vreo remarcă spirituală și, de cele mai multe ori, aceasta era fie amuzantă, fie pătrunzătoare.

Proiectul nostru în trei ne cerea să tratăm un produs fictiv ca și cum ar fi fost cine știa ce mare brand. Crearea ambalajului era opțională, dar aveam nevoie de câteva alternative de siglă și de un ghid stilistic (care e ca o cărticică în care li se spune tuturor cum ar trebui prezentată sigla respectivului brand, ce fonturi și ce culori trebuie folosite și în ce situații). Era mai mult sau mai puțin de la sine înțeles că aveam să lucrăm pe vreo companie inventată, una mișto și în ton cu cele mai la modă tendințe, una care respecta principiile comerțului echitabil și făcea blugi cu buzunare complet inutile sau ceva de genu' ăsta. De fapt, mai tot timpul ajungeam să ne alegem o fabrică de bere fictivă, pentru că… ei bine, pentru că eram studenți! Cheltuiam o groază de bani numai și numai ca să ne cultivăm gustul pentru bere și să putem da dovadă de snobism în această privință.

Sunt sigură că în direcția aceea am fi luat-o eu și Maya, dar Andy fusese intolerabil de încăpățânat și cumva, cumva, ne convinsese că aveam să construim identitatea vizuală a „Bubble Bum"[3], o gumă de mestecat

inventată care mirosea a… fund. La început, argumentele lui fuseseră prostești: cum că, oricum, n-aveam s-ajungem noi să facem cine știe ce rahaturi elegante și cool după absolvire, așa că puteam foarte bine să nu luăm proiectul prea în serios. Ne-a convins însă atunci când a devenit serios: „Uitați care-i treaba, gagici”, ne zisese el, „e ușor să faci ceva cool să pară cool, de-aia alege toată lumea așa ceva. În fond, totuși, cool are să fie mereu plictisitor. Ce-ar fi să facem ceva tâmpit să pară uimitor? Ceva complet nevandabil să devină supertare? *Asta* e adevărata provocare. *Asta* chiar cere pricepere. Hai să dovedim că ne pricepem!”

Mi-aduc aminte foarte clar de acel moment, pentru că atunci mi-am dat seama că Andy nu era chiar așa superficial.

Când ajunsesem aproape de finalul proiectului, nu mă putusem abține să nu mă simt, oarecum, superioară celorlalți colegi, care-și luaseră atât de în serios blugii lor strâmți și fabricile lor de bere artizanală. Iar produsul nostru final chiar arăta grozav. Andy era – o știusem, cumva, dar nu trecusem acest lucru la categoria „chestii importante” – un ilustrator extrem de talentat, iar cu iscusința Mayei la scrisul de mână și contribuția mea ce ținea de paleta coloristică, produsul sfârșise prin a arăta chiar mișto.

Așa l-am cunoscut, Maya și cu mine, pe Andy și slavă Domnului c-am făcut-o! La drept vorbind, ne trebuia o a treia… roată la bielă, să mai echilibreze intensitatea perioadei de început a relației noastre. După proiectul Bubble Bum, care lui Kennedy îi plăcuse atât de mult, că-l pusese pe site-ul cursului, am devenit un soi de trio. Am lucrat împreună chiar și la niște colaborări ca freelanceri, iar, din când în când, Andy venea pe la noi și ne silea să jucăm jocuri din alea de societate de pe vremuri. După care ne petreceam seara discutând despre politică ori despre visele și neliniștile noastre. Faptul că era, evident, un pic îndrăgostit de mine nu ne deranjase pe niciunul dintre noi, pentru că el știa bine că eram „luată” și pentru că nu cred că Maya îl considerase vreodată o amenințare. Cumva, de relația noastră nu se alesese praful după absolvire și continuaserăm să ne petrecem timpul cu amuzantul, ciudatul, inteligentul și tâmpițelul de Andy Skampt!

Pe care tocmai îl sunasem la 3:00 dimineața.

— Ce mama naibii, April, e ora 3:00! s-a rățoit el când mi-a răspuns.

— Am dat peste ceva ce s-ar putea să-ți placă să vezi.

— Mi se pare c-ar mai putea s-aștepte până mâine.

— Nu, chestia asta e chiar cool! Ia-ți și camera de filmat… Jason are și niște reflectoare, cumva?

Jason era colegul de apartament al lui Andy – amândoi voiau să devină celebri pe internet. Făceau transmisiuni în direct cu ei înșiși jucând jocuri video pentru un public minuscul și mai urcau pe YouTube și-un *podcast* pe care-l filmau singuri și-n care prezentau cele mai bune scene în care mureau personaje din filme sau seriale care fuseseră transmise la TV. Mie asta mi se părea ca boala aia incurabilă pe care o au mulți tipi înstăriți, care, în ciuda unor munți întregi de dovezi care demonstrează contrariul, tot mai sunt ferm încredințați că lumii realmente îi mai trebuie încă un *podcast* comic realizat de albi! E cam dur ce zic, știu, dar așa mi se părea mie atunci. Acum, desigur, știu ce ușor e să te simți lipsit de importanță dacă nu se uită nimeni la tine! De atunci am ascultat și *Stainspotting*[4] ăla al lor și e chiar destul de amuzant.

— Stai așa… ce se petrece? Ce să fac? a întrebat el.

— Uite ce să faci: să vii pe jos până la Gramercy Theatre și să iei cu tine cât de multe dintre prostiile video ale lui Jason poți. Zău, n-ai să regreți! Așadar, nici să nu-ți treacă măcar prin cap să te-ntorci la cine știe ce joc *hentai*[5] cu realitate virtuală jucai… Ce am eu e mai bun, îți promit.

— Așa pretinzi, da' ai jucat vreodată *Cherry Blossom Fairy Five,* April May? Ia zi: ai jucat sau nu?

— Închid, să știi! Să fii aici în cinci minute!

Și-am închis.

Câțiva oameni care nu erau Andy au trecut pe lângă mine cât l-am așteptat. Manhattanul nu mai e chiar la fel de pe bune cum era cândva, cu siguranță, dar New York rămâne orașul care nu doarme niciodată. Mai e și orașul lui: „Priviți, aista-i câmpul pe care-mi cresc cultura de «Zău că-mi pasă!» Admirați-l doar, să vedeți cât e de sterp!" Oamenii aruncau o privire fugară sculpturii și-și continuau drumul, așa cum fusesem cât pe ce să fac și eu. M-am străduit să par că aveam treabă. Manhattanul e un loc sigur, dar asta nu înseamnă că o femeie de 23 de ani singură pe stradă la 3:00 dimineața n-o să fie hărțuită de vreun trecător.

Următoarele câteva minute le-am petrecut lângă sculptură. În Manhattan nu e niciodată întuneric deplin, așa că de jur-împrejur erau tot felul de lumini, dar umbrele adânci și dimensiunea sculpturii îngreunau înțelegerea ei. Căci, ce-i drept, era masivă. Cântărea, probabil, câteva sute de kilograme. Mi-am scos mănușa și am împuns-o, descoperind că, surprinzător, metalul nu era rece! Nu era nici tocmai-tocmai cald… dar era tare. Am ciocănit statuia pe pelvis și nu a scos sunetul de clopot la care mă

așteptasem, ci, mai degrabă, unul gol, înăbușit, care-a fost urmat de un zumzăit ușor. Am început să-mi zic că așa intenționase artistul, că scopul era ca oamenii din New York să interacționeze cu acest obiect… să-i descopere proprietățile. Când ești la Arte, ajungi să te gândești mult la obiectivele și intențiile creatorilor. Asta era starea implicită: VEZI O OPERĂ DE ARTĂ ⇒ CRITICI O OPERĂ DE ARTĂ.

În cele din urmă, m-am oprit din criticat, să pot absorbi ceea ce vedeam. Începuse chiar să-mi placă. Nu așa cum îți place creația cuiva, ci în felul în care îți place arta care e cu adevărat de calitate și cu care, pur și simplu, te mulțumești să te desfeți. Era atât de deosebit de alte chestii pe care le mai văzusem! Și curajos în Transformeritatea lui. Adică, mie mi-ar fi groază să creez ceva care să fie, în orice măsură, o reflectare vizuală a unor roboți *mecha*[{6}]… Doar nimeni nu vrea să-i fie comparată opera cu ceva care este popular la nivel de mase! Asta-i chiar cea mai rea soartă din toate cele posibile pentru un artist!

Sculptura avea însă ceva aparte. Părea să fi venit din cu totul alt loc decât orice lucrare pe care o mai văzusem vreodată, fie ea cioplită sau nu. Eram destul de captivată de ea când m-a smuls Andy din starea mea.

— Ce mama mă-sii absolute…!

Avea un rucsac, curelele a trei camere de filmat și ducea în mână două trepiede.

— Exact! am replicat.

— Chestia aia! E… SUPERTARE!

— Știu… Partea groaznică e c-am fost cât pe ce să trec pe lângă ea. Mi-am zis: „Ei bine, uite încă o chestie al naibii de cool din New York” și mi-am continuat drumul. Numai că mi-am dat seama că nici nu auzisem și nici nu văzusem nimic despre ea și cum tu te afli mereu în căutarea unui mare hit „viral”, ai putea foarte bine să dai știrea în exclusivitate pe canalul tău. Așa că am păzit-o pentru tine.

— Vasăzică, tu ai văzut opera asta mare, frumoasă și musculoasă de artă și cine ți-a venit primul în minte? Andy Skampt! a zis el, înfigându-și aproape degetele mari în piept.

— Ce să zic: „LOL”! i-am răspuns, sarcastică. De fapt, m-am gândit că ți-aș face o favoare și uite-o, așa că poate-ai vrea să-mi fii, nu știu… Recunoscător?

Un pic abătut, mi-a întins un trepied.

— Hai să-ncepem s-aranjăm rahaturile astea atunci! Tre' să trecem la treabă până nimerește vreunu' de la postu' Channel 6 matol pe-aici și ne fură exclusivitatea.

În nici cinci minute, camera de filmat fusese instalată, reflectorul pe baterii lumina puternic, iar Andy își prindea microfonul la rever. Nu arăta așa de adormit ca în facultate. Renunțase la purtatul stupizeniilor ălora de șepci de baseball și la tunsorile lui… ciufulite (sau doar neobișnuite) în favoarea unei freze scurte și ondulate care-i punea în valoare forma feței. În ciuda faptului că era cu 20 de centimetri mai înalt și aproape de aceeași vârstă cu mine, părea mai mic.

— April! m-a strigat.

— Da!

— Cred că tu ar trebui să stai aici…, mi-a sugerat.

I-am răspuns c-un soi de mârâit derutat.

— În fața camerei, a adăugat.

— Bine, omule, da' ăsta-i visu' tău, nu al meu! am sărit cât colo. Eu, una, habar n-am care-i faza cu YouTube-ul!

— Doar… adică, ei bine…, a bâiguit Andy.

Privind retrospectiv, cred că e posibil (deși, recunosc, nu l-am întrebat niciodată asta) ca el să fi avut o oarecare idee că treaba asta avea să devină o mare chestie. Nu chiar atât de mare pe cât avea să ajungă, dar totuși…

— Să nu crezi c-ai să-mi intri în grații dacă-mi oferi celebritatea pe internet! l-am asigurat. Nici măcar nu mi-o doresc.

— Ai dreptate, dar tu chiar n-ai habar cum să mânuiești camera asta, mi-a trântit-o.

Îmi dădeam seama că el căuta un pretext, dar nu și de ce.

— Nu știu să fac chestii în spatele camerei, dar nici în fața ei! Doar tu și Jason le vorbiți internauților cât e ziulica de lungă. Eu de-abia dacă am un amărât de cont pe Facebook.

— Ai pe Instagram, las' că știu eu! mi-a răspuns.

— Ăla-i altceva, i-am explicat, zâmbind, cu un aer superior.

— Nu prea, m-a lămurit. Îmi dau seama că-ți pasă ce postezi acolo. Nu păcălești pe nimeni, să știi! April, „ești o fată… digitală, care trăiește într-o lume… digitală”[7]. Cu toții știm cum să jucăm în spectacolu' ăsta!

Fie binecuvântat Andy pentru stilul lui de a vorbi lipsit de menajamente! Avea dreptate, desigur. Mă străduisem din răsputeri să nu mă intereseze mediile de socializare online și, realmente, preferam să-mi petrec timpul

prin galeriile de artă decât să stau pe Twitter. Nu eram însă atât de detașată de aceste instrumente pe cât pretindeam c-aș fi fost. Faptul că mă necăjeau ăia care-și alcătuiseră cu atâta atenție „personalitățile pentru internet” era parte integrantă din personalitatea *mea* atent creată numai și numai pentru internet. Chiar și așa, cred că simțeam amândoi că Andy făcea un efort să demonstreze o chestie care nu era pe deplin adevărată.

— Andy, despre ce-i vorba aici, de fapt? l-am întrebat direct.

— E vorba doar despre faptul că…, a început el, trăgând adânc aer în piept. Cred c-ar fi mai bine pentru artist să fii tu în fața camerei. Eu sunt un nenorocit de măscărici, știu în ce hal arăt. Oamenii, pur și simplu, nu mă vor lua în serios. Tu arăți ca o artistă adevărată, cu jacheta asta marinărească la două rânduri a ta și cu pomeții tăi! Arăți ca o persoană care știe despre ce vorbește. Tu *chiar* știi despre ce vorbești și o faci foarte bine, fata mea! Dacă o să mă pun eu pe turuit, o să se transforme totul într-o glumă. Unde mai pui că tu l-ai găsit, cred că e mai logic să stai tu și fața camerei.

Spre deosebire de majoritatea colegilor din promoția mea care terminaseră cu o diplomă în design, pe mine chiar mă preocupau cu adevărat mai mult artele frumoase. Dacă vă întrebați care e diferența, ei bine, artele frumoase au de-a face cu operele care există numai și numai cu scopul de a exista. Artele frumoase sunt, pur și simplu, artă pentru artă, artă de dragul artei. Designul e o artă care face ceva… altceva. Seamănă, mai degrabă, cu o formă de inginerie vizuală. Am început facultatea concentrându-mi toată atenția asupra artelor frumoase, dar, la sfârșitul primului semestru, luasem deja hotărârea că, poate, într-o bună zi, urma să vreau să am și eu un loc de muncă adevărat. Așa că am trecut la publicitate, care mi-a displăcut complet și am tot schimbat specializarea de câteva ori, până când am cedat și m-am dus la design. Numai că acordam mai mult timp și mai multă atenție reprezentanților artelor frumoase din Manhattan decât oricare dintre prietenii mei de la design. Acesta era unul dintre motivele pentru care îmi doream cu disperare să rămân în oraș. Poate că sună prostește, dar faptul că eram o tipă de 20 și ceva de ani din New York mă făcea să mă simt importantă. Chiar dacă eu, una, nu cream adevărate opere de artă, cel puțin, reușeam să mă descurc în acest oraș, departe de afacerea banală de furnizat produse pentru fermele de vaci de lapte a părinților mei.

În cele din urmă, cum Andy nu dădea semne că ar fi vrut să renunțe, am decis și eu că n-avea să fie mare lucru. Așa că mi-am băgat microfonul pe

sub cămașă… Firul era deja cald, căci fusese încălzit de trupul lui Andy. Lumina îmi bătea în ochi, așa că abia-abia dacă mai vedeam obiectivul camerei de filmat. Era foarte frig și mai adia și un vânticel, iar noi eram singuri-singurei pe trotuar.

— Ești gata? m-a întrebat Andy.

— Dă-mi microfonul ăla odată! i-am zis, arătând spre o geantă deschisă care zăcea pe jos.

— Lavaliera va ține pasul, n-ai nevoie de el.

Habar n-aveam ce zice, dar am prins ideea.

— Nu, doar ca recuzită… ca să pot… „să-i iau un interviu”?

— Ah… tare! a fost el de acord.

Mi-a întins microfonul.

— OK, am zis.

— OK, merge camera!

CAPITOLUL DOI

— OK, merge camera!

L-ați auzit, desigur, pe Andy zicând aceste cuvinte… dacă v-ați aflat vreodată suficient de aproape de o conexiune la internet, încât să le puteți desluși. Indiferent dacă vorbiți sau nu engleza. Indiferent dacă ați avut în viața voastră vreun dispozitiv electronic sau nu. Indiferent dacă sunteți miliardari chinezi sau ciobani neozeelandezi! Le-au auzit până și rebelii care luptă pentru eliberarea Nepalului! Pentru că fac parte din cea mai vizionată creație multimedia din toate timpurile. Una care a fost vizionată de mai multe ori decât numărul oamenilor de pe Pământ! Google estimează că 94% dintre oamenii care sunt acum în viață au văzut videoclipul *Carl New York.* Și, presupun că, până în momentul ăsta, și destui dintre cei care, între timp, au murit.

După ce a montat Andy videoclipul, iată, în mare, ce înfățișa acesta.

Pe mine care sunt… complet varză. Pentru că eram deja trează de 22 de ore! Și aproape deloc machiată! În plus, sunt înțolită în conformitate cu codul vestimentar de la serviciu care nu-mi cerea, esențialmente, decât să port „orice te face să pari că puțin îți pasă cum te-ai îmbrăcat”, așa că am doar o geacă de blugi peste un hanorac alb, iar blugii mei sunt tăiați în genunchi și nu-mi prea țin de cald. Părul negru mi-e desfăcut pe umeri, iar lumina îmi bate-n față, așa că mă chinui din răsputeri să nu mijesc ochii. Cu toate astea, nu arăt rău deloc. Dar poate că am ajuns să cred asta pentru că m-am uitat la videoclip de suficiente ori ca să-mi fi trecut toată jena. Am ochii suficient de negri, încât să pară formați numai din pupilă chiar și când e soarele sus pe cer. Îmi strălucesc dinții în lumina reflectorului cu LED al lui Jason. Cumva, par voioasă. Zăpăceala provocată de lipsa de somn a pus stăpânire pe mine. Sunt răgușită.

— Salut! spun, privind spre cameră. Numele meu este April May și mă aflu la intersecția străzilor 23rd cu Lexington, alături de un vizitator neanunțat și ciudat. A sosit cândva înainte de ora 3:00 în această dimineață și stă de pază în fața restaurantului Chipotle Mexican Grill de lângă Gramercy Theatre ca un războinic antic al unei civilizații necunoscute. Privirea lui de gheață e, oarecum, mângâietoare, de parc-ar zice: „Uitați care-i treaba, niciunul dintre noi nu are habar ce să facă, nu-i așa, cu viața lui… Nici măcar războinicul înalt de trei metri aici de față”. Vă deprimă

povara vieții? Nu vă faceți griji… sunteți neînsemnați! Mă simt mai în siguranță vegheată de el? Nu! Dar poate c-aici nu-i vorba numai despre siguranță!

O pereche care se îndreaptă spre casă după o seară lungă trece pe lângă mine exact când zic asta, uitându-se peste umăr mai degrabă la cameră decât la afurisitul ăla de ROBOT uriaș.

Și, brusc, se schimbă unghiul de filmare. (Asta s-a întâmplat însă după câteva clipe în care eu am tot bălmăjit nedeslușit, căutând ceva de zis și părând idioată, iar Andy m-a asigurat c-are să scoată la montaj părțile alea.)

— Îl cheamă Carl! anunț. Salut, Carl!

După ce spun aceste cuvinte, mă ridic pe vârfuri și-mi îndrept microfonul de recuzită spre statuie. Sunt mică de statură, am doar 1,57 metri, ceea ce-l face pe robot să pară și mai mare decât e-n realitate. Și, desigur, Carl nu zice absolut nimic.

— Un robot cam scump la vorbă, dar a cărui înfățișare e extraordinar de grăitoare! trăncănesc eu mai departe.

Iar o tăietură la montaj, și-acum mă uit din nou spre cameră.

— Carl, neclintit, solid și, întrucâtva, cald la atingere, un robot înalt de trei metri pe care newyorkezii nu par a-l considera prea interesant.

Iar o tăietură.

— Ce cred ei că este? spun. Vreo instalație artistică? Proiectul de suflet al cine știe cărui artist evacuat din apartamentul acestuia odată cu chiriașul datornic? Un element de recuzită uitat de vreo echipă care-a filmat ceva prin apropiere? A devenit, oare, orașul care nu doarme niciodată unul care e prea cool să mai bage în seamă chestiile cele mai ciudate și uluitoare care apar în mijlocul său? Nu, nu, ia stați! Un tânăr tocmai s-a oprit să se uite la Carl! Ia să-l întrebăm ce părere are!

Tăietură.

Andy se află și el acum în fața microfonului fals cu mine.

— Și pe tine te cheamă…? îl întreb.

— Andy Skampt, îmi răspunde.

Cumva, el e mai agitat decât mine.

— Și poți confirma că-i un robot înalt de trei metri în fața la Chipotle Mexican Grill?

— Da, bâiguie.

— Și poți confirma că asta nu-i normal, în mama mă-sii?

— Îhî!

— Ce crezi că vrea el să reprezinte? îl pisez eu.

— Chiar nu știu, mărturisește. Dacă stau să mă gândesc, Carl mă cam îngrozește.

— Mulțumesc, Andy!

Urmează o altă tăietură.

— Iată, așadar, cetățeni ai lumii! Un bărbat-robot uriaș, impunător, terifiant și ușor călduț a sosit în New York, iar, prin nemișcarea lui, a devenit, cumva, interesant doar pentru un amărât de videoclip de numai un minuțel și nimic mai mult.

Eu spun toate astea doar ca să asigur fundalul sonor pentru diverse prim-planuri cu robotul, în care imobilitatea lui devine, cumva, de-a dreptul… mișcătoare, iar energia pare să îi scânteieze sub suprafață.

Cât am stat în fața camerei, m-am tot gândit la artistul (sau artista) care realizase sculptura aceea. Poate c-o fi fost o colegă creatoare care-și pusese tot sufletul într-un lucru absolut remarcabil care era posibil să ajungă să fie ignorat de lumea întreagă. Încercam să-i citesc gândurile. Încercam să-mi dau seama de ce crease chestia asta și, în același timp, criticam lumea pentru că ignora cu atâta cruzime frumusețea și forma.

„APEL CĂTRE TOȚI NEWYORKEZII! APRECIAȚI ȘI VOI CÂT DE COOL POATE SĂ FIE CÂTE-O CHESTIE!” îmi venea să strig.

Voiam să îi trezesc pe toți și să-i fac să zăbovească fie și numai vreo câteva clipe uitându-se și minunându-se de cât de uimitoare, de excepțională putea fi o creație umană. Ceea ce, privind retrospectiv, e de-a dreptul ilar.

— E bine? l-am întrebat, în cele din urmă, pe prietenul meu.

— Da, grozav, fantastic, ești adorabilă, deșteaptă și internetul o să te iubească! m-a asigurat Andy.

— Oh, exact ce mi-am dorit dintotdeauna! am replicat, lipsită de orice expresie. Dintr-odată, mă simt extrem de obosită, i-am mărturisit.

— Păi da, logic. De ce mai ești încă trează la ora asta?

— Vrei să spui: pe lângă faptul c-am descoperit robotul ăsta uriaș? Știi tu, a mai trecut o zi, a mai apărut o altă criză care ne-a ținut pe toți la muncă…

— Măcar tu ai un loc de muncă! mi-a replicat el.

Andy își încerca norocul ca freelancer, ceea ce reprezintă exact chestia pe care-o faci atunci când nu ești nevoit să-ți bați capul cu plata creditelor tale de studii fiindcă taică-tu e-un avocat putred de bogat din Hollywood.

Și uite-așa, dintr-odată, nu mai vorbeam deloc despre Carl. Andy a luat câteva prim-planuri cât mă plângeam eu de serviciu și mi-a povestit despre un client nou care dorea ca sigla firmei sale să aibă un aspect mai „computeristic”. Am mers până într-acolo, încât să mă cațăr pe umerii lui, să ajung cât puteam de aproape de fața robotului, încercând să țin camera cât de stabilă izbuteam ca să filmez niște cadre în plus. Și-uite-așa am mai trăncănit doar despre muncă și viață și s-a făcut aproape 4:00 dimineața.

— Ei bine, chestia asta fost al naibii de ciudată, April May! mi-a zis Andy. Mulțumesc că m-ai sunat să ies în răcoarea nopții și să fac un filmuleț cu un robot alături de tine!

— Și eu îți mulțumesc și nu, nu vin la tine să mă uit cum îl montezi. Mă duc să mă bag în pat. Dacă mă suni înainte de amiază, te-nfig în chestia aia țepoasă de pe capul lui Carl!

— Plăcerea e mereu de partea mea!

— Ne vedem mâine!

În metrou, în drum spre casă, mi-am trecut telefonul pe modulul „Nu deranjați!” În noaptea aceea am avut parte de cel mai odihnitor somn de care-aveam să mai am vreodată parte până după moarte.

CAPITOLUL TREI

M-am sculat din somn la 2:00 după-amiaza. Nu mă trezisem nici măcar când se dăduse Maya jos din pat. A intrat în cameră făcând șmecheria aia cu „bate ușor în ușă în timp ce o deschizi”, care era, oarecum, și enervantă, și-ncântătoare, în același timp. Avea o cană de cafea în mână. Încăperea era delicios de dezordonată după gustul meu: câteva haine aruncate pe jos, o ceașcă în plus pe birou, mult prea multe cărți pe noptiere.

Eu chiar nu-i înțeleg pe oamenii care fac tot timpul ordine în jurul lor. E mult mai eficient să faci, ocazional, curățenie decât s-o întreții în permanență. Unde mai pui că minții mele îi place dezordinea, de parc-aș simți nevoia să răvășesc lumea din jurul meu ca să-mi pot ține arta și ideile în ordine. Simplitate în design, talmeș-balmeș în toate celelalte. Era o întreagă filosofie de viață la care, ce-i drept, mai lucram încă. Și Maya era, desigur, aceea care nu mă lăsa s-o iau complet razna.

Ea era o ființă mult mai organizată decât mine, dar niciuna din noi nu era o maniacă a curățeniei și de-aia eram colege de apartament bune. Ea era, în mod clar, trează de ore întregi, căci șuvițele părului ei (care părea nepieptănat) erau adunate într-o coafură montantă care mie mi se părea de-a dreptul magică. Asta nu putea să însemne decât că avea ceva important de făcut mai încolo. Îmi povestise, probabil, despre ce era vorba, dar nu-mi puteam aminti ce anume era, asta dacă, într-adevăr, îmi spusese ceva. Să fi fost, oare, o întâlnire cu un client pentru a rezolva vreo problemă de serviciu? Era singura dintre noi care-și găsise de lucru la o firmă de design adevărată. Nu se plătea prea bine, dar își făcuse intrarea. În clipa aceea era deja machiată.

Nu numai că avea grijă de apartament mai bine decât mine, dar era și mult mai bună la întreținerea relațiilor cu oamenii. Toată stranietatea dintre noi era cauzată numai și numai de mine. Eu o tot opream când încerca să discute chestiile serioase. Dacă n-ar fi fost problemele mele, ne-am fi „mutat-mutat împreună” de multă vreme.

— Ți-am adus o cană de cafea, a zis ea încetișor, în caz că nu eram deja trează.

— După atâția ani de trăit împreună, tot n-ai remarcat că nu beau?

— Nu-i adevărat!

A pus cafeaua pe noptiera din dreptul meu.

— Bei cafea doar în zile foarte, foarte proaste, a spus.

S-a așezat pe marginea patului. M-am întors spre ea și pe moaca mea se citea o ditamai întrebarea.

— April, chestia asta cu robotul a devenit puțin cam ciudată, mi-a zis.

— Ai aflat deja de existența lui Carl?

— De ce i-ai dat numele ăsta tâmpit? m-a întrebat, exasperată.

— Ai aflat deja de existența lui Carl! am repetat.

Dar de-acum nu mai era o întrebare.

— Am aflat de existența lui Carl…

— Te-a bătut Andy la cap, așa-i? am intervenit înainte să apuce să continue.

Mă enerva că el nu putuse aștepta până dimineață. Sau, mă rog, mai degrabă, până după-amiaza târziu.

— Nu mă întrerupe, eu te-am lăsat pe tine să dormi! Andy a sunat toată ziua, se dă de ceasul morții și vrea să-ți verifici e-mailul. Acolo o să găsești o serie de lucruri importante de citit, printre care și câteva mesaje de la posturi locale de știri și de la impresari și manageri din showbiz. Nu cred că-i genu' de chestie pe care să vrei s-o ignori, dar nici ceva spre care să dai năvală sau în care să te-arunci cu capu-nainte…

Maya era cel mai convingător vorbitor pe care-l cunoșteam. Parcă-și scria eseurile în cap și le recita dup-aia cuvânt cu cuvânt. Îmi explicase odată că ea considera că asta era ceva ce ținea de faptul de a fi negru în SUA: „Fiecare negru care petrece multă vreme cu albii ajunge, în cele din urmă, să vorbească de parc-ar face-o în numele fiecărei persoane de culoare”, îmi spusese ea într-o seară, după ce se făcuse prea târziu să mai stăm treze să sporovăim. „Iar eu, una, am oroare de chestia asta! E o tâmpenie, pe bune! Toată lumea poate să reacționeze cum dorește la idioțenia asta. Pe mine însă anxietatea m-a făcut, în cele din urmă, să fiu foarte atentă la orice zic, pentru că, deși nu îi reprezint pe toți negrii, lumea crede că o fac! Așa că tot simt că am responsabilitatea să mă străduiesc s-o fac cât mai bine”.

Habar n-avusesem ce să-i zic atunci când îmi declarase asta. Eu sunt albă și am fost crescută într-o comunitate foarte, foarte… albă. Așa că îi zisesem ceea ce auzisem că se spunea în asemenea situații: „Chiar pare nespus de greu!”

„Mda”, îmi replicase ea. „Fiecare om își are propriile dificultăți, ce să zic. Mersi mult!”

„Dumnezeule mare, sper că nu te simți ca și cum ar trebui să-i reprezinți pe toți cei de culoare până și-n fața mea! Sper că nu ești atentă tot timpul sau mai știu eu cum…”, continuasem.

„Nu, April, nu”, mă liniștise.

Apoi continuase după multă vreme: „În fața ta sunt atentă din cu totul alte motive”.

Îmi fusese prea frică să întreb la ce se referea, așa c-o sărutasem și ne duseserăm la culcare.

În orice caz, capacitatea de convingere a Mayei era extrem de utilă pentru întreținerea unei relații pe care eu, în mod inconștient, o mențineam pe muchia de cuțit dintre una întâmplătoare și una serioasă. Ea era capabilă să comunice cu ochii și trupul, dar alegea, în special, să o facă folosindu-și gura. Pe mine, una, nu mă deranja deloc.

N-am apucat să spun decât: „Maya…” înainte să-mi pună, cu blândețe, degetul arătător pe buze.

— Ăă… Acum o să ne giugiulim? am întrebat pe sub deget.

— Nu, ai să-ți bei cafeaua și-ai să-ți verifici e-mailul și n-ai să mai vorbești cu mine sau cu oricine altcineva până când nu te vei spăla pe dinți, fiindcă-ți pute gura a trilioane de microorganisme. Ți-am luat telefonul, pe care poți să-l recapeți după ce vei fi terminat să-ți citești e-mailurile.

S-a ridicat de pe pat fără să-mi dea nici măcar un sărut.

— Dar…! am încercat să protestez.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, mi-a zis, cu o voce care a acoperit-o pe a mea:

— Gata cu vorba! Treci la citit!

A închis apoi ușa.

Zece minute mai târziu, mă înviorasem un pic și stăteam pe pat cu laptopul. Mesajele citite erau marcate cu albastru, cele necitite, cu alb. Categoria „Importante și necitite” era albă pe mai bine de cinci pagini! Habar n-aveam ce să fac, așa c-am dat o căutare prin tot Inboxul după „andyskampt@gmail.com”, ceea ce a limpezit destul de repede lucrurile. Unul dintre cele 15 mesaje pe care mi le trimisese el purta titlul „CITEȘTE-L PE-ĂSTA PRIMUL!” iar un altul se intitula „CITEȘTE-L PE ĂSTA AL DOILEA!” după care un al treilea, mai recent, era „NU! PE-ĂSTA! CITEȘTE-L PE-ĂSTA PRIMUL!”

Iată-le, în continuare, pe toate, copiate și lipite direct din căsuța mea de mesaje primite:

NU! PE-ĂSTA! CITEȘTE-L PE-ĂSTA PRIMUL!

Îmi pare rău că toate e-mailurile pe care ți le-am trimis astăzi par scrise cu o frenezie dementă. Eu pun preț pe prietenia noastră. Hai să-ncercăm să ținem cont, în primul rând, de asta!

Andy

CITEȘTE-L PE ĂSTA PRIMUL

OK, deci: UAU! Am să-ți fac un scurt rezumat al celor întâmplate în ultimele șase ore. Adică al tuturor celor care nu sunt doar niște simple bănuieli. Așadar: Carl nu a apărut doar în New York, există câte unul în mai toate orașele de pe Pământ. Sunt cel puțin 60 de-alde Carl și răsar poze cu ei peste tot, din Beijing până-n Buenos Aires. Oamenii au dat, pur și simplu, peste ei, la fel ca noi, și au postat fotografii și videoclipuri pe rețelele de socializare online, dar cumva, doar al nostru a prins așa de bine. Tre' să fie vreun soi de proiect internațional de artă stradală și tu (noi?) l-am prezentat, practic, în exclusivitate! Toți Carlii au fost amplasați fără să-i vadă cineva pe cei care i-au instalat și nimeni nu găsește nici urmă de filmări pe niciuna dintre camerele de supraveghere aflate în preajma statuilor! Sunt sigur că vor găsi, în cele din urmă, dar încă n-au nimic.
Toată lumea le spune „Carli" pentru că nu știe cum altfel să-i denumească. Doar nu există nicio declarație din partea artistului scrisă pe o placă de polistiren și lipită pe trotuar lângă ei! Ni se tot difuzează clipul la știri (fără permisiunea noastră, aș dori să adaug). Câteva publicații și canale de știri m-au contactat să discutăm despre el. Videoclipul nostru are deja mai bine de UN MILION DE VIZUALIZĂRI! Te iubește lumea, pe bune!

Nu care cumva să citești însă comentariile postate sub el!

Deja m-am întors la Carl cu o cameră mai bună, să filmez ceva și pe timp de zi. Am ajuns înaintea mulțimii, dar acum e nebunie aici. A devenit un nenorocit de punct de atracție turistică!

N-am mai dormit de când m-ai sunat tu. Mă simt de parcă mi-ar roade un cățeluș globii oculari pe dinăuntru.

Andy

CITEȘTE-L PE ĂSTA AL DOILEA

Hei, știai că tata-i avocat? Ăă… e ciudat, dar, cică, videoclipul „nostru” a ajuns deja la un milion de vizualizări și a scos ceva bănuți, așa că trebuie să vedem cum îi împărțim.

Oricum, de vreme ce nu cred c-avem cum să ne dăm seama cine și cum a contribuit la realizarea clipului ăstuia și putem spune că niciunul din noi nu l-ar fi făcut fără celălalt, propun să fim proprietari jumi-juma pe el. Ți-aș propune să facem jumi-juma și canalul meu de pe YouTube „Skamper2001”, pe care l-am denumit când aveam 11 ani, lucru pe care am să-l regret pentru tot restul vieții. Propunerea finală… Ar trebui să colaborăm la clipuri viitoare despre Carl(i), dar despre asta putem discuta mai încolo.
L-am pus pe tata să întocmească un contract în care scrie că deținem fiecare 50% din videoclip și avem dreptul la 50% din veniturile aduse de el. Asta înseamnă, practic, că eu nu pot să fac nimic cu conținutul fără aprobarea ta și, la fel, nici tu nu poți. Știu că-i o tâmpenie, dar el e avocat și cu asta se ocupă oamenii ăștia. Ar vrea să-ți propun și să fie el reprezentantul tău juridic când o să dăm în judecată toate rețelele importante pentru că ne-au folosit clipul fără să ne ceară permisiunea. I-am spus să nu se înflăcăreze, așa că, momentan, și-a turnat gheață peste toată înfocarea.

Ca să știi, clipul ne-a adus până acum cam 2000 de dolari. Prin urmare, practic, suntem bogați.

Andy

O citire rapidă a restului de mesaje primite m-a făcut să-mi doresc să nu-mi fi pus adresa de e-mail pe site-ul unde-mi prezentam portofoliul. Pentru că primisem deja mesaje de la impresari și manageri din showbiz. Unii voiau să mă informeze cât de mult le plăcuse clipul meu. Alții că, dacă

aveam să apar într-un clip pe YouTube, erau câteva chestii pe care le-aș fi putut face să arăt mai bine și, zău așa, de ce nu le făcusem deja?

Era și un e-mail care mi-a dat, în mod limpede, fiori mult mai rău decât oricare alt mesaj pervers și înfiorător. E uimitor cât de mult poate să te tulbure un singur om mârșav care știe cum să-i joace pe degete pe ceilalți, chiar dacă nu l-ai văzut niciodată și (să sperăm că) n-ai să-l vezi niciodată. Puterea fiecăruia dintre noi de a-i face pe niște oameni complet necunoscuți să se simtă groaznic, înfricoșați și slabi e de-a dreptul uluitoare! Nu era pentru prima oară când mă făcea cineva să mă simt astfel, dar era pentru prima dată când se întâmpla prin intermediul internetului, ceea ce era suficient să mă facă să vreau, vreme de-o clipă, să mă retrag din toată chestia asta. Dar numai pentru o clipă.

Era și un mesaj de la tata. (În realitate, de la ambii părinți – aveau ei o chestie adorabilă cu scrisul de mesaje „la dublu". Mă jur că stăteau unul lângă altul pe canapea și scriau e-mailuri ca și cum ar fi ținut o teleconferință-n trei, ei și destinatarul! Ar trebui să se fabrice tablete speciale cu două tastaturi numai pentru ei.) E-mailul lor arăta, mai degrabă, ca un SMS lung-lung de tot despre cum credeau ei că videoclipul meu era grozav, că eu arătam, cu siguranță, obosită, cum de-abia așteptau să mă vadă la nunta lui Tom și cum se-ntrebau dacă dormeam, oare, suficient?

Singurul mesaj important pe termen lung pentru povestea aceasta a fost unul intitulat „Ziceai că era cald?" Am să vi-l copiez cuvânt cu cuvânt.

Ziceai că era cald?

Domnișoară May,

Mă numesc Miranda Beckwith și sunt masterandă în știința materialelor la UC Berkeley[8].

Ți-am văzut videoclipul azi-dimineață și l-am găsit și amuzant, și fascinant. Mi s-a părut interesant mai ales momentul în care l-ai descris pe „Carl" drept „ușor călduț". Bineînțeles, sunt sigură că viața dumitale e ridicol de agitată de-acum, dar, știind câte ceva despre materiale și văzându-l pe Carl, trebuie să mărturisesc că e neobișnuit pentru ceva care pare atât de greu și de strălucitor să nu aibă o conductivitate termică scăzută.

Practic, Carl arată ca și cum ar fi făcut din metal, dar e ianuarie și-n New York presupun că e destul de frig, prin urmare, la temperatura ambientală, metalul ar fi trebuit să fie foarte rece la pipăit. Rapoartele inițiale afirmă că aceste chestii sunt supergrele și, ca atare, nu are logică să presupunem c-ar fi confecționate din plastic cauciucat. Habar n-am ce altceva nu s-ar simți foarte rece la atingere și ar fi, în același timp, greu și lucios.

Dacă nu cumva s-a simțit, totuși, cald, caz în care există, probabil, vreo sursă internă de energie care-l menține astfel.

E și aici, la noi, în zona Golfului San Francisco, un Carl, dar pare din ce în ce mai puțin probabil c-o să apuc să pun mâna pe el, așa că mă întrebam dacă nu ai putea dumneata să-mi satisfaci curiozitatea. Era Carl la fel de cald ca polistirenul expandat când l-ai atins? Ori ca o cană de cafea plină?

Ai remarcat și altceva la el care mi-ar putea fi de ajutor în dezlegarea misterului?

Îți mulțumesc pentru timpul acordat și voi înțelege dacă nu îmi vei putea răspunde.

Miranda

Acesta a fost singurul e-mail căruia i-am răspuns în ziua aceea.

Re[9]: Ziceai că era cald?

Miranda,

Mersi pentru mesaj!

Pe lista ciudățeniilor care au legătură cu Carl, asta nu ieșea în evidență, dar acum, c-ai adus vorba despre ea, recunosc că-i superciudată! El nu părea cald la pipăit, ci, pur și simplu, nu se simțea ca și când ar fi avut o temperatură anume! N-aș fi fost în stare să exprim asta fără să mi se sufle cum s-o fac, dar semăna foarte mult cu senzația pe care-o ai când

> pipăi polistirenul expandat, tare și neted. De parcă n-ar fi avut propria temperatură, dar ca și cum toată căldura mâinii mele ar fi rămas pe loc atunci când îl atingeam. I-am tras, de fapt, una zdravănă cu încheieturile degetelor și a scos un sunet gol, înăbușit, urmat de un zumzăit ușor. Nu s-a deformat absolut deloc, ca și când aș fi bătut într-un perete de cărămidă tencuită.
>
> Îmi imaginez că o să-mi fie și mie destul de greu să mă apropii iar de Carlul nostru din New York, așa că, probabil, n-o să-ți mai pot fi de prea mare ajutor.
>
> Mi se pare că oricine-o fi făcut chestia asta a depășit toate așteptările tuturor în materie de ciudățenii!
>
> April

Acestea fiind scrise, am considerat că făcusem destul.

— MAYA! Răspunde la telefon, te rog!

— E superciudat, nu-i așa? mi-a strigat ea, nevăzută, înainte să intre în cameră.

— Ei, cât de mare-i dezastrul? am întrebat-o, arătând spre telefon.

— Ăă… Brusc ai devenit foarte populară. Andy ar vrea să discute cu tine. Mult. Vreme de cel puțin patru ani. Și ai tăi ți-au telefonat.

Mi-am sunat, în primul rând, părinții. Erau bine, puțin stresați doar. Tom, fratele meu doar un pic mai mare, dar foarte prosper și extrem de normal, urma să aibă nunta în California de Nord peste câteva luni și ei îl ajutau cu mare parte din pregătiri. Tom studiase matematica și lucra la o bancă de investiții din San Francisco. Mă tot așteptam să se mute la New York, să fie alături de toți ceilalți confrați ai lui din băncile de investiții, da el nu și nu!

Vreau să vă fie clar că, oricâți pitici pe creier aș avea, singură sunt de vină pentru apariția lor în proporție de 100%! Am avut o copilărie fericită, numai că n-am fost deloc un copil prea fericit. Părinții mei au fost mereu înțelegători și n-au avut cine știe ce așteptări de la mine, ceea ce e cam tot ce-și poate dori un copil. Așa c-am discutat despre Carl, despre Tom și despre cât de mult o iubeau ei pe logodnica fratelui meu și despre cât de bine mergea organizarea nunții, chiar dacă mai era încă mult de muncă. Voiau să afle ce știam despre Carl și le-am spus o mulțime de chestii despre care aveam deja habar, în mare. M-au întrebat cum mai era la serviciu, au

dat de înțeles că mi-ar putea trimite niște bani dac-aș fi avut nevoie, cum făceau mereu, deși îi ignoram de fiecare dată. Le plăcuse foarte mult videoclipul și erau foarte mândri de mine. De ce, oare? Cine-ar putea ști? Doar așa-s părinții, nu?

L-am sunat, în cele din urmă, și pe Andy, care, dacă era să te iei după voce, părea… labil. Psihic.

— APRIL MAY, CHESTIA ASTA DEVINE CIUDATĂ RĂU! mi-a strigat el din prima.

Am tresărit, surprinsă, și mi-am îndepărtat telefonul de lângă ureche.

— Tre' să-ncerci să fii mai calm cu mine de-acum! l-am rugat.

— Clipul a ajuns la TREI milioane de vizualizări, și toată lumea crede că ești fantastică! N-ai citit niciun comentariu, nu-i așa?

— Nici măcar filmulețul nu l-am văzut încă, i-am declarat.

— Ești cam singura care nu l-a văzut încă, m-a asigurat Andy. Povestea devine din ce în ce mai ciudată. Tot nu s-au găsit filmări ale niciuneia dintre camerele de supraveghere din preajma locurilor unde se află, în prezent, statuile. O cameră de filmat arată locul destul de clar, dar la 2:43 dimineața fix se întrerupe, brusc, nu mai înregistrează nimic timp de cinci minute bune și, când repornește, în sfârșit, îl înfățișează pe Carl stând pe locul lui. Analiștii militari cred că e posibil ca un impuls electromagnetic să fi oprit toată electricitatea pe plan local în preajma FIECĂRUI CARL chiar în momentul instalării statuilor și că toți roboții au fost montați *fix* la aceeași oră. Chestia și mai ciudată e că paraziții pe care i-au surprins camerele de supraveghere nici măcar nu sunt aleatorii! Camerele înregistrau și semnale audio, iar pe toate cele pe care au pus mâna posturile de știri se aud paraziți, care devin foarte clari dacă dai volumul suficient de tare, și sună exact precum hitul „Don't Stop Me Now”[10] al celor de la Queen.

— Îmi place la nebunie cântecul ăla! i-am mărturisit.

— Pe bune? s-a mirat Andy.

— Da, de ce?

— Nimic, doar că n-am auzit niciodată de el. Dar, da, dacă asculți cu atenție, îl poți auzi. Nimeni nu știe cum de-a ajuns acolo… Să fi fost vreun puls radio foarte puternic, poate?

— Da, e superciudat, dar n-are mare legătură cu noi, Andy, nu-i așa? Adică noi am făcut clipul, mă bucur să spun că noi l-am descoperit pe Carl din New York…

— Doar „Carl New York”, m-a întrerupt el.

— Poftim?
— Carl New York. Nu „Carl din New York”. Toată lumea îi spune acum Carl New York, iar cel din Mumbai e Carl Mumbai și mai sunt și Carl Hong Kong și Carl São Paulo. Până și oamenii care nu vorbesc engleză le spun statuilor tot „Carli”.
— Oi fi tu pretențios când vine vorba de denumiri, dar asta nu-mi schimbă opinia! Nu l-am făcut noi pe Carl, ci doar l-am găsit. Nici măcar asta… am găsit numai a șaizecea parte din acest proiect.
— Asta i-am explicat și eu lui taică-miu, care mi-a bălmăjit apoi încontinuu vreo zece minute despre difuzarea narațiunilor și răspândirea memelor[11]… Și despre mituri culturale, și m-a convins bine-bine cu un raționament pe care sunt completamente incapabil să-l repet. Și cu asta ajungem la cea mai frapantă chestie… Tocmai am câștigat 10 000 de dolari!
A urmat o pauză lungă, după care eu am replicat:
— Ăăă… Ca lumea, nu?
— Posturi de știri din toată lumea ar vrea să te intervieveze, dar m-au luat pe mine la întrebări în locul tău, de vreme ce n-au găsit altceva mai bun pe moment. Formatori de opinie[12] și experți de tot soiul trăncănesc ce trăncănesc despre Carl vreme de vreo cinci minute din oră-n oră, la telejurnale, dar li se termină și lor chestiile interesante de spus. Lui Carl, ce-i drept, nu-i pot lua interviu, dar îți pot lua ție. Tata zicea că ne poate obține un acord de licență de 10 000 de dolari cu toate posturile de televiziune importante, dacă ești de acord să dai interviuri.
— Stai așa! În total sau pe post TV? l-am întrebat.
— Pe post TV! Au pus-o rău de tot, fiindcă deja ne-au difuzat clipul. Așa că tata-i strânge rău de tot de *cojones.*
Nu-mi mergea mie mintea prea repede, dar tot mi-am dat seama că 10 000 de dolari înmulțiți cu numărul de posturi de televiziune de care-mi aminteam ar fi eliminat o parte însemnată din creditele mele pentru studii. Puteam să-mi dau demisia din slujba mea de rahat. Putea să am destul timp seara să fac chestii care fuseseră *ideile mele.*
— Ar trebui să apar la TV? l-am chestionat.
— Ai avea *ocazia* să apari la TV!
— Și ce-ar trebui să spun la televizor?
— Doar să le răspunzi la întrebări, m-a liniștit.
— Tre’ să-mi aranjez păru’?
— April May, o să te-alegi cu vreo 50 000 de dolari!

— Bine, fie! Mă bag, am fost de acord.

•

În următoarele 30 de minute, îmi fuseseră deja programate două interviuri pentru emisiuni de știri din acea zi și, bănuind eu c-ar trebui, probabil, să am ceva de zis, Maya și cu mine ne-am petrecut orele libere până când trebuia să mă duc în centru citind tot ce puteam despre Carl. Nu era mare lucru, căci Andy mă pusese destul de meticulos la curent. Eram un pic îngrozită de faptul că urma să apar la știri și, sincer, habar n-aveam ce trebuia să zic.

Poate: „Da, am văzut chestia asta… A fost cool… Habar n-am ce-i… Prietenul meu și cu mine am făcut un videoclip…” Numai că toată bălmăjeala asta nu ținea decât vreo 19 secunde. Și nu părea să valoreze tocmai 10 000 de dolari, dar ce știam eu despre cum stătea treaba cu televiziunea? După cum avea să se dovedească, știriștii nu voiau decât să continue să utilizeze filmarea pe care ne-o furaseră fără să fie dați în judecată.

Destul de repede, am ajuns și pe pagina din Wikipedia dedicată lui „Don’t Stop Me Now”, cântecul abia audibil care apărea, în mod bizar, pe toate filmările pline de paraziți ale camerelor de supraveghere din zonele unde răsăriseră Carlii.

> „Don’t Stop Me Now” este o pesă a trupei rock britanice Queen inclusă pe albumul acesteia din 1978, *Jazz,* care a fost lansată ca single în 1979. Compusă de solistul vocal Freddie Mercury, a fost înregistrată în august 1978 la studiourile Super Bear din Berre-les-Alpes (Departamentul Alpes-Maritimes) din Franța și este a douăsprezecea piesă din acest album.

„Ciudat!” mi-am zis eu. „Pe Wikipedia nu ajung, de obicei, greșeli de tipar grosolane precum «pesă» în loc de «piesă»”. Dar, ca o bună administratoare a internetului ce mă aflam, am corectat greșeala de tipar, după care am reîncărcat pagina.

> „Don’t Stop Me Now” este o pesă a trupei rock britnice Queen inclusă pe albumul acesteia din 1978, *Jazz,* care a fost lansată ca single în 1979. Compusă de solistul vocal Freddie Mercury, a fost înregistrată în august 1978 la studiourile Super Bear din Berre-les-Alpes

(Departamentul Alpes-Maritimes) din Franța și este a douăsprezecea piesă din acest album.

— Hei, Maya, poți să intri pe pagina din Wikipedia pentru „Don't Stop Me Now"?
— Da.
— Vezi vreo greșeală de tipar?
— Ăăă… Două în primul paragraf!
— *Două*? m-am mirat.
— Da, „pesă" și „britnice" sunt, amândouă, scrise greșit.
— Corectează-le!
— Da, Maria Voastră!
— Fă-o, e ceva ciudat!
Le-a corectat și am reîncărcat amândouă pagina.

„Don't Stop Me Now" este o pesă a trupei rock britnice Queen inclusă pe albuul acesteia din 1978, *Jazz,* care a fost lansată ca single în 1979. Compusă de solistul vocal Freddie Mercury, a fost înregistrată în august 1978 la studiourile Super Bear din Berre-les-Alpes (Departamentul Alpes-Maritimes) din Franța și este a douăsprezecea piesă din acest album.

— OK, a zis Maya, e cu neputință să nu fi văzut c-a scris cineva greșit cuvântul „album" după ce mi-ai cerut să caut greșelile de tipar, cu tot dinadinsul. Sunt al naibii de cusurgioaică.
Și chiar era!
— Am să corectez iar, am zis eu.
Am corectat toate greșelile de tipar și am reîncărcat apoi din nou pagina.

„Don't Stop Me Now" este o pesă a trupei rock britnice Queen inclusă pe albuul acesteia din 1978, *Jazz*, care a fost lansată ca single în 1979. Compsă de solistul vocal Freddie Mercury, a fost înregistrată în august 1978 la studiourile Super Bear din Berre-les-Alpes (Departamentul Alpes-Maritimes) din Franța și este a douăsprezecea piesă din acest album.

— Acu a dispărut și „u"-ul din „compusă"! am exclamat, simțind că mă ia și mai tare cu fiori.

L-am sunat pe Andy.
— Sal’tare! mi-a răspuns.
În mod clar, încă era cuprins de frenezie.
— Poți să te duci pe pagina din Wikipedia despre „Don’t Stop Me Now”? l-am întrebat fără vreun preambul.
— Da!
L-am auzit foșnind în căutarea computerului. Am stat și l-am așteptat.
— OK, se încarcă… și…
Apoi s-a auzit zgomotul tastelor.
— Vezi vreo greșeală de tipar în primul paragraf? l-am întrebat.
— Ăă… Da… Lipsește „i”-ul din „piesă”.
— Și-atâta tot? am insistat.
— Îmi dai vreun test, cumva?
— Și „britnice”, „albuul” ori „compsă”?
— Am avut o zi ciudată rău, April, iar tu mi-o faci acum să devină, în mod considerabil, mai ciudată! mi s-a plâns.
— Răspunde-mi la întrebare! l-am rugat.
— Nu, toate cuvintele alea sunt scrise corect. Știi cum funcționează Wikipedia, nu? Poți să modifici pagina. Probabil că le-a corectat deja cineva.
Am reîncărcat-o și toate greșelile de tipar erau la locul lor, fără să fi apărut vreuna în plus.
— Corectează greșeala!
— April, noi ar trebui să fim în centru în vreo două ore, să filmăm pentru ABC News. Sunt o mulțime de greșeli pe Wikipedia și n-o să le corectăm noi pe toate azi.
— DUMNEZEULE, ANDY, FĂ-O ODATĂ! i-am strigat, cu o voce monotonă.
— Am făcut-o deja… în timp ce mă văităm. Nu-i corectată! Ah, de fapt, chiar e ceva ciudat! Cuvântul „britanice” e scris greșit acum! Stai așa, era unul dintre cuvintele menționate de tine! Cum ai reușit?
— Pune-l pe difuzor! s-a amestecat în discuție Maya.
Zis și făcut.
— Andy, aici Maya, același lucru ni s-a întâmplat și nouă, dar eu n-a trebuit să fac prima modificare până s-o văd pe cea de-a doua, probabil pentru că April și cu mine intrăm de pe aceeași adresă IP[13]. De fiecare dată când corectez o greșeală de tipar, văd una nouă, precum și pe aceea pe care

tocmai am corectat-o! Conform paginilor de jurnal de activitate ale Wikipediei, nu a făcut nimeni nicio modificare, nici măcar noi, de acum trei ore, când un editor a adăugat o notă despre cântecul care se auzea în filmările camerelor de supraveghere. Cât ați vorbit voi doi, eu am încercat să corectez ultima literă și n-am mai văzut alte greșeli de tipar. Se pare că am ajuns într-o fundătură. Plus că n-o să mai stăm acum să-i dăm de capăt pentru că April trebuie să-și aranjeze părul în următoarea jumătate de oră și să se urce în metroul spre Manhattan, a poruncit Maya.

— Tot mai mergem la chestia aia la TV? am întrebat, văicărindu-mă.

— Da! mi-au răspuns într-un glas Maya și Andy.

— Dar nu sunteți de acord că toată chestia asta-i mult mai interesantă?

Era, ce-i drept, dar încă și mai și era povestea cu cei 10 000 de dolari!

Mai încolo, după ce mă spălasem repede pe cap și-mi îndreptam părul cu placa, am strigat-o pe Maya din baie:

— Care erau cuvintele alea scrise greșit?

— „Pesă”, „britnice”… mi-a răspuns.

A stat un pic pe gânduri înainte să bage capul pe ușa băii.

— „Albuul” și „compsă”.

— I, A, M, U.

— Hm? a întrebat ea, așezându-se pe closet (nu ca să facă pipi sau altceva, ci pentru că n-avea unde altundeva să se așeze în baia noastră).

— Alea sunt literele lipsă: I, A, M și U.

— Adică *I am you*[14], în engleză? m-a întrebat.

— Ei bine, eu, una, sunt destul de sigură că n-am redactat pagina Wikipediei din interior fără să mă vadă cineva!

— April, asta e un mister pe care n-o să-l dezlegăm azi.

— Uuuf! am replicat, frustrată. Cum poți să faci așa ceva?

— Ce anume?

— Tu nu vrei să-i dai de capăt?

— Ai să fii la știrile naționale într-o oră, scumpi! O să te vadă zeci de pensionari, trebuie să pari prezentabilă.

— E groaznic!

— Știi ce faci acum, nu? m-a întrebat, izbucnind în râs.

— Ce?

— Închipuie-ți asta: o tânără care, în calitate de mare fană, a creat niște lucrări de artă excelente pentru trupa ei preferată primește un e-mail în care este întrebată dacă nu ar vrea, cumva, să conceapă și niște produse

comerciale pentru aceeași formație. E-mail căruia tânăra respectivă nu numai că nu-i dă niciun răspuns, dar, în plus, ea încetează să mai asculte vreodată trupa cu pricina! Și apoi să-ți amintești că tu chiar *ai făcut așa ceva*!

— Deja începuse să mi se cam ia de ei. Mi-e și jenă că eram moartă după piesele alea ale lor!

— Siiigur că da! mi-a răspuns Maya, câtuși de puțin convinsă. Chestia e că tu ai oroare să faci ceva doar pentru bani, chiar și când e ceva interesant. Te înțeleg, e nasol să te lași mânată de bani și tu poate că ești un pic mai puțin obișnuită cu ei decât un om obișnuit.

— Nu-i drept! i-am zis eu, un pic jignită. Andy e, cică, liber-profesionist numai și numai pentru că-i poate plăti taică-su chiria cât trage el să-și alcătuiască un portofoliu de lucrări.

— Da, desigur, sunt și unii care sunt mai bogați decât tine, mi-a replicat, tot chicotind. La naiba, până și eu am mai mulți bani decât tine! Și totuși, tu ai cu mult mai mulți decât majoritatea oamenilor. Mă rog… Tu ești tu și nu-ți place să faci chestii normale, iar chestia normală atunci când îți oferă cineva 10 000 de dolari pentru a face o treabă e să accepți. Chiar dacă e stresant și înspăimântător.

— Nu mi-e frică să apar la TV!

— Ba ți-este!

Am verificat și am constatat că avea dreptate.

— De unde știi? am întrebat-o.

— Pentru că e înspăimântător să apari la televizor. Nu e ceva ce ține de tine, așa-s toți oamenii. Numai că tu n-ar trebui s-o faci doar pentru bani. Și nici pentru că te sperie. Ar trebui s-o faci pentru că are să fie straniu. Ai să vezi chestii pe care alții n-au ocazia să le vadă, ai să afli cum merg treburile și ai să-mi spui mie totul, iar eu am să fiu fascinată și o să râdem împreună de ciudații ăia de la știri, apoi o să ne ocupăm de rahățișul ăsta ciudat de pe Wikipedia. Mai mult, într-o săptămână, o să ai 50 000 de dolari în plus, ceea ce e uimitor și chiar mă bucur pentru tine. Faci ce trebuie să faci în ordinea cuvenită.

Maya are un soi de stăpânire de sine care mie-mi pare la fel de imposibil de înțeles ca o limbă străină. O văd folosindu-se de ea și știu că e reală, dar creierul meu nu încetează nicio clipă s-o perceapă ca pe păsărească.

— Și n-o să stăm acum să-i dăm de capăt porcăriei de pe Wikipedia, i-am terminat eu vorba.

— Nu, nu acum! a aprobat. Am să mă gândesc singură la problema asta și o să ne silim s-o deslușim imediat ce vei ajunge acasă.

S-a ridicat să se uite la părul meu.

— M-am descurcat bine? am întrebat-o.

— N-aș zice că ai un look prea îndrăzneț. Vestea bună însă e că orice-ai face acolo, sus, a zis ea arătând spre părul meu, tot restul (adică fața și trupul) arată superb datorită moștenirii tale genetice.

Avea ochii blânzi și am avut senzația (nu pentru prima oară) că ea și cu mine ne formaserăm un ritm de apreciere reciprocă minunat de confortabil și, totodată, completamente terifiant.

CAPITOLUL PATRU

În seara aceea am descoperit că să acorzi interviuri la TV reprezintă o modalitate groaznică de petrecere a timpului, dar una excelentă de-a face rost de 20 000 de dolari. Am aflat îndeajuns de repede că nu era nevoie să mă machiez de acasă pentru că, de fapt, aproape tot timpul petrecut în studiourile unde se turnează știrile televizate este folosit pentru a face ca știrile televizate să arate cât mai impresionant! Asta includea și pictarea unei fețe complet noi peste a mea chiar din clipa în care intram în clădirea vreunui post TV. Interesant e că, atunci când dădeam interviuri „la dublu” cu Andy, cât timp mi se realiza mie „reconstrucția facială”, el nu făcea altceva decât să stea pe canapele de piele, mâncând gogoși pe gratis!

Să declar că nu mă uitam la știrile de la televizor ar însemna să-mi depreciez valoarea-n ochii voștri, să vă spun adevărul doar pe jumătate. Pentru că eu, una, evitam *cu obstinație* să mă uit nu doar la telejurnale, ci și la toate clipurile din astfel de emisiuni care mai apar pe rețelele de socializare online. Credeam (sau, poate, doar voiam să cred) că trăiam într-o lume izolată ca-ntr-o bulă de genul de chestii care erau descrise în telejurnalele transmise de posturile TV dedicate 100% transmiterii știrilor[15].

Numai că atunci eram pe cale să iau parte la un curs intensiv despre cum se realizează telejurnalele. Iată primul lucru pe care l-am învățat:

Se consumă o grămadă de timp și bani pentru ca știrile TV să arate impresionant, pentru că, de fapt, ele nu-s nicidecum astfel. După ce le-am văzut din interior, s-a dus imediat toată strălucirea lor. Studiourile de știri TV nu-s decât niște încăperi cu oameni în ele. Unii dintre aceștia sunt cool și drăguți, alții, nesiguri pe ei și gălăgioși. Cam ca oricare altă încăpere plină cu oameni în care ați fost vreodată, doar că jumătate pare extrem de elegantă și importantă, iar cealaltă e numai beton și schele, de parcă un depozit s-ar fi prăbușit în holul unui hotel de trei stele și n-ar mai fi strâns nimeni mizeria dup-aia.

Și îmi dau seama că asta e o metaforă care descrie foarte bine ceea ce sunt, de fapt, și știriștii de prin televiziuni: pe jumătate, plicticoși și normali, pe jumătate, caricaturi ciudate ale ceea ce ar trebui să fie oamenii de știri din televiziuni. Sunt *atât de* „ca la știrile TV”, încât par să-și bată joc, de fapt, de oamenii de știri din televiziuni. Au un fel aparte și atât de…

standardizat de a vorbi, încât *nu seamănă deloc* cu modul de a vorbi al oamenilor normali! Sună natural la TV, dar, în viața de zi cu zi, îți provoacă o reacție de genul: „Hopa! Stai blând! Oprește-te! De ce vorbești în halu' ăsta?”

O să sărim un pic peste succesiunea întâmplărilor din această poveste acum, și-o să vă spun c-am apărut deja de multe ori la știri și că mi-au venit niște Gânduri.

La început, am participat la diverse emisiuni din motivul pe care l-a identificat Maya pentru mine: reprezentau ceva ciudat și nou, iar, când cineva se oferă să te plătească 10 000 de dolari pentru a purta o discuție de 20 de minute, accepți și gata! Nu-mi place că toată lumea are un preț, dar, la urma urmei, așa stau lucrurile și se pare că al meu e cu mult sub 30 000 de dolari pe oră.

Chiar și înainte de apariția lui Carl mă tot gândisem la ce-aș fi avut de zis dac-aș fi avut la dispoziție o tribună să mă exprim. Doar ăsta-i scopul artei, nu-i așa? Nu mă refer aici la interfețele pentru diverse aplicații, ci la arta cu „A” mare.

Majoritatea operelor de artă celor mai izbutite reușesc să păstreze echilibrul între reflectarea culturii și, în același timp, detașarea de aceasta și criticarea ei. În cel mai bun caz, artistul poate că reușește să spună ceva care nu s-a mai spus, dar care trebuie spus despre cultură. E un țel nobil, măreț și nicidecum unul rău. Mi-am petrecut cei patru ani la facultatea de arte pendulând între credința că puteam face eu însămi asta (sau că *aveam* chiar *nevoie* s-o fac) și sentimentul c-ar trebui să fiu mai realistă și să las arta pe seama artiștilor adevărați.

În momentele mele de frenezie însă, când credeam că aș putea fi vreun soi de mediu de transmitere a adevărului, reflectam la ce-aș fi spus dacă, într-o bună zi, mi s-ar fi oferit o tribună improvizată: că inegalitatea de venituri a scăpat de sub control. Că toți oamenii sunt al naibii de la fel, așa c-ar fi grozav dac-am înceta să ne mai urâm unii pe alții. Că să condamni pe cineva la închisoare pentru că a comis o infracțiune fără a folosi însă violența e o tâmpenie și că dependența de droguri e o problemă de sănătate, nu una care are de-a face cu infracționalitatea.

Ei bine, în cele din urmă, mi s-a oferit șansa și cam tot ce-am avut de spus a fost: „Nu… ăăă… Poate că există un fel de-a spune, de-a arăta că nu ne dăm seama cât de multe lucruri nici nu vedem, de fapt? Ăăă… la fel ca și în cazul știrilor: se petrec atâtea lucruri importante, încât, până la urmă,

nimic nu mai pare important. Și, în fond, de ce se mai uită lumea la știri?” Ăsta-i un citat dintr-un interviu pe care l-am dat la un post dintr-acelea dedicate 100% știrilor. Și-i un citat cât se poate de exact! Ce să zic, grozav plan de bătaie mai ai, April! Chiar că se vedea de la o poștă c-aveam habar despre ce vorbeam!

> Pasul 1: Bâjbâie pe lângă subiect și fă în așa fel, încât să pari completamente idioată!
> Pasul 2: Insultă absolut toată instituția care-ți oferă în acel moment posibilitatea să-ți exprimi cugetările prostești, precum și pe toți oamenii cărora le place aceasta!
> Pasul 3:???
> Pasul 4: Profituri!

Tatăl lui Andy m-a sunat după interviul respectiv (slavă Domnului!), să-mi vândă niște ponturi despre relațiile cu cei din mass-media. El ar fi vrut să fac, pur și simplu, un curs în domeniu, dar am prins din zbor tot șpilul. Adevărata șmecherie e să știi exact ce idee trebuie să transmiți 100% și când să taci din gură. Cea mai mare problemă a mea era mereu cu cea de-a doua parte. Pentru că întotdeauna încheiam în forță, după care ziceam „ăăă…”, ca și cum mai aveam ceva de zis, dar, de fapt, nu era deloc așa. Ori de câte ori îmi ascult interviurile alea, îmi displace profund să tot aud „ăăă”-ul ăla atât de mult. Îmi vine să-mi trag una peste botu’ meu de idioată!

În orice caz, am participat la vreo cinci sau șase astfel de conversații și pe la a șasea deja începusem să mă pricep. Patru zile la rând m-am tot trezit la 4:00 dimineața, să mă pregătesc pentru vreun interviu la *Good Morning, America*{16} sau la alte emisiuni asemănătoare. Uneori venea și Maya, dacă reușea să scape de la muncă, iar Andy era și el mereu acolo (prezența lui făcea parte din acordul negociat de taică-su). A fost o experiență epuizantă și fascinantă, dar care ne și distrăgea de la ale noastre și nu ne lăsa să acordăm atenția cuvenită misterelor reprezentate de Carl și de greșelile din Wikipedia. Nu că ne-ar fi fost de cine știe ce *folos* dac-am fi reflectat mai mult la ele!

Vă puteți uita, retrospectiv, la multe dintre aceste interviuri pe YouTube. Nimeni nu pare altfel decât de-a dreptul tâmpit, dat fiind cât de tare se înșelau cu toții despre absolut tot. Oamenii se contraziceau cu mine,

afirmând că nu era deloc vorba despre vreo operă de artă, ci, de fapt, despre cheltuieli guvernamentale care-o luaseră razna. Cea mai răspândită teorie (căreia nu-i puteam aduce niciun contraargument) era aceea că, în realitate, Carlii reprezentau doar o șmecherie de PR, parte a unei campanii de promovare a vreunui film sau joc video nou ori, poate, a lansării vreunui album pierdut al trupei Queen. Pe bune! E-atât de ușor să uiți că te-ai înșelat!

Se pare că formatorii de opinie atotștiutori de la știri nu vor să discute niciodată despre ce s-a întâmplat de fapt: ei vor doar să se folosească de acele fapte pentru a discuta despre aceleași lucruri în fiecare zi. În cele din urmă, mi-am dat seama că aproape toți acești oameni luau parte la dezbateri la telejurnale pe gratis, nu pentru că voiau să schimbe lumea ori să facă și ei ceva interesant, ci numai și numai ca să își facă numele și figurile cât mai cunoscute.

Cred că sunt sinceră atunci când afirm că, inițial, am abordat toate astea fără prea multă tragere de inimă. La început, am încercat să păstrez distanța pe care-o avusesem înainte față de internet. N-a durat prea mult însă până când totul mi-a scăpat de sub control. Iată o întâmplare: stăteam pe pat (cel din sufragerie) cu Maya. Eram amândouă călare pe telefoanele noastre și ne uitam la o emisiune de pe Netflix groaznică, dar și uimitoare, despre pregătirea pâinii și a prăjiturilor. În acel moment, încă mai presupuneam că atenția și notorietatea de care mă bucuram aveau să dispară repede, și-mi lăsasem adresa de e-mail pe site-ul propriu. Așa se face că, în timp ce-mi verificam mesajele primite, l-am văzut pe următorul:

> **Cruzimea Ta,**
>
> Interacțiunea noastră de azi de pe Twitter m-a deziluzionat atât de rău! Judecând după interviurile tale de la TV și după clipurile de pe YouTube, păreai o persoană onestă, lipsită de prefăcătorie. Poate chiar una amabilă. Acum înțeleg cât de tare m-am înșelat!
> Ar fi trebuit să-mi dau seama! N-am vrut decât să-ți spun cât de naspa ești.
>
> Mary

Așa că i-am răspuns, fiindcă nu numai că nu fusesem răutăcioasă cu Mary pe Twitter în ziua aia, dar nici măcar n-aveam cont acolo! Dacă asta

vi se pare complet bizar, vă dau dreptate. Poate fi ușor să rămâi în interiorul bulei tale la New York. Fiindcă orașul însuși reprezintă o lume aparte. Instagramul era singura rețea socială care se plia pe punctele mele forte (artă, design și calitatea de a fi fotogenică). Îmi plăcea, de asemenea, și să distribui fotografii cu orice se nimerea să citesc, probabil Louisa May Alcott[17] sau, poate, biografia vreunui artist celebru ori ceva de genul ăsta. Cum altfel poate să arate o fată lumii că e și ireverențioasă, și sofisticată?

În orice caz, Mary îmi dăduse linkul către conversația de pe Twitter și, într-adevăr, o persoană care se dădea drept mine se purtase al naibii de groaznic cu ea.

— Cum faci să fie scos un *tweet*[18] de pe Twitter? am întrebat-o pe Maya, care se pricepea un pic mai bine decât mine la rețelele de socializare online.

— Cred că poți să-l raportezi. Ce se petrece?

— Cineva se dă drept mine și nu-mi dau seama cum să fac un raport despre respectiva persoana.

Mi-a luat telefonul.

— O, scumpo, da' nici nu ești conectată! Trebuie să te conectezi.

— Dar n-am cont pe Twitter! am ripostat.

— Păi, atunci nu prea-i de mirare că unii și alții se dau drept tine.

— Poftim?

— Oamenii au să te caute pe Twitter, să te urmărească sau să se ia la ceartă cu tine… mi-a explicat. Ori doar să vadă ce mai faci. Iar când vor constata că tu nu ai cont acolo, un mic procent din ei au să-și creeze un cont fals. Cum nu există unul adevărat, nu poți raporta faptul că se dă cineva drept tine.

— Atunci de ce nu a raportat altcineva? m-am mirat.

— Pentru că nimănui nu-i… pasă? Pot să raportez eu. Nu știu dacă o iasă ceva din asta. Cred că administratorii de la Twitter iau lucrurile mai în serios dacă un caz le este raportat direct de persoana afectată.

— Poftim? am replicat, un pic surprinsă. Și nu pot s-o fac decât dacă mă înscriu acolo?

— Da.

— Așadar, ca să nu se dea lumea drept mine, *sunt nevoită* să fiu pe Twitter?

— Cam așa ceva.

— Nu-i drept! am ripostat eu, cu realism.

— Mă tot întreb când o să-ți dai seama c-așa-s toate lucrurile pe lumea asta! mi-a zis ea cu un zâmbet.

Și uite așa m-am înscris eu pe Twitter și am dat link spre contul de acolo de pe canalul de YouTube, apoi am postat niște *tweet*-uri și, până la sfârșitul zilei, se strânseseră deja vreo 500 de oameni adevărați care abia așteptau să-mi soarbă fiece cuvințel, câtă vreme veneau doar câteva zeci deodată. Contul meu de pe Instagram, pe de altă parte, explodase toată săptămâna. Aveam de zece ori mai mulți urmăritori decât înainte! Situația îmi dădea un sentiment care era o combinație ciudată de încântare și stres. M-am pierdut un pic cu firea și am parcurs tot ce postasem acolo, ștergând o grămadă de chestii de care nu prea eram mândră. Tot ce avea chenar *trebuia să dispară.* Am reflectat mult mai mult la fiecare postare, considerând că nu puteam urca nimic dacă nu era, realmente, de calitate superioară. Brusc, postările mele au devenit mult mai bune (și necesitau, totodată, mult mai multă muncă).

După șapte zile, am încetat să mai sun la muncă să anunț că nu mai ajung și, în loc de asta, pur și simplu nu m-am mai dus. Să nu faceți așa ceva, pentru c-o să vă fie mult mai greu să obțineți altă slujbă în viitor dacă vă dați demisia prin neprezentare, dar eu fix așa am procedat. Pe mine m-a ajutat faptul că, până în acel moment, câștigasem deja zeci de mii de dolari. Numai că sursa aceea de venit începea să se subțieze. Nu eram retribuiți pentru apariții, ci pentru utilizarea clipului nostru, pentru care deja se plătise. Posturile de televiziune se bucurau să ne cheme la emisiuni, dar n-aveau de gând să ne dea și bani. Iar dacă n-aveau de gând să ne dea și bani, atunci eu, una, îmi găseam lucruri mai importante de făcut.

Ceea ce avea să devină cunoscută drept „Secvența Freddie Mercury” rămânea un mister total. Am parcurs-o pe Wikipedia de zeci de ori. De fiecare dată, modificările produceau aceleași greșeli de tipar adiționale înainte să revină la starea de la început. Pe pagină apăruse o singură notă în care se spunea că o greșeală insistentă de tipar nu se lăsa corectată și pace, prin urmare, situația mai fusese remarcată de cel puțin o persoană!

Odată cu trecerea timpului, căutarea artistului/firmei de marketing/agenției guvernamentale din umbră responsabile de apariția Cariilor se intensificase. Faptul că știam mai multe despre chestiune însă mă ducea într-o altă direcție față de restul lumii.

Căutatul pe Google după „IAMU” nu-mi era, clar, de vreun ajutor. Părea puțin probabil ca aceste patru litere să aibă vreo legătură cu International

Association of Maritime Universities (Asociația Internațională a Universităților Maritime) sau cu Iowa Association of Municipal Utilities (Asociația Utilităților Municipale din Iowa). Cel mai probabil, erau un indiciu, dar mult prea vag pentru ca noi să ne putem da seama ce anume reprezenta.

— Ce-ar fi să întrebăm internetul? am zis.

Noi două eram, din nou, pe patul meu din sufragerie. Soarele apusese în timpul în care eu și Maya fuseserăm cufundate în activitățile noastre de pe laptopuri, din care nu ne opriserăm suficient de mult nici cât să aprindem vreo lumină! Minunată mai era viața fără serviciu! O vedeam pe Maya mai mult la lumina ecranului ei.

— Poftim? s-a mirat, bătând de zor în tastele computerului, unde scria cine știa ce e-mail pentru serviciu.

Ea nu părea să-l privească pe Carl ca pe o forță care-ți perturbă viața, ci, mai degrabă, ca pe un eveniment care într-o bună zi avea să devină doar o istorioară grozavă de spus la un cocktail elegant unei mulțimi formate din directori, în timpul unei petreceri la care avea să se ducă îmbrăcată într-o ținută mișto. Acordase dintotdeauna la fel de multă importanță afacerilor ca și măiestriei artistice, lucru extrem de valoros și care reprezenta, probabil, motivul pentru care avea cea mai cool slujbă dintre noi trei.

— I-A-M-U, am adăugat. Aș putea să postez un *tweet* cu cheia ciudată a misterului ăstuia de pe Wikipedia și să-i las pe alții să-i dea de capăt. Doar se zice că 10 000 de capete judecă mai bine decât trei!

Cu postări despre Carl și politică îmi câștigasem urmăritori pe Twitter și îmi descoperisem un interes nou și vorace pentru sporirea acestora, ceea ce devenise un joc amuzant. Creierului meu părea să-i placă să vadă cum le tot creștea numărul.

— Nu-mi place deloc ideea! mi-a zis Maya, fără să-și ridice măcar privirea din laptop.

— De ce, pentru c-ai prefera să încetez cu obsesia asta?

O bătusem la cap cu o mulțime de idei tâmpite, chiar dacă răspunsurile ei monosilabice îmi lăsaseră impresia că se cam săturase de toată agitația.

— Nu, April! mi-a răspuns, întorcându-se spre mine. Ci pentru că e ciudată. E deja ciudată și imposibilă și o să devină încă și mai ciudată și imposibilă dacă vei face asta. Mai mult, dacă răspunsul e, cumva, important? Ai vrea să renunți la așa ceva?

Am avut sentimentul clar că adăugase ultima parte numai și numai pentru că ea credea că avea să mă convingă, nu pentru că o considera un argument bun.

— Dar are să găsească altcineva cheia misterului și-o să discute primul despre ea! am miorlăit. E logic că, până la urmă, va afla toată lumea și vreau să fiu eu aceea care să le spună tuturor.

— Ai prefera să fii prima care dezvăluie existența unui mister? Sau aceea care-l va dezlega? a continuat Maya să facă apel la recent apăruta mea părere (foarte) bună despre mine însămi ca să mă determine să fac tot ce voia ea.

Numai că m-am prins de asta.

— Îhî, OK, pricep, acum mă psihanalizezi! Ei bine, vreau să fiu ambele, dar am 100% șanse să fiu una din ele dacă dau un *tweet* chiar acum.

Am tendința să devin obsedată de câte-o chestie atunci când îi descopăr existența, așa cum s-a întâmplat cu Twitterul și începea să se întâmple cu YouTube-ul și, într-o oarecare măsură, și cu mass-media. O parte din mine voia să scrie, pur și simplu, un *tweet* despre „Secvența Freddie Mercury”, ca să am încă o ocazie de a studia și de a înțelege cum funcționa rețeaua asta socială și, pur și simplu, ca să văd ce avea să se întâmple. E-un motiv groaznic pentru a da un *tweet,* dar e unul destul de obișnuit.

— În regulă, poate că avem nevoie de mai mult de trei capete ca să dezlegăm enigma asta, dar nu cred că ar trebui să avem chiar 10 000 deocamdată! a adăugat Maya. În cine mai avem încredere?

— Ăăă…, am început, dar m-am oprit.

Mă simțeam oarecum necăjită că nu-mi venea nimeni în minte. Aveam o echipă de trei persoane, doi oameni în care aveam încredere și cu mine. Să mai adaug pe încă unul în cercul acesta intim mi se părea mai nepotrivit decât să adaug 10 000! Să le spun părinților mei? Fratelui meu? Unora dintre prietenii mei din facultate sau din liceu? Niciunul nu-mi sărea însă în ochi ca fiind un mare dezlegător de enigme bine antrenat.

— Ei bine, am murmurat, în cele din urmă, sunt vreo câțiva oameni peste care am tot dat online și care par cool, interesați și gata să ne susțină. Ca și cum ar fi constitui o comunitate mică în jurul clipului meu. Ei…, m-am oprit, nemaivrând să continui.

— Ei… ce? m-a întreba ea, sceptică.

— Își spun „Îngerii lui Carlie”[19].

La auzul acestor cuvinte, zâmbetul superior al Mayei s-a transformat într-un chicotit, apoi ea a izbucnit de-a dreptul în hohote de râs, ceea ce am făcut și eu. Iar mie mi-a dispărut, în cele din urmă, sentimentul pe care-l avusesem permanent că ea ar fi preferat să discute despre orice altceva.

— Da, da, știu cum sună! am continuat. Par să fie aproape numai tipe printre ele, habar n-am din ce motiv. Iar tipii nu par deloc deranjați de poreclă.

— Totuși… „Carlie”?

— Ce nu face omu’ de dragu’ unui calambur, nu?

A zâmbit iar cu superioritate.

— La asta chiar că nu mai am ce zice, mi-a răspuns. Crezi că-l cunoști pe vreunul dintre ei?

— Nu, dar tot văd apărând aceleași nume, i-am explicat. Există un cont de Twitter denumit „Îngerii lui Carlie” pe care-l urmăresc toți și cu care am interacționat și eu. Sunt surprinsă că niciunul dintre ei n-a dat încă peste chestia de pe Wikipedia. Bănuiesc c-aș putea să dau un MD[20] contului lor.

Maya părea îngrijorată.

— Sunt fani de-ai tăi sau de-ai lui Carl? m-a întrebat.

— Presupun că de-ai amândurora… E ciudat să mă gândesc că am fani. Sunt foarte încântați atunci când le trimit direct câte-un *tweet.*

— Mda, păi, cam așa funcționează Twitterul, știi?

— Par complet idioată când vorbesc despre chestiile astea? am chestionat-o.

— E doar un pic surprinzător cât de repede ai ajuns de la 0 la 100 pe scara interesului față de chestiile astea, mi-a răspuns, pe un ton lipsit complet de entuziasm.

— Din cauză că pe altele le-am priceput atât de încet? am intervenit.

Asta era o referire nu prea subtilă la faptul că trecuse un an întreg de locuit împreună până să ne cuplăm.

M-am întins pe deasupra laptopului ei și am sărutat-o.

— Îți cam place să joci lumea pe degete, știi asta? mi-a zis.

— Îhî! Dar pe tine? Niciodată! m-am dezvinovățit.

— Hai să luăm o decizie mai târziu în legătură cu asta! m-a rugat.

Dimineața următoare aveam de prins un zbor către Los Angeles (LA) pentru a participa la unul dintre talk-show-urile acelea care se transmit noaptea târziu, o chestie pe care ne-o aranjase domnul Skampt. Chiar dacă nu mai eram plătiți, el considera că avea să ne aducă alte și alte oportunități

și, oricum, dorea să luăm parte la niște întâlniri pe acolo. Maya nu putea lipsi de la muncă, așa că trebuia să ne luăm la revedere.

N-am prea dormit în noaptea aceea. Nu pentru c-aș fi putut s-o fac Cât-e-Noaptea-De-Lungă[21] sau cam așa ceva, ci pentru că aveam zborul cam pe la 6:00 dimineața și asta însemna că trebuia să mă scol la 4:30, chestie groaznică, pentru că eu nu le am deloc cu dormitul în avioane. Sau, cel puțin, așa credeam.

Ca atare, Andy și cu mine ne-am urcat în avion și ne-am dus la locurile noastre. Nu eram unul lângă altul, iar al meu era hăt, în spate. Am ajuns acolo și-am găsit pe cineva așezat pe el, iar împrejur nu mai erau deloc scaune libere. Am executat, firește, tot dansul ăla cu compararea biletelor. Era 5:45, toată lumea era trează, deși nu mai dormise de mult, ne venea tuturor să murim și pe taloanele noastre de îmbarcare era trecut fix același loc! Așa că i le-am arătat unei stewardese (care era, poate, mai trează decât fusesem eu cândva în toată viața mea), iar ea, afișând cel mai mare zâmbet pe care l-am văzut vreodată, m-a informat că eram de-acum o persoană de clasa-ntâi!

Și așa se face că m-au dus până în partea din față a avionului, unde m-am trântit pe un scaun lângă un bărbat între două vârste care chelea (cam astfel arătau, de obicei, oamenii de la clasa întâi). Am primit o *mimosa*[22] înainte de decolare, dar televizorașul instalat în spătarul scaunului din fața mea era stricat și nu afișa pe ecran decât o grămadă de numere și culori. Așa c-am postat imediat un *tweet* cu poza lui:

> **@AprilMaybeNot**[23]: Sunt în drum spre Los Angeles și m-au mutat la clasa business. Televizorașul meu din avion e stricat, așa că vreau să mi se returneze banii pe care nu i-am plătit!

Eram, practic, o celebritate pe rețelele de socializare online de-acum și, prin urmare, trebuia să dau de știre întregii lumi de fiecare dată când mă deranja ceva!

La puțină vreme după decolare, am descoperit că nu mi-era deloc greu să dorm în avion, ci doar pe scaune inconfortabile. Numai că acela pe care stăteam se transforma într-un pat în toată regula! Clasa business era de-a dreptul de vis, dragilor!

Am aterizat cu câteva ore înainte de filmare, așa c-a trebuit să iuțim pasul în aeroport, lucru care-a devenit imposibil în momentul în care un grup de

elevi a venit la Andy și la mine rugându-ne să facem câte o fotografie cu absolut fiecare dintre ei în parte.

Tatăl lui Andy ne-a smuls, în cele din urmă, din mijlocul cetei de puștani spre locul de unde se ridicau bagajele. Un tip în costum stătea la baza scării rulante cu o pancartă, pe care scria „Marshall Skampt” (tatăl lui Andy), ceea m-a dezamăgit un pic.

Totuși, i-am făcut repede o poză și i-am trimis-o Mayei, dându-mi seama că încă nu-i scrisesem niciun un SMS din cauza nebuniei de la aterizare.

Mai tot drumul cu mașina spre studio, Andy a fost extrem de entuziasmat, de frenetic. Lui îi plăcea toată chestia asta cu muuult mai mult decât mie.

Bine, bine, recunosc: asta nu era cu totul și cu totul adevărat!

Lui Andy îi plăcea *spectacolul* pe care-l presupunea toată treaba. El credea în cultura showbizului într-un fel în care eu, una, nu crezusem nicicând. Avea pentru showbiz o apreciere care mergea până dincolo de simpla savurare a conținutului, ajungând până la adorarea tuturor părticelelor, oricât de mici, din care acesta era format. Eu, una, consideram toată chestia mai degrabă o corvoadă necesară. Nu mă încânta nimic la ea, dar mă interesa ce putea face pentru mine. Iar perspectivele noastre diferite începuseră să provoace deja niște frecușuri între noi doi.

Iată o scenă petrecută în „camera verde”[24] a studioului acelui talk-show de seara târziu:

— Știi, April, nu trebuie să ai oroare de absolut orice! s-a rățoit Andy la mine.

— Tu chiar nu m-ai văzut vreodată cum mă uit la o prăjitură cu cremă de brânză, nu? i-am replicat.

— Știi bine la ce mă refer! s-a răstit. E singurul moment din viața noastră când se întâmplă ceva cu-adevărat cool și tu arăți de parcă ți-ar veni să faci pe tine!

— Ia nu te mai gândi tu atât la rahatu’ meu!

— O grămadă de lume ar face moarte de om s-apară la TV… să facă toate chestiile pe care le faci tu! mi-a reproșat. Privește treaba la modu’ obiectiv: ești tratată ca un VIP și purtată cu avionu’ prin toată țara! Suntem, practic, niște celebrități, iar tu te-ai hotărât deja să ai oroare de toate!

— Andy…, am replicat, făcând o pauză să-mi adun gândurile. Eu, una, *nu mă uit la televizor*! Nu n-am uitat niciodată. Nu știu nimic despre omul ăsta cu care o să stăm de vorbă. Unde mai pui că n-am mai dormit mai mult

de cinci ore încontinuu de pe vremea aia dinaintea erei… lui Carl[25], că nu-mi plac avioanele, că luxul mă face să mă simt prost și că viața mea e așa de-ntoarsă pe dos, c-am uitat, fir-ar mama ei a naibii, până și că trebuia să-mi vină, așa c-am fost nevoită să-i cer un tampon unei tipe complet străine chiar acu!

— Păi, ce, n-aveau tampoane la toaletă? s-a mirat.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă uit, că doar N-AM MAI FĂCUT AȘA CEVA VREODATĂ! i-am strigat.

Și uite-așa ne-am pomenit că izbucneam iar în râs amândoi.

— Îmi pare rău, Andy! Chiar n-am habar ce fac! Mă simt de parcă mi s-ar tot cere să fiu ceva ce nu sunt. Și de ce, dintre toți oamenii din lumea asta, m-au ales tocmai pe mine să mă-ntrebe toate chestiile astea? Doar nu-i mare lucru de capu' meu! Numai că-mi și place, uneori. Îmi place că lumea crede că părerea mea contează. Doar că… Nu știu dacă e adevărat.

Andy a stat ceva pe gânduri înainte să răspundă:

— April, eu cred că te descurci bine.

L-am privit în ochi și am fost cât pe ce să spun ceva prostesc și usturător, dar în loc de asta am zis doar:

— Mersi, Andy!

•

Aceea a fost seara în care, pentru mine, s-a schimbat totul. După conversația noastră, mi-am dat seama de ceva: niciodată nu aveam să iubesc showbizul la fel de mult ca Andy, dar el avea dreptate, chiar era o ocazie uimitoare, iar lipsa mea de interes îmi dădea un fel de putere. Sinceră să fiu, nu știam dacă era vreo diferență între a apărea la telejurnalul vreunei televiziuni dedicate știrilor ori la un talk-show de-aproape de miezu' nopții al unui post TV important. Pentru mine, orice televiziune era doar o televiziune. Habar n-aveam că tot ce urma să fac avea să devină o mare scofală. Practica din săptămâna anterioară, imunitatea la puterea exercitată de apariția la TV asupra mea și atracția pe care o simțeam totuși față de puterea pe care televizorul o oferea, toate aceste motive m-au făcut să devin, brusc, foarte pricepută tocmai la… aparițiile televizate.

Iată cum au decurs lucrurile în acea seară. (E tare amuzant că-mi pot aminti cuvânt cu cuvânt unele conversații datorită faptului că se aflau cam douăsprezece camere ațintite asupra mea când le purtam!)

— Lume, lume! April May și Andy Skampt, descoperitorii lui Carl New York!

Ieşim din culise în aplauzele publicului din studio. Până în acel moment participasem mai mult la chestii gen jurnale de ştiri, aşa că situaţia de faţă e, oarecum, diferită.

— Cum a fost viaţa voastră de-o săptămână încoace? ne întreabă prezentatorul talk-show-ului.

Aveam tendinţa să vorbesc eu mai mult, aşa că-ncep să zic:

— Destul de ciudată, Pat! Destul de-al naibii de ciudată!

— Nu mă cheamă Pat, îmi spune, râzând.

— La drept vorbind, am început să le spun tuturor oamenilor din televiziuni „Pat", pentru că v-am cam pierdut şirul.

Atunci intervine Andy:

— April de-abia face cunoştinţă cu instituţia televiziunii. Şi-a petrecut întreaga viaţă amuzându-se numai şi numai cu romane din anii 1860.

Chicote din public.

— Nu-i adevărat, amice! sar cât colo. Mi-am petrecut destul din viaţă amuzându-mă şi cu prăjiturile cu cremă de brânză!

Referirea la conversaţia noastră anterioară fusese intenţionată. Alte chicote şi mai puternice din rândul publicului.

Gazda emisiunii preia frâiele:

— Vasăzică, saga lui Carl New York devine din ce în ce mai ciudată! Estimările arată că, dacă e vorba de-o campanie de marketing, trebuie să fi costat peste o sută de milioane de dolari!

— Da, declanşarea unui impuls electromagnetic pentru a opri camerele de supraveghere nu e doar scumpă, ci şi ilegală, răspunde Andy.

— Există relatări conform cărora Carlii din China au fost izolaţi de public. Credeţi că oamenii au de ce să-şi facă griji?

— Atunci când te confrunţi cu ceva ce nu înţelegi, cred că lucrul cel mai natural şi, totodată, cel mai puţin interesant este să te laşi cuprins de teamă, intervin. Apoi, ca să schimb subiectul şi pentru că-s plictisită şi plină de fiţe, continui: Crede cineva despre Carl că e frumos?

Să ştiţi că, de fapt, se fac interviuri pregătitoare pentru astfel de emisiuni. Ţi se spun întrebările care ţi se vor pune, uneori ţi se dau şi glume scrise, să le ai la tine ca să nu pari complet cretin. Gazdele se pricep foarte bine să improvizeze, dar invitaţii, de regulă, nu prea, aşa că vor să te ţii de scenariu.

Dacă vizionaţi înregistrarea, îl veţi vedea pe Andy făcând ochii mari la întrebarea mea. Începe să se lase cuprins de panică.

Pat nici nu clipeşte.

— Poate doar atunci când cade lumina exact cum trebuie pe el? mă întreabă.

Publicul râde.

— Ce vreau să spun e că, și dacă au fost făcute pentru marketing, sculpturile acestea sunt remarcabile. E ușor să uiți cât timp îți ia să proiectezi roboți uriași de luptă pentru filme. Pare să fie o producție de masă, dar, de fapt, se consumă ore de muncă pentru crearea lor. Nouă ne plac pentru că sunt frumoși și sunt frumoși pentru că necesită multă muncă.

Pat dă aprobator din cap înainte să schimbe subiectul:

— Vi s-a schimbat mult viața?

Andy e tare ușurat să revină la scenariu:

— Păi, mi se pare foarte ciudat că sunt recunoscut pe stradă datorită clipului pe care April și cu mine l-am considerat doar o glumă. Doar nu suntem ditamai prezentatorii unui talk-show de la miezu' nopții!

Iar se-aud chicote.

— Pentru mine e vorba numai și numai de bani! spun. Clipul de pe YouTube ne-a adus deja vreo 5 000 de dolari! Așa că dați clic pe linku' ăla, oameni buni! zic eu drept spre cameră.

Andy iar se agită.

— Chiar așa mult ați câștigat? întreabă Pat.

— Oh, da! răspund. Pe lângă asta, o grămadă de posturi TV ne-au difuzat clipul fără permisiune, așa că tatăl lui Andy, care-i avocat, a putut să le stoarcă o taxă de licențiere jenant de mare. Mi-am plătit fix 42% din creditele de studii săptămâna asta!

Și, când zic asta, fac cu ochiul spre camera de filmat.

Am continuat, desigur, discuția, despre misterul care-i preocupa pe toți. Pat a zis, în glumă, că, poate, Carl era trimis de extratereștri, iar eu, pentru că știam de secvența de pe Wikipedia despre care nu mai știa nimeni altcineva, am afirmat încrezătoare că era vorba de mult mai mult de-atât. Numai că, bineînțeles, nu am spus nimănui ce însemna asta. Am părut încrezută, lucru pentru care lumii ori îi devii nesuferit, ori nespus de drag, iar în jocul pentru captarea atenției (pe care îl jucam și eu chiar dacă nu știam ce era), amândouă sunt la fel de bune.

•

Iată o chestie cu adevărat stupidă despre lume: dacă vrei să pari cool, șmecheria e să nu-ți pese de asta. Așa că momentul în care reușești să fii perfect cool este și acela în care, de fapt, ție nu-ți pasă absolut deloc de așa

ceva! Cum mie nu-mi păsa deloc de pretențiile și pompa talk-show-ului ăluia, libertatea, siguranța și încrederea pe care mi le dădea acest lucru îmi provocau o stare de euforie. Mi-a luat ceva să-mi dau seama că sentimentul care mă încerca era acela al deținerii puterii.

Unii mă considerau precoce și cu o atitudine de… misecuvenism, dar asta nu conta, deoarece tot aveau să se uite la mine la televizor, ceea ce era tot ce îi interesa pe aceia din televiziuni care ne invitau. Alții mă găseau reconfortantă și inteligentă, ceea ce, sincer, îmi plăcea. Și-mi mai plăcea că mă descurcam bine în fața camerei, că se vorbea despre mine, că-mi creștea numărul urmăritorilor de pe Twitter și că lumea îmi dădea ascultare.

Puterea se prezintă, în cea mai mare parte, sub forma unei vieți mai ușoare decât a majorității oamenilor. Ea e atât de bine integrată în viața de zi cu zi, încât mulți nici nu-și dau seama cât de puternici sunt. Americanul din clasa de mijloc face parte din categoria de 3% a celor mai bogați oameni din lume. Astfel, el este unul dintre cei mai puternici indivizi de pe Pământ! Cu toate acestea, lui i se pare, însă, că e cu totul și cu totul obișnuit, mediocru.

Puterea reușește să-și facă datoria de a-ți da… puteri, doar atunci când o compari și-ți dai seama cât de simțitor de mare e a ta față de a semenilor tăi și, mai important, față de aceea pe care o aveai tu însuți în trecut. Iar eu n-am să mă prefac că această recent dobândită încredere în sine stranie combinată cu noua tribună de exprimare stranie pe care-o aveam nu deveniseră deja îmbătătoare și dătătoare de dependență, și încă într-o proporție deloc neglijabilă. Ți se spune că puterea corupe, dar niciodată și cât de repede o face!

Așezată pe bancheta din spate făcută din piele moale și mirosind a mașină nouă a Escalade-ului care ne ducea înapoi la hotel, îmi verificam, obsesiv, conturile de Twitter și Facebook, căutând știri despre care, iar Andy nu era nici prea amuzat, nici prea enervat de mine.

— De ce nu poți să faci, pur și simplu, ce ți se spune? m-a întrebat.

— Pentru că-i plictisitor. Aveai dreptate când ziceai că mulți vor să fie în locul meu, așa c-aș putea foarte bine să fac ceva interesant.

— Tu parcă…

Își căuta cuvintele, iar când le-a găsit, a zis:

— Tu parcă n-ai niciun pic de respect pentru toate astea.

— Exact, Andy! Chiar n-am! Ți-am mai spus: nu m-am uitat niciodată la niciuna dintre emisiunile astea. Urmăresc aproape numai comedii din anii

1990, pe Netflix. Dacă mă sună Pauly Shore să mă invite în emisiunea lui, am să-mi ies binișor din minți de fericire, dar, pur și simplu, nu pun la fel de mare preț pe chestiile astea ca tine.

— Tu chiar nu poți să pricepi că toți ceilalți pun preț pe ele și să respecți acest lucru?

— Nu, Andy, nu pot! Sinceră să fiu, toată viața m-am străduit să *nu* gândesc astfel. Cred că o mulțime de oameni ajung să respecte chestii stupide. Nu că emisiunea pe care am înregistrat-o noi ar fi fost așa… sunt sigură că le place unora și le-aduce bucurie. Pur și simplu, nu știu destule despre chestiile astea, încât să-mi pese vreun pic de ele.

Începeam să mă simt cam prost, dar, totodată, n-aveam de gând să renunț la libertatea mea și la puterea pe care o simțisem.

— Eu, unul, nici măcar nu am habar dacă-i nevoie de mine sau nu… De ce mă aflu aici, de fapt? a întrebat, încetișor.

I-am luat fața în mâini și s-a înroșit ușor.

— Nu fi tâmpit, Andy! Te afli aici pentru că faci parte din toată povestea. Și te mai afli aici și pentru a mai filma niște videoclipuri.

— Poftim? s-a mirat.

— După cum spuneai tu ieri – chiar așa și spusese – avem un canal YouTube cu 50 000 de abonați. Ar trebui să mai facem niște clipuri. Ar trebui să ținem sub control povestea asta.

— Vrei tu asta?

— Cred că da.

— Dar…

N-a fost nevoie să enumere toate motivele pentru care nu mai dorisem să facem alte clipuri și pe care i le înșirasem eu mai demult.

— Să nu te apuci să-mi reproduci argumentele pe care ți le-am zis eu! Ai câștigat! l-am asigurat.

— Și-s 100 000! Numărul celor abonați s-a dublat în ultimele două zile.

M-am aplecat în față și l-am întrebat pe șofer:

— Ne puteți duce undeva, unde se vând camere de filmat?

În seara aceea am făcut și încărcat cel de-al doilea film marca April-și-Andy. Subiectul era cum se schimbaseră viețile noastre în era de după Carl[26]. Am avut grijă să afle toată lumea că Andy mi-era partener pe canalul nostru. (De fiecare dată când apăream la TV, exista o oarecare derută pentru că eu mă prefăcusem că el era un străin de pe stradă în primul clip). Am făcut câteva glume despre cât de nașpa era televiziunea, dar cum,

măcar, primeam mâncare gratis în studiourile de filmare. Pe care l-am menționat doar în treacăt, iar „Secvența Freddie Mercury”, deloc. Carl nu avea să rămână mereu subiect de știri, m-am gândit eu, așa că, dacă aveam să transformăm ceea ce făceam într-o chestie de durată, urma să fim nevoiți să ne distanțăm un pic de el.

M-am gândit că, poate, am fi putut transforma clipurile într-o emisiune despre artă și design. Aș fi putut vorbi numai eu, iar Andy să se ocupe de filmare și montaj. Puteam s-o cooptăm și pe Maya, să ne ajute să scriem episoadele și să se ocupe de ilustrații. E ciudat să privești retrospectiv la cum ne imaginam noi că avea să fie totul și să te încerce, la fel de tare, două sentimente: „O, ce inutili și adorabili eram!” și „Mi-e așa de dor de viața mea de atunci, că le-aș face felul tuturor urșilor panda numai și numai să mi-o recapăt!”

Pe când turnam clipul respectiv, s-a difuzat talk-show-ul pe Coasta de Est și-am primit vreo 5 000 de SMS-uri! Nu m-am deranjat să răspund niciunuia, nici măcar acelora scrise de Maya. M-am gândit c-aveam să stăm de vorbă suficient de repede. Eram amețită de toată atenția, de lipsa de somn și de încântarea pe care ne-o provoca mie și lui Andy ceea ce făceam. Înțelesesem de-acum amploarea fulgerului care ne lovise și profitam de el.

Poate cel mai electrizant lucru însă era faptul că nu aveam nimic de făcut în dimineața următoare. Tatăl lui Andy voia să ne ducă la o agenție de impresariat să discutăm despre orice-o fi ceea ce fac agențiile astea, însă asta urma să se întâmple nu mai devreme de ora 3:00 după-amiaza. Așa c-aveam s-apucăm SĂ DORMIM! Pe bune, un somn din ăla adevărat, minunat, plin de bale, de unu’ singur într-un pat uriaș!

Nici măcar nu m-am deranjat să rămân trează ca să mă uit la difuzarea de pe Coasta de Vest a talk-show-ului alături de Andy. M-am îndreptat c-un mers târșâit spre camera mea, să-mi scot afurisiții de pantofi din picioare, afurisitul de sutien și-afurisiții de pantaloni și să mă cufund în așternuturile alea luxoase de hotel, fine-fine.

CAPITOLUL CINCI

Normal că nu mi-a mers cum am vrut eu! M-am uitat la telefon și, în loc să dau SMS-uri câtorva dintre nenumărații oameni care-mi scriseseră, am intrat pe Twitter și-am văzut toate lucrurile frumoase și urâte care se spuneau despre mine. După care, ca o idioată ce eram, mi-am deschis căsuța cu e-mailurile primite.

Am citit un mesaj de la Maya și i-am răspuns, apoi unul de la fratele meu, care era mândru de mine și tare bucuros să mă vadă la nuntă, precum și unul de la părinții mei, care sperau că aveam grijă de mine. După care mi-am adus aminte de e-mailul pe care-l trimisesem tipei de la UC Berkeley. M-am uitat să văd dacă-mi răspunsese sau nu. O făcuse, cam cu vreo… 12 zile în urmă! Nu-i văzusem mesajul, care fusese îngropat de toate celelalte și uitasem complet de conversația noastră.

Mare noroc că nu-l văzusem, fiindcă astfel avusesem și eu parte de aproape două săptămâni binecuvântate, fără pic de neliniște apăsătoare. Și fusesem chiar pe punctul să mă mai duc la culcare pentru ultima oară astfel! Aș mai fi putut avea înc-o noapte de normalitate! Ei bine, nu chiar de normalitate, desigur, dar nici starea asta de-acum! Am copiat aici mesajul complet nemodificat (deși am corectat niște greșeli de tipar, pentru că Miranda ar fi făcut urât dacă le-aș fi lăsat).

RE: Ziceai că era cald?

April,

Caracteristicile pe care le descrii… dur, rezonant, lucios, greu, cu conductivitate termică extrem de mică, nu par stranii, par de-a dreptul *imposibile.* Nu există niciun material cunoscut care să aibă asemenea proprietăți! E dificil până și să-ți închipui numai un material care-ar putea avea asemenea însușiri!

Am reușit să ajung la Carl Oakland să-l studiez. Proprietățile sale termice n-au nicio logică! Prezintă o conductivitate termică de 0%! Inexistentă, adică! Toată energia care se lovește de el se reflectă înapoi. E, practic, imposibil, așadar, probabil că instrumentele mele nu sunt

suficient de sensibile. Mai eram și într-o coadă de turiști care-și făceau selfie-uri, deci n-am putut sta mult fără să atrag atenția. Cercetarea mea se concentrează în mare parte pe semiconductoare atipice, așa că treaba asta îmi cam depășește competențele, dar am întrebat și eu pe unul și pe altul și nimeni dintre cei cu care am vorbit nu crede c-ar fi posibil așa ceva. La noi în laborator observăm tocmai cum se deplasează energia și am studiat o grămadă de materiale. Carl pare făcut dintr-un soi de aerogel, numai că… e mai dens decât uraniul! N-are niciun sens! În orice caz, ne rămân trei posibilități:

1. Am uitat ceva fundamental despre un subiect pe chiar îl cunosc foarte bine și la fel au făcut și toți aceia cu care am stat de vorbă, printre care și unii care sunt mai deștepți și știu mai multe decât mine.

2. Cineva a construit ceva dintr-un nou material care se comportă altfel decât orice altceva care există sau ar trebui să existe în prezent, după care l-a pus pe trotuar, în văzul tuturor.

3. Carl nu-i de pe lumea asta. Și când spun că „nu-i de pe lumea asta" nu mă refer la faptul că e „ciudat".

Nu știu dacă ai auzit de briciul lui Occam[{27}], dar, în esență, acesta este un principiu conform căruia cea mai simplă soluție tinde să fie cea corectă. Pe naiba, vezi să nu! Dacă există o măsură obiectivă a simplității (în afară de cele entropice), eu, una, n-am văzut-o. Fiecare om va avea o părere diferită cu privire la care explicație e mai simplă. Așa că, atunci când eu afirm că ipoteza „originii externe" este cea mai simplă, asta se datorează faptului că sunt părtinitoare din cauza informațiilor pe care le-am dobândit. Recunosc și faptul că e cea mai puțin probabilă, numai pentru că, până acum, s-au întâmplat o mulțime de chestii, iar „originea externă" n-a fost niciodată motivul pentru care s-au întâmplat.

Așadar, originea externă are 0% șanse de succes ca explicație pentru diverse chestii, ceea ce înseamnă că e puțin probabilă.
Alta mai simplă însă n-am. Nu sunt singura care va fi înțeles acest lucru, dar nici n-am auzit pe nimeni credibil care să afirme că-i de

„origine externă”. La drept vorbind, nici eu n-am afirmat-o, pentru că… ei bine, pentru că sună ridicol și e o explicație puțin probabilă.

În orice caz, cred că putem exclude și explicația că e o „instalație de artă”, de vreme ce, chiar dacă ar fi posibil (ceea ce nu e) să produci 60 de roboți înalți de trei metri dintr-un material cu totul și cu totul nou ca ăsta, te-ar costa miliarde de dolari, pe puțin.

Uite care-i treaba: nu te cunosc, dar simt că am o răspundere aici, de vreme ce sunt prima care să-ți dea vestea. Există posibilitatea, foarte clară, ca tu să fi realizat Primul Contact al omenirii cu extratereștrii! În caz că nu ești o tocilară, ce vreau să zic e că ai devenit primul om care a descoperit tehnologie extraterestră… posibil, chiar și viață extraterestră. Deci… felicitări?

Ciudat, dar mă simt onorată că știu adresa ta de e-mail! Ar trebui să ți-o schimbi, zău așa! Ar trebui să faci o mulțime de chestii… Asta nu e ceva ce mai poți desface și sunt dispusă să afirm că există șanse de 90% să mă înșel și ca viața ta să revină la normal în câteva săptămâni. Dar și 10% șanse să fi fost prima ființă umană care a întâlnit un ambasador din altă lume e mare lucru. Așa că… poate ar fi bine să faci ceva pregătiri.

Sunt CAMiranda pe Skype dacă vrei să stăm de vorbă.

Miranda

Am început imediat să scriu un răspuns, dar, după ce-am ticluit o jumătate de propoziție, am deschis Skype, să văd dacă nu cumva era online. Și era! La câteva clipe după ce i-am trimis cererea de adăugare în lista de persoane de contact, am primit un apel de la ea. L-am acceptat și i-a apărut fața pe ecran.

Stătea la un pupitru din ceea ce părea a fi un birou. O lumină albăstruie, de neon, îi bătea în părul blond-roșcat, subțire și rebel. Uriașii ei ochi căprui m-au privit cu încântare.

— APRIL MAY! Minunat! a exclamat.

— Ești încă la muncă? m-am mirat.

Creierul meu era rămas pe ora de pe Coasta de Est, dar pe Coasta de Vest era trecut de 10:00!

— Da, în laborator, nu chiar la muncă. Mareele și spectrometrele nu stau după nimeni! Știi și tu. Locuiesc în campus, așa că nu prea merită să mă duc acasă.

Era veselă și părea perfect odihnită. Skype nu te arată niciodată foarte bine, dar era, cum să zic, adorabilă. Mult mai drăgălașă decât mi-o imaginasem. Sinceră să fiu, mă străduisem toată viața să nu fiu adorabilă, dar nu prea-mi reușise, iar două persoane adorabile care se combină reprezintă o doză mult prea mare de drăgălășenie pentru mine.

— Așadar, mă văd nevoită să-mi cer scuze, abia ți-am citit e-mailul, am început. Și, ei bine…

Habar n-aveam ce să mai zic.

— Într-adevăr! a răspuns. Am reluat problema și am parcurs-o de vreo 600 de ori de când am trimis mesajul, dar, cu cât rămân fără explicație mai mult timp, cu atât pare mai evident.

— „Evident”? m-am minunat.

— Da. Cred că nimeni n-o spune pentru că toată lumea o gândește.

— Ce vreau să zic eu e că am fost la un talk-show din alea de pe la miezu’ nopții, care-ar trebui să se difuzeze și la tine în curând, și prezentatorul chiar a făcut o glumă despre care, cum c-ar fi venit din spațiul cosmic… Dar, doar pentru că e cea mai simplă nu înseamnă neapărat c-o soluție e și cea mai potrivită. Ești sigură că nu…?

Nu voiam s-o insult.

— Exact! Îți dau dreptate! a fost ea de acord. Așa cum am zis și-n e-mail, să explici ceva prin „extratereștri” are 0% șanse de succes. Eu doar cred că „originea externă”, așa cum mi-am denumit ipoteza (fiindcă nu presupune neapărat că și „ceilalți” sunt inteligenți), ar trebui să fie luată în serios pentru că n-am altele.

— Cum adică „nu presupune neapărat că și «ceilalți» sunt inteligenți”? am replicat eu, simțind că rămâneam cam în urmă și că nu mai înțelegeam conversația.

— Păi, singurul lucru pe care-l știu e că aceste chestii diferă foarte mult de modul în care funcționează lucrurile la noi. Nu vreau să zic „extratereștri”, pentru că nu știu nimic, de fapt. Însă nu pare posibil să fi fost vreo tehnologie construită de mâna omului și sigur nu a apărut pe cale naturală, doar Carlii n-au crescut din semințe! Așa că, de fapt, cea mai vagă

și generală descriere pe care le-o pot da este: ei sunt de „originea externă”. Ceea ce înseamnă, în esență, că proprietățile lor n-au nicio logică.

— Prin urmare, tu nu afirmi despre Carl c-ar fi extraterestru?

— Nu, dar *afirm* că pare din ce în ce mai probabil că n-a fost făcut de oameni și că n-a apărut în mod natural.

— Vasăzică, *afirmi* despre Carl că e extraterestru!

Am început iar să mă agit.

— Nu, eu… Știu și eu, April? E palpitant, dar extratereștrii sunt o explicație foarte precisă pentru niște împrejurări foarte vagi. Universul nu înseamnă numai oameni și extratereștri. Poate că toți Carlii sunt făcuți de pământeni, dar trimiși din viitor. Poate-s doar un soi de proiecție prin spațiu-timp. Poate că-s dovada că universul nostru e o simulare și că face cineva schimbări în cod! În mare, eu nu pretind că vreuna dintre explicații este corectă doar pentru că nu m-am gândit la altele care să se potrivească și cu informațiile cunoscute în prezent.

Părea foarte sigură de sine, chiar dacă arăta un pic timidă și panicată pentru că discuta cu mine.

— Ei bine, Miranda, că tot veni vorba de informații cunoscute în prezent… N-am spus nimănui, dar ar mai fi ceva, i-am mărturisit.

Deși părea imposibil, și-a căscat și mai mult ochii.

I-am prezentat tot procesul descoperirii indiciului din Wikipedia.

— Așa ceva e profund imposibil! a zis ea după ce a parcurs toată secvența. Și absurd, pe deasupra! I-A-M-U.

— Știu, eu îmi storc creierii de câteva zile, așa că nu m-aștept ca tu să…

— Elemente! m-a întrerupt ea.

— Poftim?

— Elemente chimice. I, Am, U – toate sunt prescurtările unor elemente chimice. Iod, americiu, uraniu…

— Bine, bine, asta e încă o pistă numai bună de adăugat la lista de presupuneri lungă deja de vreo 80 de kilometri! am spus.

A părut un pic abătută, iar eu m-am simțit prost pentru că-i spulberasem imediat prima încercare de-a căuta o explicație. Sigur că Miranda ar fi găsit o explicație științifică, doar ea cu chestii științifice se ocupa! Așa că i-am zis:

— Adică e interesantă, totuși, noi nu ne-am gândit la ea.

I-a revenit zâmbetul.

— Prin urmare, chestia asta de pe Wikipedia îți face… ipoteza mai mult sau mai puțin probabilă? Ai să știi cumva sigur la un moment dat?

A făcut ochii roată o clipă, gânditoare, înainte să răspundă:

— Chestia de pe Wikipedia e ciudată, dar mai puțin ciudată decât treaba cu materialul. Poate că-i doar din cauză că nu prea știu eu cum funcționează internetul. Ar trebui să stau de vorbă cu cineva care știe chestii de care nu am eu habar… Materialul nu e numai o tehnologie necunoscută, după cât înțeleg eu fizica, e și imposibil. A doua întrebare a ta e una grozavă. Nu știu când o să aflăm cu siguranță. Poate că niciodată… Există câteodată mistere care persistă vreme de secole. Așa că n-am idee… Pur și simplu, nu-mi trece altă explicație prin cap.

Am stat și ne-am uitat una la alta multă vreme până când, simțindu-se stânjenită, a zis:

— Așadar… ăă…

— Așadar, tu propui să acționăm pe baza presupunerii, cel puțin în particular, că, de fapt, Carl este… de origine externă?

— Greu de zis, nu?

— Așa-i.

Rostind aceste cuvinte m-am simțit cumva… ciudat, ca și cum aș fi înjurat în biserică. Nu prea eram șocată, ci, mai degrabă, aveam sentimentul că eram, probabil, o idioată fiindcă dădeam ascultare unor astfel de chestii.

— Uneori trebuie s-o facem, a murmurat Miranda. Uneori trebuie să acceptăm o teorie imperfectă și…

A tăcut, iar ochii ei au privit în gol, apoi s-au plimbat de jur-împrejurul încăperii. Am rămas și eu tăcută, pentru că aveam impresia că, dac-aș fi deschis gura, aveam să întrerup ceva intim și sacru.

— April, și dacă, de fapt, Carlii… ne cer ceva? m-a întrebat. Cum ar fi să le dăm noi diverse lucruri. Niciunul dintre elementele alea nu se găsește din abundență. Poate că au nevoie de ceva!

Eu, una (să vă fie clar), eram complet habarnistă. Pentru Miranda, lucrurile păreau să se lege mai repede decât îi lua minții mele să priceapă că, într-adevăr, Carl s-ar fi putut să facă așa ceva. Carl era viu! Carl era… de origine externă. M-am străduit din răsputeri să țin pasul cu ea.

— Numai că, vezi tu… n-o să-i putem da uraniu lui Carl, am spus.

— De ce nu?

— Păi, pentru că-i uraniu. A încercat Doc Brown să facă rost de el și l-au împușcat teroriștii.[28]

— Ăla era plutoniu și, oricum, e o chestiune de cantitate. Cu iodul e ușor, avem în laborator. Uraniu n-am, dar se poate cumpăra minereu nerafinat de uraniu de pe Amazon – nu-i periculos decât dacă e purificat. Despre americiu nu știu prea multe. E un element transuranic, ca atare, radioactiv și rar. Va trebui să fac niște cercetări. E greu cu cantitățile și puritatea la chestiile astea rare.

Spusese acestea ca-ntr-un adevărat tir verbal și, imediat ce ajunsese la „să fac niște cercetări”, am auzit-o tastând în timp ce vorbea.

— A! Am o pistă pentru americiu! a zis, după o pauză mică de tot. Se găsește în majoritatea detectoarelor de fum, deci poți să-l cumperi, efectiv, de la Walmart.{29}

— Miranda, se poate să nu vrea Carl uraniu? Deja am început să primesc întrebări de la oameni care cred c-ar putea fi periculoși. Probabil că nu le-ar îmbunătăți deloc imaginea, dacă s-ar afla că sunt în căutare de materiale radioactive…

— Știu și eu, așa mi-a trecut mie prin minte-un gând, s-a scuzat aproape.

M-am simțit prost pentru că stricasem mersul superbei mașinării care era creierul ei, dar chiar voiam să impun un ritm mai lent conversației.

— Adică…

Voiam s-o încurajez. Era greu să n-o placi, cam la fel ca pe un copil. Unul genial.

— S-ar putea să fie cum zici tu, am continuat. M-am gândit doar c-ar trebui să fim un pic mai sigure înainte să ne apucăm să facem provizii de uraniu.

Iar tasta în timp ce vorbeam.

— Oh, Doamne! a exclamat ea, părând speriată.

Ceea ce m-a speriat și pe mine. Pentru prima oară mă gândeam că, poate, Carlii se aflau aici să ne facă rău. Ca și cum ar fi descoperit Miranda că, amestecând americiu, iod și uraniu, ar rezulta o bombă care-ar distruge Pământul.

— E totul în regulă? am întrebat-o.

— Șșș! mi-a zis.

M-a șâșâit. M-a șâșâit ca și cum aș fi fost un copil de cinci ani care dorea o înghețată pe băț, iar ea vorbea la telefon cu un client foarte important. Dădea clicuri și tasta, și iar dădea clicuri și tasta… Eu nu făceam decât să stau locului, fiindcă, în mod evident, Miranda ataca problema cu mai multă

forță decât aș fi fost eu în stare. După un minut întreg în care am păstrat tăcerea, a reluat conversația exact de unde se oprise.

— Ha! a strigat, ceea ce m-a făcut să tresar. Scuze! Da! Oh, Doamne, April, îmi pare rău, te-am șâșâit! Of, Doamne!

Începuse să se înroșească, apoi a părut să-și aducă aminte că mai erau și alte chestii.

— Totul e bine, April! m-a asigurat. Carl însă s-a referit clar la elemente chimice, atunci când a zis „I AM U”, pentru că totul de pe pagina de Wikipedia a revenit la normal cu excepția greșelii de tipar inițiale și a circa…

Aici a început să-și mâzgălească frenetic ceva cu pixul în palmă.

— Nouă numere de la rubrica de surse citate, a încheiat. Au dispărut nouă numere de-acolo.

A ridicat palma pe care era scris: „127243238”.

— Cum de ți-ai dat seama așa de repede? m-am mirat.

— Am un IP prin proxy[{30}] ca să pot urmări serialele BBC, mi-a explicat. Am reușit să deschid simultan pagina de pe IP-ul meu și de pe unul britanic. Mi-a fost ușor să fac comparația odată ce am remarcat că lipseau numerele.

— În regulă! Așadar, care-i faza? Nu sunt suficiente cifre cât pentru un număr de telefon.

— Ha! Nu, sigur că nu! a fost ea de acord. Cifrele reprezintă cei mai comuni izotopi ai acestor elemente. Iod-127, americiu-243 și uraniu-238. Știi ce-i ăla un izotop?

— Nu, da’ poate nici n-am nevoie să știu?

— N-ai, poate nu chiar în clipa asta, a aprobat. Ajunge să spunem că, de fapt, Carl ne cere niște elemente chimice și, deși există și unele mai comune, el cere cei mai comuni izotopi, ceea ce, dacă e să-i fim curieri, ne ușurează treaba.

— Tu chiar vorbești serios?

— Cum adică? m-a întrebat, la rândul ei.

— Adică tu tocmai ai rezolvat, în cinci minute, o enigmă care mi-a devorat fiece dram de energie mintală în ultimele două săptămâni? Nu-mi vine să cred că nu m-am uitat la numerele de la rubrica de surse citate!

— Nimeni nu se uită acolo, nu-ți face griji! Uneori n-ai nevoie decât de încă o pereche de ochi, m-a liniștit.

— Mda, o pereche de ochi care-au auzit de… americiu, am murmurat.

Eu, una, nici măcar nu știusem că există ceva numit americiu. Abia peste câteva zile l-am văzut scris și mi-am dat seama că denumirea lui venea de la America, pentru că de pronunțat se pronunță „amer-iss-ium”[31].

— Ochii nu aud, April! Vasăzică, apari la televizor în seara asta, nu-i așa? Palpitant!

— OH, DOAMNE, NU, NU E! am contrazis-o.

— Mda, cred că nu e, a replicat, zâmbindu-mi.

— Miranda?

— Da?

— Vrei să mergi la Walmart cu mine? am rugat-o.

•

Era miezul nopții. Se difuza talk-show-ul nostru la televizor, dar acum părea lucrul cel mai puțin interesant din lume. Misterul îmi eclipsase obsesia legată de străinii care-mi analizau prestația televizată. Stabilisem o întâlnire cu Miranda. Avea să vină cu mașina de la San Francisco să se vadă cu mine la Carl Hollywood, după întâlnirea noastră cu impresarul simandicos. Era încântată să-l cunoască și pe Andy.

M-am băgat în patul mare, mătăsos, moale și răcoros de hotel, am stins luminile și am stat cu ochii strânși, pironiți la… interiorul pleoapelor vreo oră înainte să mă dau bătută.

Miranda avusese dreptate: și eu mă gândisem la asta. Atunci când ceva e imposibil de explicat, postezi GIF-ul[32] cu tipul ăla cu freza-ciudată care zice: „ALIENS!!!”[33]. Așa se face și cu asta basta! Pe bune, „Don’t Stop Me Now”? Nicio filmare cu momentul apariției lor? Faptul că niciunul dintre Carli nu fusese mutat, deși, pasămite, nu se străduise nimeni din răsputeri s-o facă? Faptul că nimeni, după aproape două săptămâni, nu revendicase și nici nu făcuse vreo declarație despre ceea ce trebuie să fi fost un efort logistic uriaș?

Cred c-o mulțime de oameni se gândiseră și ei la „extratereștri” și, desigur, mulți afirmau asta pe internet. Nimeni însă nu voia să fie ciudatul care să susțină ipoteza „Extratereștrii sunt de vină!” la telejurnalele televiziunilor dedicate știrilor. Nu poți să pronunți cuvântul „extratereștri” fără ca, mai întâi, să-ți tapezi părul și să-ți caști ochii cât cepele.

Așa că gândul existase, dar păruse doar unul normal, de tip „creierul meu numai la prostii se gândește”.

Miranda însă nu părea proastă, ci foarte cool și deșteaptă, o persoană care știa o groază de chestii despre rezonanța materialelor și conductivitatea

termică… Lucruri care par, toate, importante și legitime. Afirmase, de asemenea, în mod clar, că, probabil, nu erau extratereștrii de vină; doar că, poate, nu era o idee prea rea să acționăm ca și cum ar fi fost, cel puțin în particular.

Eu aş fi fost, probabil, mult mai sceptică, dar mi-am amintit senzația pe care o avusesem când îl atinsesem pe care: că el era ceva ciudat, care nu se compara cu niciun lucru pe care-l mai atinsesem, ca atunci când aproape că mă curentasem în momentul în care îmi fusese casa lovită de-un fulger, iar eu scosesem televizorul din priză când firele erau încă supra-încărcate. Nu avusesem o senzație dureroasă ca atunci, ci, pur și simplu, una cu totul nouă.

Celălalt gând, și singurul, căci altul nu-mi mai venise, fusese că era vreun soi de secret militar, dar… ce fel, oare? Ce-ar fi avut orice guvern de câștigat din amplasarea roboților într-o grămadă de locuri în același timp ca după aia să lase un mesaj straniu pe Wikipedia ce făcea trimitere la trei elemente chimice? Numai ca să spună: „Hei, suntem în stare de așa ceva! Înspăimântător, nu? Nu vă puneți cu noi!”? Ipoteza avea o oarecare logică, dar, dac-așa ar fi stat lucrurile, oare nu și-ar fi revendicat acțiunea? Deja simțeam că-mi ieșeau ochii din cap de la atâta concentrare!

De vreme ce nu eram în stare s-adorm în patul acela superb, mi-am dat seama din ce motiv mă agitam eu așa de tare. Nu pentru că, probabil, nu eram singuri în univers ori pentru că viața mi se schimbase pentru totdeauna și pentru că urma să am nevoie de-o adresă nouă de e-mail, ci pentru că trebuia să iau o hotărâre. Genul acela de alegere pe care apuci s-o faci o singură dată și asupra căreia nu mai poți reveni, iar din acel punct viața îți devine complet diferită și, chiar dacă ți-e limpede care-i calea de urmat, chestia asta tot te tulbură profund.

> Opțiunea 1 (cea a omului sănătos la cap): M-aș putea detașa de toată situația cât mai mult posibil. Să nu mai apar la TV, să nu mă mai văd, clar, la un Walmart din California de Sud cu o savantă ciudată ca să cumpăr detectoare de fum, să nu mai fac niciodată nimic pe internet și să-mi plătesc creditele de studii. Să-mi cumpăr o casă mare cu poartă la intrare din banii de pe licențele acordate care, fără îndoială, dacă toate astea erau adevărate, ar fi continuat să curgă tot restul vieții mele și să organizez, până la moarte, cine festive la care să invit oameni inteligenți.

Opțiunea 2 (cea a omului nesănătos la cap): Să continui cu aparițiile TV, să adaug ceva savoare conturilor mele de Twitter și Instagram și să am păreri. În esență, să mă folosesc de tribuna care mi se oferise dintr-o întâmplare ca să mă exprim și, poate, să schimb ceva. Cum? Habar n-aveam, dar știam c-așa o șansă n-aveam să mai pup eu în veci.

Dată fiind lista lungă cât o zi de post de potențiali vinovați, era greu să-ți dai seama că ăsta era lucrul care mă făcea să mă agit așa tare. Însă odată priceput, am înțeles că nu-mi mai rămânea decât să iau o hotărâre, ceea ce mi-ar fi permis, poate, să dorm pe muntele de perne.

Cu creierul plin de frică, de ceață și încântare (și cu o impresie mult prea bună despre mine), am luat hotărârea. Așa cum se întâmplă adesea, m-am îndreptat spre alternativa mai ușor de ales, dar mai dificil de suportat ulterior.

Cum am făcut alegerea, cum am vrut să am pe cineva care să mă convingă să renunț, așa că am sunat-o pe Maya.

Nu mi-a răspuns la telefon.

Ciudat lucru să privești retrospectiv la micile momente neînsemnate care ți-au schimbat viața și, poate, toată istoria omenirii! Uitați unul, chiar aici: Maya Nu A Răspuns La Telefon În Acea Seară. N-a intrat mesageria vocală, deci avea telefonul pornit, doar că nu s-a uitat la el.

I-am dat SMS: „Trebuie să discutăm niște chestii”. Apoi, aruncând o ultimă privire magnificului meu pat, mi-am înșfăcat laptopul, am ieșit din cameră pe hol și am bătut la ușa lui Andy. După care am bătut din nou. A treia oară, s-a deschis și a apărut Andy în cadrul ei, arătând ca și cum i-aș fi răpit cel mai frumos lucru din viața lui, ceea ce cam și făcusem.

— Am noutăți.

— Ceea ce-mi amintește foarte clar de un alt moment când m-am trezit cu noutăți.

— Și-a ieșit bine, nu?

— E posibil să mă convingi acum că nu. Te rog eu, orice s-ar întâmpla, nu se poate, te rog, te rog, s-aștepte șase ore și 23 de minute?

— Nu.

L-am dat la o parte, am trecut pe lângă el, am aprins toate luminile și-am pășit în camera lui de hotel, care, deși Andy nu stătuse în ea decât vreo câteva ore, era într-o dezordine totală.

— Hopa! Ai avut o bombă-n geantă care-a explodat? m-am mirat.
— Nu-mi găseam periuța de dinți, a replicat el cu un geamăt.
— OK, trebuie să-ți spun câteva chestii.
Ne-am așezat pe patul lui, mi-am scos telefonul și i-am citit corespondența cu Miranda.
A rămas foarte tăcut după ce am terminat, apoi a zis:
— Carl e… extraterestru?
— Știu, îmi dau seama că sună absurd, dar, uite ce-i, probabil că n-au treabă extratereștrii cu asta. Adică: EXTRATEREȘTRII? Așa ceva nu se întâmplă în realitate.
— Da, păi, evident că există extratereștri. Singura întrebare e dacă au tehnologia și dorința de a ne vizita.
— „Evident că există extratereștri”?! am replicat eu, un pic perplexă.
— Da, adică, April, ai tu habar câte planete sunt în univers? Literalmente mai multe decât numărul de fulgi de zăpadă care-au căzut pe Pământ! Sau cam așa ceva, nu știu, e un număr realmente impresionant. Ideea e că șansele ca viața inteligentă să fi apărut întâmplător o singură dată sunt, în esență, zero.
— A, vasăzică nu-i așa mare lucru?
— TU FACI MIȘTO DE MINE? Dacă e pe bune, atunci e cel mai mare lucru din toată istoria marilor lucruri! mi-a răspuns el, chiar țipând la mine.
— Uau! OK, da! OK, da! Da!
Am fost cât pe ce să spun din nou „OK”, dar mi-am dat seama că începea să sune de parcă mi s-ar fi defectat creierul. Așa că în loc de asta am adăugat.
— Știu că pare puțin probabil, dar mai am noutăți.
— Ai dreptate, pare puțin probabil ca alte noutăți să mai fie importante acum.
— Am discutat pe Skype cu Miranda și i-am spus despre „Secvența Freddie Mercury”, iar ea i-a dat de capăt.
— POFTIM?! FIR-AR SĂ FIE, APRIL!
— De ce ești furios pe mine? m-am mirat.
— Nu știu! Nu cred că sunt! Cred doar c-am un vis ciudat și neplăcut. Ori, dacă nu, sunt doar copleșit și obosit. Are voie treaba asta să fie copleșitoare, nu-i așa?
— Da, absolut. Prin urmare, vrei să știi, totuși, ce și cum?
— Mda, mi-a răspuns el, deși nu părea chiar așa sigur.

I-am prezentat toate argumentele Mirandei, descoperirea pe care-o făcuse ea la rubrica de surse citate de articolul din Wikipedia și i-am spus că, aparent, se putea cumpăra uraniu până și de pe Amazon.

Apoi i-am zis:

— Ceea ce înseamnă că, dacă tu credeai că deținem monopolul asupra unei știri senzaționale, acum avem o ocazie foarte diferită și aș vrea să-ți propun să profităm de ea.

— Cum adică? s-a mirat.

— Adică, ar fi mult mai tare dac-aș fi aceea care-a realizat Primul Contact c-o formă de viață extraterestră, decât dac-aș fi doar autoarea unui clip de pe YouTube care-a devenit viral, i-am spus, folosind termenul Mirandei.

— Și…?

— Și lumea are să vorbească despre asta pentru tot restul timpului. Poate că vom reuși s-avem un rol mai important în toată povestea.

— Noi? s-a mirat.

— Da, noi, i-am răspuns.

— April, dacă… dacă… DACĂ… Și ăsta e un „dacă" mare, uriaș, cât Jupiter de mare, *dacă* faza asta e pe bune, atunci are să fie ceva care o să ne depășească pe noi doi cu mult. Fiecare lider mondial va apărea la știri când va ieși la iveală informația asta. Pe tine n-are să te mai asculte nimeni.

— Exact, am replicat, după care am făcut o pauză. Dacă nu cumva muncim de ne sar capacele să fim în prim-planul poveștii. Și, de asemenea, dacă nu cumva dezlegăm și punem în aplicare „Secvența Freddie Mercury" înaintea tuturor celorlalți.

— A, tu crezi că mai știu și alții de ea?

— Deja o analizează pe pagina de discuții a articolului acelui hit. Dacă ajungem noi primii, nu vom mai fi doar descoperitorii lui Carl New York și inițiatorii Primului Contact cu o civilizație extraterestră, ci și aceia care au priceput primii sistemul de care se folosesc Carlii pentru comunicarea lor cu oamenii.

— April, ești sigură că nu-i o idee proastă? m-a întrebat Andy.

— Nu! De fapt, sunt destul de sigură că *e*. Numai că am studiat și cealaltă posibilitate, care este să lăsăm baltă toată chestia asta și să ne desprindem complet de ea, și nu pare deloc amuzantă.

— Nu-mi vine să cred că tocmai eu sunt acela care încearcă să te convingă să renunți!

— NICI MIE! Așa că-ncetează! l-am rugat.
— Știi că, probabil, Carl nu-i extraterestru, nu?
— Da, dar noi o să ne comportăm ca și cum ar fi. O să luăm decizii ca și cum ar fi. N-o să discutăm despre asta și nici n-o s-o spunem. Iar dacă se dovedește că, într-adevăr, nu-i, vom fi investit în realitatea nepotrivită. Dar și dacă *e,* vom fi cu trei pași înaintea tuturor.
— Și asta-i bine? m-a întrebat. N-ar trebui, oare… știu și eu… să fie președinta cu trei pași înainte și nu niște… ce-om mai fi și noi?
— Nu'ș' ce să zic, i-am replicat, sinceră. Hai să parcurgem procesul și s-aflăm!
Și uite-așa am făcut noi ceea ce ne învățaseră la facultate: am construit un brand. Brandingul e o chestie la care designerii se gândesc mult. Iei ceva – cum ar fi un parfum sau un cauciuc de mașină, ori o gumă cu miros de fund – și pui întrebări despre acel lucru pe care n-ar trebui să le poți pune. Ce fel de smoching o să poarte cauciucul ăsta de mașină la banchetul de la liceu? Care e filmul preferat al parfumului ăstuia? Încerci să ajungi într-un punct în care să înțelegi un produs ca pe o persoană.
Reversul medaliei, acela în care oamenii devin branduri, ar trebui să fie ușor, nu? Doar sunt deja oameni… Așadar, sfârșești… la început! Cu excepția faptului că tot ce faci atunci când creezi un brand este un proces de simplificare. Ajungi să înțelegi *esența* nenorocitului ăluia de cauciuc. Și uite-așa, transformarea unei persoane într-un brand beneficiază, la rândul său, în mod dramatic, de simplificare. Oamenii-s complicați, brandurile – simple.
Marketingul are mai mult de-a face cu gânditul decât cu făcutul. A trebuit să ne dăm seama care era brandul lui Carl, care al meu și cum se puteau integra una într-alta cele două identități. A trebuit să ne gândim, în mod realist, la rolul pe care urma să-l joc. N-aveam să ajung președintă. N-aveam să fiu expertă în securitatea națională sau în știință. Însă modul în care aveam să fiu definită urma să fie determinat de acela în care ni-l imaginam pe Carl. Am stabilit că el reprezenta puterea, viitorul și alteritatea, pe „celălalt". Eu aveam să reprezint umanitatea, slăbiciunea și lumea dinaintea erei lui Carl. Eu aveam să-l contrabalansez pe Carl. Îi puteam contrabalansa și pe toți zbuciumații care-or s-o țină într-o „Chestia asta e superimportantă!" și „OMG"[34]. Un simplu civil fără pretenții care avea să se împace atât de bine cu noua realitate, încât nici voi n-o să fiți

nevoiți să vă faceți prea multe griji. Acesta era un rol important, care mi se potrivea, care avea să ne fie de ajutor și să ne confere putere.

Am urmat, în esență, manualul campaniei publicitare până la capăt, dar, în cazul de față, nu era vorba doar de crearea designului unei sigle sau de alegerea fonturilor ori a unei scheme coloristice. De fapt, nici nu prea am făcut așa ceva. Ceea ce am realizat, la capătul câtorva ore de muncă, a fost un plan și trei scenarii pentru filme diferite. Primele două nu făceau decât să dea contur ideii de „April May”. Cum era: deșteaptă, amabilă și ireverențioasă, dar deschisă să admire frumusețea și minunăția lumii. Le puteam încărca pe internet când aveam timp, dar ceea ce era mai important era că mă defineau așa cum ne doream noi.

În aceste clipuri am introdus și câte ceva despre Carl, făcând și aluzii la posibila lui origine. Și la faptul că guvernele chinez și rus interziseseră accesul publicului în zonele din jurul Carlilor, în loc să-i mute pe aceștia din loc, probabil din cauză că fuseseră incapabile s-o facă. În mare parte însă, fusese vorba despre mine.

Apoi am făcut un scenariu pentru un clip pe care aveam să-l lansăm imediat ce se prindea cineva de existența „Secvenței Freddie Mercury”. Un clip care ne arăta pe noi lucrând la rezolvarea ei, mergând la magazin să cumpărăm detectoare de fum și oferindu-i lui Carl roadele muncii noastre. După care, desigur, scenariul se încheia pentru că habar n-aveam ce urma să se mai întâmple.

Lumea avea să mă acuze ulterior c-am fost foarte atentă și calculată în ceea ce privea marketingul, folosindu-mă de întreaga situație ca de o ocazie pentru a mă îmbogăți și a deveni celebră. Eu aveam să resping acuzațiile, spunând că totul nu fusese decât o chestie bizară ce mi se întâmplase. Dar avea să fie o minciună. Una care făcea parte din strategia noastră de marketing atent construită și bine calculată. Dacă, privită din afară, vouă vi se părea ceva absolut firesc, natural, atunci bănuiesc c-am făcut treabă bună. Eram însă calculați. Îmi plăcuse să mă oprească lumea în aeroport să-și facă poze cu mine, îmi plăcea să fiu plătită, îmi plăcea atenția care mi se acorda și îmi făceam griji că era posibil să ia sfârșit. Sinceră să fiu, nu eram doar îngrijorată din cauza asta. Eram mai mult de-atât! Cred că, în adâncul sufletului, eram de-a dreptul îngrozită. La un moment dat, în noaptea aceea, mi-am întrezărit viitorul posibil: că într-o bună zi, cel mai interesant și important lucru la mine avea să fie ceva ce făcusem cu mult timp în urmă. Că aveam să-mi continui viața creând doar designul plictisitor al unor

interfețe cu utilizatorul și că oamenii aveau să-mi zică: „A! Tu erai *acea* April May!” la petreceri și interviuri de angajare, ca și cum aș fi fost cândva ceva ce nu mai eram.

Asta-i realitatea de care fugeam. N-am să pretind că nu m-am gândit înspre ce fugeam, pentru că eram destul de atenți, ceea ce dădea roade. Singurul lucru pe care nu-l anticipasem era că, în timp ce cream brandul „April May”, cream, în mare parte, și o nouă versiune a mea. Te poți preface numai până la un punct înainte să devii cu adevărat ceea ce te prefaci a fi.

Până am terminat noi de ales temele vizuale ale tuturor site-urilor de socializare online pe care eram prezenți, de scris scenarii, de filmat, de montat, de scris texte de promovare și de mâncat Pop Tarts[35] reci de la un automat, se făcuse deja 10:00 dimineața.

Mi-a vibrat telefonul. Era un SMS de la Maya: „Ce s-a-ntâmplat, scumpa mea?”

Eram prea epuizată să-i mai răspund. M-am întors la mine în cameră și am dormit trei ore.

CAPITOLUL ȘASE

Mai aveam întâlnirea cu tatăl lui Andy, așa că ne-am trezit la 1:00 după-amiaza și trupurile inutile ne-au târât și mai inutilele noastre creiere în mașina care ne fusese trimisă. Am dormit tot drumul, apoi am intrat ca niște zombi în clădirea de sticlă și oțel în care lucra Marshall Skampt. Era avocat al unei agenții de impresariat, adică (atunci n-am înțeles-o, dar acum, da) o companie care transformă faima (și, în aparență, talentul) în bani. Agențiile au impresari, iar impresarii le găsesc de lucru oamenilor care sunt profesioniști în showbiz sau creatori. Dacă o să vă întâlniți vreodată cu un impresar, iată la ce să vă așteptați (dacă e chiar bun):

1. Nu veți cunoaște niciodată pe cineva mai eficient.
2. Dacă stau de vorbă cu voi, acest lucru se datorează faptului că le pot ieși bani de pe urma voastră.
3. Sunt toți niște jigodii, dar, dacă aveți noroc, s-ar putea să găsiți pe cineva care să devină jigodia voastră.
4. Scuze, sună aiurea!

Așa că întâlnirea cu tatăl lui Andy s-a dovedit a fi o întâlnire cu Jennifer Putnam, care, din câte se părea, era un mare mahăr.

Clădirea, la fel ca studiourile de știri ale posturilor TV, fusese, în mod limpede, construită ca să ia ochii. Diferența era că aceasta chiar reușea s-o facă. Îmi imaginez că izbutea să impresioneze pe toată lumea, dar mai ales pe mine, fiindcă, după ce așteptaserăm cinci minute în hol, bând apă de castraveți de la o fântână arteziană, un tânăr bine îmbrăcat ne-a strigat numele și l-am urmat pe hol, iar eu, care mersesem în coada grupului nostru de la bun început, m-am oprit, cam la vreo trei metri pe drum, deoarece, chiar și-n halul în care eram, pe jumătate moartă și obosită, tot nu mi-a scăpat lucrarea originală de Sherman[36] de pe hol.

Știam eu ceva despre faptul că majoritatea operelor de artă importante se află în mâinile colecționarilor particulari, ascunse în locuri unde doar puțini oameni se pot bucura de ele. Înțeleg că așa stau lucrurile cu arta și nu mă deranjează asta câtuși de puțin, dar, pentru mine, totul fusese, până în acel moment, doar o chestiune abstractă. Adică nu mă așteptam să văd vreodată vreo operă cu adevărat importantă în altă parte decât într-un muzeu ori în

poze postate online. Aici însă, chiar în fața mea, se afla o fotografie care costa, pe puțin, câteva zeci de mii de dolari și care făcea toți banii!

Îmi închipui că agențiile se străduiesc să impresioneze diferite persoane în tot felul de moduri. Pe unii poate-i dă pe spate cinematograful de la sediu sau tapetul brodat. Altora s-ar putea să le placă faptul că fiecare birou are câte o orhidee adevărată, mare, pe el.

Fotografia aceasta se adresa oamenilor ca mine… ca să-i facă să se gândească: „Aha, în regulă! Locu' ăsta chiar e pe bune!"

Toți ceilalți și-au continuat, desigur, drumul, pe când eu am înlemnit, cu ochii pironiți la fotografie. Le-a luat ceva până să observe că dispărusem, dar, în cele din urmă, asistentul cel mișto s-a întors după mine.

— April, îmi pare rău că te-am pierdut! mi-a spus.

Avea o voce dulce și blândă, care m-a făcut chiar să cred că, într-adevăr, din vina lor rămăsesem eu în urmă.

— Lucrarea la care te uiți este *Cadru neintitulat nr. 56*[37] a lui Cindy Sherman, care face parte din seria sa *Cadre neintitulate.* În fiecare fotografie apare artista în diferite roluri, cu scopul de-a arăta mai clar că întreaga noastră cultură a construit idei, stereotipuri, de gen care ne pot controla și pe noi dacă le-o permitem.

Știam toate astea, dar l-am lăsat să termine, pentru că eu credeam că era drăguț din partea lui să nu se ia de mine că stăteam pe hol ca toanta. M-am gândit că la firma respectivă îi puneau pe toți să învețe câte ceva despre artă, să impresioneze mai bine. Mai e cazul să vă spun că strategia asta dădea roade?

— Mersi! i-am zis, neștiind ce altceva să zic.

I-am întors spatele fotografiei și ne-am continuat drumul.

— Agenția are o colecție de artă mare, unele dintre lucrări ne-au fost oferite de către clienți, altele au fost adunate de către conducere și date cu împrumut ca să le expunem. Shermanul acela, cred, ne-a venit de la doamna Putnam.

Am trecut apoi pe lângă o serie de alte capodopere extraordinare. Pereții erau de un alb ca de galerie de artă, iar din șase în șase metri se zărea o fotografie, un tablou ori o lucrare mixtă. Estimez c-am trecut pe lângă opere în valoare de cel puțin două milioane de dolari în drum spre biroul lui Jennifer Putnam!

În jurul nostru era în plină desfășurare afacerea showbizului, care, în aparență, presupunea datul multor telefoane. De asemenea, era multă zarvă

făcută de bătutul în tastaturi și remarcabil de puțină flecăreală. Am trecut pe lângă o tânără pe care n-am recunoscut-o, dar care era, în mod clar, foarte bogată și foarte celebră. E amuzant cât de ușor îți poți da seama de asta, deși n-ai mai văzut în viața ta persoana respectivă! Hainele *haute couture* sunt uluitor de diferite de acelea obișnuite, dar eu am recunoscut-o mai ales după faptul că toți cei trei oameni care mergeau în spatele ei aveau un aer care îți transmitea: „Nici să nu-ndrăznești să-i ceri un selfie!”

Și cam aceasta era starea mea de spirit când am intrat în biroul unuia dintre cei mai puternici impresari din întreaga lume.

— Robin! Ai găsit-o! a exclamat ea. Bine-ai venit, April!

Nu vorbea tare, dar vocea îi era, pur și simplu, puternică. Avea o forță surprinzătoare în glas. Era o persoană greu de definit din punct de vedere fizic. Păr scurt și cărunt, statură medie… Părea să fie în formă. Însă vocea era cea mai aparte trăsătură a ei. Era genul de femeie care-i putea vrăji pe alții.

N-avea biroul uriaș, dar avea o priveliște frumoasă. Rafturile erau pline de cărți, jocuri video, DVD-uri, chiar și jocuri de societate. Arătau mai degrabă a galerie de trofee decât a loc în care-și ținea lucrurile care-i plăceau. Fiecare dintre aceste lucruri reprezenta o afacere pe care-o încheiase, iar rafturile gemeau, pur și simplu! Era suficient loc în încăpere, încât noi patru să stăm confortabil, însă o a cincea persoană ar fi încăput cu greu.

Robin stătea în picioare lângă ușă.

— Admira Shermanul! a informat-o.

— Văd că ai bun-gust! m-a lăudat. L-am cumpărat la o licitație cu doar câteva luni în urmă. Am reușit să-i găsesc un loc bun pe pereți aici, în ciuda faptului că majorității oamenilor puțin le mai pasă de Sherman.

Mi s-a părut ciudat din partea ei să zică așa ceva, dar, ținând seama că plătise, probabil, mai bine de 50 000 de dolari pe fotografia respectivă, n-am comentat.

— În orice caz, știu c-ați avut o săptămână de pomină! a continuat ea. Am urmărit fiecare moment! Totul a fost fascinant, iar voi vă descurcați atât de bine! Noaptea trecută ați fost *fantastici,* iar ați devenit virali pe toate platformele!

Am rămas derutată vreme de o clipă, după care mi-am amintit de talk-show-ul acela de dinainte de miezul nopții la care fuseserăm. M-am simțit de parcă mi-aș fi adus aminte de-o oră de engleză din liceu.

— Mersi, ăăă…, am bălmăjit.

Mi-a dat prin cap că habar n-aveam care era planul de bătaie și că eram prea obosită să mă mai prefac c-aș fi știut, așa c-am zis-o fără menajamente:

— Prin urmare, ce căutăm noi aici?

— Ei bine, Marshall, a răspuns ea, arătând spre tatăl lui Andy, mi-a tot vorbit despre voi doi și am considerat că e logic să vă aducem aici și să discutăm încotro vreți s-o apucați. Se vor ivi niște ocazii și vrem să ne asigurăm că intrăm pe toate ușile câtă vreme vor rămâne deschise.

Vorbea mai repede decât orice alt om pe care-l auzisem vorbind în viața mea. În staccato, aproape ca și cum ar fi recitat o poezie într-un *poetry slam*[38]. Într-un mod plăcut de ciudat. Nu mi-a scăpat nici faptul că trecuse de la „voi” la „noi”.

— Păi…, am început.

M-am uitat apoi la Andy care-a ridicat ușor din umeri, mișcare pe care am interpretat-o ca pe un îndemn: „Joacă fix cum vrei tu, fata mea!”

Așa c-am jucat deschis:

— Aseară au ieșit la iveală niște informații care-ar putea schimba totul. Conform unui raport primit de la o sursă de încredere, este posibil ca nu peste mult timp oamenii aflați la putere să confirme public originea nepământeană a Carlilor.

Cuvintele mele parc-au rămas plutind în aer pentru o vreme. Jennifer Putnam s-a uitat la tatăl lui Andy, care l-a privit, îngrijorat, pe fiul său, care, la rândul lui, m-a scrutat pe mine. Și eu mi-aș fi aruncat căutături, dac-aș fi fost capabilă de așa ceva, dar nu puteam, pentru că eu *eram* eu. Primul meu impuls a fost să mă uit în jos, la mâini, dar știam că asta era o greșeală, așa c-am privit-o pe Putnam, care, chiar în acel moment, avea ochii ațintiți asupra mea.

— Robin, o să am nevoie să-mi anulezi toate apelurile programate pentru următoarele două ore.

— Da, doamnă Putnam.

Niciunul din ei nu a dat vreun semn că asta ar fi fost ceva neobișnuit, dacă, într-adevăr, era. Ușa s-a închis fără zgomot în urma lui Robin.

— Și care-i informația asta? m-a întrebat.

— O specialistă în știința materialelor de la UC Berkeley cu care corespondez afirmă că proprietățile materialului Carlilor sunt imposibile. Nu ciudate ori scumpe sau noi, ci, pur și simplu, *imposibile,* conform cunoștințelor noastre.

— Iar tu ai încredere în ea? m-a întrebat.

— Pare să fie demnă de… încredere? am replicat eu, simțindu-mă, cumva, complet idioată.

Dacă Putnam era sceptică, n-a arătat-o însă.

— Nu v-am spus însă toată povestea, am continuat. Trebuie să-mi dați asigurări, 100%, că n-o să mai spuneți nimănui ce urmează să vă mărturisesc acum.

— Pot să-l pun pe Robin să întocmească rapid un contract de confidențialitate, dacă vrei, dar, dacă ți-e de ajuns cuvântul meu de onoare, ți-l dau, mi-a spus.

Așa că i-am spus totul despre „Secvența Freddie Mercury”, despre ce-și dăduse Miranda seama și despre faptul că plănuiam să facem un clip cu toate acestea. Nu i-am mărturisit însă și că noi credeam că secvența era, de fapt, doar o cerere de materiale și că plănuiam să i le oferim unui Carl. La drept vorbind, știam, în adâncul sufletului meu, că dădeam dovadă de egoism și nebunie procedând astfel, dar nu voiam deloc ca ea să mă convingă să renunț.

Nu sunt cu mult mai în vârstă acum decât eram atunci, dar sunt, practic, un cu totul alt om, în multe privințe și, ca atare, mi-e ușor să recunosc c-am luat și decizii bune, și decizii proaste. Un exemplu grăitor e că știam chiar și atunci că planul nostru era o idee proastă și, totuși, nu mă puteam stăpâni să nu doresc să-l pun în aplicare. Faptul că știi că-i o idee proastă să faci un anumit lucru nu scade întotdeauna șansele c-ai să-l faci. Dacă mi-aș fi studiat motivațiile în această privință, probabil că nu mi-ar fi plăcut ce-aș fi descoperit, așa că nici n-am făcut-o.

După ce-am terminat de povestit despre secvență și despre faptul c-o dezlegaserăm, Jennifer Putnam a zis:

— Ei bine, situația s-a schimbat, dar nu și întrebarea: April, Andy, vreți să ieșiți din toată povestea asta? Dac-aveți dreptate însă, să știți c-ați putea obține absolut orice.

Mai auzi despre diverși impresari de la Hollywood care le promit tinerelor vedete *orice*: Soarele, Luna și stelele de pe cer, orice, numai și numai să semneze contractul cu ei! Dar, datorită felului în care spusese Jennifer Putnam totul, eu, una, am și crezut-o. Am simțit cum puterea pe care mi-o dădea întreaga situație se revărsa asupra mea. Fotografia de Sherman, încrederea în mine dată de aparițiile la posturile de televiziune care se transmiteau la nivel național, faptul că aveam habar de chestii pe

care nu le mai știa nimeni altcineva… Toate erau precum bomboanele, dimineața de Crăciun și primul sărut la un loc.

Așa că i-am făcut o prezentare de vânzări scurtă-scurtă:

— Am creat deja o strategie. Vrem ca ideea de „April May” să o contrabalanseze pe aceea a „Carlilor”. Câtă vreme ei sunt puternici, eu voi fi slabă. Ei sunt înfricoșători, eu voi fi drăgălașă. Câtă vreme ei sunt de pe altă planetă, eu voi fi umană. Am vrea să clădim ideea de „April May” care-i ajută pe oameni să se împace cu realitatea lui Carl. Și, odată ce voi avea o tribună de exprimare, o voi folosi să-i aduc pe oameni la un loc și să promovez schimbarea simplă și o lume mai bună.

Nu știam ce „schimbare simplă” anume voiam să promovez, dar părea genul de chestie de care urma să-mi dau seama de îndată ce aș fi deținut puterea.

În orice caz, lui Putnam i-a plăcut fiecare secundă din prezentarea mea rapidă, dar domnului Skampt, nu. Îmi închipui uneori cum ar fi fost dacă el nu s-ar fi aflat în încăpere… Adevărul despre transformarea într-o celebritate e că, adesea, singurii oameni care mai pot fi sinceri cu tine despre ce-nseamnă, în realitate, să fii celebru sunt taman aceia care au să câștige grămezi de bani dacă tu te vei implica în totalitate. Or, ei nu au niciun stimulent ca să-ți spună adevărul murdar, adică exact ceea ce a încercat atunci să facă domnul Skampt.

— April, e o decizie enorm de importantă! mi-a declarat. Dacă te vei implica în ceva de genul ăsta, are să pună stăpânire pe tine! Lumea o să te urască fără niciun motiv sau din toate motivele greșite. Ori poate chiar dintr-unele corecte. Faima dezbină oamenii, iar asta e o chestie care-i depășește cu mult pe majoritatea. Vorbești despre tine de parc-ai fi un instrument, dar și tu ești om! Și chiar unul care evoluează. Asta o să-ți afecteze viața pentru totdeauna.

Apoi Putnam mi s-a adresat mie, nu tatălui lui Andy.

— Exact asta mă îngrijorează și pe mine, mi-a zis ea. N-ai să știi niciodată cum are să fie până n-o vei face, iar celebritatea nu e ceva ce-ar trebui căutat doar de dragul celebrității. Acestea fiind zise, cred că există modalități mai sigure de abordare și e foarte bine că te afli aici. Trebuie să discutăm o mulțime de chestii și ar trebui să știi că poți să dai înapoi oricând.

— Nu-i chiar așa, Jennifer! a intervenit domnul Skampt. De-ndată ce se vor implica în toată povestea asta, nu se vor mai putea retrage cine știe cât.

Marea de dopamină și de adrenalină care-mi învăluise creierul îmi transforma oboseala în euforie.

— Cum am putea refuza? am întrebat. Ne băgăm!

M-am întors către Andy, care nu scosese o vorbă de când intraserăm în birou.

El s-a mulțumit să-și privească picioarele pentru o clipă înainte să deschidă gura:

— Cum a zis ea, nimeni n-are parte de așa o ocazie, prin urmare, trebuie să profităm de ea, a murmurat prietenul meu.

— În regulă, dar avem o mulțime de lucruri de rezolvat foarte repede. Cum vă simțiți? ne-a întrebat Putnam pe amândoi.

— Groaznic! i-am răspuns eu.

— De parcă m-ar fi regulat un demon! a adăugat Andy, afirmație la auzul căreia pe chipul lui taică-său s-a așternut o expresie de nemulțumire.

Nu și pe al lui Jennifer Putnam, însă.

— Păi, atunci, cred că trebuie să lucrăm având senzația asta, a zis ea.

•

În următoarele două ore, Robin și doamna Putnam au întocmit contracte, au dat telefoane și ne-au pus tot soiul de întrebări mie și lui Andy. Domnul Skampt a afirmat clar că, în situația dată, el își reprezenta clienții, nicidecum compania, contrazicându-se cu Putnam în privința mai multor aspecte pe care eu eram mult prea obosită să le pricep. Avuseserăm un noroc extraordinar că-l aveam pe domnul Skampt de partea noastră, fiindcă se lupta ca un câine pentru noi. Probabil că ne-a salvat fundul (și ne-a economisit dolarii) în vreo 50 de moduri diferite doar în vreo 15 minute.

Cea mai ciudată parte a fost când ne-au despărțit pe Andy și pe mine pentru discuții între șase ochi. Voiau să se asigure că niciunul din noi nu-l influența pe celălalt și ne-au întrebat dacă așa stăteau lucrurile și ce înțelegere stabiliserăm noi doi și care era, de fapt, natura relației noastre. Adică presupun că l-au întrebat și pe Andy aceleași chestii, fiindcă, dacă l-au întrebat altceva, nu mi-a spus-o niciodată. Eu am fost cât de deschisă puteam. Eu și Andy ne înțelegeam bine și erau, pesemne, destui bani de împărțit, iar, la urma urmei, la ce mi-ar fi trebuit mie mai mult de 20 000 de dolari pe lună?

Și apoi a venit partea la care chiar nu mă așteptasem.

— Ar mai fi ceva de știut despre tine? m-a întrebat Putnam.

— Ăăă… sunt în zodia Balanței?

Domnul Skampt s-a băgat în vorbă.

— April, e important să știm de pe-acum, în caz că e ceva care ar putea ieși la iveală la o cercetare atentă, m-a lămurit el.

— Aha! am exclamat.

Nu mă gândisem la una ca asta.

— Mda, nu-mi vine nimic în minte, le-am mărturisit.

— OK, las c-avem noi niște întrebări ajutătoare, mi-a spus Jennifer.

Și a trecut apoi în revistă zeci de chestii îngrozitoare pe care le-aș fi putut face… așa, ca nu cumva să-mi fi ieșit din minte: am lovit vreodată un câine cu mașina? Dar un om? Am avut vreo relație cu cineva mult mai tânăr ca mine? Dar mult mai în vârstă? Am beneficiat vreodată de serviciile unei prostituate? Am lucrat ca una dintre ele? Am vândut droguri? Am consumat, atunci? Am văzut cum arată? Am ucis cu mâinile goale? Am colecționat dinții dușmanilor mei doborâți? Am cioplit arme din oase de copii pentru a omorî cu ele alții copii?

Și, dacă nu-i prea mare deranjul, n-ai putea să ne scrii numele fiecărei persoane cu care te-ai giugiulit vreodată?

Am răspuns la întrebări, am făcut tot ce mi-au cerut și m-am simțit extrem de stânjenită, dar am avut, totodată, sentimentul că nu era numai un test, ci și un exercițiu practic.

— April, nu pot să nu remarc că sunt multe nume de ambele sexe pe listă, mi-a zis Putnam, de parcă m-ar fi întrebat și ar fi și afirmat, în același timp.

— MULTE?! Eu n-aș zice, i-am replicat, complet liniștită și *deloc* jenată de direcția în care o luaseră întrebările.

(Apropo, în caz că nu v-ați prins, asta a fost o remarcă sarcastică!)

— Jennifer, a intervenit tatăl lui Andy. Chiar nu cred că-i treaba noastră…

I-a răspuns ca unui copil:

— Marshall, știi la fel de bine ca mine că asta ar putea deveni, în curând, treaba tuturor.

La auzul acestor vorbe, el a părut intimidat.

— April, te vezi cu cineva în prezent? a continuat doamna Putnam.

— Da, cu Maya. Am fost, mai întâi, colege de apartament. E un pic cam ciudat, dar avem o relație super.

Acestea fiind zise, m-a cuprins o undă uriașă de vinovăție când mi-am dat seama că nu-i trimisesem nici măcar un SMS de când îmi sosise de la ea acel: „Ce s-a-ntâmplat, scumpa mea?”

— Prin urmare, ar fi în regulă dac-am declara că ești doar gay? m-a întrebat ea. Cum ar fi: ai avut relații cu tipi în trecut, dar ai fost tot timpul gay?

— Tocmai că eu nu-s… numai gay. Sunt și homosexuală, și heterosexuală. E grozav, chiar nu știu cum e să nu fii atrasă de cineva doar din cauza sexului său. Pentru mine, *tu* ești aia ciudată.

E greu să nu devii imediat defensiv când oamenii se iau de tine din cauza sexualității tale, indiferent de orientarea ta. Unii pur și simplu nu pot crede că mă simt așa cum mă simt și, brusc, se apucă să-și explice cum sunt eu cu mine de față. Oare sunt lacomă, nebună după sex? Nu mă pot hotărî? Ori sunt lesbiană 100%, dar nu-s în stare s-o recunosc, ori o fac doar ca s-atrag atenția gagiilor pentru că ei cred că e ceva tare? Și dacă nu asta, atunci… „Ah, apropo, și prietena mea e bisexuală, poate…" [PAUZĂ CU SUBÎNȚELES] „Ne vedem și noi cândva?"

— April, eu chiar te înțeleg! mi-a spus Jennifer. Numai că nu toată lumea are s-o facă. Eu nu spun decât c-ar fi mai simplu dacă ai fi ori heterosexuală, ori gay. N-am nicio problemă cu bisexualitatea și tare-aș mai vrea ca și restul lumii să aibă aceeași părere ca mine, dar asta n-ar face decât să distragă atenția de la mesajul tău. Unii se vor agăța de orientarea ta sexuală ca de o modalitate de a te face să pari mai puțin umană. Noi trebuie să privim problema nu doar din perspectiva New York-ului, ci a întregii Americi. A întregii lumi, în realitate. Orientarea ta sexuală va deveni un punct slab, unul în care vei putea fi atacată.

Mi-am coborât privirea în podea și am rămas tăcută vreme de zece secunde. Da, avea ceva logică tot ce spunea ea. Noi avem de-a face cu niște nenorociți de extratereștri, așadar, cui avea să-i mai pese dacă eu eram gay sau bisexuală?

Am ridicat ochii spre domnul Skampt, care s-a mulțumit să ridice doar din umeri.

— Ce vreau să zic e că, oricum, nu prea mă gândesc în prezent să mă combin cu vreun tip, am răspuns, mințind, oarecum, de vreme ce mă tot gândisem cum să mă cuplez cu Robin.

Tăcerea domnului Skampt m-a făcut să cred că era de acord cu mine, așa că am cedat:

— Bine, fie! Da, pot să fiu doar gay.

Aceea a fost prima oară când am întrezărit ce jeg uman era Jennifer Putnam și nici măcar nu m-am prins, pe moment! Știu că dau vina pe ea

când aș putea, la fel de bine, să dau vina pe mine, dar eram derutată și depășită de situație, iar ea părea atât de competentă! Ei îi era mai ușor să vândă o lesbiană excentrică decât o fată bisexuală excentrică, așa că m-am transformat într-o lesbiană excentrică numai și numai pentru ea.

Ți-ai și găsit cine să se plângă de tratamentul ăsta! Una ca mine, care stă trează intenționat până la 10:00 dimineața pentru a se transforma într-un brand! Scopurile noastre coincideau, în cea mai mare parte a timpului.

După ce toată lumea s-a lămurit că nu mâncasem nici măcar un singur bebeluș, mi s-a dat drumul să iau o pauză de cafea, de care m-am bucurat împreună cu Andy la o cafenea de peste drum. Ne-am pus la curent unul pe altul cu ce ni se întâmplase și ne-am povestit vajnicele noastre aventuri. Nu i-am suflat o vorbă despre faza cu bisexualitatea și sunt sigură că nici el nu mi-a mărturisit unele chestii. Mă rog, nu făcuserăm niciunul dintre noi vreo grozăvie monumentală și asta era tot ce conta.

Îi tot dădusem SMS-uri Mirandei când și când în ziua aceea. Plecase de la Berkeley și era în drum spre Los Angeles de-acum. Urma să ne întâlnim cu ea la cel mai apropiat CVS[39] (nu la un Walmart, din păcate) de Carlul din Los Angeles (cel numit Carl Hollywood). Circulația din LA conspira, desigur, împotriva ei, dar întâlnirea cu Putnam, oricum, dura mult mai mult decât ne așteptaserăm noi, așa că lucrurile se aranjau perfect.

Încă nu-i dădusem niciun SMS Mayei. Nu eram în stare să-mi dau seama cum. Erau atâtea de zis și de făcut, încât, sinceră să fiu, mi-era teamă de cum avea să reacționeze la evenimentele de peste zi. O puteam auzi în minte trecând prin tot spectrul de sentimente, de la dezamăgire la furie. Nu prea simțeam c-ar fi putut da dovadă și de încântare ori de sprijin într-o conversație, așa că am tot evitat-o.

— Hei, April! mi-a atras Andy atenția, tot uitându-se la ecranul mobilului său. A mai apărut o ciudățenie cu Carl. Încă nu afirmă nimeni că-i extraterestru, dar au încercat să-l mute pe cel din Oakland într-un loc un pic mai potrivit, fiindcă deranja circulația, și n-au reușit să-l clintească. Le-a stricat macaraua! Ideea articolului e că fie mai-marii orașului, fie macaragii au fost niște proști sau cam așa ceva. Eu bănuiesc că e mai mult de-atât…

Am rămas cu privirea ațintită în cana mea de cafea, căci eram, din nou, copleșită de amploarea situației. Chestia asta se tot întâmpla, iar și iar. Îmi trăiam și eu normal viața, mulțumindu-mă să fiu doar eu cea din interiorul meu, așa cum fusesem dintotdeauna, după care îmi aminteam. Cumva, mă simțeam ca în urmă cu câțiva ani, când ne murise motanul, Spotlight. Pur și

simplu, tot uiți că viața ta nu va mai fi niciodată la fel! Numai că nu reziști prea mult fără să te gândești: „Unde-i Spotlight? Nu l-am văzut de când… Ah, fir-ar!”

— O, Doamne, Andy, chiar ni se-ntâmplă toate astea, nu? l-am întrebat.

— Jennifer Putnam așa pare să creadă, mi-a răspuns el cât mi-am mai administrat eu o doză de cafea.

Acum, când îi înțeleg mai bine afacerea (și pe ea însăși), îmi dau seama că Jennifer Putnam nici n-avea nevoie să fie sigură de originea extraterestră a lui Carl ca să treacă la butoanele pupitrului de comandă: n-avea nevoie decât să existe o șansă ca el să fie astfel. Avea nevoie să pară că era implicată total, chiar dacă ea, una, credeam că existau doar 5% șanse ca noi să avem dreptate, pentru că până și 5% șanse de a face zeci de milioane de dolari era ceva demn de atenția ei. La urma urmei, chiar și dacă se dovedea că totuși Carl nu era extraterestru, noi tot clienții ei rămâneam, iar ea putea să își sublinieze loialitatea față de noi și încrederea ei în noi. Era o situație din care avea numai de câștigat.

Când ne-am întors în biroul ei după pauza de cafea, ne-a zis, rapid și cu atenție:

— April, ți-l dau pe Robin. Ai nevoie de-un asistent permanent chiar acum și mie mi-e mult mai ușor să găsesc un înlocuitor decât îți va fi ție să găsești pe cineva în care să te poți bizui. E fantastic, deși vorbește cam prea încetișor, dar este de-a dreptul ridicol de eficient. O să-l plătim noi în continuare, dar va lucra pentru tine. O să-ți umble prin contul de e-mail, dacă nu te superi, și, probabil, se va ocupa și de postările pe rețelele de socializare online. O să-i explicăm în mod limpede că va lucra *pentru tine,* nu pentru mine.

Domnul Skampt n-a părut din cale-afară de încântat de propunere, dar a bătut în retragere:

— Nu credem c-ar fi înțelept să implicăm pe oricine altcineva în acest moment.

— Așadar, de acum vei avea, în mod oficial, un angajat. Îți va face viața mai ușoară, dar numai dacă-l vei pune la treabă. Dacă nu-i vei cere măcar o dată pe zi să-ți aducă niște cafea, o să se simtă, pur și simplu, jignit. Îl ai la dispoziție, ai nevoie de el, iar el vrea să te ajute.

— Da’ Robin știe? am întrebat eu.

Jennifer Putnam a ridicat receptorul și a pocnit un buton.

— Poți să vii un pic, Robin?

După nici zece secunde era deja în încăpere.

— Da, doamnă Putnam? a întrebat el.

— Ce-ai zice să lucrezi pentru domnișoara May?

— M-aș simți onorat, a răspuns, făcând chiar și o ușoară plecăciune.

— Cum te-ai simți?! m-am mirat.

Pentru că, zău așa, nimeni nu vorbește-n halu' ăsta!

— Domnișoară May, te cunosc de puțină vreme, dar pari puternică, mândră și condusă de valori pozitive, mi-a răspuns el. Ba chiar te afli în miezul istoriei! Dacă totul e real, atunci oamenii își vor aminti de toate astea pentru multă, multă vreme. Pe mine… Și, zicând acestea a făcut o pauză, apoi a continuat: Pe mine nu m-ar deranja să iau parte la așa ceva.

Nici pe mine nu m-ar fi deranjat, zău așa! Părea, realmente, simpatic, considerabil mai puțin dubios decât Putnam și cam de vârsta mea, motiv pentru care nu mi se mai părea așa de ciudat să mă gândesc că avea să lucreze pentru mine. Singura problemă era că Robin era… foarte atrăgător.

Era suficient de mișto, încât Maya să-și dea seama imediat cam cât de atrăgător îl consideram. Și avea să fie asistentul meu personal! Tipul ăsta avea să fie băgat în mine și-n tot ce era al meu.

„Ai grijă cum formulezi ceea ce spui, April!" mi-am atras atenția.

Avea să fie… foarte implicat în viața mea. Numai că nu poți să nu angajezi pe cineva doar pentru că-i prea mișto. Oare, poți? În mod clar, pare să fie ceva ilegal. Și uite-așa, am ajuns să am eu un asistent personal.

— Păi, mersi, Robin! i-am spus. E-o plăcere să fac cunoștință cu tine și să te am ca angajat! Chiar te rog să m-ajuți! Mă simt de parcă fiecare pagină de e-mailuri necitite îmi răpește un an din viață. Cu următoarele cuvinte îți voi conferi puterea să mă salvezi sau să mă distrugi: parola contului meu de e-mail e *donkeyfart*[{40}], scris într-un cuvânt.

CAPITOLUL ȘAPTE

Am scăpat, în cele din urmă, de la agenție pe la 7:00 seara. Un om zdravăn la cap s-ar fi dus la hotel să doarmă și să-și facă atent un plan pentru a doua zi dimineața. Noi însă (sau, mai degrabă, eu) eram drogați cu cafeină și ne simțeam invincibili. Deja făcuserăm planuri în noaptea de dinainte să-l vizităm pe (și, poate, să facem și ceva experimente cu) Carl Hollywood în acea seară împreună cu Miranda. Ni se părea absurd să ne ducem la hotel. Ulterior, Andy avea să-mi descrie situația astfel: „Carl avea, pur și simplu, masa prea mare, nu ne puteam abține să nu cedăm atracției lui gravitaționale la fel cum nu puteam ajunge pe Lună doar sărind”.

Așa că i-am cedat.

Presupuseserăm c-aveam să luăm un Lyft[41], dar Robin credea, pesemne, c-așa ceva ar fi fost o insultă la adresa lui. (Unde mai pui că nu era tocmai sigur să faci un filmuleț despre extratereștri secreți în mașina unui străin!) Așa că, avându-l pe asistentul meu la volan, ne-am apucat să filmăm pe drum.

Eu stăteam în față, cu camera.

Clipul începe cu mine filmându-mă.

— Salut și bine ați venit în mașina lui Robin! El e Robin.

Și, când zic asta, întorc camera spre el, iar el face cu mâna și afișează un zâmbet care-i arată toți dinții strălucitori.

— Avem noutăți! îi dau eu mai departe. Acum câteva zile, Andy și cu mine (și-acum îndrept camera spre Andy, care face, și el, cu mâna) am descoperit ceea ce-am ajuns să numim „Secvența Freddie Mercury”. Aceasta e o cascadă de modificări care apar dacă încercați să corectați greșelile de tipar de pe pagina din Wikipedia a hitului celor de la Queen, „Don’t Stop Me Now”. Semnificația acestor modificări rămâne un mister. Totuși, mulțumită ajutorului unei specialiste în știința materialelor de la UC Berkeley, credem acum că am descifrat secvența. Ne îndreptăm spre Hollywood Boulevard, să ne întâlnim cu specialista și să testăm o mică teorie.

Aici, în varianta finală a clipului, schimbăm cadrul spre o captură de ecran a paginii din Wikipedia, iar vocea mea postsincronizată vorbește despre secvență, despre cum am descoperit-o și despre revelația ulterioară a Mirandei cum că numerele din secțiunea de surse citate se schimbau și ele,

și cum corespundeau acestea cu denumirile unor izotopi ai câtorva elemente chimice.

Miranda stătea pe trotuarul din fața drogheriei CVS de pe Hollywood Boulevard când ne-a adus Robin acolo și am coborât din mașina lui. În clipa în care ne-a văzut, ea a sărit în picioare și a venit în fugă să mă îmbrățișeze.

— Cât de tare e! a exclamat ea.

— Nu-i deloc netare! am fost eu de acord.

Era un pic mai înaltă decât mă așteptasem, nefiind chiar de statură medie. Eu sunt scundă, abia dacă-i ajunsesem până la claviculă când mă luase în brațe. Îmbrățișarea n-a fost una distantă, ci m-a strâns așa de tare, de parcă ne-am fi cunoscut de pe când eram la grădiniță. Ochii ei luminoși licăreau de încântare. Miranda e un pic mai în vârstă decât mine, dar arată ca și cum ar fi mai tânără. La vederea ei, iarăși m-a pocnit în față realitatea. Toate astea chiar se-ntâmplau pe bune! Urma să-l vizităm pe Carl, să-i dăm elementele chimice pe care le ceruse și să vedem ce avea să se întâmple. Treceam, realmente, la fapte!

— Scuze, te-am îmbrățișat prea îndelung? m-a întrebat ea.

Pe chip i se citea îngrijorarea.

— Nu, exact cât trebuia, am liniștit-o.

Mi-a zâmbit, părând să nu mă creadă și arătând ca și cum avea să se muștruluiască singură, cu asprime, mai târziu pentru tot entuziasmul manifestat.

— Am cumpărat niște detectoare de fum de dimineață, m-a informat. Fabricanții lor nu-ți prea ușurează sarcina de a scoate americiul din ele, așa că mă bucur c-am făcut asta în laborator.

A scos apoi o cutie din geantă și a deschis-o, dând la iveală o fiolă mică înăuntrul căreia se zăreau niște fâșii argintii dintr-un soi de metal.[42]

Andy a sosit și el. Coborâse pe cealaltă parte a mașinii înainte să plece Robin să caute un loc de parcare.

— Mă bucur că l-ai scos! i-a zis el. Dar hai să mai cumpărăm unul totuși, să arătăm de unde l-am luat!

— Ah! a făcut Miranda ușor jenată cu toată încântarea ei. Nu m-am gândit la clip! Uau, cât e de cool! O s-apar și eu în film?

— Dacă nu te deranjează, i-a răspuns Andy.

A tras apoi niște cadre în fața drogheriei CVS, care să arate unde ne aflam, după care am înregistrat o scurtă introducere cu Miranda:

— Am ajuns la drogheria CVS aflată la doar un cvartal distanță de care Hollywood, explic eu privind spre camera de filmat. Ne-am întâlnit cu Miranda Beckwith, specialista în știința materialelor care a descifrat „Secvența Freddie Mercury”. Ce căutăm noi aici, de fapt, Miranda? o întreb direct.

— Vrem să cumpărăm detectoare de fum, îmi răspunde ea.

— Ceea ce pare ciudat rău! spun.

— Asta nu-i, nicidecum, o zi normală! intervine ea.

Încântarea ei arăta fantastic în clipul nostru.

— Și de ce cumpărăm noi detectoare de fum? adaug.

— Mie secvența mi se pare foarte clară, ușor de înțeles, începe Miranda să explice. Carl ne cere să îl… aprovizionăm, printre altele, și cu americiu, un element chimic destul de rar, dar utilizat în anumite produse comerciale ca sursă de generare a particulelor alfa.

Reușise să evite cu iscusință termenul de „radioactiv”.

— Trebuie, cumva, să am habar ce-nseamnă asta? mă mir.

— Nu, nu chiar. E interesant, totuși… Poate o să punem o explicație în descrierea clipului. Tot ce-i important e că în interiorul acestui detector de fum (spune ea, ținând cutia ridicată) se află cinci miimi de gram de americiu.

— Are să fie de ajuns?

— O, habar n-am! Depinde pentru ce-l vrea Carl. Dacă-i trebuie pentru a obține o reacție catalitică, atunci orice cantitate va da rezultate. Dacă are nevoie de americiu ca să construiască el ceva, nu, probabil că n-o să-i ajungă.

— Trebuie să am habar ce-nseamnă *asta*?

— Veți găsi mai multe informații în descrierea clipului, ne liniștește ea, pe mine și pe cei din public. Și nu uitați să vă abonați! adaugă Miranda, privind drept înspre obiectiv.

•

Amplasarea Carlilor reprezenta, desigur, un subiect care dăduse naștere multor discuții. Toți roboții erau imposibil de mutat și apăruseră, invariabil, în zone urbane unde nu aveau cum să treacă neobservați. Numai că, în fiecare oraș, locul unde se aflau nu părea ales la întâmplare, dar nici în conformitate cu același principiu. De pildă, toți apăruseră pe trotuare, dar în părți de orașe alese la întâmplare. Carl Oakland era singurul din zona Golfului San Francisco, iar locuitorii din San Francisco se simțeau (s-o

spunem cinstit!) jigniți din cauza asta. Manhattanul e, el însuși, un oraș interesant cam în orice parte a sa. Cu toate acestea, Carl New York a apărut pe o stradă intens circulată, deși majoritatea străzilor din Manhattan sunt artere cu un trafic pietonal intens. Totuși, nu se ivise pe Fifth Avenue, în Times Square, pe Madison Avenue sau în vreun alt spațiu celebru. Locul lui Carl din fața unui restaurant Chipotle Mexican Grill chiar n-avea absolut nimic deosebit.

Carl Hollywood, pe de altă parte, apăruse în fața Grauman's Chinese Theatre[{43}] de pe Hollywood Walk of Fame[{44}], una dintre principalele atracții turistice ale orașului și, probabil, zona cu cel mai intens trafic pietonal din Los Angeles. Nu numai asta, dar acela e și un loc frecventat atât de artiști care dau reprezentații pe stradă, cât și de supereroi falși îmbrăcați în costume specifice care cer câte 20 de dolari să te lase să-ți faci o poză cu ei.

Cunoscând toate acestea despre Hollywood Boulevard și despre obsesia americanilor pentru celebrități, chiar n-ar fi trebuit să mă surprindă atât de tare coada pe care-am găsit-o când am ajuns la cinematograf și care se întindea de la care până hăt, atât de departe în zare, c-ar fi putut, la fel de bine, să continue la infinit!

La urma urmei, ăsta era un Carl adevărat! Lumea vine pe Walk of Fame să-și facă poză cu steaua vedetei preferate sau cu urmele palmelor acesteia imprimate în ciment. Cel mai probabil, genul acesta de oameni o să vrea întotdeauna să obțină ceva pentru albumul cu amintiri! Așadar, nu era de mirare că reprezentanții cinematografului montaseră chiar și niște reflectoare, să se vadă mai bine Carl în poze noaptea. Iar acestea aruncau o lumină necruțătoare asupra părților lucioase ale robotului. Nu știu de ce presupuseserăm noi că n-avea să fie nicio coadă, dar era una!

— Oh, Doamne! a exclamat Andy.

— O să stăm la rândul ăsta? am întrebat eu.

Am pornit-o toți trei de-a lungul cozii, încercând să vedem unde se termina. În cele din urmă, m-am dat bătută și m-am dus la o tânără care se afla în rând cam la vreo 20 de oameni distanță de care și-am întrebat-o:

— De când stai aici?

A făcut ochii mari și gura i s-a rotunjit într-un cerc perfect.

— OH, 'MNEZEUL MEU! a exclamat ea, accentuând fiecare cuvânt. Apoi s-a întors către o prietenă: O, DOAMNE-MNEZEULE MARE!

ALISON, ALISON! E APRIL MAY! APRIL! O! DOAMNE-MNEZEULE MARE!

Miranda și Andy s-au mulțumit s-o fixeze cu privirea.

Fiecare cultură își are propriile moduri de a-i transforma pe străini în cunoștințe. Noi nu prea ne gândim la acestea, dar ele, pur și simplu, există. Iar procesul începe aproape mereu prin etapa în care-i spui cuiva numele tău sau îl lași pe un terț să te prezinte. De aceea i-am și răspuns tinerei care tocmai îmi strigase numele reamintindu-i cum mă chema:

— Hei, ăăă… bună! Încântată de cunoștință, eu sunt April.

— NORMAL CĂ EȘTI APRIL! a exclamat ea.

Ar merita să menționez aici că, de obicei, celălalt participant la episodul în care un străin îi este prezentat unui alt străin răspunde la faptul că-ți spui numele prin a ți-l spune pe al său. Și totuși asta încă nu se întâmplase, ceea ce ne cam îngreuna conversația. Aveam să mă obișnuiesc, în cele din urmă, cu toate astea, dar în acel moment, cum toate normele culturale referitoare la modul în care trebuie purtată o conversație între doi străini o cam luaseră razna, habar nu mai aveam ce să-i spun.

Din senin, a apărut Robin, care, pasămite, găsise loc de parcare.

— Vrei să faci o poză cu April? a întrebat-o el pe tânără.

Vocea lui fusese calmă, amabilă și plină de atenție.

După care a urmat o-ntreagă zăpăceală cu căutarea camerelor de filmat ale tinerei și ale prietenei sale și: „A, ăsta a fost, de fapt, un clip video! Poți să-mi faci și mie o poză cu tine? Și una doar cu tine și cu Alison? apoi una cu tine și cu noi două?” Și-apoi: „Of, telefonul lui Alison nu mai are spațiu de stocare! Dar nu te îngrijora! Facem o poză cu telefonul meu și ți-o trimit mai încolo!” Și apoi, gata, totul a luat sfârșit.

Brusc, s-a produs o mare învălmășeală, căci toți cei din jurul nostru înțeleseseră că în mijlocul lor apăruse cineva celebru. Am rămas cu sentimentul că, și dacă oamenii de la rând n-ar fi știut cine eram, tot ar fi vrut fiecare o poză cu mine. Iar Alison și prietenele ei nu erau deloc asemenea grupului de liceeni pe care-l întâlniserăm eu și Andy pe LAX, aeroportul internațional din Los Angeles! Fiindcă tinerele astea se pierduseră complet cu firea.

Veștile bune erau că:

1. Toți oamenii care stăteau la coadă și erau prin apropierea fetelor doreau de-acum o poză cu mine.

Și:

2. Ne băgaserăm efectiv în față și ne mai despărțeau doar vreo 20 de inși de Carl, dar nu se plângea nimeni.

De fapt, am fost salvați de coada care se formase, pentru că nimeni nu voia să iasă din rândul din fața lui Carl în care stătuse atât timp. Altfel, aș fi fost complet înconjurată și s-ar fi putut chiar să fie nevoie să cheme cineva poliția.

Din fericire, am reușit să ne croim drum până în față, dintr-un selfie într-altul, ceea ce ne-a luat doar vreo cinci minute. Odată ajunși lângă robot, Andy (care filmase mare parte a interacțiunii mele cu fanii) a făcut un anunț pentru toți cei aflați suficient de aproape să-l audă:

— Acum o să facem un clip scurt cu Carl Hollywood, aici de față. O să dureze doar câteva minute, iar April va fi disponibilă pentru poze încă vreo câteva minute dup-aia. Vă mulțumim pentru răbdare!

Toată lumea a părut încântată.

Acestea fiind zise, am reluat clipul cu Miranda și cu mine pe ecran. Arăt aproape comic de scundă pe lângă trupul ei înalt și subțire, dar lui Carl nici măcar nu-i intră pieptul în cadru având în vedere că el are trei metri! În fundal, se vede cum se adună spectatori să se uite cum filmăm noi, iar în spatele lor se află Graumans Chinese Theatre.

— Fanii care-l adoră pe Carl și care stau la coadă în fața acestuia au avut amabilitatea să ne permită să ne băgăm în față! spun eu și urmează un moment în care arătăm rândul în timp ce vorbesc. Asta ca să putem trece la treaba de a-i da lui Carl un pic din ceea ce a dorit. Miranda, noi credem că el ne-a cerut trei elemente chimice, nu-i așa?

— Da, intervine Miranda încrezătoare și fix la momentul potrivit. Izotopi de iod, americiu și uraniu. Avem iod, care se găsește într-o serie de produse. Am făcut rost de cristale de iod purificate ca pentru utilizarea în laborator și de americiu, pe care l-am extras cu atenție și în mod corespunzător dintr-un detector de fum de uz casnic.

Făcuse chestia asta în fața camerei cu un patent și un clește de tăiat sârmă.

— Și e sigur americiul? o întreb.

— Nu, realmente, nu! îmi răspunde. Dacă l-ai înghiți, s-ar putea să mori. Ca să fiu în siguranță, port mănuși. Să nu mănânci, clar, chestia asta!

— Am să țin minte.

— Ne-am decis, însă, că n-o să încercăm să facem rost de uraniu pentru Carl. Deși uraniul nepurificat e sigur și se găsește de cumpărat, ni s-a părut un pic cam mult pentru acest prim experiment.

— Ce crezi c-o să se întâmple, Miranda? am întrebat eu.

— Ăăă… habar n-am! recunoaște ea.

A părut surprinsă că-i puneam întrebări neștiințifice.

— Tu ce speri să se întâmple? adaug.

— Eu nu gândesc așa… În știință, nu trebuie să speri, ci să experimentezi și să observi. Totuși, bănuiesc că *sper* să se întâmple *ceva.*

— Prin urmare, ce facem acum?

— Să începem cu iodul! hotărăște ea. Pune-ți mănușile!

Mi le-am pus. O să fiu sinceră: nu m-a izbit deloc înțelegerea bruscă a faptului că noi chiar făceam așa ceva și că acțiunea noastră era posibil să dea rezultate! Pur și simplu, am trecut la treabă. Așa cum spusese Andy, cădeam pradă atracției gravitaționale a lui Carl. Eu luam decizii (destul de tâmpite), dar nu mi se păreau deloc astfel pe moment.

— E periculos iodul? o întreb pe Miranda.

— Nu, el, de fapt, se folosește ca supliment alimentar; se pune în sare, să prevină apariția gușii endemice. Se mai folosește și pe post de catalizator în reacții chimice organice, și, dac-ar fi să-mi permit să ghicesc, tocmai acesta este și motivul pentru care îl vrea Carl.

Miranda a scuturat un fulg minuscul și argintiu dintr-o fiolă în palma mea întinsă, pe care mi-a îndreptat-o apoi spre Carl.

Andy a filmat un cadru larg, care mă arată pe mine, la cei 1,52 metri ai mei, ținându-mi mâna înmănușată în latex întinsă spre Transformerul de trei metri. Arăt cam ca o maimuță derutată încercând să cadă la pace cu o formă de viață superioară.

Nu s-a întâmplat nimic, desigur.

— Încearcă să-l atingi! a zis Miranda.

— Tăiați! a spus Andy. Vreau să prind de aproape faza asta!

Și el s-a apropiat să mă filmeze cum apuc fulgul de iod din palma stângă și, fără vreun semn vizibil de frică sau de așteptare nerăbdătoare care să-mi străbată trupul, mă întind și-l pun pe dosul palmei drepte a lui Carl.

Căldură, am simțit căldură! Și, dintr-odată, am amețit și mi s-a făcut greață.

— Aaaaaaaaaaaaaah! am exclamat, clătinându-mă ușor.

Brusc, a apărut Robin lângă mine.

— April, te simți bine? m-a întrebat Andy din spatele camerei de filmat.

Toată lumea a părut, dintr-odată, speriată, poate pentru că-și dăduseră cu toții seama că, de fapt, habar n-aveam ce făceam.

Senzațiile mi-au dispărut însă.

— Da, am răspuns, clătinând din cap. Da… Cred… Cred c-am simțit cum mi se încălzea degetul. După care, pentru o clipă, am amețit.

M-am uitat la mână. Fulgul de iod dispăruse!

Imediat mi-a devenit neclar dacă lucrurile chiar se întâmplaseră așa sau doar mi le închipuisem eu. Existau nenumărate motive din cauza cărora să mă simt amețită chiar atunci, iar senzația de căldură transmisă printr-o mănușă de latex nu e chiar un fenomen precis și măsurabil. Unde mai pui că fusese doar un fulg minuscul, așa că era posibil să-l fi scăpat, pur și simplu, pe jos.

Miranda a încercat imediat același lucru cu fulgul ei de iod și a spus că nu s-a întâmplat nimic. Desigur, partea asta am tăiat-o din clip, că, deh, era plictisitoare.

Am mai discutat un pic dacă să continuăm sau nu. Mă simțeam complet normal în acel moment, iar faptul că Miranda nu simțise nimic m-a făcut să cred că, poate, nici eu nu simțisem ceva.

Așa că următoarea replică din clip e a Mirandei:

— Eu consider rezultatele neconcludente, April May. Ai vrea să încerci americiul?

— Pare exact lucrul pe care-ar trebuie să-l facem! aprob eu.

— Această fâșiuță de metal conține o fracțiune mică-mititică de gram de americiu, un metal radioactiv produs prin dezintegrarea plutoniului, explică ea, ținând fâșia astfel încât s-o vadă publicul. April, ai vrea să vezi dacă e interesat Carl de acest element?

Am luat din nou fâșia în mâna înmănușată în latex și am apăsat-o cu fermitate pe dosul palmei lui Carl.

— Cred că simt iar un pic de căldură, dar nicio amețeală.

Mi-am tras mâna, dar fâșiuța de metal era încă acolo.

— Fâșia n-a dispărut precum iodul, anunț eu mai degrabă spre Miranda, decât spre cameră.

— Nu-i americiu pur, prin urmare, era de așteptat să mai rămână câte ceva.

— Ar fi trebui să las pe altcineva să i-o dea! Să poți simți și tu căldura, să mă asigur că nu mi-am închipuit-o, îi zic în clip.

— Ar fi fost un experiment un pic mai bine proiectat, da, îmi dă dreptate Miranda. Sincer, toată chestia asta a fost o parodie de știință. Nimic din ce-am făcut noi azi nu ar fi luat în calcul pentru o evaluare colegială făcută de alți experți.

Am rămas locului alte câteva secunde, fără să se mai întâmple ceva. În cele din urmă, Andy a lăsat camera jos și i s-a adresat lui Robin:

— În regulă! Poate c-ar fi timpul s-aduci mașina ca să… Băga-mi-aș!

A înlemnit, doar o clipă, rămânând cu ochii pironiți asupra locului unde apăsasem eu americiul. Apoi a înșfăcat ca un nebun camera și a apăsat pe butonul de înregistrare. Taman la timp!

Pentru că, fără niciun sunet, lin, mâna lui Carl a început să se miște! Andy a surprins vreo două secunde din mișcare până să se desprindă mâna de trup cu un păcănit ușor și să cadă pe jos. Liniștea uluită s-a transformat într-un vacarm de exclamații ale oamenilor din mulțime, dar și ale mele. Sunetele pe care le-am scos eu nu le-am putut include în varianta finală a clipului, pentru că ne doream ca acesta să poată fi văzut și de copii.[{45}]

Mâna lui Carl, mare cât o farfurie, s-a izbit de ciment, s-a răsucit cu degetele în jos, cât să atingă pământul, după care… a zbughit-o!

Zic „a zbughit-o”, pentru că ăsta e cel mai bun cuvânt pentru a descrie ce-a făcut, și anume: s-a ridicat pe vârfurile celor cinci degete și a tulit-o, săltând și pocnind rapid, pe sacrosancta marmură de pe Hollywood Walk of Fame, în scâncetele și salturile de surprindere ale turiștilor care dădeau cu ochii de ea. Coada din spatele nostru s-a destrămat rapid când oamenii ba au dat năvală, să vadă ce se petrecea, ba au rupt-o la goană, cuprinși de frică.

Am rămas câteva secunde prețioase holbându-ne, șocați complet, ceea ce cred că e de înțeles, înainte ca Miranda să țâșnească după mână cu o milisecundă înainte să ne vină lui Andy și mie aceeași idee.

Ne-am croit drum, împingând lumea pe singurul trotuar plin de oameni din Los Angeles, ca infractorii dintr-un film polițist. M-am izbit de un Chewbacca fix când își făcea o poză cu un cuplu simpatic de vârstă mijlocie. Am văzut cu coada ochiului cum mâna a luat-o la dreapta, pe Orange Drive, și am băgat viteză, cu o forță la fel de mare pe cât de mare

era siguranța mea că, într-adevăr, mi se întâmpla toată chestia asta. Am și reușit să accelerez, datorită, în parte, și lipsei de trafic pietonal de pe strada aceea aflată la doar un metru distanță de Walk of Fame.

Am dat colțul în grabă și am văzut-o, la vreo șase sau zece metri în față, galopând cumva de-a dreptul de-acum! În loc să înainteze pas cu pas, se deplasa în salturi! Andy s-a oprit când a cotit pe Orange Drive, să mă filmeze pe mine cum fugeam după mâna robotului înainte să mă urmeze și el.

Eu și Miranda nu ne-am oprit deloc. Am trecut în goană pe lângă garaje, hoteluri și complexuri de apartamente de pe Orange Drive. Nu am fost și nici n-o să devin vreodată o mare atletă. Miranda, pe de altă parte, nu dădea niciun semn că ar fi vrut să încetinească, așa că m-am străduit din răsputeri să țin pasul cu ea.

Orange Drive se înfundă în Franklin Avenue, dar noi două am văzut clar cum mâna lui Carl traversa Franklin Avenue și sărea peste un mic zid de sprijin portocaliu. Eram la câțiva pași mari în urma Mirandei, urcând pe o alee abruptă care făcea o curbă spre un… nenorocit de castel?!

— Ce mama mă-sii? am zis eu, cu răsuflarea întretăiată.

Deși era întuneric, clădirea era luminată dintr-o serie de surse care creau un efect de-a dreptul teatral. Avea detalii arhitecturale ciudate și surprinzătoare, cum ar fi turnulețe și creneluri false. După blocurile de locuințe și centrele comerciale pe lângă care trecuserăm în fugă, m-a cuprins, brusc, sentimentul deconcertant că, poate, Carl crease un portal și noi fuseserăm transportați în vreun soi de Narnie de prost gust. M-am uitat în urmă: Franklin Avenue era la locul ei și intens circulată, pe deasupra.

Am hotărât că lumea în care ne aflam era, în continuare, aceea reală și am mers înainte, trecând pe lângă un semn rutier care indica existența unei parcări cu valet, până am ajuns la un tânăr în smoching.

— Ai văzut vreo mână mare de robot alergând pe aici taman acum? l-am întrebat eu, după ce-mi trăsesem suficient sufletul, cât să pot vorbi.

— Hm?! a fost tot ce-a spus tânărul, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că vorbeam cu el. Da, tocmai a intrat înăuntru.

— Poftim?

— Păi, a urcat încoace, părând că dorea să intre, așa că i-am dat drumul. Nu respecta strict codul vestimentar, dar, chiar dacă regulile sunt explicite și cuprinzătoare, am crezut că era logic să permit o excepție în cazul unei mâini autonome!

Vasăzică, lui nu i se părea chiar atât de ciudată toată situația aceea!

Miranda a încercat să-i răspundă:

— Ăăă… păi, noi…

Dar n-a reușit să-și ducă până la capăt gândul.

— Trebuie să intrăm, am întrerupt-o eu.

Bărbatul, care avea, probabil, aproape 30 de ani și era îmbrăcat într-o ținută completă, cu smoching și mănuși albe, ne-a cântărit din priviri înainte să întrebe, ca și cum ar fi știut deja răspunsul:

— Sunteți membre?

— Ăăă… Nu! am recunoscut. Dar tocmai i-ai dat drumul înăuntru mâinii unui robot! Așadar, de ce nu ne-ai permite și nouă să intrăm?

— Păi, în primul rând, fiindcă nu sunteți membre, mi-a răspuns. În al doilea rând… Nu c-aș vrea să vă critic în vreun fel… Dar nu respectați codul vestimentar.

— Și mâna unui robot îl respectă? am replicat eu, uluită.

— Regulile nu specifică nimic despre mâinile roboților.

— Uite ce-i! am zis eu. Putem s-aruncăm și noi o privire-năuntru, repede?

— Sunteți membre? a ținut-o tânărul pe-a lui.

— *Nu,* tot *nu* suntem membre! am strigat, începând să-mi pierd răbdarea.

— Îmi pare rău, dar…

În clipa aceea l-am dat, pur și simplu, la o parte. Nu-s eu prea mare, dar nici el nu era tocmai un munte de om. Clar ăsta nu era genul de bar unde se lasă cu bătăi, ci un soi de club simandicos, iar individul nu era obișnuit să arunce, la propriu, oamenii afară.

L-am dat la o parte și am intrat, cu Miranda după mine. M-am trezit într-o încăpere cu lambriuri din lemn închis la culoare, câțiva copăcei în ghivece și destul de multe etajere cu cărți. La un birou mai stăteau încă două persoane de 20 și ceva de ani. Bărbatul a intrat, împiedicat, în urma noastră.

— Îmi pare rău, Nika, dar m-au împins! a zis el cu uimire în glas.

— A intrat o mână de robot aici? am întrebat eu, cu fermitate și cu răsuflarea încă întretăiată după alergare.

— Salut, sunt Nika! Bine ați venit la Castelul Magic! Sunteți membre?

Vasăzică, nici ea nu dorea să ne primească înăuntru!

— „Castelul Magic”? m-am mirat.

— Castelul Magic. Sau Clubul Academiei Artelor Magiei. Un club pentru magicieni pe care-l pot frecventa doar membrii săi.

— Pe bune? m-am mirat.

Dar ea nu a catadicsit să-mi răspundă.

— De-aia nu credeți că e ciudat că tocmai a intrat o mână autonomă! m-am lămurit eu.

— Am văzut ciudățenii și mai mari, mi-a confirmat tânăra.

M-am decis să pun la lucru câte ceva din cele învățate la TV și am încercat să pivotez.

— Și totuși, o mână de robot, cam de vreo 25 cm a trecut pe aici acum câteva minute și e foarte important să dau de ea.

— Doamnă, mă tem că nu sunt autorizată să discut despre clienți cu aceia care nu sunt membri. De asemenea, nu vă putem permite accesul din cauză că ne-am încălca politica noastră, care e foarte clară. Considerați că această conversație a luat sfârșit!

Cum datul la o parte funcționase data trecută, am hotărât să-l mai încerc o dată, pentru a pătrunde în clubul acelor membri ai unei secte de ciudați și de duși cu pluta. Dar apoi mi-am dat seama de ce era așa de stranie încăperea aceea mică.

— Dacă vreți să ne dați la o parte să treceți, n-aveți decât să încercați! mi-a zis Nika, arătându-mi, cu un gest larg, încăperea fără uși.

— Ce mama mă-sii de loc mai e și ăsta? aproape c-am țipat eu.

Și i-am aruncat o privire Mirandei, care se-ncrunta așa de tare, că m-am gândit că s-ar fi putut să aibă un cârcel.

— Acesta este Castelul Magic și mă tem că trebuie să vă rog să plecați.

— În regulă! am încuviințat. Dar știi că un pic mai departe, pe Hollywood Boulevard, e un robot înalt de trei metri a cărui apariție a rămas neexplicată? Ei bine, tocmai i-a picat mâna și a dat fuga în clubul vostru! Dacă eu nu pot să intru, poți măcar să te duci tu s-o cauți?

În cele din urmă, Nika a părut cât de cât interesată de ceea ce-i spuneam.

— Așa o să facem, dar, mai întâi, trebuie să plecați! mi-a spus.

Nevăzând ce altceva am mai fi putut face într-o încăpere lipsită de uși, am plecat.

De cum am ieșit din castel, mi-am scos din buzunar telefonul, care bâzâia de câteva minute deja. Din cauza lui Andy și a lui Robin! Le-am dat SMS amândurora, să le spun că ne aflam la intersecția dintre North Orange Drive și Franklin Avenue, pentru că nu voiam să par absurdă când le ceream să ne întâlnim la „Castelul Magic”.

Au ajuns amândoi în mai puțin de-un minut.

Ne-am suit claie peste grămadă în mașina lui Robin.
— Ce miroase-așa bine aici? am întrebat.
— Am luat ceva de la In-N-Out[46], mi-a explicat asistentul meu personal. A trebuit să ghicesc ce preferați. Nu sunt 100% sigur că suntem toți carnivori, dar sunt și niște cartofi prăjiți în formă de animale pentru cei care nu-s.
— Tu ești Iisus! am exclamat, dându-mi seama că muream de foame.
— Iau eu cartofii ăia! a zis Miranda.
Desigur, frumoasa genială era și vegetariană, pe deasupra, una care consuma cartofii aduși mie de tipul al cărui job era, literalmente, să mă servească!
„Ar trebui să-i trimit un SMS Mayei”, mi-am zis. Aveam însă un Double-Double[47] în poală, așa că n-am făcut-o.
Ne-am dat pungile unii altora în mașină, în timp ce Robin ne conducea înapoi la hotel. Și le-am povestit celor doi despre bizarul incident de la Castelul Magic.
— Pot să v-ajut eu să intrați acolo, m-a asigurat Robin.
— Da’ ce-i ăla? a întrebat Miranda.
— Numai magicienii pot deveni membri și nu se poate intra decât dacă ești membru ori ai primit un cartonaș de vizitator de la un membru. Probabil că vă pot face rost de unul mâine.
— Mă tem c-are să fie prea târziu! am spus. În plus, avem o mulțime de material video de montat. Și mai am și niște *tweet*-uri de dat.
Mi-am scos telefonul.

> **@AprilMaybeNot:** Tocmai am făcut un experiment spectaculos de reușit cu Carl Hollywood. I s-a desprins mâna și a fugit! Știu că sună absurd, dar asta s-a întâmplat. Avem filmare și o s-o încărcăm de îndată ce vom termina cu montajul.

> **@AprilMaybeNot:** Mâna lui Carl a fugit la Castelul Magic, unde nu ni s-a permis accesul din cauză că eram în blugi și nu eram magicieni?! ¯_(ツ)_/¯[48]

Dar, încă o dată, am reușit să interacționăm cu un Carl, iar mâna dreaptă a lui Carl Hollywood a… dezertat.

La puțină vreme după aceea, am primit vreo 80 de *tweet*-uri care-mi dădeau un link către un articol al Associated Press cu titlul: „Mâinile Carlilor dispar de pe toate continentele”.

Se părea că nu doar lui Carl Hollywood i se-ntâmplase! Fiecare Carl își pierduse mâna dreaptă în ultima oră! Articolul nu avea decât vreo câteva rânduri și nu preciza unde se duseseră mâinile și nici nu arăta vreo poză sau vreun clip cu mâinile fugind mâncând pământul prin… Ciudad de México, spre exemplu. Era încă devreme și, prin urmare, noi tot nu pricepuserăm că numai o mână își luase tălpășița. Noi știam doar că fiecărui Carl care fusese verificat îi lipsea mâna dreaptă!

— Fir-ar să fie! am strigat eu către ceilalți din mașină, speriindu-l pe Andy care ațipise deja.

— Ce-i, April? m-a întrebat Robin, îngrijorat, de pe locul șoferului.

— Treaba-i mai nasoală decât credeam noi! Associated Press ne-a luat-o deja înainte!

E aproape mai bine să fii primul decât să fii cel mai bun, căci pentru a ajunge cel mai bun e nevoie de *mult mai multă* muncă, așa că mă cuprinsese un sentiment de frustrare. Voiam ca *tweet*-urile mele să devină virale în aceeași măsură ca și primul nostru clip. Voiam să dețin controlul asupra acestui subiect! Numărul vizualizărilor noastre creștea repede, dar nu avea să crească la fel de iute pe cât ar fi crescut dac-aș fi dat eu prima știrea despre dispariția mâinii! Nu peste multă vreme aveau să înceapă să mă sune reporterii, negreșit, așa că urma să fac parte din povestea aceasta, măcar, dar ea nu avea să mai fie *a mea și numai a mea*, prin urmare, nu aveam să câștig de pe urma ei la fel de mult pe cât aș fi câștigat dacă m-aș fi pus imediat pe dat *tweet*-uri în loc să alerg după mână!

Mi-a trecut prin cap că, firește, urma să se ducă repede vestea despre mâna lui Carl Hollywood care-o rupsese la fugă, dar faptul că tuturor celor 64 de Carli le porniseră teleleu mâinile prin 64 de metropole de pe șase continente, asta da, chiar era o știre enorm de importantă! Iar noi rămăseserăm codașii codașilor! Mă simțeam atât de speriată și de frustrată, încât nici măcar nu mai știam ce urmăream, de fapt.

— Andy, ia-ți camera, hai să filmăm un final clipului nostru și să-l încărcăm chiar acum! i-am cerut. Robin, ne poți găsi prin apropiere un loc unde să existe o conexiune rapidă la internet?

— Nu, mi-a răspuns.

— Poftim?! am replicat, șocată la gândul că Robin nu era în stare de ceva, de… orice.
— N-aveți nevoie de asta încă! mi-a explicat. Scrieți un final, filmați-l în seara asta, dar nu-l încărcați imediat! Lăsați-i pe cei din presă să se dea de ceasul morții! Dacă veți încărca filmul diseară, o să se piardă printre toate celelalte chestii. Aveți o știre importantă deja înregistrată în camera voastră, dar știriștii și-au stabilit deja subiectele pentru ziua de azi! Mâine sau poimâine, însă…
— O să-i roadă iar foamea după ceva nou! a zis Miranda.
— Da, exact, a încuviințat Robin.
— Dar eu deja am dat un *tweet* despre Carl Hollywood, am spus, nemaifiind tocmai sigură dacă postasem prea devreme sau prea târziu.
— Atunci, o să fii foarte căutată de cei din presă, pe care o să-i ignorăm însă până urcăm clipul, ceea ce o să-i facă pe toți încă și mai dornici să-l vadă, a spus Robin.
— E un plan bun pentru că-nseamnă c-o să pot sta și eu fără să mă mai agit vreo patru ore. Pot să fac montajul în avion și să dorm acum, a intervenit și Andy. Șofer, du-mă-n locu' unde pot să zac inconștient și cât mai departe departe de femeia asta ridicolă! a adăugat el cu plictiseală în glas și s-a rezemat la loc cu capul de geam.
— Andy, ne aflăm într-un punct crucial al istoriei, am strigat, aplecându-mă spre scaunul din față, să mă uit la el, în timp ce mă străduiam s-o imit cât mai bine pe Hermione Granger în varianta americană.
— April, eu mă aflu într-un punct crucial al… violenței, a spus el, fără să deschidă ochii.
— Păi, ce-nseamnă, mai exact, acest „punct crucial”, totuși? a întrebat Miranda.
— Poate că-i acela din centrul unei… cruci? În mod clar, e ceva ce-are de-a face cu o cruce, și-a dat Robin cu presupusul.
— Măi, oameni buni, gata, am făcut-o! le-am zis. Și-acum facem… asta!
Ne-am uitat unii la alții, în mașină. Niciunul dintre noi nu avea mai mult de 25 de ani, mergeam pe Santa Monica Boulevard și tocmai ne plănuiam strategia de anunțare a Primului Contact al omenirii cu extratereștrii!
Eram cu toții un pic năuci, așa că, dintr-odată, cineva a început să chicotească. După câteva secunde, i-am urmat cu toții exemplul. Râdeam de absurditatea situației, în general, de seara aceea, de săptămânile dinainte, de faptul că noi eram aceia care făcuserăm totul! Nu aveam niciun drept să

jucăm un asemenea rol și totuși îl jucam, cumva! Au urmat urale și recapitulări ale evenimentelor. Apoi am bătut cuba, iar Andy s-a trezit suficient de mult din picoteala lui, cât să lase să-i răsară un zâmbet pe față.

Când au ajuns să ne doară obrajii de-atâta râs și după ce am mai trecut încă o dată în revistă evenimentele nopții, mi-am deschis aplicația de luat notițe și am început să scriu un scenariu, pe care, apoi, l-am și înregistrat chiar acolo, în mașină, în drum spre hotel, în timp ce Andy și Miranda dormeau, ea cu capul rezemat de umărul lui.

— Așadar, am urmărit mâna lui Carl Hollywood pe Orange Drive și înăuntrul Castelului Magic, un club pentru magicieni, unde nu ni s-a permis accesul. Angajații de acolo, totuși, ne-au spus că văzuseră mâna intrând. S-ar părea că interpretarea dată de noi așa-numitei „Secvențe Freddie Mercury" a fost corectă, iar faptul că i-am oferit lui Carl americiu și iod (ori, poate, pe-amândouă) a provocat (sau a permis doar) desprinderea mâinii și deplasarea ei independentă prin Los Angeles. Nu știm unde se află aceasta în prezent. Este evident că fiecare Carl de pe fiecare continent și-a pierdut mâna dreaptă, dar numai aceea a lui Carl Hollywood a fost observată fugind, căci multe clipuri arată doar cum mâinile altor Carli dispar, pur și simplu, în exact același moment. Nu știm ce înseamnă asta și, sincer, nici nu avem habar ce-am făcut. Numai că roboții par să ne fi cerut acele elemente chimice, iar noi nu am făcut decât să li le punem la dispoziție. Acum îmi dă prin cap însă (îmi luase atât de mult să-nțeleg chestia asta, pentru că nu-mi permisesem nicidecum să mă gândesc la așa ceva) că azi am întreprins o serie de acțiuni în numele întregii omeniri și că, poate, ar fi trebuit să cerem, mai întâi, permisiunea sau să lăsăm guvernul să decidă dacă acesta era modul cel mai potrivit de a proceda. Însă eu, una, n-am făcut așa ceva. Nu m-am gândit că rezultatul experimentului nostru avea să fie atât de… substanțial sau de important. Nu am niciun motiv să cred despre Carli că ne sunt altceva decât prieteni în acest moment… Ei bine, poate că sunt și foarte, foarte stranii.

Și, astfel, cu aceste cuvinte, am încheiat clipul nostru. M-am uitat pe bancheta din spate. Miranda încă mai stătea cu capul pe umărul lui Andy. Părea exact ce trebuia să fac și eu, așa că în ultimele cinci minute înainte să ajungem la hotel am adormit și am avut pentru prima oară Visul.

•

Se face că mă aflu în holul unei clădiri elegante de birouri. Strălucitoare, luminoasă și nouă-nouță. Lumina intră de peste tot, dar nu există ferestre,

doar pereți cu lambriuri de lemn și mochetă gri pe podele. Se aude o melodie, pe care n-o recunosc însă. Nu-i nimeni prin jur, cu excepția unui roboțel aflat la recepție. Ei bine, nu e chiar mic-mic, ci de înălțimea unui om. Pare mai neted și mai lucios decât Carl, e colorat în albastru și alb și nu are nimic-nimic cromat.

Pare abordabil, așa că-l abordez.

— Salut! îmi zice cu o voce lină, complet omenească.

— Salut! Am venit să-l văd pe Carl.

— Ai un cod de acces? mă întreabă robotul de la recepție.

— Nu, îi răspund, sceptică.

Și acela a fost momentul în care m-am trezit și am constatat că ajunseserăm la hotel. Din câte se părea, se purtaseră tot felul de discuții cât fusesem eu lipsită de cunoștință! Miranda avea nevoie de un loc unde să doarmă, iar Robin s-a oferit să-i ia o cameră în hotelul nostru și să economisească astfel timpul în care ar fi trebuit s-o ducă de colo-colo cu mașina. Eu și Andy aveam de prins un avion peste șase ore, așa că urma să avem parte de patru ore de somn neîntrerupt în paturi adevărate! Eram zombi cu toții, dar Andy și cu mine, în cea mai mare măsură! Andy fredona o melodioară ciudată cât am așteptat-o pe Miranda să-și termine treaba la recepție. Cântecul suna cunoscut, dar nu-mi puteam da seama de unde să-l iau.

Am urcat cu toții în lift. Miranda începuse să fredoneze și ea același cântecel ciudat ca și Andy.

— Dumnezeule, ce-i cu cântecul ăsta? Sună așa de cunoscut! Și-l fredonați amândoi, le-am zis.

Andy n-a putut să spună decât:

— Îhî!

— Scuze, nici nu mi-am dat seama că fredonam, mi-a răspuns Miranda, somnoroasă.

M-am uitat la Robin, de vreme ce el se pricepea la rezolvat probleme.

— Scuze, April, mie nu-mi sună deloc cunoscut, și-a cerut el scuze.

Ne-am îndreptat fiecare spre camera lui.

Nu m-am dezbrăcat, dar mi-am scos telefonul. Am rămas cu ochii pironiți la grămezile de *tweet*-uri care tot intrau. Câștigasem mai bine de 10 000 de urmăritori de când postasem textul despre mâna lui Carl Hollywood! Iar eu nici măcar nu interacționasem cu cineva! Și nici nu încercasem să aflu ceva despre publicul meu! Mă mulțumeam să mă uit doar cum creștea și tot

creștea numărul celor care începeau să mă urmărească! Îmi țineam telefonul în mână de parc-ar fi cântărit cinci kile și mai multe nu! Și era cât pe ce s-adorm când mi-am dat seama că neglijasem Facebookul și că nici nu-mi verificasem e-mailul! Așa că mi-am copiat *tweet*-urile și le-am urcat și pe Facebook, și-apoi am stat și m-am uitat cum tot creștea în popularitate și cea mai recentă postare a mea de-acolo! Cei de-aici (care erau diferiți de aceia care intrau pe Twitter) habar n-aveau de cele întâmplate, așa că postarea a crescut în popularitate la fel de repede ca și pe Twitter. Mi-am verificat e-mailul și le-am transmis părinților mei că aveam să-i sun a doua zi, după care m-am tot fâțâit între Facebook și Twitter, să văd dacă mai apăruse vreo știre și ce-mi zicea lumea *mie* (și ce spunea *despre mine*). Mi-a vibrat telefonul cu un SMS de la Maya. „Presupun că ne vedem mâine", scria în el. Eram tare obosită și mesajul suna ca o dramoletă cu care chiar nu voiam să am de-a face în clipa aceea, așa că am glisat cu degetul pe ecran, dându-l la o parte, după care m-am tot jucat pe telefon până când, în cele din urmă, somnul a ieșit învingător în războiul cu starea mea de trezie.

Mă aflu din nou în holul acela strălucitor, se aude cântecul, robotul așteptă la recepție, așa că îl abordez:

— Salut! îmi zice el din nou.

— Bună, poți să-mi spui ceva despre tine? îl întreb, sperând să-l fac să stea de vorbă cu mine.

— Ai un cod de acces?

— Nu, dar…

Și-n clipa aceea m-am trezit! Acum însă știam de unde provenea cântecul: se auzea în holul acela din visul meu! Suna un picuț precum versiunea instrumentală a unei piese pop din anii 1960, care se pune în lifturi. Ca „It's Not Unusual"[49], dar nu tocmai. Mi se insinuase însă 100% în minte și aveam s-o tot aud foarte des în vis în următoarele luni.

„Probabil că o cântasem în mașină", mi-am zis. „Și așa o auziseră Miranda și Andy. Eu le-o băgasem în cap, încât nu mai puteau scăpa de ea!"

Nu fusesem niciodată genul de om care să aibă vise care se repetau. Exista, firește, unul despre cum nu mă duceam la cursuri tot semestrul după care trebuia să dau un examen, dar pe ăsta îl avea toată lumea. Așadar, era pentru prima oară când îmi aminteam că visasem ceva ce părea, în întregime, similar cu ceva ce mai visasem.

Dar, dacă exista vreo parte din mine care să considere chestia asta ciudată, ea nu era suficient de puternică, încât să mă oprească să-ncerc s-

adorm naibii imediat, ceea ce am și făcut.

Și vreți să știți ce n-am făcut? Nu mi-am deblocat telefonul să mă uit la SMS-urile primite. Dacă m-aș fi uitat, aș fi văzut următorul șir de SMS-uri primite în ultimele 24 de ore de la Maya:

April 2:00 a.m.: *Trebuie să discutăm niște chestii.*
Maya 9:52 a.m.: *Ce s-a-ntâmplat, scumpa mea*?
Maya 12:12 p.m.: *April*?
Maya 19:02 p.m.: *Ești în regulă*?
Maya 9:30 p.m.: *Ghiont*?
Maya 12:12 a.m.: *Presupun că ne vedem mâine.*

N-am apucat s-o mai văd pe Miranda de dimineață. Într-un mod cumva eroic, Robin ne-a întâmpinat în hol și ne-a dus pe toți la aeroport, după care ne-a ajutat să trecem de verificările de securitate și abia în timp ce ne îmbarcam mi-am dat seama că-și luase în ultima clipă bilet pentru New York! De asemenea, lucru cu totul și cu totul uimitor, ne modificase biletele mie și lui Andy, astfel încât să putem zbura cu clasa întâi.

— Da' tu ai dormit vreun pic azi-noapte? l-am întrebat după ce ni se dăduseră locurile elegante, moi și confortabile.

— Nu, am avut de trimis o mulțime de e-mailuri. Cred c-o să vrei să semnezi și-un contract pentru o carte, a adăugat el, brusc.

— De ce?

— Are să te ajute să influențezi opinia publică. E mult mai probabil ca fiecare om care-ți citește cartea să fie de partea ta. Cărțile sunt cel mai captivant mijloc de comunicare în masă din prezent. Oamenii sunt dispuși să petreacă ore în șir în compania unei cărți. Unde mai pui că sunt și dispuși să plătească pentru asta.

— Sunt deja plătită pentru clipurile de pe YouTube, i-am zis, în timp ce-mi derulam pe ecran postările de pe Twitter.

Lumea începea să se cam agite. Am început să scriu un *tweet,* fiindcă nu mă puteam abține:

Clipul o să vină ceva mai încolo, azi. Acum facem montajul. Foarte ciudat! Foarte încântată!

Robin și-a continuat discursul în timp ce eu scriam:

— Ești plătită foarte prost pentru clipurile de pe YouTube. Nu primești decât o câtime dintr-un cent pentru fiecare om care urmărește vreunul dintre filmulețele tale. Pun pariu c-am putea să-ți obținem mai bine de cinci dolari pentru fiecare om care-ți cumpără cartea!

La chestia asta, am ciulit urechile.

— Și câți oameni crezi că mi-ar cumpăra-o? l-am întrebat.

— Sute de mii, mi-a răspuns. Apoi a făcut o pauză și mi-a zis: În conformitate cu o estimare prudentă.

— Atunci chiar o să vreau un contract pentr-o carte! am încuviințat. De asemenea, m-am tot gândit și cred c-aș vrea și-un apartament în același cvartal cu Carl New York.

— Ah! Interesantă idee! Îmi place! a aprobat Robin. Poți să veghezi asupra lui, să fii mereu la curent! Pot să mă interesez. Ai vreo cerință anume?

— Cum ar fi? m-am mirat.

— Gama de preț, stilul… Numărul dormitoarelor? a încercat să-mi explice.

„Ah, da!” mi-am spus.

— Maya și cu mine…, am început. E ciudat, suntem colege de apartament și ies cu ea, suntem un cuplu, dar n-am ajuns încă în etapa aia în care „ne mutăm-mutăm împreună”. Știi, locuiam deja împreună, ne mutaserăm deja în același apartament de ceva vreme, atunci când am devenit o pereche…

— Pare teribil de dificil! a murmurat Robin.

— Ei bine, aș vrea să-mi dai un sfat! l-am rugat.

— Nu știu dacă pot să-ți ofer unul… Știu că vei avea o viață tare complicată în următoarele săptămâni și luni și că nu vei mai avea timp pentru prea multe lucruri… Și mai știu însă și că să ai pe cineva la care să ții și care să țină la tine te-ar putea ajuta să rămâi conectată la realitate.

— Ei bine, de fiecare dată când încerc să-mi derulez scena în minte… pur și simplu, nu-mi pot imagina cum s-o rog pe Maya să se mute cu mine! i-am mărturisit. De parcă mi-aș imagina că las să cadă un bănuț printr-o cărămidă de plumb. Creierul meu refuză să facă una ca asta!

— Doar pentru că nu-ți poți imagina un lucru nu înseamnă și că nu-l poți face, mi-a spus.

— Ăsta chiar pare un sfat bun! am exclamat.

Și totuși, gândul în sine îmi dădea dureri de cap. Iar eu eram epuizată.

— Așadar, de câte dormitoare vei avea nevoie? m-a întrebat Robin din nou.

— Ăăă… de două… cred, am bâiguit.

Luasem în calcul toate posibilitățile… După care am adormit imediat.

Desigur, de cum am închis ochii, am avut din nou… Visul! Și, din nou, nu i-am dat prea multă importanță, atunci.

Ați putea crede că e ciudat că Andy și cu mine nu descifraserăm încă Visul, dar era unul cam plictisitor și, în general, să porți o conversație despre vise (chiar și despre acelea interesante) cu alți oameni era ceva monoton ca naiba! Eu, una, încerc din răsputeri să nu discut, în niciun caz, despre așa ceva, numai și numai pentru că nu pot să sufăr când vorbesc alții cu mine despre asta! Unde mai pui că eu și Andy ne spuseserăm, probabil, nu mai mult de patru cuvințele toată ziua!

Am mai pălăvrăgit puțin cu Robin, dar el nu dormise încă. Așa că, deși aproape sigur avea Visul deja în cap în acel moment, el nu avea de unde să știe! Dar urma s-o afle suficient de repede, la fel ca și cel puțin jumătate dintre aceia care fuseseră în avion cu mine și ca o mulțime de oameni cu care avusesem de-a face la aeroport.

Da, da! Vă rog să-mi treceți și asta pe lista realizărilor mele:

> April May – fost detectiv de animale de companie, moștenitoare a unei afaceri cu produse pentru fermele cu vaci de lapte, inițiatoare a Primului Contact al omenirii cu extratereștrii, *vlogger*-iță[50] și pacienta zero pentru primul și singurul vis contagios cunoscut! Și, de asemenea, o iubită… înfiorătoare!

CAPITOLUL OPT

Până la vârsta de 23 de ani devenisem deja maestră în arta evitării relațiilor serioase. Iată câteva ponturi folositoare dacă și vouă vă place să vă izolați de iubirea celorlalți oameni din cauza unor temeri profunde, inconștiente, pe care nici nu le puteți recunoaște măcar:

1. Dacă persoana cu care vă cuplați de obicei vă servește un nume de alint prea familiar, întoarceți-i favoarea însutit și înmiit. Spre exemplu:
„— Poți să-mi dai telecomanda, iubito?
— Da, poftim, păpușică scumpică și dulcică!”
2. Atunci când o conversație pare să se îndrepte într-o direcție care ar putea duce la definirea relației voastre drept o „relație”, să nu mai țineți seama de absolut nicio regulă de conversație acceptată în societate. Spre exemplu:
„— Ai simțit vreodată că… ne îndreptăm înspre ceva?
— «Vreau să fiu cel mai bun și mai bun, / Cum n-a mai fost nimeni altcineva pân-acum!»
— Te-ai apucat, cumva, să cânți melodia din *Pokémon* sau mi se pare?”
3. Fiți gata să vă distanțați pe dată, într-un mod nemilostiv și plin de cruzime, de oamenii la care țineți și de care aveți nevoie mai mult ca de aer. Spre exemplu:
„— Așadar, April, o să vină mama în vizită…
— Ce tare!
— Crezi c-ar trebui să faci cunoștință cu ea?
— Doar locuiesc aici, nu?”

În esență, faceți tot ce puteți pentru a vă bate joc și a râde de legătura pe care ei simt că o au cu voi, dar și de aprecierea lor față de voi, din cauză că, în adâncul sufletului vostru, vă displăceți suficient de mult, încât nici să nu vă puteți închipui măcar cum de ar vrea să fie cu voi cineva cât de cât valoros. Pentru că, dacă vă plac pe voi, asta-nseamnă că, probabil, e ceva în neregulă cu ei, nu-i așa?

Vi se pare, probabil, ciudat, căci voi o cunoașteți pe April May aceea din clipuri și de pe rețelele de socializare online, pe fata mereu încrezătoare,

senină, nestânjenită. Cum ar putea un om să se poarte atât de încrezător și totuși să fie atât de nesigur pe el în adâncul sufletului său? Ei bine, aflați că, dacă n-aș fi fost atât de nesigură pe mine, n-aș fi avut nici ocazia și nici înclinația să-mi petrec fiecare zi din viață pregătindu-mă să devin cu adevărat iscusită la a părea încrezătoare!

Relația mea cu Maya era cea mai lungă legătură amoroasă pe care o avusesem vreodată. Cred că faptul că era o minunată colegă de apartament și de școală nu mă lăsase să distrug complet ceea ce exista între noi, așa cum fusesem deja tentată de câteva ori. Numai că relația noastră rezista mai ales datorită faptului că Maya înțelegea că ridiculizarea sentimentelor ei față de mine era o manifestare a antipatiei mele față de propria persoană, nu față de ea însăși.

Rezultatul acestei relații pe termen (oarecum) lung cu o femeie frumoasă și inteligentă era că, dacă mă gândeam la viața mea cu sau fără Maya, fie și pentru o clipă numai, remarcam imediat cât de profund și de pătimaș de îndrăgostită de ea eram! Iar înțelegerea faptului că aveam să fiu nevoită să-i povestesc toate cele întâmplate și sentimentele pe care mi le trezea aceasta (faptul că știam că doream ca ea să discute totul de-a fir a păr cu mine, teama că avea să fie dezamăgită de mine, înțelegerea faptului că-mi păsa ce credea ea despre tot ce mi se-ntâmplase și priceperea faptului că mă cunoștea foarte bine)… Ei bine, toate m-au făcut să-mi doresc să fug ca și cum aș fi fost urmărită de un anaconda. Un anaconda de 21 de metri care voia să mă îmbrățișeze STRÂNS DE TOT!

Acum vorbesc despre situația asta ca și cum aș fi înțeles-o și atunci. Nici pomeneală! Tot ce știam era că, după acel prim apel telefonic eșuat, mi se păruse din ce în ce mai puțin posibil să-mi imaginez conversația pe care am fi avut-o… când am fi avut-o, în cele din urmă. Vouă vă mărturisesc toate astea acum pentru că vreau să nu ajungeți să mă urâți, ceea ce, probabil, o să faceți vreo câteva pagini mai încolo… Așa că vă ofer o înțelegere cât mai bine definită a tulburării mele psihologice, numai și numai ca să nu mă urâți foarte, foarte tare.

•

Când am ajuns acasă, apartamentul nostru era curat. Mai curat decât îl văzusem de multă vreme.

— Hopa, te-ai transformat, cumva, în maică-mea? am strigat spre sufrageria goală, știind că Maya era, probabil, pe undeva, prin casă.

— APRIL! Oh, Doamne, cât mă bucur să te văd! Am fost atât de îngrijorată! mi-a zis ea, ieșind din dormitor.

Purta un maiou cu Wonder Woman și pantaloni de pijama cadrilați.

— Auzi la ea: „îngrijorată”! Tu *chiar* te-ai transformat în maică-mea!

Am zâmbit ca la o glumă, dar și un pic ca și cum nu era deloc așa ceva.

— Nu mi-ai mai dat niciun SMS de când mi-ai zis că aveai ceva să-mi spui! m-a mustrat. Poate-ți închipui și tu c-așa ceva e de natură să umple de neliniște pe oricine!

Și chiar părea neliniștită, chiar mai mult decât mă așteptasem.

Mi-au venit în minte două chestii, simultan. Prima, că era posibil să se fi așteptat deja la o despărțire. A doua, că avea să aibă loc o despărțire, una adevărată, mai importantă decât oricare alta prin care trecusem până atunci. Cum de lăsasem să se ajungă la așa ceva?

Panică! Panică!

— Ei bine, chiar avem niște chestii pe care trebuie să le discutăm, am început.

Vorbele mele nu au liniștit-o nici măcar un pic, iar eu mi-am dat seama că deja o pornisem cu stângul. Am continuat:

— Călătoria mea la Los Angeles a fost foarte, foarte plină.

— Ai auzit că le-a dispărut mâna dreaptă tuturor Carlilor? m-a întrebat.

Nu m-am putut abține și-am izbucnit în râs:

— Da! Ei bine… nu, nu chiar…

Spusesem astea pentru că tocmai mă uitasem la un clip pe Twitter cu un turist care icnea șocat când mâna lui Carl Tokyo *dispărea*! Aceasta nu căzuse și nici nu o luase la goană ca mâna lui Carl Hollywood, ci, pur și simplu, *dispăruse.* Alte clipuri cu alți Carli arătau că nici mâinile acestora nu fugiseră, ci se făcuseră nevăzute. Cu toți lucrurile stătuseră la fel, mai puțin cu Carl Hollywood. I-am explicat acest lucru Mayei, deși am fost un pic mirată că nu mă urmărise pe Twitter sau pe Facebook.

Și-apoi i-am povestit și că fusesem acolo, la fața locului, când mâna lui Carl Hollywood o rupsese la fugă.

— Oh, Dumnezeule, sigur că da! a exclamat ea și i s-au luminat ochii.

— Maya, s-au întâmplat atât de multe! am bâiguit. Ăăă…

Nu-mi era deloc ușor!

— Carl e, probabil, de undeva, din spațiul cosmic, iar Andy și cu mine am…, am încercat să îi povestesc.

— CE E Carl? a exclamat.

— El a venit, probabil, din spațiu. Adică nu-i de pe lumea asta. E un extraterestru. Știi tu… Ca ăla care spunea: „E.T. sună acasă”[51].

M-am oprit să văd dacă era nevoie de explicații suplimentare și când, aparent, nu i-a trebuit niciuna, am reluat:

— Am filmat deja…

M-a întrerupt din nou:

— Te rog, continuă chestia cu extraterestrul!

— Ăăă… Bine! Da, am descifrat secvența. Sau, mai degrabă, Miranda a făcut-o…

— Cine-i Miranda?

— E o masterandă de la UC Berkeley care mi-a scris un e-mail despre proprietățile fizice ale lui Carl. I-am spus despre „Secvența Freddie Mercury” și ea a rezolvat-o în vreo șase minute, nu mai mult! A fost ceva de-a dreptul uimitor!

Mayei n-au părut să-i pice bine noutățile. I le-am explicat pas cu pas, sperând să fac astfel, încât să pară cât mai puțin că aveam o nouă prietenă.

— Chestia din care-i făcut Carl, modul în care se comportă, în care interacționează cu mediul înconjurător – niciuna dintre astea nu are logică. Nimic nu-i posibil. Carl nu ar trebui să fie posibil și, totuși, iată-l stând de pază în fața lui Chipotle Mexican Grill, ceea ce-i îndeamnă pe oameni să ajungă la concluzia că nu a fost creat de ființe umane.

— Și…?

— Și Miranda s-a prins că el cerea, de fapt, niște elemente chimice. I, Am, U… iod, americiu, uraniu…

— URANIU?! a exclamat Maya, șocată.

— Da, asta e reacția majorității! am încuviințat. În orice caz, i-am dat lui Carl niște iod și niște americiu și i s-a desprins mâna și a fugit și, Doamne, Dumnezeule, de ce stau eu aici și-ți povestesc toate astea, în loc să-ți arăt clipul? O să-l urce Andy pe YouTube din clipă-n clipă de-acum.

M-am conectat la contul de pe YouTube și i-am arătat clipul, care în curând avea să devină cel de-al treilea pe care îl făceam disponibil publicului larg pe canalul nostru. Când s-a terminat, s-a întors către mine și mi-a zis:

— Cam drăgălașă, nu?

Ei da, și nici nu-i luase prea mult! Am căutat ceva răutăcios, dar și adevărat de spus despre Miranda ca s-o fac pe Maya să nu se mai simtă așa de amenințată.

— Da, e ciudățică! a fost tot ce-am reușit să zic.

A urmat o tăcere îndelungată în timpul căreia am sperat că aveam să revenim pe terenul mai stabil al discuției despre cum descoperisem eu un extraterestru adevărat pe străzile din New York, despre cum făcusem niște videoclipuri cu el și cum devenisem ambasadoarea de fapt a omenirii către spațiul cosmic.

— Și ai de gând să prezinți acest clip publicului larg în curând? m-a întrebat.

— Da! am încuviințat. Nimeni nu mai are o filmare cu mâna care se mișcă independent, numai noi! Și tot noi suntem cei care avem habar cum și de ce s-a întâmplat asta! Nimeni altcineva nu mai știe nimic despre „Secvența Freddie Mercury”. E cum ai zis tu: acum nu sunt numai persoana care-a descoperit secvența, ci și aceea care a descifrat-o.

Primise fix ce căutase! Așa că, măcar, ăsta era picul de vină pe care i-l puteam atribui clar ei.

— Și știi ce se va întâmpla dac-o vei face?

Chipul îi înmărmurise parcă.

— Fac rost de o tribună de afirmare? am întrebat. Pot să comunic mesaje simple, pozitive, într-o epocă în care lumea chiar are nevoie de ele? Nu e ceva prea diferit de publicitate, iar Andy știe tot ce-i de știut despre rețelele de socializare online.

— Andy…, a repetat Maya. Vasăzică, a lui a fost ideea?

Nu era însă o întrebare.

— Nu fi idioată, Andy nu m-ar putea sili nici să schimb un bec! i-am spus. A fost ideea mea cap-coadă.

— April…! a început și s-a așezat pe patul meu, apoi a păstrat tăcerea atât de mult, încât am încetat să mă mai simt bine. Despre ce crezi tu că-i vorba aici?

A spus-o ca și cum ar fi știut răspunsul mai bine decât mine. Așa și era, dar asta nu însemna că nu-mi displăcea la fel de tare situația.

— Nimeni nu primește așa o șansă, Maya! i-am zis. Da, e vorba și de bani, dar nu e numai asta! Cred că pot să fac și ceva bine…

Nu știu de ce nu m-am simțit niciodată, pe de-a-ntregul, ca o persoană valoroasă. Pur și simplu, așa a fost. Acesta-i sentimentul care mă pune pe mine în mișcare. Asta sunt eu! Maya o știa mai bine decât mine. Și, de asemenea, mai avea habar și că, dac-avea s-aducă în discuție problema asta a mea, nu urma să-i folosească la nimic, așa că nici n-o făcuse.

Cel puțin, nu încă.

— Și tu crezi c-ai să reușești de una singură? m-a întrebat.

Din nou, nu fusese, cu adevărat, o întrebare.

Așa că i-am povestit despre Jennifer Putnam și despre domnul Skampt. Și despre faptul că aveam deja un asistent personal care mă ajuta cu e-mailurile. Nu i-am zis însă prea multe despre Robin pentru că, dac-avea cineva șansa să mă cucerească, atunci, probabil, el era acela, nicidecum Miranda. Aveam un impresar și, probabil, și un contract pentru o carte pe drum, iar Andy și cu mine deja construiserăm un brand și o strategie de imagine.

— Te-ai gândit și tu măcar un pic c-ar fi o idee bună să-mi vorbești *mie* despre asta? mi-a spus.

Iată momentul în care un om cu scaun la cap ar fi putut repara lucrurile! Ar fi fost foarte ușor de separat planurile! Ar fi fost, probabil, o idee bună să las o oarecare distanță între conversația despre „nu suntem singuri în univers”, aceea de tip „vreau să pun mâna pe putere și să fac bine cu ajutorul ei” și discuția pe tema „îmi e frică, îmi fac griji pentru relația noastră”. Eu însă *voiam* să transform cearta într-o despărțire, căci ideea de „noi” nu putea concura cu ideea de „April May”, așa că am făcut prăpăd.

— Păi, ce-au toate astea de-a face cu tine? am întrebat-o.

A rămas, pe drept cuvânt, șocată. S-a ridicat și a-nțepenit locului, încă în pijama, cu gura realmente căscată câteva secunde, până a priceput ce anume se întâmplase.

— Ah, du-te-n mă-ta, April! mi-a zis.

— Poftim? Suntem colege de apartament, suntem prietene… Ți-am dat SMS în prima seară, fiindcă voiam un sfat, dar apoi am fost atât de prinși, încât m-am gândit să-ți zic totul când o să mă-ntorc.

— „Colege de apartament”… Siiigur că da!

— Că tot veni vorba…, am început (intenționasem să spun asta impasibilă, dar am făcut-o c-o voce gâtuită și care îmi tremura). Mă gândeam, de dragul poveștii, c-ar fi logic să mă mut în Manhattan. A găsit Robin un apartament care are o fereastră care dă, la propriu, spre Carl New York.

— „Robin”? s-a mirat.

— Asistentul meu personal, i-am explicat.

— Ți-a găsit o casă nouă…, a murmurat.

Vorbele i-au ieșit apoi din gură ca o limbă de foc:

— Și bănuiesc c-are un singur dormitor?

— Suntem doar colege de apartament, Maya! am insistat.

A urmat un pic de tăcere în acel moment. Emoțiile sale… sincer, ea chiar a trecut prin toată gama! Mânie, durere, dezamăgire, aceasta din urmă provocată, mai ales, de mine, nu de situația în sine. Mi-a lăsat impresia că nu era deloc surprinsă că devenisem exact ceea ce se așteptase ea mereu să devin.

Toate aceste sentimente puternice s-au dizolvat în tristețe mai apoi. O podidise, în mod clar, plânsul când mi-a întors spatele, îndreptându-se spre ușa dormitorului ei. A ajuns acolo și a privit în urmă, cu ochii deja umflați, și mi-a zis cu glas blând:

— Of, Doamne, April, tu chiar habar n-ai, nu-i așa? Tu nu pricepi despre ce-i vorba aici? Tu doar încerci să-ți găsești un public care să te iubească și eu nu-ți mai sunt de ajuns. Nici asta n-are să-ți fie de ajuns, dar bănuiesc că va trebui să-ți dai singură seama…

Atunci mi-a zis pentru prima oară: „Te iubesc”! Sau, mă rog, ceva cât de cât pe-aproape. Știuse că, dacă avea să o zică, urma să fac urât.

— Am doar 54 de kile și totuși sunt cel mai înspăimântător lucru pe care l-ai văzut vreodată! Sună-mă când îți vor crește niște *cojones* și-o să mai prinzi ceva-ceva curaj!

Și, zicând acestea, a închis ușa în urma ei.

Acum, dacă e să mă gândesc retrospectiv, singurul sentiment pe care-mi aduc aminte să-l fi simțit când s-a închis ușa în urma ei a fost acela de ușurare. Mi-am luat telefonul și mi-am verificat imediat contul de pe Twitter.

Doamne, da’ idioată mai eram!

CAPITOLUL NOUĂ

Majoritatea caracteristicilor unei persoane sunt, cel puțin într-o anumită măsură, definite, determinate, chiar de aceasta. Oamenii sunt buni la fotbal, amuzanți, pot ști multe despre istoria Romei sau pot avea părul blond. Unele dintre aceste trăsături sunt chestii pe care omul și le-a dezvoltat, altele, doar unele pe care s-a nimerit să le aibă, dar toate constituie caracteristicile sale.

Celebritatea nu-i deloc așa.

Închipuiți-vă numai: arăți altfel pentru fiecare om care te vede! Nu în sensul că unii te găsesc mai mult sau mai puțin atrăgător, ci că unul crede că ești un cowboy în vârstă de 65 de ani din Wyoming, cu tot cu cizme, pălărie și piele tăbăcită, iar altul, doar o fetiță de 11 ani în uniformă de baseball! Nu ai niciun control asupra acestui lucru și felul în care arăți n-are nimic de-a face cu felul în care ți-ai trăit viața și nici măcar cu genomul tău! Habar n-ai ce vede fiecare atunci când se uită la tine.

Așa-i celebritatea.

Credeți că sună frumos doar pentru că, uneori, spunem că „nu-i frumos ce-i frumos, ci-i frumos ce-mi place mie!" Într-adevăr, nu noi decidem dacă suntem frumoși sau nu. Fiecare om va avea opinia lui și singurul care poate să decidă că sunt frumoasă este acela care se uită la mine. Există însă un oarecare consens cu privire la atractivitate. Frumusețea e un atribut definit de natura și de cultura umană. Pot să-mi văd ochii, buzele și sânii când mă uit în oglindă. Știu cum arăt.

Celebritatea nu-i deloc așa.

Celebritatea unei persoane e în mintea tuturor, mai puțin într-a sa. Ți-ai putea face formalitățile de îmbarcare pentru zbor la aeroport și 999 de oameni te vor vedea doar ca pe o figură oarecare din mulțime. Însă al o miilea s-ar putea să creadă că ești mai celebru decât Iisus însuși!

Vă puteți închipui, așadar, că, din această pricină, celebritatea reușește să te dezorienteze. Pentru că nu știi niciodată cine ce știe. Nu ai niciodată habar dacă se uită cineva la tine pentru că te consideră o persoană atrăgătoare, pentru că ați fost colegi de facultate, pentru că ți-a urmărit videoclipurile, pentru că ți-a ascultat muzica ori pentru că citește de ani de zile în reviste despre tine. Nu știi dacă te cunoaște și te iubește. Și, mai rău, nu știi nici dacă te cunoaște și te urăște.

Și chiar dacă pot să mă uit în oglindă și să știu că arăt bine, niciodată nu poți să ai habar cu adevărat dacă ești celebru sau nu, pentru că faima nu e atribuită, în mod egal, de toți. Așa că fiecare om în parte dintre cei peste care vei da îți va atribui un loc diferit pe o scară largă a celebrității.

Cu toate acestea, în mod ciudat, vine un moment în care ești suficient de faimos, încât să nu mai conteze dacă cineva a auzit de tine ca să te considere celebru. Ajunge să afle că ești faimos ca să-i pese, să fie interesat, să vrea o poză, un autograf, o bucățică din ceea ce ești.

Mi-aduc aminte că odată, pe când eram în gimnaziu, mă aflam într-un aeroport și-am văzut cum își făceau unii poze cu un tip care arăta, în mod limpede, ca și cum ar fi fost celebru. Avea ochelari mari și o tonă de inele strălucitoare și două ceasuri. M-am dus și eu și mi-am făcut poză cu el. Am aflat mai încolo că era un producător muzical care cântase rap în vreo două piese de-ale lui Lil Wayne. Iar eu, una, nici măcar nu știam cine era Lil Wayne!

Am avut ocazia să mă gândesc mai mult la celebritate decât au făcut-o mulți alții, dar ea nu-i ceva monolitic, nu-i la fel pentru prezentatorul meteo local și pentru Angelina Jolie. Așa că hai să vorbim un pic despre teoria lui April May despre palierele faimei!

Primul palier: popularitate
Ești mare la tine în liceu sau în cartier. Pentru că ai o mașină neobișnuită pe care oamenii din oraș o recunosc, ești pastor la o biserică de mărime medie sau mare ori ai fost cândva vedeta echipei de fotbal american a liceului.

Al II-lea palier: notorietate
Ești recunoscut și/sau bine-cunoscut în anumite cercuri. Poate că ești vreun lepidopterolog renumit, idolatrizat de alți lepidopterologi. Ori ai putea fi primarul sau meteorologul unui oraș de mărime medie. Sau unul dintre cei 1,1 milioane de oameni în viață care au o pagină proprie pe Wikipedia.

Al III-lea palier: celebritate în rândul clasei muncitoare, al celor umili
Te cunosc o mulțime de oameni de pe tot cuprinsul lumii. Sunt șanse mari să te abordeze un străin într-un magazin alimentar ca să te salute.

Ești, probabil, un sportiv profesionist, un muzician, un scriitor, un actor sau gazda unei emisiuni TV ori o personalitate celebră pe internet. S-ar putea să fii încă nevoit să te zbați să-ți câștigi existența, dar slujba ta este, deja, celebritatea. Iar știrea despre moartea ta va fi, probabil, retransmisă de atât de mulți, încât va fi *trending*[52] pe Twitter.

Al IV-lea palier: celebritate adevărată
Te recunosc suficienți fani, încât să simți, pe drept cuvânt, că asta a devenit o povară. Oamenii îți fac poze fără să-ți ceară voie și nimeni n-ar râde de tine dacă te-ai declara o celebritate. Când începi să ieși cu cineva, nu ești deloc surprins dacă ajungi să citești despre asta în reviste. Ești un virtuoz, un politician, un prezentator al vreunei emisiuni sau un actor pe care majoritatea oamenilor de la tine din țară l-ar recunoaște. Caracterul tău uman ți s-a degradat atât de tare, încât oamenii, pe drept cuvânt, rămân surprinși să constate că ești „exact ca ei”, pentru că, uneori, îți mai cumperi și tu de mâncare! Nu mai trebuie să-ți faci griji pentru bani, dar ai mare nevoie de o poartă cu interfon pe aleea care duce spre casa ta.

Al V-lea palier: divinitate
Ești cunoscut de absolut fiecare persoană din lumea ta și ești așa de important, încât unii nici nu te mai consideră măcar o ființă ca oricare alta. Povestea ta e mult mai măreață decât ar putea cuprinde o biată viață de om, iar amintirea ta va dăinui multă vreme după ce ți se va fi stins forma lumească. Ești părintele întemeietor al unei națiuni, creatorul unei religii, un împărat sau o idee. În prezent, nu mai ești în viață.

Dacă veți cerceta cu atenție această scară, ați putea observa că fiecare nivel al celebrității înglobează două calități inerente. Prima: numărul oamenilor care au habar cine ești. A doua: nivelul mediu de devotament pe care îl au acești oameni pentru tine. Conducătorii sectelor au parte de niveluri de devotament de pe al cincilea palier, dar un public de mărimea celui din primul. Faptul că m-am gândit la celebritate în acest mod m-a ajutat, realmente, să mă împac cu tot ce înseamnă să fii faimos, să înțeleg unde mă aflam pe scară și să decid ce să fac în privința acesteia.

•

În săptămânile care au urmat momentului în care eu și Andy încărcaserăm primul videoclip cu care New York, m-am strecurat, la limită, pe al treilea palier. Newyorkezii încă mă mai ignorau, în mare parte, dar mi se cerea să fac selfie-uri cu diverși necunoscuți, dacă mă aflam prin apropierea vreunei atracții turistice. Odată, o femeie a venit la mine și a început să-mi vorbească de parc-am fi fost prietene. După vreo cinci minute, i-am zis: „Ne cunoaștem de undeva?” S-a dovedit că ea presupusese că da, fiindcă mă recunoscuse și încerca să evite o situație stânjenitoare vorbindu-mi despre școala cea nouă a copiilor ei.

Ceea ce, apropo, e o stratagemă greșită.

Făceam mai mulți bani decât aveam habar cum să întrebuințez, dar nu suficienți, încât, să zicem, să-mi cumpăr o casă frumoasă în New York sau în Los Angeles, și mă aflam într-o poziție precară. Date fiind proporțiile colosale ale subiectului „Carl”, aveam, probabil, să obțin în permanență ceva venituri de pe urma primului clip, dar, în timpul scurs până la prima vizită la Carl Hollywood, deja puteam simți cum începusem să alunec, încetișor, spre notorietate. Nu peste multă vreme, nu avea să le mai pese de mine decât fanilor înrăiți ori, și mai rău, *istoricilor,* în timp ce toți ceilalți aveau să-și amintească vag că fusesem și eu cândva… ceva?

Clipul cu Carl Hollywood a schimbat această situație, urcându-mă, în mod clar, pe al patrulea palier. Iar între al treilea și al patrulea palier chiar e o mare diferență! Dacă ar trebui să-mi dau cu presupusul (și să includ trupe, artiști, scriitori, politicieni, gazde de emisiuni, actori etc.), există, probabil, doar vreo 30 000 de oameni demni de faima de pe cel de-al treilea palier în America, iar în orice moment, sunt, probabil, mai puțin de 500 de celebrități de pe-al patrulea palier!

Și atunci au început lucrurile să se miște repede.

Am încetat să mai fiu un soi de anomalie ciudată și am devenit un element al poveștii într-un mod foarte diferit. Din acel moment, dacă voiam să apar la o emisiune TV, Jennifer Putnam putea să aranjeze asta. Cu toții se așteptau să am păreri, și chiar aveam, o puzderie! Castelul Magic a devenit un adevărat epicentru al teoriilor conspiraționiste despre care, dar eu, una, eram un epicentru încă și mai mare. Clubul a trebuit să renunțe la iluzii pentru o vreme și să permită accesul anchetatorilor, dar nimeni n-a găsit mâna (sau, mai degrabă, n-a spus nimănui când a găsit-o). Eu însă eram om, FBI-ul nu putea să vină să mă percheziționeze dacă nu se comisese vreo

infracțiune și nu prea existau legi pentru genul ăsta de situații. Noi am tot așteptat vești de la oficialități, dar acestea n-au sosit.

În schimb, Robin era băgat în e-mailul meu și tot primea cereri de la agenții de presă din toată lumea care cereau permisiunea de a retransmite clipul nostru. De-acum știau să n-o facă fără să întrebe mai întâi. Iar el scotea câte 5 000, 10 000 sau chiar câte 25 000 de dolari pe o licență!

Și tot el pregătea și un turneu de presă, dar nu voia să pornesc la drum înainte să avem ceva de promovat, în mod ideal, niște precomenzi pentru o carte pe care, într-o bună zi, poate c-aș fi avut și timp s-o scriu.

Comentariile de pe YouTube, Facebook și Twitter au trecut, brusc, de la acelea ale unei comunități mititele, prietenoase și gata să-și ofere sprijinul la o adevărată selecție a celor mai gălăgioase și mai abracadabrante opinii pe care și le-ar putea imagina cineva: eram o trădătoare a speciei mele! Ba nu, eram ultra-futabilă! Eram o extraterestră! Eram o extraterestră ultra-futabilă… Și așa mai departe.

Are să sune groaznic, dar despărțirea de Maya a picat exact la țanc. În seara aceea m-am dus cu Andy să-i facem o vizită lui Carl New York. Toți cei de acolo ne-au recunoscut și, prin urmare, am reușit să sărim iar peste rând și să ne facem selfie-uri cu toată lumea. Acum, oamenii deja îmi făceau *mie* poze, chiar și când nu mai erau și ei în cadre! M-am simțit un pic rușinată, ca și cum ar fi trebuit să fi fost mai atentă cu machiajul în dimineața aceea (eram genul de femeie care nu ieșea niciodată din casă nemachiată). Andy însă a putut să aranjeze și să filmeze nederanjat pentru arhivă niște prim-planuri cu Carl și cu mulțimea cât timp le distrăgeam eu atenția tuturor.

Avuseserăm o mică bănuială că accesul nerestricționat la Carl n-avea să mai fie permis pentru multă vreme, așa că voiam să filmăm cât de mult puteam până atunci.

— Te simți bine? m-a întrebat Andy, când am ajuns la el să facem montajul.

— Poftim?

— Păi, nu pot să nu remarc că nu te-ai dus acasă și că nici nu pari să vorbești cu Maya, a adăugat el.

— A, da, ne-am despărțit, l-am informat.

Vorbele acelea mi-au ieșit din gură ca niște suc acidulat cald și răsuflat.

— O să-mi iau un apartament nou pe 23rd Street.

S-a uitat la mine ca și cum l-ar fi surprins cele auzite și apoi ca și cum nu l-ar mai fi surprins.

— Și apoi ai ieșit, pur și simplu, cu mine să-l filmăm pe Carl și să-ți faci 1 000 de selfie-uri cu niște străini? Și te simți bine? m-a întrebat.

— Așa cred, am încuviințat.

Mă străduiam din răsputeri să-mi țin mintea în frâu, să nu-i permit să se ducă spre locul cel rău, spre amintirea dureroasă.

— Nu te obosește? s-a mirat.

Vreme de o clipă am crezut că poate dorise să zică: „Nu te obosește să fii un om groaznic?”, așa că mi-a fost frică să-i răspund.

Andy a continuat însă:

— Pare prea mult, eu, unul, nu cred c-aș fi în stare s-o fac. Om după om, cu toții zicând aceleași chestii, făcând aceleași lucruri! Să glumești, să fii mereu în priză și să-ți joci rolul încontinuu!

— Ăăă… nu, sincer, nu e greu! l-am asigurat. Îmi vine de la sine, mi se pare amuzant, ca și cum ai practica un sport la care ești bun cu adevărat.

— Ei bine, tu ești foarte bună la asta! Și devii din ce în ce mai bună…

A moșmondit ceva pe la computerul lui o vreme, după care a zis:

— Îmi pare rău pentru tine și pentru Maya! Să mă anunți când vrei să stăm de vorbă!

Mi-am amintit din nou de ce-mi plăcea mie de el.

— Mersi, Andy! i-am spus. Știu și eu… Odată ce viața îți devine ciudată, într-o anumită măsură, puțină ciudățenie în plus chiar că nu mai contează.

A chicotit și apoi am început să ne uităm la noi înșine pe ecran.

•

În noaptea aceea, am dormit la Andy, aranjament care n-avea să țină prea mult. Îmi dădeam seama că știa că n-aveam să ne combinăm și nici nu dădea semne c-ar fi dorit-o, dar, în cele din urmă, situația avea să devină ciudată, iar eu ar fi urmat să-mi pierd cel mai bun prieten. Ciudat! Andy Skampt – cel mai bun prieten al meu!

Trebuia să-mi iau lucrurile de la Maya… Ea lucra în continuare de la 9:00 dimineața la 5:00 după-amiaza, așa că eu și Robin i-am putut supraveghea pe cei de la firma de mutări, care mi-au dus toate cele de la vechea locuință la cea nouă de pe 23rd Street, și nici măcar n-a trebuit să dau ochii cu ea!

Robin și Jennifer Putnam mă avertizaseră, în mod clar, să nu mai apar în prea multe mijloace de comunicare în masă. Voiau ca oamenii să vină în

locurile pe care le controlam eu, pe paginile mele de pe Facebook, Twitter, YouTube și Instagram, de care mă puteam ocupa fără să călătoresc până la cine știa ce studiouri care transmiteau prin satelit sau fără să-mi setez contul de Skype. Mă asiguraseră că postările permanente aveau să ducă la creșterea numărului celor care mă urmăreau și că, totodată, cei din presă aveau să devină din ce în ce mai hămesiți, mai dornici să poarte o conversație cu mine. Ei îmi aranjau diverse chestii, dar voiau să așteptăm până când urma să primesc cereri pentru realizarea unor articole de prezentare a mea în reviste simandicoase, nu în niște interviuri scurte-scurte, care se concentrau asupra lui Carl.

Noul meu apartament nu ar fi fost prea impresionant, decât dacă nu cumva trăiai în bizara lume a imobiliarelor din Manhattan. În esență, poți prezenta, pe scurt, felul în care locuiește cineva în Manhattan după numărul ușilor deținute de acesta. Dacă ai doar una, cea care dă în apartamentul tău, nu-i ceva ideal, dar, cel puțin, nu locuiești în New Jersey! Două uși, însă – aceea de la intrare și aceea de la baie – înseamnă deja *lux* de-a dreptul!

Apartamentul pe care mi-l luase Robin avea nu mai puțin de șase uși! Asta dacă nu le numărai și pe acelea ale vestiarelor, căci, în cazul acesta, ai fi ajuns la *opt*! Așadar, existau: ușa de la intrare, câte una pentru fiecare din cele două dormitoare, una pentru fiecare din cele două băi și una a balconului din dormitorul principal. Acesta avea două vestiare, care, luate împreună, erau cam cât dormitorul Mayei de mari! Dacă mi l-ar fi arătat, nu i-aș fi permis în veci lui Robin să mi-l ia și tocmai de aceea el nici nu mi-l arătase! Se mulțumise să semneze doar contractul de închiriere (pentru cine-ar fi putut ști ce sumă scandalos de mare i s-o fi cerut) și-mi trimisese apoi adresa. Era mult prea mult spațiu, dar motivul pentru care nu fusesem în stare să refuz era balconul: dacă mă aplecam peste balustradă, puteam să-l văd direct pe Carl, aflat pe trotuarul de vizavi, ceea ce ne oferea uimitoarea ocazie de a ține socoteala tuturor celor care treceau pe acolo!

Așadar, îmi puteam eu permite cu adevărat un apartament cu trei camere în cartierul Flatiron[{53}], într-o clădire care avea portar 24 de ore din 24, parcare gratuită cu valet și sală de fitness? Păi… oarecum…

Iată încă un lucru pe care trebuie să-l știți despre succesul cucerit brusc: tu ai habar c-ai avut parte de el, ai văzut deja toate cifrele înșirate pe contractele pe care le semnezi, dar încă nu ai, de fapt, niciun ban! Pagina de analiză și statistici de pe YouTube era foarte clară. Primul clip ne adusese mie și lui Andy 50 000 de dolari net! Al doilea se îndrepta deja spre aceeași

sumă după doar vreo două zile! Aparițiile la TV și vânzarea licențelor de redistribuire a clipurilor noastre ne mai aduseseră și ele încă o sumă netă cu șase cifre. Iar acestea creșteau cu fiecare zi în care Carl era prezent la știri, ceea ce, pariam noi, avea să mai dureze o vreme.

Însă niciunul dintre cecuri nu ne fusese, propriu-zis, înmânat sau (și mai bine) depus în cont. Nu trecuseră decât vreo două săptămâni, iar companiile, din câte se părea, își plăteau facturile după niște programe de plăți foarte ciudate, iar contractele conțineau formulări de genul: „până la 6-8 săptămâni de la prima Lună plină și/sau când intră Saturn în zodia Fecioarei, dar numai și numai dac-o s-avem noi chef”. Prin urmare, un alt avantaj al colaborării cu un impresar era acela că Jennifer Putnam plătise pentru apartament, înțelegerea fiind c-avea să rețină diferența din vreun cec viitor. Cumva, felul în care îmi spusese că nu era mare lucru și că nici măcar n-ar fi trebuit s-o consider cine știa ce favoare, îmi arătase foarte clar că-i eram datoare. Încă o dată!

Sunt destul de sigură că noaptea mutării mele a fost prima din viața mea în care am dormit singură. Nu în sensul de „singură în pat”, ci „singură-singură în toată casa”. Cumva, în ciuda portarului, încuietorilor și cartierului tare drăguț, m-am simțit înfricoșată. Trecusem de la un apartament minuscul plin de sfărâmăturile existenței a doua tinere care locuiau împreună la o grămadă de cutii stivuite într-o sufragerie gigantică și un dormitor gol-goluț, cu balcon.

Circulația era blocată pe 23rd Street, ferestrele erau noi și duble, așadar, în casă era o liniște stranie. Mereu îmi plăcuseră la nebunie sunetele orașului: claxoanele, vâjâitul motoarelor, păcănitul pickhammerelor, tonul ridicat cu care vorbeau oamenii. Nu fusesem crescută cu ele, dar, chiar din prima noapte pe care-o petrecusem într-un oraș adevărat, știusem că aveau să-mi placă la nebunie. Zăngăniturile omenirii care se amestecau cu toate acele zgomote aleatorii erau la fel de relaxante pentru mine precum cântecul greierilor lângă un pârâu învolburat.

Pustietatea și liniștea din acel apartament îmi întăreau înțelegerea faptului că eram, pentru prima dată în viața mea, singurul om care dormea la mine în casă, ceea ce m-a silit să pricep și că, deși voiam cu înverșunare să fiu eu însămi, mai doream și să am pe cineva alături care să mă vadă cum luptam să fiu astfel.

Ei bine, măcar aveam mobilul meu și sutele de mii (la propriu!) de oameni care voiau să spună ceva despre mine. Așa că am postat pe

Instagram o poză din dreptul noii mele ferestre, pentru a informa pe toată lumea că tocmai mă mutasem deasupra lui Carl New York! M-am gândit că era în regulă să știe cu toții unde locuiam, doar aveam portar de-acum! Mi-am zis că, poate, ar fi cazul să-mi sun părinții sau pe fratele meu. El locuise de unul singur o vreme, poate că avea ceva sfaturi să-mi dea. Dar apoi m-am întins pe pat și am început să derulez postările de pe pagina principală a lui Twitter. Nici măcar nu-mi spălasem așternuturile, doar le aruncasem într-o geantă alături de restul lucrurilor mele și le trântisem pe saltea când aduseseră cei de la firma de mutări totul aici. M-am întors pe-o parte, căutând să văd în ce *tweet*-uri fusesem menționată. Câțiva creatori online celebri tocmai începuseră să mă urmărească! Apoi am dat cu obrazul de-o bucată a feței de pernă care mirosea a șamponul cu aromă de grepfrut al Mayei și-am plâns în liniștea din casă până am adormit.

•

Mă aflam în holul din Vis. Totul era neschimbat: muzica, biroul, robotul, pereții, podeaua… Mai puțin faptul că, de data asta, mă întrebam dacă aveam să reușesc, poate, să prelungesc, cumva, Visul. De fiecare dată când îl avusesem, se terminase când vorbeam cu robotul de la birou. Așa că, în loc de asta, am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre ușa din spatele lui.

Spre surprinderea mea, ușa era deschisă și n-a intervenit nimeni să mă oprească. Dincolo de ea era un birou, elegant și modern. Nu ca unul aparținând unei companii aflate la început de drum care intenționa să-și desfășoare activitatea pe internet! Adică nu se zăreau nici opere de artă ciudate, nici seturi de tobe! Era doar un spațiu ocupat, în cea mai mare parte, cu despărțituri pentru birouri și cu săli de ședințe cu pereți de sticlă jivrată înșirate de-a lungul laturii îndepărtate. M-am uitat pe geam și-am văzut că zona din jurul clădirii de birouri era plină de construcții din toate epocile. Se zăreau colibe, căsuțe, mori de vânt, alături de case în stil colonial și de reședințe din gresie roșcată, dar niciun alt zgârie-nori ca acela în care mă aflam. Terenul părea să se vălurească apoi, dealurile luând locul câmpiei, iar multe dintre clădirile din depărtare erau construite în stiluri arhitecturale pe care nu le recunoșteam.

M-am întors și m-am dus la una dintre despărțiturile pentru birouri. Pe masa de scris se aflau: un ecran plat, o tastatură și un mouse din care nu ieșea niciun fir. M-am așezat pe scaun și l-am mișcat pe acesta din urmă. Ecranul a părut să pâlpâie. Era o singură pictogramă pe desktopul de un alb pur, etichetată „Joc”.

Am făcut clic pe ea și s-a deschis ceea ce părea a fi o imagine. Era o grilă de șase pătrățele pe patru, iar unul dintre elementele grilei era colorat în roșu. Am închis imaginea și am deschis-o iar.

Am încercat o serie de *shortcut*-uri din tastatură, dar nu am putut convinge computerul să facă altceva decât să deschidă imaginea respectivă. Am studiat cu atenție biroul, ridicând tastatura și mouse-ul și uitându-mă pe sub ele, dar nimic nu părea a fi ieșit din comun.

M-am dus în altă despărțitură și am repetat aceiași pași. Imaginea etichetată „Joc" se zărea pe ecranul fiecărui computer pe care l-am deschis. Acela tocmai devenise, în mod oficial, cel mai plictisitor vis! Am continuat însă și, la al șaselea computer pe care l-am deschis, imaginea era diferită! Apărea aceeași grilă, dar acum era colorat încă un pătrățel, de această dată, în albastru. M-am dus la biroul vecin, la fel, două dintre elementele grilei erau de acum colorate. M-am întors la primul computer și în imagine erau acum ambele elemente, cel roșu și cel albastru.

M-am lăsat pe spate în scaun. În mod evident, exista un tipar acolo, dar eu, una, nu îl deslușeam. Nu mi s-a părut deloc ciudat că aveam ceea ce păreau să fie trăiri conștiente, lucide, în timp ce visam și că nu mai simțisem niciodată așa ceva cât mă aflasem în Vis. Totul mi s-a părut straniu abia după ce m-am trezit, dar niciodată cât m-am aflat acolo.

În orice caz, am renunțat. Am tras concluzia că Visul era tâmpit și c-aveam să mă trezesc și să-i pun capăt. Felul în care o făcusem în trecut fusese să discut cu robotul din hol, așa că am pornit-o înapoi. Când am ajuns aproape de ușă, m-am întors să mai arunc o privire prin încăpere și atunci am remarcat.

Despărțiturile pentru birouri formau și ele o grilă de șase pe patru!

De acolo a fost destul de simplu. Grila arăta locul fiecărei despărțituri în care voia să mă duc. Orientarea era clară: trebuia să pornesc din biroul cu elementul roșu, așa că m-am dus în acesta și apoi în cel cu un element albastru. Și… *voilà*![{54}] A apărut un element portocaliu, m-am dus la biroul corespunzător, apoi unul violet, unul verde, roz, roșu și, nu peste multă vreme, trecusem pe la toate birourile în afara unuia.

M-am așezat, așadar, la acesta din urmă, gândindu-mă că avea să se întâmple ceva fantastic. N-a fost cazul, însă! Pentru că, de cum am deschis fișierul, a apărut o expresie în locul grilei: „Om elegant cu lalele".

M-am dus la recepție, fugind aproape tot drumul. Aveam să fac cunoștință cu Carl? Urma să-mi ofere, oare, vreun premiu colosal robotul de

la recepție? Trecusem cu bine de primul test reprezentat de „Secvența Freddie Mercury” numai ca să mai rezolv încă unul atât de repede?

— Salut! mi-a zis robotul, când m-am apropiat.

— Da, salut! Am venit să-l văd pe Carl!

— Ai un cod de acces?

— „Om elegant cu lalele”, i-am spus.

Și atunci m-am trezit. Foarte furioasă! Nu se întâmplase nimic, bineînțeles – de ce să fi fost altfel? Era doar un vis! Eram epuizată și fizic, și afectiv. Toată viața mea se-ntorsese cu susu-n jos, după care fusese amestecată, condimentată și… „rebranduită”! Firește că urma să am tot soiul de vise ciudate! Și, colac peste pupăză, mai cântam și afurisitul ăla de cântec! Doar că acum avea cuvinte: „Șase, șapte, șase, patru, cinci, F, zero, zero, patru, D, șase, unu, șapte, patru”.

M-am dus la culcare murmurându-l, deși știam că era absurd, numai că eram prea obosită și prea dezamăgită ca să-mi mai pese.

•

În dimineața următoare, guvernul federal a anunțat că urma să restricționeze accesul în zonele din jurul Carlilor din SUA, prevalându-se de o problemă minoră de sănătate publică. Întregul cvartal din Manhattan urma să fie închis, iar guvernul avea să le plătească firmelor cu sediul acolo compensații pentru pierderile suferite. Numai celor care locuiau în cvartal (printre care – ura! – mă număram și eu) avea să li se mai permită intrarea acolo.

Oficialii nu au confirmat însă originea extraterestră a lui Carl.

Și totuși măsura guvernamentală a dat naștere unui val uriaș de ipoteze și, cum eu eram persoana care se apropia cât de cât de a fi un soi de expertă în materie de Carli, numărul acelora care mă urmăreau online exploda de fiecare dată când postam ceva despre această problemă care avea sens, fie și parțial doar. Eram calmă și strecuram, cu multă atenție, aluzii la faptul că știam mai multe decât toți ceilalți oameni, chiar dacă, în acel moment, îmi dezvăluisem cam toate secretele… toate secretele mele iubite și terifiante. Un sfat, dacă-mi permiteți: atunci când cunoașteți mistere ca ale mele, ar trebui, probabil, să le drămuiți mai bine decât am făcut-o eu.

Și tocmai atunci, brusc, am mai făcut rost de niște informații tainice!

Chiar în dimineața aceea a venit Robin să încerce să mă ajute să pricep de ce trebuia să-mi fac eu firmă. Era ceva legat de taxe, răspundere, asigurări și ipoteci, iar eu aveam așa o oroare de toate astea! Fredonam

încetișor în timp ce mă străduiam să nu mă gândesc la absolut orice altceva, când Robin s-a oprit din vorbit și s-a holbat la mine ca și cum mi s-ar fi făcut pielea violetă.

— Unde-ai auzit cântecul ăsta? m-a întrebat, lucru neobișnuit din partea lui.

Părea foarte hotărât să mențină relația noastră la nivel profesional, așa c-am rămas un pic surprinsă că mi-a pus o întrebare care n-avea legătură cu munca.

— Sincer? Cred c-am inventat-o eu într-un vis, i-am mărturisit. E stranie, nu?

O fi fost pielea mea violetă mai devreme, dar de-acum Robin se holba la mine ca și cum aș fi fost făcută numai și numai din lavă topită.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Poți să-mi spui mai multe despre visul ăsta? m-a rugat.

— Da, e ciudat! L-am mai avut de vreo patru ori. Se face că mă aflu în holul unei clădiri ciudate și elegante de birouri…

Dar nu m-a lăsat să termin și mi-a luat vorba din gură:

— Unde e un robot la recepție și se aude un cântec straniu și ușor de reținut, fix acela pe care tocmai îl fredonai tu mai devreme!

— Cum ai reușit să faci asta, să povestești ce-am văzut în somn?

— Pentru c-am tot avut și eu Visul ăsta de ceva vreme, April! De fiecare dată când încerc să vorbesc cu robotul…

De data asta a fost rândul meu să-i duc gândul până la capăt:

— Cere un cod de acces și, dacă nu-l ai, te trezești.

— Dacă nu-l ai? s-a mirat.

— Da!

Am fost cuprinsă de frenezie. În mod clar, știam mai multe decât Robin!

— Am dezlegat o enigmă în vis și am căpătat un cod de acces, i-am explicat. M-am dus la recepționer și am plecat cântând: „Șase, șapte, șase, patru, cinci, F, zero, zero, patru, D, șase, unu, șapte, patru”.

— Asta e…

Dar n-a mai fost nevoie să-și termine fraza.

— Andy și cu Miranda! am strigat eu.

— Poftim?

— Andy fredona cântecul când eram în Los Angeles, i-am răspuns în timp ce-mi scoteam telefonul.

Mobilul a sunat de două ori, după care el mi-a răspuns.

— April! l-am auzit pe Andy mirându-se.
— Stai așa, am s-o adaug și pe Miranda la apel! l-am prevenit pe prietenul meu.
— Alo? a răspuns masteranda.
— Măi, fraților, ați avut vreodată un vis în care vă aflați în holul unei clădiri elegante de birouri în a cărei recepție stă un robot care vă cere un cod de acces, în timp ce se aude o melodie ușor de reținut?
S-a lăsat o tăcere profundă.
— Asta-i…, a început Miranda.
Alte câteva secunde au trecut până să intervină și Andy:
— April…
Eu însă n-am zis nimic cât s-au străduit ei să înțeleagă ce și cum.
— Ce mama mă-sii! a exclamat Andy, în cele din urmă.
— Amândoi ați avut Visul! m-am prins eu.
— Da, au recunoscut la unison.
A urmat o lungă tăcere în timpul căreia eu am pendulat între o încântare îmbătătoare și frică.
— E și Robin pe difuzor cu mine, și el l-a avut. A explorat vreunul dintre voi altă parte a clădirii în afara holului cu recepția?
N-o făcuseră, așa că le-am povestit despre enigmă și despre șirul ciudat de litere și de cifre.
— Dintr-odată vreau să mă duc la culcare rău, da' rău de tot! a zis Andy.
— April, poți să repeți codul pe care l-ai primit? s-a auzit, încetișor, vocea Mirandei din difuzorul telefonului.
— „Șase, șapte, șase, patru, cinci, F, zero, zero, patru, D, șase, unu, șapte, patru”!
Îmi intrase atât de bine-n cap, că nici n-a trebuit să stau să mă gândesc.
— Pare hexa, a zis ea.
— Așa, și ce-i aia? a întrebat Robin.
— Hexazecimal, a explicat Miranda. Numerele noastre sunt în baza 10. Cele hexazecimale sunt în baza 16. În programare, fiecare număr până la 16 este reprezentat de un simbol diferit. Așadar, avem: „0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, A, B, C, D, E, F”.
— Poftim?! am întrebat-o, căci nu pricepusem.
— Nu e chiar superușor de explicat! ne-a declarat. E unul dintre modurile de bază în care computerele comunică. E mai bine pentru că 16 e 24, iar computerele „discută” binar doar.

— Tot n-are sens ce spui, dar o să te credem, a intervenit Andy.

— În regulă, bănuiesc că, de fapt, cea mai importantă întrebare pe care trebuie să ne-o punem este: „Oare numai noi am visat chestiile astea?”, am zis eu.

— Cine e cel mai obosit dintre noi? ne-a întrebat Robin.

— Probabil că April, a răspuns Miranda.

În fix același moment, și Andy a zis „April”, iar eu am confirmat: „Eu?”

— Așa, poate c-a fost o întrebare tâmpită, a recunoscut Robin. April, poți să te culci la loc?

— Aproape întotdeauna, i-am declarat.

— În regulă, atunci asta-i însărcinarea ta, m-a informat asistentul meu. Vezi ce poți să mai descoperi! Noi, ceilalți, o să facem niște cercetări, să vedem dacă putem afla cine mai are Visul ăsta și ce înseamnă el. Toată chestia pare de-a dreptul imposibilă, pe bune!

— De acord, nimic nu-i posibil! a fost Miranda de acord cu el.

— Și totuși…! a adăugat Andy.

— Bine, mă bag în pat! am încuviințat. Noroc tuturor!

•

Când eram în gimnaziu și în liceu, mai câștigam câte un bănuț în plus găsindu-le oamenilor animalele de companie pierdute. Orașul nostru din California de Nord avea cam 50 000 de locuitori, iar majoritatea locuiau la doar câțiva kilometri pătrați depărtare unii de alții. Totul a început pe vremea când am fost voluntară la Humane Society[55]. Treaba mea era să plimb câinii, să curăț cuștile sau litierele și „să socializez” cu animalele (adică să mă joc cu ele). Era o muncă destul de mișto, dar neplătită.

Destul de regulat, apărea la adăpost câte un câine sau câte o pisică, după care, până în 24 de ore, suna cineva să întrebe de animăluț. Sentimentul reunirii animăluțului cu stăpânul era mereu minunat. Primeam însă și multe apeluri de la stăpâni ale căror animale nu erau la noi, iar pe mine asta mă tulbura destul de mult. Angajații adăpostului mă sfătuiseră să nu mă implic prea tare, dar eu, una, nu suportam ideea că, undeva, un animal iubit stătea ghemuit sub o verandă, fiind, probabil, rănit sau bolnav și, aproape sigur, speriat. Iar stăpânii ar fi făcut orice numai să-și recapete animalele de companie dispărute, inclusiv să ofere recompense.

„Detectiv de animale de companie” nu sună chiar ca o meserie adevărată, dar dădusem o căutare pe Google și descoperisem că existau cu adevărat oameni care făceau așa ceva. Le-am trimis un e-mail câtorva dintre ei,

spunându-le că aveam un proiect la școală și le-am luat interviuri, să aflu mai multe despre afacerea lor. O femeie, mai ales, a fost foarte deschisă, explicându-mi că adevăratul truc ca să fii detectiv de animale de companie profesionist este să fii plătit fie că le-ai găsit, fie că nu, și, în mod clar, să fii plătit și dacă se nimerea să găsești animăluțul după ce murise. Asta se întâmpla, din cât se părea, destul de frecvent. Animalele de companie rămâneau blocate pe undeva și mureau de foame, cădeau în capcane puse pentru ratoni și vulpi și, cel mai adesea, erau călcate de mașini.

Aveam 14 ani, așadar nu eram plătită cu ziua sau ceva de genul ăsta, dar mereu sunam la numărul afișat să le spun oamenilor că mă ocupam de cazul lor și să îi fac să-mi confirme că urma să primesc o recompensă când aveam să găsesc animăluțul viu sau mort.

În cea mai mare parte a timpului, e o muncă extrem de plictisitoare. Trebuie doar să afli cât de multe poți despre animalul de companie dispărut, despre obiceiurile acestuia și despre ceea ce-l speria, după care să bați în sus și-n jos străzile intens circulate, sperând să nu descoperi că se întâmplase ce-i mai rău.

Majoritatea cazurilor erau plictisitoare, iar succesul descoperirii ocazionale a unui animăluț viu valora mult mai mult decât recompensele de 200 de dolari pe care le primeam. Deși, să vă fie limpede: 200 de dolari erau bani buni pentru mine. Avusesem și unele cazuri care, realmente, mă nedumeriseră – cazuri cu tot soiul de indicii și de personaje bizare și, pe deasupra, și cu ceva melodrame umane pe deplin justificate. E important să afli ceva mai multe despre proprietari, pentru că un număr surprinzător de animale de companie sunt, de fapt, furate, de regulă, de către un prieten ori un membru al familiei proprietarului, adeseori ca un soi de răzbunare.

Unul dintre cele mai ciudate cazuri de-ale mele s-a întins pe luni întregi. Eram 90% sigură că Bitters, motanul din rasa Maine Coon al doamnei Andrea Vander, își luase tălpășița într-o bună zi și-și găsise altă familie. Se întâmplă din când în când cu pisicile cărora li se permite să iasă pe afară: își găsesc pe cineva care le place mai mult și nu mai vin acasă. Andrea Vander nu era o persoană deosebit de plăcută și, dacă aș fi fost pisică, mi-aș fi găsit, probabil, și eu, altă casă. Bătusem însă pe la toate ușile locuințelor aflate pe o rază de un kilometru de locuința proprietarei sale și pe nicăieri nu era nici urmă de Bitters! Într-o bună zi însă, eram la doamna Vander acasă, aproape gata să renunț la caz, când i-a fost livrată niște mâncare de către o tânără de vreo 20 și ceva de ani.

M-am uitat cum Andrea Vander a numărat, cu mare grijă, fiecare bănuț din restul primit după ce-și plătise mâncarea comandată și cum nu i-a lăsat nici măcar un cent bacșiș fetei.

— Mmm, totul pare delicios! i-am zis doamnei Vander după ce plecase femeia care făcuse livrarea. Cât de des comandați de acolo?

— În fiecare zi, mi-a răspuns ea.

Așa se face că, în ziua următoare, am comandat și eu niște mâncare de la restaurantul respectiv. Aceeași tânără a apărut și la mine acasă cu mâncarea, iar eu am reușit să fac un târg cu ea. I-am zis că n-o să spun și nici n-o să fac nimic dacă Bitters avea să apară la ușa mea în următoarele 24 de ore. Dacă nu, atunci se putea aștepta, cât de curând, să mă vadă punând tot soiul de întrebări pe la ea prin cartier.

— E așa de groaznică! mi s-a plâns tânăra despre doamna Vander.

— Șșșt! Nicio vorbă-n plus! am sfătuit-o eu.

Acum, uitați ce-i: știu că nu pare cine știe ce mare caz, dar Bitters a ajuns acasă, eu mi-am primit cei 200 de dolari și toată lumea a fost fericită.

Vă povestesc asta pentru că, până la 16 ani, mă consideram deja un detectiv destul de talentat. Iar la 23, m-am gândit că, probabil, devenisem și mai bună încă. Rezolvasem și dusesem la îndeplinire așa-numita „Secvență Freddie Mercury” înainte ca oricine altcineva să afle măcar de existența acesteia. Desigur, avusesem parte de ajutor, dar și asta face parte din munca unui bun detectiv. Începeam să mă simt destul de mândră de mine.

Așa că, atunci când am reușit, în cele din urmă, să adorm după o oră de zvârcolit în pat, eram gata să m-arunc în Vis cu capul înainte. Am început prin a cutreiera prin părțile clădirii de birouri pe care le puteam explora, evitându-l pe robotul de la recepție, care părea foarte priceput când venea vorba să trezească oamenii.

Ușa către sala unde dădusem peste enigmă era una dintre ieșirile din zona recepției, dar mai exista, poate, și o alta, căci pe peretele opus se afla un lift pe care nu-l luasem în calcul, inițial, dar, dacă puteam intra în birou cu ajutorul lui, de ce să nu-l încerc și pe el?

Am apăsat butonul de coborâre și s-a deschis imediat ușa ascensorului. Era unul normal, care nu avea nimic deosebit, cu excepția numărului de butoane. Acestea urcau de ambele părți ale ușii, mai sus decât puteam eu ajunge. M-am gândit să urc, dar, cum deja apăsasem pe coborâre, am atins butonul pentru parter. Pentru că mă uitasem pe fereastră afară din clădire spre orașul acela straniu, voiam de acum să aflu dacă puteam să ajung în el.

Ușa liftului s-a deschis înspre holul ca o peșteră al clădirii elegante de birouri. Spațiile astea arată toate diferite, dar totuși par identice. Podeaua era de marmură, iar tavanul se afla la zece metri deasupra capului. Se zăreau mese cu vaze cu aranjamente florale și un birou mare pentru cei de la pază care controlau accesul. Pe pereți erau tot felul de opere de artă și, în centrul încăperii, de două ori mai mare decât dimensiunea lui normală, se înălța un Carl care domina totul.

Ei bine, iată că încă o taină fusese dezlegată! Orice șansă ca toate enigmele din Vis să fi fost unele imposibile și lipsite de orice legătură cu care dispăruse de-acum!

Ce te izbea era absența oamenilor. Holurile clădirilor de birouri sunt, de obicei, adevărate centre de activitate umană și de mișcare. Locul ăsta arăta de parc-ar fi fost aspirat din realitate și pus într-un soi de muzeu, ca un exponat, ceva ce ar fi fost explicat cam așa: „Iată un exemplu de design și de decor al holului unei clădiri înalte de birouri de la începutul secolului al XXI-lea. Se poate observa accentul pus pe zidăria de piatră în contrast cu aranjamentele florale meticulos întreținute. Tare și moale, permanent și efemer… amândouă costisitoare, dându-le celor care ocupau acest spațiu un sentiment de lux de clasa întâi”.

De fapt, aveam să remarc ulterior că întregul peisaj din Vis arăta ca un soi de dioramă, construită ca loc de observație, nu ca un spațiu menit să fie ocupat vreodată de cineva.

În orice caz, mi-am înfrânat dorința de explorare, am traversat încăperea uriașă și am ieșit. Afară totul era, din nou, de o formidabilă nemișcare, dar, totodată, și asaltat de o adevărată năvală de stiluri care se băteau cap în cap. Chiar vizavi era un Arby's[56], dar nu unul orășenesc normal, trântit drept în mijlocul unui rând de magazine stradale, ci unul de sine stătător, ca dintr-o Americă normală, înconjurat de propria parcare. Lângă el, având de jur-împrejur un rând de iarbă până la genunchi, se afla o clădire din lemn cu aspect de biserică. N-avea cruce în vârful turlei, dar șipcile de lemn și ușile duble din centrul fațadei făceau să fie limpede-limpede senzația că acela era un lăcaș de cult.

Luată fiecare în parte, nicio clădire nu părea ciudată, doar că erau, într-un mod de-a dreptul spectaculos, scoase din context, disparate una față de cealaltă, mai ales dacă țineam seama de luxosul hol din marmură masivă din care tocmai ieșisem. M-am întors să mă uit la zgârie-nori. După câțiva ani de trăit în New York, ajungi să ridici mai rar privirea, dar acum mi-am

întins gâtul și am descoperit că, de fapt, clădirea aceea nu părea să se termine cât de sus vedeam cu ochii. Mă tot lăsam pe spate, încercând să zăresc și mai departe. Brusc, m-am împiedicat, apoi m-am împleticit într-o parte, după care m-am trezit.

Îmi suna telefonul. Era Andy.

— De ce m-ai trezit, nesimporcule? l-am dojenit. Tocmai ieșisem din clădire. E un întreg oraș în afara ei. E și-un un Arby’s!

— Da, da, știu! mi-a răspuns. Uite ce-i, nu avem acest Vis numai noi, și el se răspândește. Repede!

CAPITOLUL ZECE

— Secvența pe care ai rezolvat-o (știi, ei le numesc „secvențe enigmistice”)… Aceea de la etajul cu robotul-recepționer a fost deja rezolvată! m-a informat Andy. Dar e foarte tare c-ai reușit și tu de una singură.

— Poftim? l-am întrebat. Fir-ar mama ei de treabă, azi și mâine, Andy! Trebuie să explici totul înainte să te pui pe vorbit! Eram încă amețită de somn.

— Visul e plin de tot soiul de ghicitori, de enigme și de indicii ciudate, a încercat să mă lămurească prietenul meu. Cumva, nouă ne-a scăpat faza asta, dar există deja zeci de comunități online care discută despre el! Secvența pe care ai rezolvat-o tu a fost prima descifrată, deși nimeni nu știe în mod sigur cine a fost primul… E ciudat pentru că-i un Vis și le-a luat ceva timp oamenilor până să-și dea seama că nu îl visau numai ei! Acum însă ies cu toții în orașul acela și dezleagă enigme. Există deja un site de tip *wiki* și un *subreddit*[57], precum și o grămadă de camere de *chat* semiprivate dedicate acestui subiect!

Informațiile astea m-au izbit destul de rău. Nu atât faptul că exista deja un *subreddit* despre rezolvarea enigmelor din Vis, cât înțelegerea faptului că rămăsesem în urmă! Avusesem avans atâta vreme! Mă deranjase că lumea știa chestii de care eu nu-mi dădusem seama… Și că *ar fi trebuit* să-mi dau seama! Era o situație neplăcută pentru mine din motive pe care, în momentul acela, nu le înțelegeam deloc.

— Rămâi pe fir, am un alt apel! i-am spus lui Andy.

Era Jennifer Putnam. Am comutat la ea.

— M-ai sunat în legătură cu Visul? am întrebat-o direct.

— Da și nu, mi-a răspuns pe un ton care părea să-mi ceară să termin cu prostiile.

— Vreau să merg la niște emisiuni azi, poți să discuți cu Robin despre asta? O să am nevoie și de o informare în legătură cu Visul.

— Da, pot s-aranjez totul! m-a asigurat. Între timp, președinta ar vrea să stea de vorbă cu tine.

După vreo zece secunde de tăcere am întrebat-o:

— Președinta Statelor Unite ale Americii?

— Exact! Are să te sune în curând.

— De ce? m-am mirat.

M-am simțit brusc *mai calmă*, ceea ce era bizar.

— M-au sunat de la Casa Albă să-mi ceară numărul tău de telefon și asta-i absolut tot ce știu, mi-a mărturisit. Chiar aș fi vrut să fi aflat mai multe! Mult noroc, April! E o ocazie minunată. Ai o sticlă de șampanie de la mine!

— Sunt, mai degrabă, genul de fată care bea limonadă cu tărie.

— Ei bine, poate c-o să ai șansa să-ți educi gustul pentru lucruri fine! Am să las linia liberă, să te poată suna. La revedere, April!

Am comutat înapoi la Andy.

— Spune-mi tot ce știi despre Vis! Repede! i-am cerut.

— Dorința ta e poruncă…

— REPEDE! l-am întrerupt eu.

— Of, April! Bine, bine! Unii au Visul de vreo trei zile, majoritatea l-au văzut doar o dată. Miranda și cu mine, de patru zile, așa că am sentimentul c-a început atunci când ne-am făcut noi de lucru cu Carl Hollywood. Nu știe nimeni cum s-a răspândit, dar începe la fel pentru toată lumea, peste tot: se face că te afli în holul unei clădiri de birouri, cântă aceeași muzică, e același robot la recepție… Tuturor li se cere să răspundă la aceeași întrebare, deși în diferite graiuri, în funcție de limba vorbită de fiecare, dar, dacă nu ai un cod de acces când pui întrebarea, te trezești fără nimic. Și, dacă te culci la loc imediat, n-o să mai ai Visul. Dar, dacă rămâi treaz o vreme, o să-l ai din nou. În afara clădirii de birouri mai sunt sute, dacă nu chiar mii, de alte clădiri. Lumea încearcă să le catalogheze pe toate, dar e complicat, pentru că orașul e al naibii de mare. Există construcții din diferite epoci și ridicate în diverse stiluri arhitectonice, iar unele dintre ele cel puțin par să aibă duplicate în lumea reală. Însă, în mod limpede, clădirea de birouri în care se află punctul de generare[58] nu are niciunul. E uriașă, are peste 200 de etaje, e mai înaltă până și decât Burj Khalifa[59]. Oamenii presupun că în fiecare clădire se află câte o enigmă. Unele dintre ele sunt imposibil de dezlegat dacă nu vorbești o anumită limbă sau dacă nu știi o mulțime de chestii despre Shakespeare ori despre regulile vreunui sport iranian obscur. Dacă dezlegi o enigmă, primești un cod de acces și, dacă i-l spui robotului-recepționer, primești un șir de litere și de cifre despre care toată lumea crede că sunt hexazecimale, sau hexa. Și, așa cum ne-a zis Miranda, hexa e o chestie care are de-a face cu programarea computerelor. Știi că există zece cifre, de la 0 la 9, înainte să punem 1 pe locul zecilor și să o luăm de la capăt, nu?

— Ăăă…, am bâiguit drept răspuns.

— Adică după 9, numerele încep să aibă câte două cifre.

— Sigur, am răspuns eu, nefiind însă prea sigură de siguranța mea.

— Ei bine, computerelor nu le place 10 dintr-un motiv sau altul și… ah!… ar trebui să explice Miranda asta, dar, în esență, în loc să facă trecerea la două cifre când ajunge la numărul 10, un sistem hexa trece la două cifre abia la 16. Iar numerele care urmează după 9 sunt litere: A, B, C, D, E, F… Așadar, de la zero la 15 ar fi de la zero până la F. Iar 16 ar fi 10.

— Poate?

— Mă rog, chestiunea e că lumea crede că bucățelele de informații oferite atunci când descoperi un cod de acces sunt cod hexa și, dacă sunt înșiruite corect și introduse în computerul potrivit, vor deveni un program, care va întreprinde o acțiune sau va conține vreo informație. Cel puțin, asta e ideea.

— Și câte bucăți de cod există?

— Habar n-am. Sute, poate mii…, mi-a răspuns.

— Mii?! Mii de coduri de acces? Dac-ai obține unul în fiecare noapte, ți-ar lua ani de zile să le obții pe toate!

— Tot ce se poate, dar oamenii au descoperit deja câteva zeci și le împărtășesc și altora. O persoană, al cărei nume online este ThePurrletarian[60], a descoperit deja șase de una singură.

Mi s-a făcut inima cât un purice, dar n-am scos niciun sunet, așa că Andy a continuat. Mie însă numele acela folosit online îmi era cunoscut.

— Nimeni nu poate face totul de unul singur, a zis Andy. Oamenii își asumă meritele, desigur, dar există deja o pagină pe Wikipedia cu toate enigmele dezlegate, cu locul unde se află și cu toate părțile de cod pe care l-au oferit atunci când au fost dezlegate.

— A, ce tare din partea lor! am reușit să murmur.

— Mda, se dovedește că nu toată lumea e la fel de zgârcită cu informațiile ca noi, a aprobat el.

Mi-a bâzâit scurt telefonul, făcându-mi inima s-o ia la goană și mai tare.

— Bine, mulțumesc, Andy! Trebuie să plec! i-am zis.

Am comutat la celălalt apel.

— Alo? am bâiguit, rugându-mă să fi apăsat pe bucățica potrivită de pe ecran.

— Rămâneți pe fir pentru președinte! mi-a cerut o femeie.

Au urmat vreo 25 de secunde chinuitoare, apoi s-a auzit un pocnet ușor și o voce, care era, absolut, fără nicio îndoială, a președintei Statelor Unite:

— April May, mulțumesc că te-ai arătat disponibilă să vorbim atât de repede! mi-a zis.

— Desigur, doamnă președintă!

— A, bravo! Văd că te pricepi la protocol! m-a lăudat.

Pur și simplu, mi se părea că puteam auzi cum îi apărea un zâmbet superior pe față.

— Regret că nu ne putem întâlni față în față, dar timpul nu ne permite asta, pentru moment. Voi apărea la TV în vreo zece minute să vorbesc despre toată chestia asta, dar am vrut să discut cu tine, mai întâi.

— Asta-i foarte cool! am replicat, neștiind ce altceva să zic.

— Ei bine, mă bucur că gândești așa.

Avea glasul cuiva care se exprimă scurt și la obiect, al cuiva încrezător și convingător.

— Întâi de toate, nu vreau să te cert, dar consider că e necesar să spun că nu sunt 100% mulțumită de felul în care te-ai comportat săptămâna asta, mi-a declarat.

Vorbele acelea erau îngrijorătoare.

— Îmi pare foarte rău, dar cum ar fi trebuit să procedez? am întrebat-o, căci, într-adevăr, nu știam.

— Ei bine, oricât de ciudat ar părea, ar fi trebuit să iei legătura cu mine.

— Poftim?

— Trăim într-o democrație, April! a continuat. Cetățenii noștri au acces la reprezentanții lor din guvern. E un mandat greu de îndeplinit uneori, dar eu am încredere c-ai fi putut ajunge destul de repede până la mine. Ți-aș fi rămas îndatorată.

— Pe bune? am întrebat-o.

— Pe bune! mi-a răspuns, sec. Ce s-a făcut s-a făcut, nu se mai poate desface, dar pe viitor, dacă vei mai afla despre existența vreunei forme de viață extraterestră sau despre mesajul trimis de aceasta oamenilor de pe Pământ și dacă vei plănui să acționezi pe baza respectivelor informații, ar fi fantastic să aduci toate acestea la cunoștința guvernului țării tale înainte să treci la fapte. Într-adevăr, dacă mai ai informații, s-ar cuveni să mi le împărtășești acum.

A zis „s-ar cuveni” în așa fel, încât m-a făcut să cred că voia să spună, de fapt: „ar fi obligația ta legală”.

Am rămas cu privirea ațintită afară, pe geam, pentru o clipă, încercând să-mi dau seama dacă mai aveam habar de altceva și ajungând la concluzia că, brusc și pentru prima oară, eram la același nivel de cunoștințe cu restul oamenilor de pe Pământ.

După care mi-a bâzâit scurt telefonul. Alt apel. Părinții mei! I-am ignorat.

— Ăăă… nu mai știu nimic care să nu fie deja cunoscut de publicul larg, i-am răspuns, mințind, poate, dar numai un pic.

Știam că fusesem cauza Visului, de vreme ce îl avusesem prima, dar asta o presupuneau și alții, iar eu, una, sincer, nu voiam s-o recunosc.

— Așadar, nu ai habar de nimic despre acest Vis, despre cum funcționează el sau ce înseamnă? m-a chestionat.

— Nu am! Nu pare genul de chestie care-ar trebui să funcționeze.

Nu a comentat în vreun fel afirmația mea înainte să continue:

— April, cred că ești un om bun. Cred că ai luat niște decizii discutabile, dar am citit destul de mult din ce-ai scris despre Carli și cred că-i bine scris. Apreciez faptul că ești o voce calmă și echilibrată, când ai fi putut să fii periculos de incendiară. Acestea fiind zise, dacă mai descoperi și altceva, am să-ți trimit un număr de telefon la care ar trebui să suni imediat. Pari să te afli în centrul acestei povești. Tare-aș mai vrea să fim în aceeași echipă!

Cumva, acea ultimă frază îmi sunase în același timp ca un dar frumos și ca o amenințare foarte reală.

— Vă mulțumesc, doamnă președintă, am răspuns, iar vocea mi-a tremurat ușor. Pot să vă pun o întrebare?

— Nu-ți pot garanta un răspuns, m-a prevenit.

— Desigur. Numai că… e posibil? E posibil ceva din toate astea? Dumneavoastră vă e…

Am vrut să întreb dacă-i era frică. Dacă *mie* ar fi trebuit să-mi fie. În mod public, luasem deja o hotărâre. Îmi alesesem o direcție și aveam să mă țin de ea. În sufletul meu însă, știam și că fusesem de-a dreptul infectată de un vis imposibil și că majoritatea filmelor cu extratereștri se terminau cu războaie, dar n-am zis nici pâs.

— April, va trebui să te las să aștepți răspunsul meu, mi-a spus. Ai să-l afli odată cu toată lumea. Trebuie să plec acum. Mi-ar face mare plăcere să ne întâlnim față în față. Să sperăm că se poate aranja în curând.

Și apoi a închis.

Andy, surprinzător într-o oarecare măsură, rămăsese pe fir. Am comutat la el.

— BĂĂĂĂĂĂĂĂĂĂĂI! am strigat eu.

— Ce s-a întâmplat chiar acum? m-a întrebat el, cu glas plin de încântare și derută.

— Nu numai că tocmai am vorbit cu președinta Statelor Unite, dar cred că m-a și certat de parcă mi-ar fi fost directoarea din gimnaziu! Nu știu de ce asta pare mai ciudat decât să-mi petrec vremea cu un robot extraterestru, dar așa stau lucrurile.

— De ce era ofticată? m-a întrebat.

— A, știi tu, din cauza fazelor ălora când am comunicat cu extratereștrii și le-am oferit cadouri în numele țării, speciei și planetei mele, în loc să îi permit unei persoane calificate și autorizate să decidă-n locu' meu?

— Ceea ce pare foarte logic acum, c-o zici cu voce tare! s-a văitat el. O să mergem la închisoare?

— Ha! Nu! l-am liniștit. Dar am senzația că, dacă mai facem boacăna asta și-altădată, o să ne-alegem cu niște dușmani foarte puternici.

— *Cei mai puternici,* mi-a trântit-o Andy.

— Bănuiesc că nu exagerezi. A zis că urma să apară la televizor, să țină un discurs despre Carli. Presupun că se va transmite live pe undeva.

Mi-am deschis laptopul și, într-adevăr, lumea aștepta discursul președintei, care fusese anunțat cam cu vreo oră în urmă.

Eu și Andy am rămas pe telefon până a început discursul, după care n-am închis, ci am păstrat tăcerea, ascultându-ne unul pe celălalt cum îl ascultam.

Ideile ei erau bine construite. În primul rând, ținea să se înțeleagă clar că nu exista niciun pericol. Toate temerile legate de sănătate fuseseră eliminate, iar Carlii nu păreau să fie deloc amenințători. Visul părea doar un apel inofensiv la colaborare între oamenii planetei. Mâna lui Carl tot dispărută rămăsese, iar Castelul Magic se dovedea cooperant. A vorbit apoi despre cum eliminaseră alte posibilități, încheind cu informația șocantă că, de fapt, Carlii nu stăteau pe trotuar, ci pluteau la câțiva microni deasupra lui, complet imobili și imposibil de clintit din loc, indiferent de forța care le fusese aplicată. Săpaseră sub unul cu ciocanul pneumatic în Oakland și Carl… nimic, rămăsese atârnat deasupra spațiului unde se afla trotuarul.

A prezentat momentul drept unul minunat în care să trăiești, asigurându-ne că guvernul muncea din greu pentru a descifra toate misterele Carlilor, spunându-ne că omenirea toată avea să fie nevoită să colaboreze pentru a dezlega enigmele din Vis. Ce mai: a fost un discurs bun. Venit cam din senin, cam brusc, pentru toată lumea, dar nu și pentru mine. Mă cuprindea

lent un sentiment, ca acela care te cuprinde când îți moare câinele la vreun an după ce-a fost diagnosticat cu cancer. Mă împăcasem un pic cu el. Și totuși, îți moare câinele și nu are să mai fie niciodată altfel decât mort.

Se întâmplase, era oficial, președinta Statelor Unite o confirmase, oamenii de știință fuseseră consultați: Carlii erau extratereștri, iar noi nu eram singuri în univers!

— Măi să fie! a exclamat Andy după ce s-a terminat.

— Măi să fie! am fost și eu de acord.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În regulă, ar fi multe de spus aici! Mai întâi, hai să ne întoarcem în timp cu vreo șase luni! Tocmai ieșeam din baie și Maya era la mine pe pat, cu tableta ei grafică legată la laptop. Am aruncat o privire peste umărul ei și am zis:

— La ce lucrezi, c-arată adorabil?

Dar ea a trântit, pur și simplu, capacul laptopului.

— Hopa! Scuze, n-am vrut să trag cu ochiu'! m-am scuzat.

— Nu, nu-i nimic, știu și eu… E…, a bâiguit ea.

Așa ceva nu se mai întâmplase. Maya fusese mereu ca o carte deschisă pentru mine.

— Ai un… secret? am întrebat-o, realmente amuzată.

S-a uitat la mine, mai întâi enervată, apoi i-am putut vedea încântarea.

— April…, a început și zâmbetul îi devenea tot mai mare. Da, chiar am.

Și atunci, brusc, după șase luni de relație, am descoperit că prietena mea avea *o întreagă altă viață.*

Așa cum am menționat anterior, Maya era o ilustratoare uimitoare. Era fantastic de iscusită la scrisul de mână, dar și grozavă la desenat personaje, iar specialitatea ei erau pisicile. E în stare să deseneze 30 de pisici diferite, toate adorabile, într-un interval de numai vreo 15 minute! Prima oară când am văzut o mâță, habar n-aveam că imaginarea personajelor ca niște biluțe pufoase fusese un proces neîntrerupt, care începuse pe când era în gimnaziu. Produsul final era, totodată, elegant și adorabil. Nu era clar unde li se terminau capetele și unde le începeau trupurile, dar fiecare reușea să arate altfel, deși limbajul vizual folosit pentru crearea lor fusese, în mod clar, același.

Cândva, prin facultate, înainte s-o cunosc bine, îmbinase două dintre hobbyurile ei (desenatul de pisici adorabile și criticarea financializării[{61}] specifice capitalismului târziu) în *The Purrletariat,* o bandă desenată publicată pe web despre pisici anticapitaliste. Adunase ceva public care-o urmărea și, lucru remarcabil, printr-o combinație de finanțare oferită de „cititori" și de vânzarea de tricouri, genera suficiente venituri cât să nu renunțe la proiect. Din motive profesionale și personale însă, prefera ca *The Purrletariat* să rămână un proiect secret. Crearea de conținut fără a-l revendica sau a-l folosi pentru a-ți promova alte proiecte sociale este ceva

atât de anti-prezent, dar, totodată, ceva care mă caracteriza și pe mine în trecut și care reprezenta o calitate pe care o iubeam cu adevărat (și încă o iubesc) la Maya.

În orice caz, mi-a cam sărit inima din piept când am văzut numele online de ThePurrletarian. Probabil că nu era al Mayei, dar, la fel de bine, putea să fie al ei.

După ce eu și Andy am terminat să ne interogăm unul pe altul după discursul președintei, mi-am scos telefonul, să mă gândesc dacă să-i dau un SMS Mayei sau nu. N-am făcut-o, bineînțeles. Aveam un puhoi de *tweet*-uri de schițat și de postări pe Facebook de scris. Andy lucra la un scenariu, căruia, cu siguranță, aveam să doresc să-i fac o mulțime de modificări. Robin îmi dădea SMS-uri cu cereri de interviuri la care să răspund cu „Da” sau „Nu” și, cât mă ocupam eu de toate astea, m-au sunat din nou părinții mei.

— Salut, oameni buni!

Le răspunsesem așa pentru că știam din experiență c-aveau să fie amândoi „pe fir”.

— Bună, April!

În difuzor, vocea mamei îi trăda îngrijorarea.

— Dacă e să ne luăm după momentele când postezi pe Facebook, presupunem că nu dormi niciodată. Cum mai reziști?

— Ăăă…, am bâiguit.

Ei bine, asta chiar era o chestie pe care n-o verificasem.

— Bănuiesc că bine, le-am spus. Am… Tocmai am vorbit cu președinta Statelor Unite.

— Poftim?! au sărit amândoi.

Apoi tata a exclamat:

— Scumpo, e uluitor! După discursul ei?

— Înainte de el, de fapt. Discutam cu ea când m-ați sunat voi prima oară.

— Ei bine, știi că ne cuprinde frustrarea când nu răspunzi, dar ăsta chiar a fost un motiv bun! a zis mama, cât pe ce să mă facă să mă simt vinovată. Despre ce-ați vorbit?

— Despre Vis, despre cum poate c-ar fi trebuit să mă comport un pic mai puțin nechibzuit și cred, că, în esență, mi-a dat numărul ei de telefon!

— Uau! a exclamat tata.

— April, scumpo, nu crezi că, poate, avea dreptate…, a început mama.

N-am lăsat-o să termine însă:

— Da, mami, chiar cred!

Mă simțeam de-a binelea ca și cum aș fi fost pedepsită cu asprime. Întrecusem măsura și începeam, în cele din urmă, să-mi dau și eu seama de asta.

— Îmi pare rău, mi-am asumat un risc tâmpit! le-am spus. Nu m-am gândit! Eram așa de încântați de tot misterul! Îmi pare rău dacă v-am speriat!

— Noi doar ne bucurăm că ești în siguranță, April, a zis tata.

— Da, știu, tati, știu! Sunteți grozavi! Pur și simplu, toată situația asta e foarte incitantă! Adică… am stat de vorbă cu ditamai președinta! E foarte ciudat.

— April…

Tonul din vocea mamei nu oglindea deloc încântarea mea.

— Crezi că s-ar putea să existe… motive întemeiate să ne facem griji din cauza Visului ăstuia? m-a întrebat ea.

Întrebarea m-a potolit un pic. Nu-s eu specialistă în neuropatologie sau ceva de genul ăsta, dar înțelegeam că un vis n-ar fi trebuit să poată trece de la un om la altul. Știriștii vorbeau deja despre cum Carlii modificaseră, în mod evident, creierele oamenilor, ceea ce nu reprezenta deloc doar o simplă intruziune. Era ceva însemnat. Înspăimântător.

— Voi l-ați avut? i-am întrebat.

— Nu, încă nu, mi-a răspuns tata, iar în vocea lui deslușeam o oarecare teamă.

— Nu-i înfricoșător! i-am asigurat. Dacă e să-l descriu cumva, aș spune că e… distractiv. Carl cred că-ncearcă să-i dea umanității un proiect, unul pentru terminarea căruia toți oamenii să colaboreze. Poate că ne testează să vadă dacă suntem în stare de așa ceva.

— Cât va mai dura până când va ajunge la toți?

— Nu știu, mamă, dar chiar nu e ceva de care să-ți fie frică.

— Dar ne modifică creierele! Ție ți l-a modificat deja, nu? Visul ăsta nu e ca toate visele normale! Și dacă ți-a produs modificări mai mari decât crezi?

Ăsta chiar era un gând înfricoșător și, pentru că-l auzisem de la mama, nu de la vreun trol[62] de pe internet, mi se părea încă și mai real, și mai îngrijorător.

— Habar n-am, mami, zău așa! i-am mărturisit. Știu doar că, dac-ar fi vrut să ne facă rău, Carlii ar fi făcut-o deja, pur și simplu. Sincer, nu am aflat mai multe decât tine, dar…

N-am vrut să spun ceea ce intenționasem, dar cum începusem deja, am trântit-o:

— Bănuiesc că am încredere în ei.

— April, știu că ai o groază de lucru, a intervenit tata. Și mai știu că nu te lași până nu termini. Asta am respectat mereu la tine, dar mai fă și tu o pauză, scumpo! Sună-ne! Mai stai și tu cu Maya, mai mergeți și voi la o plimbare din când în când!

— Of, tati, mami! Eu și Maya ne-am despărțit…

Iar eram pusă în fața realității idioțeniei și inutilității mele. Chiar în acel moment în care tatăl meu era foarte drăguț cu mine, a trebuit să-i aduc aminte cât de distrusă eram.

— Oh, scumpo! a exclamat el.

Și mama a adăugat:

— Ne pare așa de rău! Nu trebuie să vorbești acum despre asta.

Mă cunoșteau suficient de bine, încât să nu insiste să afle ce se întâmplase. Știau deja. Nu detaliile, ci faptul că eu retezam întotdeauna o legătură dacă simțeam că mă țintuia locului. Nu le plăcea, dar nu ei aveau să dreagă situația.

În cele din urmă, tata mi-a zis:

— Vine nunta lui Tom, o să stăm atunci de vorbă pe îndelete. O să ne facem timp… Nu trebuie să se învârtă totul în jurul lui. Te iubim, April!

— Să ne suni! a adăugat și mama.

•

După aceea, m-am cufundat în puhoiul de știri. Președinta nu-mi menționase numele în discurs, dar se referise la munca mea. Acum eram indisolubil legată de toată povestea. Nu pentru că-l descoperisem pe Carl, nu pentru că fusesem primul om cu ceva urmăritori online care afirmase deschis, în public, că robotul era extraterestru și nu pentru că păream să fiu motivul pentru care îi picase mâna și-i alergase apoi prin tot Hollywoodul, ci pentru că eram *toate acestea trei la un loc*!

Robin mi-a trimis o mașină și m-am dus la un studio TV care transmitea prin satelit. De acolo, imaginile cu mine stând pe scaun cu Manhattanul în fundal puteau fi transmise în orice emisiune, oriunde s-ar fi ținut aceasta. Un producător mi-a zis cu cine și de unde aveam să vorbesc, singura legătură cu ei fiind o cască mică-micuță. Din punct de vedere al calității, era un pas înainte față de Skype, și unul înapoi față de prezența efectivă într-un platou de filmare. În acest fel, puteam apărea la fiecare program de știri care

conta de pe Coasta de Est și de pe Coasta de Vest fără să părăsesc măcar încăperea!

De vreme ce subiectul cu Carl era cel mai important din toate timpurile, absolut toată lumea era disponibilă să discute, iar eu am fost pusă în tot soiul de grupuri de dezbatere, indiferent dacă aveam sau nu vreo legătură cu ceilalți. Am discutat cu generali în rezervă, cu fizicieni, cu specialiști în psihologia somnului, cu neurologi, cu actori care interpretaseră extratereștri în filme, cu experți celebri pentru că popularizau știința… Cu toții doreau să prindă măcar un rolișor în povestea asta, iar emisiunile de știri se întreceau în a alcătui grupuri de discuție cu cei mai mari experți, luându-se la întrecere unele cu altele.

Așa că da, am discutat cu o mulțime de persoane simandicoase și celebre în ziua aceea și m-am simțit surprinzător de bine și de în largul meu. Numai un singur interviu a fost, în mod categoric, neplăcut.

Știrista e aceea care a început:

— Se află alături de noi astăzi, să discutăm despre aceste știri remarcabile, nimeni alta decât April May, descoperitoarea lui Carl New York – am făcut cu mâna telespectatorilor când a spus asta – și Peter Petrawicki, autorul unei cărți aflate pe prima poziție în topul vânzărilor pe Amazon, *Invadați*[63].

Necunoscutul a salutat cu o mișcare din cap.

— Peter, să începem cu tine! a continuat prezentatoarea. Știrea despre Carl a apărut de doar câteva ore, dar tu deja ai o carte care urcă în topuri pe Amazon. Cum s-a întâmplat asta?

Petrawicki intra și el în emisiune printr-o transmisiune prin satelit, așa că apărea pe ecran într-o casetă mică, lângă mine. Arăta exact ca toții indivizii pe care-i văzusem mergând vreodată pe Wall Street la ora prânzului: avea în jur de 45 de ani, părul negru, dinții albi și era bronzat. Era îmbrăcat într-un costum gri, cu o cămașă bleu descheiată la câțiva nasturi și fără cravată. Dacă urmărise să adopte vreun look anume, atunci acela nu putea fi decât „al unui tip cu exactitate obișnuit”. Desigur, nu-l puteam vedea în acel moment. Toată emisiunea nu era, pentru mine, decât un dialog de voci auzite în casca din ureche.

— Ei bine, întocmai ca April aici de față, am simțit că devenea din ce în ce mai clar faptul că se petrecea, totuși, ceva straniu și că numărul explicațiilor care să aibă sens era din ce în ce mai mic. Evident că nu discut în cartea mea despre declarația doamnei președinte, deși lucrez deja la o

variantă actualizată a lucrării, dar mi s-a părut că acesta este subiectul secolului, așa c-am considerat că am obligația de oferi ceva adevăr.

— April, tu ce crezi despre afirmația domnului Petrawicki că, de fapt, Carlii sunt o forță invadatoare și amenințătoare?

Puteți vedea pe casetă că întrebarea m-a luat complet prin surprindere. Răspunsul corect, acum, că știu să mă descurc în orice tip de interviu potențial, ar fi fost: „Nu știu nimic despre lucrarea domnului Petrawicki, dar…”, după care aș fi putut continua cu tot ce voiam să zic. În schimb, eu am reacționat într-un mod defensiv.

— Cred că e prostească, am răspuns.

Apoi am făcut o mică pauză, să-mi adun gândurile, dar, înainte să apuc să continui, Petrawicki a ripostat:

— „Prostească”? E, oare, o prostie să te gândești la siguranța americanilor atunci când o forță mult mai puternică își face, brusc, apariția în orașele noastre? O forță din care o parte s-a ascuns într-un loc secret sau cutreieră cine știe pe unde? O forță care ne-a invadat nu numai orașele, ci și mințile? Credeți că puțină prudență e prostească?

Dacă ar fi trebuit să răspund, aflați că n-am fost în stare s-o fac. Din fericire, prezentatoarea a preluat controlul:

— Dar, domnule Petrawicki, ce știm noi, oare, despre adevăratele intenții ale Carlilor?

— Știm că poartă armură, știm că au venit neanunțați, știm că au încălcat legile naționale și internaționale, știm că au cerut materiale radioactive, dintre care unul le-a și fost oferit de invitata noastră aici de față.

M-am blocat. N-aș fi rămas mai nemișcată nici dacă mi-ar fi pus un pistol la tâmplă. I-am aruncat repede lui Robin o privire gen „CINE MAMA NAIBII E ĂSTA?”, dar el mi-a făcut doar semn să stau cu ochii ațintiți spre cameră, fiindcă arăți ciudat dacă te uiți în altă parte.

A intervenit iar prezentatoarea:

— Chiar așa, April! Acela pare să fi fost un pas extraordinar de important pentru a fi făcut de o persoană particulară.

Din fericire, pentru întrebarea asta chiar eram pregătită.

— Americiul, elementul pe care l-am oferit noi, este un produs des întâlnit în orice gospodărie, am explicat. Noi l-am cumpărat de la drogheria CVS care se află chiar pe strada unde este Carl Hollywood. Este un element radioactiv, dar așa este și Soarele! Vă dau însă dreptate: ne-am lăsat prea prinși de distracție, totuși. Ar fi trebuit să ne prezentăm descoperirile

guvernului și să-i lăsăm pe oficiali să decidă ce să facă apoi cu informațiile dobândite de noi.

Acesta era argumentul pe care deciseserăm să îl susținem sus și tare. Dacă v-ați fi uitat la interviu (pe care eu, una, l-am revăzut de câteva ori în zilele următoare), l-ați fi zărit pe Petrawicki afișând o expresie care părea să spună: „Da, da, zău așa! Și chiar n-ar fi trebuit să fii doar o puștoaică răsfățată, idioată, obraznică și de tot rahatu' care crede că le știe ea pe toate!"

Prezentatoarea a preluat iar controlul:

— Doamna președinte pare să creadă despre Carli că nu reprezintă o amenințare…

Așteptam să termine întrebarea, când s-a băgat Peter peste ea:

— Nu vreau să dau motive de îngrijorare nimănui, dar și dumneavoastră, și eu știm exact la fel de mult cât știe președinta despre Carli. Este util, pentru interesele dânsei, ca noi toți să credem că aceste chestii sunt doar niște soli pașnici. Dar de ce, când suntem puși în fața acestei imense amenințări, să presupunem doar tot ce este mai bine? N-ar fi, oare, mai logic, mai rațional, să dăm dovadă fie și numai de puțină prudență?

— Mie mi se pare, am intervenit, că, dac-ar vrea să ne facă rău, Carlii sunt suficient de puternici, încât să poată să ne radă de fața Pământului pe toți.

— Vasăzică, tu propui să stăm cuminți dinaintea marii lor puteri și să-i lăsăm să facă tot ce vor?

— Nu… Ce vreau să zic e… Nu există nimic amenințător în ceea ce au făcut până acum. Sunt niște sculpturi, au vizitat fiecare loc în egală măsură și ne oferă jocuri pe care să le jucăm în Vis.

— Din nou, habar n-ai despre ce vorbești! m-a apostrofat el. Nimeni n-are habar ce intenții au, de unde vin, ce vor de la noi. Însă eu îți pot spune că, în istoria planetei noastre, întâlnirea dintre civilizațiile dezvoltate și culturile mai puțin avansate nu s-a terminat, de regulă, bine pentru acestea din urmă. Nu, nu e o tendință, e o regulă, o lege! Președinta noastră și fiecare cetățean al acestei țări au obligația de a reflecta la această amenințare.

— Și ce formă ar lua aceasta? a întrebat prezentatoarea.

— Suntem în Statele Unite, a spus el. Nouă, americanilor, nu ne-a fost niciodată teamă de luptă. Când se fac presiuni asupra noastră, atunci ne arătăm măreția. Atunci avem cele mai mari realizări.

— Ne-a expirat timpul! a intervenit prezentatoarea. După pauză…

Și cu asta, basta!

— Următorul interviu, cu postul de radio KCKC, peste zece minute! m-a anunțat producătorul în cască.

— Cine MAMA MĂ-SII era ăla? am întrebat, smulgându-mi casca din ureche.

Ca să nu vă zbateți și voi cum ne-am zbătut Robin și cu mine să aflăm cine era tipul, înainte să-mi înceapă interviul la radio pe care-l aveam peste zece minute, iată ce-am descoperit:

La fel ca și mine, și Peter Petrawicki era la mare căutare. Cartea lui, *Invadați,* era, mai degrabă, o postare de pe un blog cu o copertă artistică. Avea doar 20 de pagini și el o actualiza ori de câte ori mai apăreau știri noi. Era disponibilă doar online, dar devenise deja cea mai cumpărată lucrare de pe Amazon. Costa trei dolari. Era și singura carte despre Carl din toată lumea, ceea ce-i era de folos. Petrawicki scrisese rubrici de opinie în vreo câteva publicații care erau, majoritatea, de orientare conservatoare. Apăruse mai mereu pe la emisiunile de știri de când îi apăruse cartea, la doar o zi după ce făcuserăm noi clipul cu care Hollywood.

Câțiva politicieni îi preluaseră argumentele: că președinta era prea moale, că, de fapt, Carlii reprezentau o amenințare, că, dacă roboți uriași puteau să apară dintr-odată în fiecare oraș din America (cumva, lăsau restul lumii pe dinafară), ce avea să oprească apariția și explozia unor focoase nucleare uriașe? „Ascundeți-vă copiii, ascundeți-vă nevestele! E un terorist extraterestru pe 23rd Street!”

Înainte de Carl, Peter Petrawicki fusese doar un „jurnalist” conservator agresiv și militarist – am folosit ghilimelele pentru că el nu părea să fi făcut muncă de documentare nici măcar o clipă în viața lui. Era unul dintre miile de oameni care de-abia își câștigau existența filtrând realitatea prin prisma ideologiei lor, după care strigau tare de tot la internet. Însă gândirea lui rapidă (și capacitatea de a scrie la fel de iute, căci avusese nevoie de numai două zile să-și termine prima versiune a manifestului său) îl transformaseră, instantaneu, într-o voce, într-un om demn de ascultat.

Se poate să mă fi usturat și mai tare chestia asta pentru că și eu avusesem o traiectorie asemănătoare cu a lui: mă vârâsem, pur și simplu, în… conversație când, de fapt, nu prea aveam ce căuta acolo. Propuneam o ideologie anume care li se potrivea unora și altora, nu. Era perfect logic ca o perspectivă diferită să fie percepută ca fiind mai îndreptățită de către acei

oameni care se temeau de tot ce nu era la fel ca ei. Era de așteptat să răsară o ideologie concurentă, doar că eu nu-mi dădeam seama de asta pe atunci.

Așa că am rămas, pe bună dreptate, șocată că lumea îi dădea atenție lui Peter Petrawicki! Perspectiva lui era ridicolă dintr-o serie de motive destul de evidente. În primul rând: dacă ar fi vrut să ne distrugă (și aici eram amândoi de acord), Carlii ar fi putut-o face instantaneu. Simplul fapt că are cineva putere asupra ta nu înseamnă că o s-o și folosească să-ți facă rău. Aceia care cred așa ceva tind să fie:

1. Oameni care au fost victime ale acestui tip de comportament.

Sau:

2. Oameni care, dacă li se oferă puterea, o vor folosi pentru a face rău.

Mie Peter mi se părea a face parte din cea de-a doua categorie.

În cele zece minute de documentare, modul vag în care îl înțelegeam pe „Jegu' Ăla" se transformase într-o hartă mintală completă a ghemotocului de păr plin de ură care era Peter Petrawicki. Speria oamenii fără să fie necesar, pentru câștigul propriu, iar acea frică dădea naștere unei uri față de Carli care tot creștea și care mă făcea să iau foc de-a dreptul.

Apăruse la știri în fiecare zi de când îi picase mâna lui Carl Hollywood. Cât mă despărțisem eu de prietena mea, mă mutasem în alt apartament, răspunsesem la e-mailuri și la comentariile de pe YouTube, individul ăsta construise o ideologie anti-Carli și devenise sursa de inspirație a unei întregi armate de adepți care tot creștea. Îi remarcasem pe susținătorii lui chiar și în comentariile de pe paginile mele, dar îi ignorasem, crezând că nu erau decât niște *hater*-i[64] obișnuiți. Numai că e o mare diferență între un trol izolat și o întreagă mișcare. Iar asta chiar era o mișcare, pe care eu o identificasem complet greșit sau doar o ignorasem deliberat până atunci!

Mi-am dat seama că, în zilele de după despărțirea mea de Maya, eu, una, mă mărginisem doar să reacționez la ceea ce se petrecea. Mă străduisem să îmi mențin vie atenția permanentă, șocul surprizei, dar… Și cine, oare, mă putea învinui? Se întâmplau multe, iar eu eram copleșită. Numai că, de asemenea, simțeam că mi se cam termina „benzina" și simțeam din plin asta. Îmi dezlegasem misterul, iar cel nou era mult prea mare pentru a putea fi abordat de un singur om. Mi-am zis că, probabil, gata, se cam terminase

cu mine. Că, probabil, aveam să mă pot baza, în continuare, pe succesele mele din trecut, pe tot ceea ce făcuserăm în acele două săptămâni. Rămâneam fără acel combustibil dat de ambiția pozitivă, și poate că făcuserăm deja tot ce eram în stare să facem noi vreodată.

Discuția cu președinta îmi mai oferise, temporar, ceva „benzină”. Importanța videoclipului cu care Hollywood, la fel. Până și înțelegerea pe deplin a faptului că aveam să rămân în analele istoriei drept ființa umană care realizase Primul Contact al omenirii cu un extraterestru era ceva trecător. Erau doar niște chestii care mă făceau să mă simt bine, dar nu puteau întreține la nesfârșit sentimentul pe care mi-l dăduseră atunci când se întâmplaseră. Când scădeau în intensitate, chiar și imediat după ce se petrecuseră, simțeam cum creștea golul pe care-l lăsau în mine.

De astă dată lucrurile stăteau altfel. Enervarea mea se transformase în frustrare, care devenise mânie, aceasta se prefăcuse în ură, iar ura-i combustibil de drum lung. Peter Petrawicki îmi făcuse plinul!

Ceea ce era de-a dreptul excelent pentru sănătatea mea mintală și pentru productivitatea mea pe termen scurt, dar absolut groaznic pentru orice altceva.

•

Tot Peter Petrawicki îmi pusese la dispoziție și o grămadă de stratageme! I le-am preluat pe toate și le-am întors împotriva lui, numai că eu aveam un public mai mare și un mesaj mai bun.

Imediat ce m-am întors acasă de la studioul de transmisiuni prin satelit, l-am pus pe Andy să vină la mine pentru a turna un clip în care să-l facem praf pe Peter Petrawicki. Am citit și am vizionat toate chestiile pe care-și pusese vreodată semnătura și pe care le-am putut găsi. (Am dat până și trei dolari pe carte!) Apoi, i-am luat argumentele, unul câte unul, și i le-am îndesat pe gât, să se alăture grămezii fetide din care ieșiseră. Un alt lucru pe care-l învățasem de la el fusese să consider tot ce spuneau simpatizanții lui drept chestii afirmate de el. El ațâța focuri care nu trebuiau ațâțate, așa că să scot în evidență ceea ce era mai rău în publicul lui era o cale ușoară de-a o arăta.

Și, desigur, pe atunci nu aveam habar, dar, pentru că mă angajasem într-o discuție cu el, le dădeam apă la moară lui și săriților lui de pe fix. Ideile lor beneficiau de o expunere mai largă prin publicul meu mai mare, iar eu (și, bineînțeles, fiecare post de televiziune dedicat știrilor existent) confirmam

ideea că existau două tabere în care te puteai afla. Era o greșeală enormă, dar, de asemenea, și grozavă pentru numărul de vizualizări!

Această situație a dus și la o schimbare bruscă, izbitoare, a canalelor mele. Fuseserăm instructivi, informativi, sigur că da, dar, în cea mai mare parte, salutari, agreabili, spirituali și destul de afectuoși. Brandul meu era: „fericită, încântată, interesată”. Acum, brusc, adăugam sarcasmul și înțepăturile și (ei bine, da!) ceva politică. Am trecut de la a fi ceva despre care știa toată lumea la a fi ceva despre care toată lumea putea *avea o părere.*

Dacă Peter avea păreri despre motivul pentru care se aflau Carlii aici, atunci trebuia să am și eu. Am început să-mi exprim mai fățiș bănuielile mele cum că roboții erau supraveghetori trimiși să observe cum avea să reacționeze omenirea la aflarea faptului că nu era singură în univers. Asta se potrivea bine cu Visul: ei ne dăduseră o sarcină pe care niciunul dintre noi nu o putea îndeplini singur. Dacă o puteam duce la bun sfârșit, am fi demonstrat că eram o specie globală care știa să coopereze.

Consecințele picării testului la care ne supusese Carl puteau fi cumplite sau inexistente. Consecințele trecerii acestuia cu bine însă ar fi putut însemna sfârșitul sărăciei și al bolilor. Oricine îi făcuse pe Carli poseda, în mod evident, o tehnologie cu mult peste a noastră și, dacă ar fi vrut, ne-ar fi putut oferi totul, de la călătoria interstelară la nemurire.

Desigur, scoteam toate astea de-a dreptul din… fund. Nu știam dacă într-adevăr Carlii erau periculoși sau dacă mintea mea era controlată. Cui îi păsa însă, atâta vreme cât rahaturile inventate de mine nu erau la fel de otrăvitoare ca rahaturile lui Peter Petrawicki?

La urma urmei, brandul meu eram *eu însămi,* așa că orice ziceam devenea, imediat, ceva în care credeam.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Și uite-așa am ajuns să-mi petrec luni bune din viață fiind exact ceea uram mai tare pe lume: o formatoare de opinie profesionistă, o comentatoare care se autodeclarase specialistă. Nu pentru că mă pricepeam la asta sau pentru că aveam nevoie de bani, ci pentru că eram supărată, înfricoșată și nu știam ce altceva să fac. Carlii deveniseră pentru mine mai importanți decât propria viață: deveniseră însăși identitatea mea. Pe vremuri, mă descurcasem binișor la televizor pentru că nu dădeam doi bani pe nimic, iar oamenilor le plăcea lipsa mea de respect. Acum trebuia să mă descurc bine pentru că îmi păsa cu adevărat.

Și cu asta încerc să rămân din acea perioadă. Indiferent ce-am făcut am făcut-o pentru că mi-a păsat. Credeam despre Carl că era o forță dedicată binelui în lume, iar părerea omenirii despre el conta pentru că ajunsesem să cred, în mod sincer, că, de fapt, roboții se aflau printre noi să ne judece. Nici nu mai conta dacă aveam dreptate, fiindcă asta era lumea în care voiam să trăiesc, asta era lumea care avea sens pentru mine. Și chiar dacă mă înșelam, credeam că omenirii avea să-i fie mai bine dacă ne comportam ca și cum eu chiar aveam dreptate.

Fiecare persoană care se alătura mișcării internaționale (și majoritar online) slab definite din care făcea parte Peter (și ai cărei membri, desigur, deveniseră cunoscuți drept „Apărătorii”) reprezenta un vot împotriva umanității.

Și iată c-abia dac-am parcurs trei săptămâni din viața mea și deja am avut nevoie de-aproape jumătate din cartea asta pentru a le povesti! Voi rări un pic evenimentele de acum și sper că nu vă deranjează. Nu sunt prea mândră de acele luni, dar, și mai important încă, ele au fost, în cea mai mare parte, de-a dreptul plictisitoare și știți că suntem la o oarecare distanță de 13 iulie și vă întrebați deja când naiba o s-ajungem acolo! Așa că vă pot ajuta să vă faceți o idee bunicică despre ce s-a petrecut în lunile alea cu ajutorul unor scenete. Prezentarea fiecăreia dintre ele va fi prefațată de un *tweet* pe care l-am postat în ziua respectivă. Cam așa:

12 februarie

@AprilMaybeNot: Pauly Shore este eroul pe care-l merităm.

Stau în studioul/biroul pe care Andy și cum mine l-am construit în cel de-al doilea dormitor al apartamentului meu. E într-o dezordine completă, cu excepția zonei din spatele biroului meu pe care eu și Andy am făcut-o să arate respectabil, astfel încât să pot realiza videoclipuri ușor. Pe peretele din spatele meu e un portret semi-impresionist al lui Carl pe care l-am comandat unui prieten de la SVA[65]. Unul dintre cele mai bune lucruri atunci când ai bani e că poți să-i plătești pe oameni să facă o treabă ca lumea.

Alt lucru bun la bani e că fac să dispară problemele. De pildă, Robin ne-a adus nu numai pizza, ci și un al doilea telefon pentru mine, dedicat, cu totul, lui „April May”, personalitatea mea care exista doar pe internet. Ni-l puteam da de la unul la altul, astfel încât Miranda, Andy sau Robin puteau posta *tweet*-uri în numele meu, iar eu reușeam să-mi păstrez telefonul personal pe care să-l dedic efortului de a fi, într-adevăr, un om normal.

În clipa aceasta camera și reflectoarele sunt îndreptate toate spre mine, dar sunt stinse. Robin stă pe scaunul rotativ pe care se așază, de regulă, Andy, atunci când facem filmulețe.

Mâncăm amândoi o pizza pe care tocmai a adus-o de la restaurantul Frank's, aflat la parter. Eu mă tot străduiesc de vreo săptămână să scriu chestia aia care are să devină cartea *Viața mea alături de Carl.* Până acum e groaznică, dar trebuie să scot ceva. Putnam a zis că pierdem mai mult decât bani. Se temea că pierdem o miză în lume: „De fiecare dată când zice cineva «autorul de bestselleruri Peter Petrawicki» fără să poată spune și «autoarea de bestselleruri April May», aceea a fost o zi în care ne pierdem din credibilitate”. Cam astea au fost, cred, cuvintele ei exacte.

— Robin, chiar e-n regulă dacă scrie cineva în locu' meu și eu doar îmi pun numele pe carte? l-am întrebat cu gura plină de pizza.

Ajunsesem să mă simt foarte în largul meu în prezența lui.

Andy era în sufrageria pe care o amenajaserăm drept biroul lui din apartament, unde monta, probabil, un episod din *Stainspotting* (ei bine, da, chiar și după toate astea, el încă mai realiza *podcastu'* ăla tâmpit cu Jason, colegul lui de echipă).

— E un obicei standard în branșa asta, mi-a răspuns, părând însă un pic stânjenit.

— Uite ce-i, Robin, i-am zis, întorcându-mă spre el. Te plac, cred că ești deștept. Am nevoie să mă ajuți și să-mi fii util, iar pentru asta o să fie

necesar să fii onest. Apreciez faptul că nu mă minți în față ca Putnam, dar am nevoie să fii complet sincer cu mine ori de câte ori e posibil.

A părut și mai stânjenit.

— Jennifer nu te minte, mi-a zis.

— Hai nu, pe bune? l-am întrebat, sarcastică. Și cum rămâne cu faptul că mi-a spus că nimeni nu mai crede că scrisul cu „negrișori” ar fi dubios? Eu nici măcar nu știam ce-i asta, dar, când mi-a explicat, *eu însămi* am crezut că era ceva suspect, deci, în mod evident, trebuie să mai fie unii care cred la fel!

— Încearcă să te facă să nu te mai simți chiar atât de aiurea și să alegi cea mai ușoară și mai bună cale de urmat.

— Crezi că a pune pe altcineva să scrie o carte pe care apoi să-mi pun numele chiar e cea mai bună cale?

Pe 23rd Street tot nu era permisă circulația, așa că era o liniște stranie.

— Este, cu siguranță, o cale, dar mie nu mi se pare genul de lucru pe care l-ar face April May.

— Oh, Doamne, până și prietenii mei mă percep ca pe doi oameni diferiți!

A roșit un pic, chestie pe care n-am priceput-o în clipa aceea.

— Așa vorbești tu însăți despre tine, nu e greu să-ți preia oamenii obiceiul! mi-a zis el, zâmbind.

Eram încă April May, ireverențioasa absolventă de Arte, dar nu pe ea voiam s-o vadă lumea. Nu ea era omul demn să stabilească Primul Contact al omenirii cu o rasă extraterestră. Așa că mai eram și April May, vorbitoarea în numele Carlilor cea surprinzătoare, capricioasă, cuminte, dar pătimaș de inteligentă.

— Așadar, tu nu crezi, de fapt, c-ar trebui să pun pe cineva s-o scrie-n locu' meu!

— Nu pare genul de lucru pe care l-ar face April May, a repetat el.

— Of! Sunt *complet* de acord cu tine și-i așa de enervant! Cât de lungi sunt cărțile? Cât scriu ăia de la NaNoWriMo[{66}]?

— Am să caut pe net, mi-a spus și a dat să-și scoată laptopul.

— 50 000! ne-a strigat Andy din sufragerie, fără să se oprească nicio clipă din ceea ce făcea.

M-am întors spre Robin cu un zâmbet superior.

— Întotdeauna să folosești *toate instrumentele* pe care le ai la dispoziție! Așadar, asta înseamnă că nu trebuie decât să scriu un cuvânt de 50 000 de

ori. Adică nu același cuvânt iar și iar. Câte cuvinte sunt într-un *tweet* obișnuit? Vreo 20? Păi, asta înseamnă cam 2 500 de *tweet*-uri. Pot să postez *tweet*-uri de 2 500 de ori. O, Doamne, probabil c-am și făcut-o! Nu putem publica o carte cu *tweet*-urile mele?

— Nu, dar există diferite grade în care poți face asta singură, mi-a răspuns Robin. Nu trebuie să stai închisă aici fără să ai pe nimeni lângă tine timp de o lună și să nu faci nimic altceva decât să scrii. Cred că trebuie să-ți luăm un redactor, unul care a mai lucrat la astfel de cărți. Dacă ajunge să-ți scrie o parte însemnată a cărții, îl poți trece drept coautor pentru că ăsta e genul de lucru pe care l-ar face April May.

Mi-a zâmbit.

Robin era îngust în umeri și avea niște ochi albaștri foarte strălucitori. Nu zâmbea mult, așa că, atunci când surâdea, te făcea să te simți bine.

M-am aplecat un pic spre el.

— Mă bucur c-ai așa o părere excelentă despre mine! i-am declarat.

S-a tras în spate, punându-și laptopul în poală.

— Am să-i dau un e-mail lui Jennifer, să-ți aranjeze niște întâlniri cu diverși redactori. Cred c-o să ai de unde alege…

M-am uitat cum i se mișcau mâinile pe tastatură și mi-am zis în sinea mea: „Ar trebui să-l includem mai des în clipuri”.

19 februarie

@AprilMaybeNot: Care credeți că e este cea mai potrivită profesie pentru soțul sau soția voastră?

@AprilMaybeNot: Toată lumea zice: „Maseuză!” sau „Doctor!” Eu însă cred că e „formator de opinie specializat în politică”, pentru că-n acest fel ai putea să-l zgâlțâi până-l trezești mâine-dimineață și să-i spui că divorțezi dacă nu renunță la slujba lui îngrozitoare care distruge America.

@AprilMaybeNot: Da, da, sunt conștientă că fac și eu parte din categoria „formatorilor de opinie specializați în politică”!

Stau într-un Pret A Manger[67] din centru. Din cauza stresului constant cauzat de obligația de a fi „April May”, am uitat ce înseamnă să dormi toată

noaptea și acum sunt o mare iubitoare de cafea. Îmi iau, de regulă, un *americano*[68] cu două doze de espresso, în care nu mai rămâne loc pentru frișcă. Torn însă zahăr cu nemiluita în el, pentru că asta-l face să semene la gust cu ciocolata caldă.

Cu mine la masă stau Robin și Sylvia Stone, cel de-al doilea redactor cu care ne-am întâlnit. Primul a fost un tip care era sigur-sigur că știa cu exactitate ce voiam de la carte și s-a simțit frustrat când n-am fost de acord cu el. Mi-a displăcut așa de tare întâlnirea respectivă, încât m-am prefăcut că am diaree numai și numai să scap de ea. Sylvia, care pare de vreo 35 de ani, este îmbrăcată într-o bluză de mătase neagră cu guler răsfrânt și blugi, cu ochelari cu rame negre la ochii cenușii și se potrivește mult mai bine imaginii pe care mi-o făcusem despre persoana cu care voiam să colaborez.

— Ai două mari probleme cu povestea asta, mi-a zis ea. Unu la mână: e prea amplă. Încape toată lumea în ea, iar oamenii vor căuta o poveste completă la tine. Nu poți să scoți cine știe ce aiureli, pentru că toată lumea o să vrea s-o citească. Ai o obligație, iar chestia asta poate să devină destul de apăsătoare.

Robin s-a uitat la mine. Am încuviințat cu un gest din cap, știind că aceea era măcar o parte din problema mea.

— Doi la mână: nu s-a terminat, a continuat ea. Acum te afli în miezul ei. Dacă nu ar fi apărut Visul, ai avea un arc narativ clar. S-ar termina cu ceva mister, dar și cu cantitatea potrivită de enigme deja dezlegate. În loc de asta, există milioane de oameni care trudesc în fiecare zi din răsputeri, străduindu-se să rezolve enigmele din Vis și din ce în ce mai multe dintre acestea chiar sunt descifrate în fiecare zi. Nu putem nici măcar încerca să spunem întreaga poveste pentru că ne aflăm în miezul ei.

— În regulă, cred c-ai subliniat cel puțin două dintre numeroasele probleme pe care le am, i-am răspuns. Ceea ce nu mi-e neapărat de ajutor.

— Trebuie să-ți stabilești o cronologie și trebuie să te hotărăști ce vrei să transmiți, mi-a explicat. Care sunt scopurile tale în legătură cu această carte? Ce vrei să creadă toată lumea când o va fi terminat de citit? Vrei să te înțeleagă *pe tine*? Vrei să-ți înțeleagă *povestea*?

— Sinceră să fiu, vreau doar să rămână cu sentimentul că asta-i o ocazie pentru omenire și că, de fapt, Carlii sunt un lucru bun, nu cine știe ce coșmar extraterestru, i-am mărturisit.

— O, asta-i chiar bine, serios! Mai zi o dată, dar cu mai multe cuvinte!

— Poftim? m-am mirat.

— O, scuze, eu…, a murmurat, părând un pic tulburată. Te redactam deja. Scuze, e un obicei al meu! Adică: mai dă-mi detalii despre ideea ta!

Am izbucnit în râs.

— E chiar grozav! am încurajat-o. Bună remarcă! Sunt sincer îngrijorată, pentru că eu, una, cred că abia-abia dacă începem să ne obișnuim cu impactul pe care internetul social, al rețelelor de socializare, îl are asupra noastră la nivel cultural, afectiv și social. Or, el nu prea ne era de ajutor să devenim uniți nici înainte de toate astea, nu? Acum însă îmi fac griji, pentru că trebuie să ne obișnuim cu încă o schimbare uriașă. Dacă vom continua să tot băgăm zâzanie între noi, dacă ne vom speria din ce în ce mai tare…

Vocea mi s-a stins treptat când mi-am dat seama că, de fapt, habar n-aveam ce urma să însemne tot ce spusesem c-o să se-ntâmple, știam doar c-avea să fie ceva rău.

— Ca atunci când vine iarna și e nașpa afară, iar soarele începe să apună la 4:30 și, dacă vezi asta, te oftici și devii trist și morocănos. Sau, dimpotrivă, poți să inviți niște prieteni la tine, să faci ciocolată caldă și să împarți pături, să aprinzi lumânări și să depeni povești tâmpite din liceu. Amândouă sunt moduri naturale de a reacționa la faptu' c-afară-i nasol rău de tot. Cam așa e-acum și cu noi toți, doar că-n loc de iarnă avem extratereștri. Trăgându-mi, în cele din urmă, sufletul, am întrebat-o: Am priceput bine remarca ta?

— April, chiar vreau să te-ajut să scrii cartea asta! mi-a răspuns. Vestea bună e că un manifest reprezintă, probabil, cartea cel mai ușor de scris pentru tine. Poți să pui în ea momentele poveștii, dar, mai presus de toate, poți să prezinți o pledoarie. Asta-i o formă foarte tradițională pentru o carte care nu trebuie să fie foarte lungă. Discuți cu niște experți, care-ți vor răspunde cu toții la telefon. Îi citezi, construiești o pledoarie și publici cartea. Ți-aș putea scrie un plan pentru ea în după-amiaza asta. Probabil și mai repede, dacă mă vei ajuta.

Ce-i drept, Robin îmi spusese că tipa nu pierdea deloc vremea cu prostii! Își pusese semnătura pe articole publicate în fiecare ziar și revistă importante de pe mapamond și îi mai apăruseră și vreo câteva cărți, dintre care pe cea mai populară (intitulată *Norocu-i mincinos*[69]) o descărcasem pe Audible[70] și o ascultasem un pic. În ea era vorba despre cum sunt păcăliți oamenii să creadă lucruri îngrozitor de eronate din cauza unor tipare imaginate sau insignifiante. Și-mi plăcuse!

— În regulă, hai s-o facem! am zis.

— În regulă, mi-a răspuns Sylvia. La tine sau la mine?

— De ce nu chiar aici? Hai să alcătuim un plan! am propus, neștiind exact ce anume însemna asta.

Robin n-a zis nimic. Cred că se temea s-arate cât era de încântat, pentru că el credea că s-ar fi putut să observ și să mă răzgândesc doar ca să-i fac lui în ciudă.

Într-o oră construiserăm deja o carte! Nu era scrisă, dar i se proiectase structura. Avea o introducere în care vorbeam un pic despre mine, dar în afară de asta, capitolele erau, practic, argumente împotriva spaimei de Carli și cu asta, basta! Ușor! Am luat planul acasă în seara aceea și am mai adăugat câte ceva, pe la diverse secțiuni. Sylvia mi l-a trimis înapoi cu niște comentarii și idei în legătură cu oamenii cu care puteam discuta să obținem diverse citate și o susținere mai fermă pentru ideile mele.

10 martie

@TheCADDY95[71]: April May e destul de mișto, dar strică totul pentru că-i așa de plină de ea.

@AprilMaybeNot: Păi (și-aici mă refer la definiție), de ce altceva ar trebui să fiu plină? Sunt numai eu pe-aici, pe dinăuntru. Bine, numai eu și un număr jenant de mare de Doritos[72].

Fusesem atât de stresată, încât m-am rănit singură-singurică! Am 23 de ani și mi-am rablagit spatele, probabil din cauza dormitului în poziții aiurea ori din cauză că am stat trează până noaptea târziu să lucrez la ultimele corecturi ale cărții. Sau din cauza stresului, poate.

Hai să fim sinceri: de la stres mi s-a tras! Două luni am dat interviuri la TV, la radio, în reviste și ziare. Mai întâi, prezentam povestea mea, după care îi luam apărarea lui Carl și, nu după multe vreme, ajunsesem să le iau apărarea președintei, Constituției și libertății de exprimare. Robin îmi angajase diverși meditatori specializați în relațiile cu presa, în formele de guvernare sau în dreptul internațional, care să mă ajute să par măcar c-aș fi avut habar despre ce mama mă-sii tot vorbeam.

Iar partea cea mai înfricoșătoare din toate astea era că-ncepusem chiar să am habar despre ce mama mă-sii tot vorbeam! Și mai și credeam cu patimă în ceea ce spuneam!

Robin îmi făcuse și o programare la un centru *spa.* Care mi-a oferit puțin timp dedicat mie și numai mie, în care un străin să-mi maseze tot corpul, să pun să-mi fie înfrumusețate degetele de la picioare și, poate, să ies de-acolo simțindu-mă și eu un pic mai mult ca o ființă umană. Oamenii din locul acela erau, cu toții, respectuoși și amabili. Știau cine eram și le-ar fi făcut mare plăcere să stea de vorbă cu mine, dar mai aveau habar, de asemenea, și când o clientă nu-și dorea deloc asta și, sinceră să fiu, eu, una, chiar nu-mi doream.

Are să sune ciudat, dar… era tare plăcut să mă mai atingă și pe mine cineva! Flirtatul cu Robin era întocmai ca și flirtatul cu o statuie. El păstra lucrurile la un nivel atât de profesional, încât nici măcar nu ne îmbrățișam. Uneori, stăteam culcată în pat noaptea și aveam fantezii în care cineva *era întins peste mine.* Pur și simplu, voiam să simt un alt om. Stătusem atât de închisă-n casă, lucrând la carte, holbându-mă la ea și discutând cu Sylvia despre ea! Mă simțeam ca și cum trupul meu ar fi încetat să mai existe!

În orice caz, am ieșit de la masaj simțindu-mă ușor înviorată. Perioada de liniște mi-a oferit un prilej bun să-mi fac autocontrolul și să mă asigur că lucram la toate lucrurile la care voiam și că, prin urmare, merita să am parte de nesomn și de stres! Le-am mulțumit la plecare doamnelor din hol, care păreau un pic agitate, stare pe care am atribuit-o faptului că nu prea știau cum să se comporte în preajma lui April May.

S-a dovedit că nu era doar asta atunci când o femeie a ieșit din saloanele din spate, după ce-și terminase și ea ziua la centrul *spa.* Avea vreo 50 și ceva de ani, arăta pe cât de răsfățată și de dichisită era posibil și vorbea cu vocea aia cu care vorbesc unii dintre bogătașii din New York, aceea care parc-ar vrea să transmită: „Nu vorbesc decât cu unul, e drept, dar, cu toate acestea, aș vrea să m-audă toți oamenii din lume”.

— … Și ce tupeu pe ea! Merge la Rachel Carver și crede că se poate măsura cu aceasta în materie de relații internaționale! E doar o copilă! Ar fi amuzant dacă n-ar fi așa dezgustător!

Era însoțită de maseuza care se ocupase de ea.

„Ha! Amuzant!” mi-am zis. „Și eu am fost la emisiunea lui Rachel Carver acum vreo câteva zile!”

Toată lumea din încăpere pricepuse ce se petrecea cu mult înainte să-mi dau și eu seama. Cu toții voiau să-i pună capăt, dar nimeni nu putea. Maseuza femeii a încercat să schimbe repede subiectul, aruncându-mi o privire fugară:

— Sper că tendonul dumneavoastră iliotibial e mai bine, doamnă, chiar a părut să se relaxeze în timpul ședinței.

— Da, bine, e probabil din cauza melodramei ăsteia! a continuat femeia. Așa oroare am că e arătarea aia la mine-n oraș și că nu pot să fac nimic în privința sa! Iar oamenilor le place copilița aia…

Și atunci a dat cu ochii de mine. A tăcut imediat, moment în care mi-am dat și eu, în cele din urmă, seama că despre mine vorbea!

— Ei, haideți să terminăm formalitățile de ieșire, să puteți pleca! i-a zis maseuza.

Robin deja plătise pentru mine, așa că m-am întors, să ies din hol, spre coridorul liftului care, din fericire, a venit înainte să iasă femeia aia din centrul *spa*.

Acel moment tâmpit a fost prima oară când am auzit un străin exprimându-și ura față de mine în public. Atunci am aflat, cu adevărat, că existau mii și mii de oamenii care purtau exact aceeași conversație peste tot în lume în fiecare moment al zilei. Cu toții erau reali, iar gândurile lor fuseseră determinate de povești exagerate sau, pur și simplu, inventate pe seama mea, împotriva cărora nu m-aș fi putut apăra niciodată în mod corespunzător.

Oameni din toată lumea pe care nu-i întâlnisem niciodată și pe care nici nu aveam să îi întâlnesc vreodată mă urau… *Mă urau*! Iar eu nu aveam deloc cum să controlez ceea ce credeau despre mine.

În acea perioadă a vieții mele scriam *tweet*-uri cam despre orice lucru important care mi se întâmpla. Nu poți înceta să creezi conținut, deoarece-i plăcut să existe mereu niște tipi simpatici care să te asculte, și trebuie să te menții în atenția publicului, iar eu mă obișnuisem să-mi măsor viața în funcție de numărul aprecierilor[73] primite online. Despre întâlnirea asta n-am dat însă niciun *tweet*… Nici măcar nu i-am povestit cuiva despre ea. M-am mărginit să-i trimit un SMS lui Robin, să-i spun ce zi minunată avusesem la *spa* și cât de grozav fusese din partea lui că se gândise la mine. Știam că, dacă încetam să mai fiu furioasă pe tipa aia (și pe toate camaradele ei de pe tot cuprinsul lumii), aveam să fiu nevoită să trăiesc niște sentimente care erau mult mai rele decât furia.

Ca atare, în loc să discut cu oricare dintre oamenii care m-ar fi putut ajuta atunci, m-am dus acasă și-am citit postări de pe bloguri despre cum eram eu îngrozitoare, urâtă și trădătoare.

17 martie

@PrimePatr1ot[74]: Mă-ntreb uneori cât sunt plătiți oamenii ca April May să ridice guvernu'-n slăvi.

@AprilMaybeNot: Mă plătesc în PopTarts. Atât de multe! De ce-am semnat contractul? Pentr-un număr suspect de mare de PopTarts.

Stau aplecată peste balcon, privind, cu Andy lângă mine. El filmează cum se ia cortul de pe Carl și se redeschide 23rd Street. Mulțumescu-ți ție, Doamne, o să revină zgomotul! Acum chiar că pot să-l privesc pe Carl de sus și să-l văd pe lângă cabinele telefonice care, dintr-un motiv necunoscut, ocupă spațiul atât de prețios din Manhattan.

Cartea mea se află în mâinile unei legiuni de redactori și corectori care încearcă să-i găsească fiece greșeală și argument prost prezentat. Nu mai am ce face în acel moment, ceea ce e minunat, pentru că m-am săturat, naibii, de cartea aia! Plus că mai avem videoclipuri de turnat!

Armata de experți care s-a tot perindat prin cortul ăla de-l ridicaseră în jurul lui Carl n-a descoperit mai nimic în ultimele săptămâni. I-or fi livrat, oare, uraniu lui Carl, să vadă ce-avea să se întâmple? Nu știu, dar sunt destul de sigură că cineva, pe undeva, o făcuse, deși nu pare să fi avut vreun efect imediat. Iar oficialii n-au spus nimănui dac-au descoperit ceva nou despre care sau nu.

Ceea ce știam era că el nu stătea pe trotuar, ci plutea la foarte mică distanță deasupra acestuia, atârnat în spațiu cumva. Nu avea deloc conductivitate termică, iar atomii lumii noastre nu păreau să interacționeze cu aceia din trupul său. Nu putea fi mutat și nici nu i se puteau provoca stricăciuni. Ca și cum, deși îl vedeam cu toții, el nu se afla, de fapt, în același spațiu cu noi. Mai puțin mâna lui Carl Hollywood, desigur, care nu mai fusese văzută de când dispăruse în clubul ăla ciudat de magicieni.

Brusc, a apărut pe stradă Peter Petrawicki, urmat îndeaproape de un tânăr cu o cameră de filmat. Niște polițiști au început să-l hărțuiască – nu puteam auzi ce se întâmpla. Părea indignat: făcea semne spre Carl și spre clădirea din spatele său. Polițiștii arătau de parcă nu voiau cu niciun chip să apară în filmuleț, dar aveau totuși instrucțiuni să nu lase pe nimeni să se apropie de care în acel moment. În plus, strada nu fusese încă redeschisă publicului, prin urmare, cum reușise să intre?

— Cum se poate să se uite cineva la individul ăla și să nu se prindă imediat că e cel mai rău lucru care-a existat vreodată? a întrebat Andy.

— Sunt unii care spun asta despre mine, i-am replicat, căzută pe gânduri.

Peter a postat mai apoi clipul și, desigur, Andy și cu mine ne-am uitat la el. În mare parte, îl arăta pe el spunând:

— Ce-ați descoperit? E sigur? Clar ați crezut că e suficient de periculos, încât să blocați strada luna trecută! Ce-ați găsit de v-a determinat să-l credeți sigur acum? Oamenii merită să știe!

Genul ăsta de chestii. După care schimbă cadrul de pe stradă, arătându-l acum pe el, stând la un birouaș elegant:

— În cele din urmă, vine un moment în care trebuie să acționăm cumva! spune Petrawicki. Fac apel la Apărători să înceapă să adune date din Vis în mod secret. Știu că mulți dintre noi ar prefera să nu aibă de-a face deloc cu Visul, că ne trezim imediat, numai și numai să nu-i permitem să ne infecteze și mai profund mințile. Numai că, în timp ce sute de coduri de acces au fost deja descoperite, mai rămân alte și alte sute, și dacă un… nesăbuit descifrează primul semnificația codului, acest lucru ar putea fi riscant pentru întreaga planetă. Trebuie să-l descifrăm *noi* primii. Putem și trebuie să colaborăm ca să jucăm acest joc și să putem controla rezultatul, iar eu pun la dispoziție linkurile către câteva spații online pe care le-am creat în acest scop. Deținem informația că deja câteva guverne își pun personalul la lucru pentru a încerca să dezlege codul înaintea tuturor, dar nu cred că așa ceva ar trebui încredințat guvernelor. Chiar dacă putem colabora, atunci când se descifrează un cod, trebuie să punem informația respectivă într-un loc central și secret. Am creat un cod de criptare și includ mai jos și instrucțiunile de utilizare a acestuia. Dacă descoperiți un cod, vă rog să ni-l trimiteți criptat și noi îl vom verifica în Vis și-l vom adăuga la lista acelora la care numai Apărătorii vor avea acces. Dată fiind mărimea, pasiunea și inteligența acestei comunități, cred că vom fi primii care vor înțelege care e următorul capitol al poveștii și știu că suntem singurii cărora le pot încredința o asemenea informație. Vă mulțumesc și fiți cu băgare de seamă!

Își încheia toate clipurile cu „Vă mulțumesc și fiți cu băgare de seamă!”. Un salut prețios și care conținea și-o amenințare subtilă… Peter Petrawicki până la capăt și mai multe nu!

— Acum suntem nevoiți să facem și noi așa ceva, am zis după ce ne-am uitat la filmuleț.

— Dă-o-n mă-sa de treabă, suntem mai presus de rahaturile astea ale lui! a exclamat Andy, care era ofticat rău. Asta-i ceva la rezolvarea căruia Carlii vor ca omenirea să colaboreze. Să ne ațâțe pe unii împotriva celorlalți, asta vrea numai și numai Peter!

— Nu, el tocmai ne-a lăsat fără posibilitatea de-a mai simți că investigăm vreo chestie măreață împreună, ca specie. Vreau asta la fel de mult ca tine, dar de-acum nu-i mai pot încuraja pe oameni să posteze public codurile descoperite. Pentru că, dacă el are acces la toate cele secrete pe care le au ai lui, plus la cele publice pe care le are toată lumea, atunci Apărătorii vor descifra primii codul și vor deține controlul din acel moment.

— Poate că-i o cursă pe care e în regulă s-o pierdem…

— Dă-o-n mă-sa de treabă! l-am imitat pe Andy. Nu-l las să câștige!

— Hai să stăm să ne mai gândim o vreme! a spus el. Convoacă „adunarea creierelor"!

Zis și făcut! Am luat legătura cu Miranda și cu Robin pe Skype și le-am explicat planul lui Petrawicki.

— Nu-i deloc bine! a comentat Miranda. E o mutare de geniu din partea lui PP[{75}]. Nu numai că le dă lor șansa să câștige, dar simpla prezentare a problemei ca pe un concurs în loc de un efort de colaborare e de folos cauzei lor. Îi încetinește pe toți și ne și ațâță pe unii împotriva celorlalți.

— Da, pricep! Tipu' e un geniu și e nașpa! Prin urmare, ce facem? am întrebat eu.

Pentru o clipă, n-a zis nimeni nimic.

— Ei bine, eu, unul, habar n-am, a spus Robin.

Rostirea acestei afirmații probabil că-i provocase o durere fizică de-a dreptul! A nu putea să fie de ajutor era ce-i plăcea cel mai puțin pe lume.

— Sincer, eu, unul, nici măcar nu știu prea multe despre Vis, a mărturisit Robin.

— Nici eu, am replicat.

Toată lumea a părut surprinsă.

— Pe bune? m-a întrebat asistentul meu.

— Hâm! a adăugat Andy. Aș fi zis c-ai să fii captivată cu totul de el! Doar tu te pricepi la mistere. Ai fost detectiv de animale de companie, ce mama naibii!

— Poftim?! au întrebat Miranda și cu Robin simultan.

— Vă povestesc eu mai încolo! le-am promis. Doar că… E ciudat când la un caz lucrează miliarde de oameni. Mă simt, pur și simplu, de parcă

eforturile mele și-ar găsi o întrebuințare mai bună în altă parte. Am cam zero la sută șanse să descopăr un cod de acces unic. Așadar, Miranda, cred că tu ești singura dintre noi care-și petrece mult timp în Vis.

— Ăăă… nu, că mă stresează, mi-a spus. Odată ce încep o enigmă, nu mă mai pot opri din descifrarea ei și atunci încetez să mai am vise normale. Te trezești în continuare odihnit, ceea ce nu are nicio logică și e, probabil, imposibil, dar mie nu-mi place să mă trezesc frustrată. Pur și simplu, mă deștept și-apoi mă bag iar în pat, să dorm ca un om normal pentru tot restul nopții. Simt că-mi întrebuințez timpul mai cu folos dacă mă ocup de înțelegerea rezultatelor. Codurile de acces tot oferă fragmente de coduri hexazecimale, despre care lumea și-a dat seama că pot fi compilate într-o imagine vectorială care să aibă sens. Adică o imagine alcătuită din descrieri matematice.

— Ha! Andy și cu mine știm *foarte bine* ce-s alea imagini vectoriale! am asigurat-o.

— O, așa-i, sunteți designeri! a replicat Miranda. Ei bine, în orice caz, problema e că, de fiecare dată când se adaugă un nou șir de cod, se schimbă complet forma imaginii. În esență, e o mare dezordine de chestii matematice conectate, așa că, de fiecare dată când se adaugă ceva, se schimbă tot restul. Nicio bucată de cod nu e utilă fără toate celelalte.

— Se știe câte sunt? am întrebat, realmente surprinsă că nu aflasem încă nimic din toate astea.

— Probabil că da, a zis Miranda. Nu avem de unde să știm dacă se conformează perfect formatului de imagine, dar, dacă așa face, atunci probabil că există 4 096 de fragmente de cod în total. Însă eu nu știu nimic despre Visul în sine, ci doar despre ce oferă el.

— În regulă, prin urmare, niciunul dintre noi nu stă prin Vis… Avem încredere în cineva care-o face? a întrebat Andy.

Exista o pagină pe Wikipedia cu toate enigmele descifrate deja. Până în acel moment fuseseră rezolvate peste 500. Le țineam socoteala, pentru că voiam să știu cum mai merg lucrurile și pentru că lista conținea numele (sau numele de utilizatori online) ale celor care ajutaseră la rezolvarea misterelor. Dacă le sortai după număr, primele zece nume (sau cam așa ceva) deveniseră destul de cunoscute printre cei care urmăreau Visul fie și de departe doar. Pe locul al treilea, recunoscută pentru rezolvarea de una singură sau în colaborare a 11 coduri de acces confirmate, se afla ThePurrletarian.

— Ăăă, bine…! am zis. Lăsați!

— Nu așa se-alcătuiesc frazele! a comentat Andy. Odată ce-ai zis: „Ăăă, bine…”, te-ai angajat că-ți vei duce gândul până la capăt.

— Cred că s-ar putea ca Maya să fie ThePurrletarian, am mărturisit.

— Poftim? mai-mai c-a strigat el.

Robin și Miranda tăceau. Știau *despre* Maya, dar nu făcuseră cunoștință cu ea.

— Și de ce crezi asta? s-a repezit Andy.

— E secret.

Robin ne-a întrerupt din computer:

— Vreți să luați legătura cu ea și s-o întrebați ce crede despre situația asta?

— E online? am întrebat.

— Ăăă… da! Să discut cu ea pe *chat*? a propus Andy pe un ton șovăitor.

— Pentru Dumnezeu, e „fosta” mea, nu un demon din iad! am strigat. Adăugați-o și pe ea odată în grupul nostru de Skype!

Iat-o, dar! Stătea pe pat în apartamentul nostru. Sau, mai degrabă, în vechiul meu apartament. Brusc mi-am făcut griji în legătură cu modul în care reușea să-și plătească singură chiria. O dădusem peste cap și financiar, oare? Nici măcar nu mă gândisem la asta! Am simțit cum mai-mai că-mi sărea transpirația din piele din cauza emoției.

Stătea rezemată de aceleași perne albastre și avea aceeași copie după Hundertwasser[{76}] deasupra patului. Totul era așa de… *la fel*! M-am întrebat dacă-și luase o colegă de apartament nouă. M-am întrebat cum mai mergea treaba la ea, la serviciu. Dacă era supărată că eu și Andy ne îmbogățiserăm și ea nu. Dacă mă ura… După care mi-am dat seama că da, firește că mă ura. Și m-am întrebat cât de mult, oare?

— Alo? a zis Maya, uitându-se la noi cu un amestec de îngrijorare, scepticism și, poate, un pic de resemnare.

Era pentru prima oară când vorbeam după ce plecasem din apartamentul ei. Nu părea supărată, ci doar enervată.

— Bună! Ăăă…! am răspuns eu, incapabilă să mă gândesc la altceva de zis.

Andy a preluat controlul:

— Tu ești ThePurrletarian?

— Fir-ar să fie, April! mai c-a șoptit ea. Ce le-ai zis?

— Că s-ar putea ca tu să fii ThePurrletarian, atâta tot! m-am scuzat.

Dacă avea să fie furioasă pe mine doar pentru că-i șubrezisem identitatea secretă, atunci simțeam că scăpasem *foarte* ieftin.

Părea resemnată, nu supărată, cel puțin nu pe moment.

— După…, a început, dar a fost nevoită s-o ia de la capăt: Eu am avut Visul aproape înaintea tuturor. În prima noapte, am rezolvat patru secvențe enigmistice. Știam că nu era doar un vis. E… E uimitor acolo, înăuntru!

M-am simțit un pic vinovată că stătusem atât de puțin să explorez Visul până atunci. Îmi petreceam tot timpul luându-i apărarea, dar îl și evitam.

— Ai de gând să mi-i prezinți pe prietenii tăi? a continuat Maya.

— O, Doamne! Scuze! Maya, ea e Miranda, specialista în știința materialelor de la UC Berkeley cu care colaborez, și Robin, asistentul meu, am explicat.

S-a băgat și Andy:

— Mă bucur tare mult să te văd, Maya!

— Și eu! l-a asigurat ea.

Dacă mai vreți un exemplu care s-arate ce ființă de tot rahatu' sunt, să știți că nici măcar nu mă gândisem că, practic, îl silisem pe bietul Andy să aleagă între noi două și că el mă alesese pe mine. M-au trecut iar căldura și transpirația! Din fericire, a preluat din nou Andy controlul și i-a povestit Mayei de problema cu Petrawicki.

— Ah, da, să nu cedați în fața rahatului ăluia cu față de șobolan! ne-a îndemnat. Serios, dacă fiecare om ar avea un bănuț pentru fiecare dată când a gândit cineva ceva urât despre el, individul ăla ar fi cel mai bogat om de pe Pământ!

— Corect, nimeni nu vrea să cedeze, dar trebuie să facem ceva ori o să dețină el controlul! i-a spus Andy.

— În primul rând, el *nu* deține controlul! l-a asigurat Maya. Toate indiciile mai complicate necesită, oricum, colaborare de-acum. Ieri a fost descoperit un cod de acces, iar cheia spre el a fost colaborarea cuiva care să vorbească un anume dialect al limbii hindi și să posede cunoștințe despre mitul creației din zona sa cu cineva care știa matematică abstractă. Eu am urmărit toată saga și tot nu pricep. Era ceva despre cercuri, atât din punct de vedere geometric, cât și mitologic. Ceea ce dovedește, realmente, că extratereștrii au o înțelegere uluitor de detaliată a culturii umane! Cu toate punctele lor forte, Apărătorii nu prea par genul de grup ai cărui membri știu mare lucru despre alte culturi decât a lor.

Toată lumea i-a dat dreptate.

— Ce e și mai important, a continuat ea, e că putem să le-o tragem!

— Ah, ce-mi place cum sună! am zis.

— Durează să verifici un cod de acces, să vezi dacă e real. Nu poți să răsari, pur și simplu, în Vis, să-l zici și să primești datele. Trebuie să parcurgi toată secvența enigmistică, să primești parola în Vis și apoi s-o transmiți. Iar anumite secvențe durează ore bune.

— Ah, ce delicios! am exclamat. Așadar, nu trebuie decât să ne facem o gașcă de oameni care să-i trimită lui Peter Petrawicki secvențe enigmistice și coduri hexa false de sute de ori pe zi?

— Nu! mi-a răspuns Maya. *Tu* nu trebuie să faci nimic. Cei activi în comunitatea Visătorilor deja lucrează la asta. Atunci când zic că „noi" putem să le-o tragem, mă refer la *noi,* nu la *tine.* Să nu te simți jignită, dar nu cred c-ai fi în stare să concepi o secvență enigmistică falsă nici dacă de asta ar depinde salvarea vieții tale.

Nici nu m-am simțit ofensată! Doar mă consideram lidera comunității, nu o simplă membră! Habar n-aveam pe atunci cât de aiurea era concepția asta!

— Vasăzică, nu trebuie să facem nimic! am concluzionat. Problema se va rezolva de la sine.

Am văzut cum pe chipul Mayei se citea o frustrare care tot sporea.

— Nu, April! Problema asta va fi rezolvată, însă de către oameni care se întâmplă să nu fiți voi. Sau tu!

Toată lumea a făcut ochii mari la auzul acestui reproș. Fața Mirandei a devenit de-un roșu-aprins, în timp ce eu, presupun, m-am albit un pic mai tare.

— Co-corect! m-am bâlbâit. Desigur! Doamne, îmi pare rău, am zis o prostie!

Maya doar a căpătat expresia aceea în care buzele îi dispar complet din cauza consternării. Nu mi se mai dăduse peste bot de ceva vreme. Era neplăcut, dar și un pic revigorant.

— Dacă nu te deranjează, a intervenit Robin, pot să te întreb cum ai devenit atât de implicată în comunitatea Visătorilor?

— Ei bine, în prima noapte am rezolvat secvențele enigmistice de la etajele 49, 50 și 51. Cea de la etajul 49, acela de unde pornești, a fost rezolvată de sute de oameni până să-și dea lumea seama că era vorba de o experiență împărtășită. Eu le dădusem de capăt celor trei și încă altor câtorva din afara clădirii când au început să răsară primele comunități de

Visători, ceea ce m-a făcut un soi de celebritate în rândul lor. Nu mi-a prins rău deloc nici relația mea cu April!

Și, zicând acestea, m-a arătat cu un semn din cap.

— Acum, pur și simplu, îmi place, iar oamenii sunt uimitori! S-au adunat de pe tot globul și au idei și viziuni despre lume diferite, dar colaborează cu toții pentru atingerea unui scop comun. E o chestie cu adevărat frumoasă. De fapt, ar trebui să stați toți un pic prin Vis. Căutați doar pe Wikipedia una dintre secvențele rezolvate și parcurgeți-o! S-ar putea să vă facă să-i apreciați mai mult pe Carli. Pe mine, una, m-a făcut.

A rămas apoi tăcută, gânditoare. După un timp a zis:

— A, da, și… știu și eu… probabil că voiam să rămân implicată în chestia asta în vreun fel. Nu mi-a fost așa de ușor s-o las în urmă pe cum crezusem inițial.

Îmi dădeam seama că se uita drept la mine. Nu-mi găseam cuvintele și eram îngrijorată că, dacă le-aș fi rostit, avea să-mi poată auzi nodul care mi se pusese în gât.

— Că tot veni vorba, inițial, n-am vrut să vă rog, dar uitați cu ce ne-ați putea ajuta, dacă vreți, a adăugat Maya.

•

În acea noapte, după ce-am reflectat la propunerea Mayei, am hotărât să-i accept sfatul și să petrec ceva timp în Vis. Mai întâi, am citit despre unele dintre secvențele enigmistice cărora li se dăduse de capăt. Aceea pe care am ales-o era una dintre cele mai recente trecute în dreptul lui ThePurrletarian, deși pe listă mai erau și alte două nume pe care nu le recunoscusem alături de al ei. N-o descoperiseră simultan, am aflat eu, ci împreună.

După ce-am adormit și m-am pomenit în holul din Vis, m-am întors și am apăsat butonul de coborâre al liftului. S-a deschis ușa, am intrat și am apăsat pe butonul pentru holul de la parter. Am coborât, am trecut de care cel foarte mare și am ieșit în stradă. Străzile din Vis nu erau aliniate după o grilă ca în Manhattan; o apucau în diagonală și se intersectau câte trei, cinci sau șase. Răsăreau alei în locuri surprinzătoare și niciun element de arhitectură nu avea logică.

M-am uitat în urmă la clădirea de birouri în care se afla punctul de generare. Era atât de înaltă, că, de unde priveam eu, părea să se continue la nesfârșit, peste 200 de etaje. E ciudat să vorbești despre chestiile astea ca și cum ar exista, când ele, de fapt, sunt dintr-un Vis, dar, fiindcă toată lumea le trăia în exact același fel, le percepeai ca pe ceva concret. Ce e realitatea

dacă nu lucrurile pe care oamenii le trăiesc universal în același fel? Visul, în acest sens, era foarte, foarte real.

Chiar vizavi de ieșirea din clădirea de birouri se afla restaurantul Arby's. Acest magnific loc din vis era cel mai bun truc de branding de care avusese parte vreodată firma aceasta, care devenise deja fast-food-ul preferat al Visătorilor de pretutindeni. Lângă el se afla vechea biserică de lemn și de cealaltă parte, un vagon de metrou care, în mod clar, nu era modern, dar nu v-aș putea spune de când era. Poate din anii 1920?

Am traversat și m-am dus fix pe celălalt trotuar și-am intrat în Arby's. Era pustiu, la fel ca orice alt loc din Vis. Secvența se baza pe o cunoaștere foarte detaliată a modului în care funcționau echipamentele dintr-un astfel de restaurant. Maya lucrase la Arby's în liceu și era printre primii care încercaseră s-o dezlege.

Pe tejgheaua de lângă casă se afla un sandvici *Chicken Bacon & Swiss,* o băutură mare și una dintre plăcintele alea cu mere ale lor care par împăturite. M-am băgat după tejghea și am apăsat pe butoanele corespunzătoare, să înregistrez masa. Sertarul casei de marcat s-a deschis, dând la iveală o grămadă de bani pe care nu i-aș fi recunoscut, dar care erau din Pakistan (știam din ce citisem online). Pentru mine, banii erau inutili, dar un Visător pakistanez pe care Maya îl descoperise online înțelesese că de pe bancnote lipseau niște litere care, împreună, formau cuvintele în urdu pentru „podea" și „sub". Acest lucru rămăsese un mister vreme de câteva zile, până când un alt Visător avusese ideea să aducă o rangă de la un atelier auto din apropiere și să se apuce să smulgă cu ea plăcile de gresie. Chiar lângă casa de marcat, unde ai fi stat dacă ți-ai fi comandat ceva, au scos o placă sub care strălucea cu litere albastre un cod de acces: „Ziua fotografiilor duble".

N-aveam nevoie de rangă. Dacă știai care era placa de gresie cu pricina, o puteai ridica doar cu unghiile. Aveam acum codul de acces, dar nu vedeam și un motiv pentru care să mă duc să-l predau, ceea ce m-ar fi trezit și mi-ar fi oferit un șir de hexazecimale pe care toată lumea îl știa de săptămâni bune! În schimb, am început să mă plimb prin oraș. Am recunoscut doar stilul arhitectonic al unei clădiri din trei. Am zărit, astfel, o casă de meșteșugar, o reședință placată cu gresie roșiatică, o mulțime de biserici – unele vechi, unele de-a dreptul antice, iar altele noi-nouțe. Era și un mall dintr-acelea cu magazinele înșiruite la stradă și o vilă italienească. Se mai zăreau și temple, și moschei. M-am străduit cât am putut să nu merg în linie

dreaptă. Așa c-am reușit să mă rătăcesc de-a binelea. Am cotit-o pe diverse alei și am urmat străzi șerpuitoare, înguste sau late. În cele din urmă, dacă o țineam așa toată noaptea, aveam să mă trezesc, pur și simplu.

Așa c-am hoinărit mai departe. M-am tot plimbat până am dat de capătul orașului. Se termina brusc, în iarba care se întindea la nesfârșit. Am pășit pe ea. Nu existau nicio cărare, niciun pom, niciun deal, doar un șes nesfârșit, acoperit cu iarbă tunsă scurt, precum cel mai plictisitor teren de golf din toate timpurile. Am ridicat ochii spre cer, de unde se auzea un zgomot. Un avion se pregătea de aterizare. Exista vreun aeroport în oraș? Nu știam unde l-ar fi putut amplasa, dar nici nu vedeam vreun motiv pentru care să nu existe unul. Era ciudat: primul obiect în mișcare pe care-l văzusem acolo! Stranietatea orașului din Vis era dată, în principal, de lipsa locuitorilor, dar, de asemenea, nu existau nici fenomene meteorologice – nu tu nori, nu tu temperatură pe care s-o simți, nimic! Soarele era blocat, stătea nemișcat pe cerul albastru. Nimic nu se deplasa. Mai puțin acel avion, bănuiesc.

Am pornit-o înainte pe iarbă și am ținut-o tot așa până m-am trezit. Era dimineață. Picioarele mele n-aveau nimic. Eram odihnită și, mai mult decât orice altceva, îmi doream să discut cu Maya.

Visul, această creație a Carlilor, îmi fusese pus la dispoziție ca să-l savurez, iar eu îl tot ignorasem pentru că nu consideram c-aveam să fac ceva util în el. Și ce dacă? Era minunat! Simplul fapt că parcursesem drumul făcut de ceilalți oameni îmi dăduse un sentiment că toată treaba chiar merita efortul. Atunci când te blochezi în bătălii minore, neînsemnate, devii, la rândul tău, ceva minor, neînsemnat. Țopăitul de la un telejurnal al unei televiziuni dedicate știrilor la altul, numai și numai ca să port discuție în contradictoriu după discuție în contradictoriu, mă transformase în ceva minor și lipsit de însemnătate. Ajunsesem să mă gândesc doar la luptă, nu și la motivul pentru care o purtam.

Am deschis Skype. Maya era online. Am făcut clic pe numele ei și apoi am închis computerul și am înregistrat un clip despre cum nu aveam să permitem noi ca tacticile Apărătorilor să închidă discuția până atunci deschisă despre Vis și despre cum urma să colaborăm cu niște Visători bine-cunoscuți ca să creăm un instrument menit să ne ajute în eforturile noastre.

Luna aprilie, în general

@AprilMaybeNot: Ce-ar fi dacă ar exista un loc proiectat de Visători pentru Visători care să ajute la rezolvarea secvențelor enigmistice? Ce caracteristici principale v-ați dori să aibă?

Deja, în acel moment, milioane de oameni activau în comunitatea Visătorilor și era de muncă, nu glumă, să ții socoteala nu doar a enigmelor descifrate, ci și a celor încă nerezolvate sau în curs de rezolvare. Existau și sute de forumuri unde oamenii se duceau să-i caute pe cei care-ar fi putut avea deprinderi utile ori informații necesare pentru secvențele în curs de elucidare. Unele dintre acestea erau construite pe platforme deja existente, precum Reddit, Facebook sau Quora, altele fuseseră înjghebate din software pentru realizarea de forumuri sau de camere de *chat.*

Toate aceste eforturi erau reproduse pe sute de site-uri, la propriu. Maya avusese ideea că eu (și Andy) aveam două lucruri pe care nu le mai avea nimeni altcineva:

1. Reușeam să captăm atenția mult mai multor iubitori de Carli decât oricine altcineva de pe lumea asta, având și credibilitatea necesară.
2. Dețineam o grămadă uriașă de bani.

Existau, bineînțeles, o mulțime de creatori de site-uri, de ingineri și de programatori care erau bucuroși să încerce să încropească iute ceva util pentru comunitatea Visătorilor în timpul lor liber. Însă, de vreme ce nimeni nu era plătit, toți voiau să fie șefi. Maya identificase problema, dar aceea care o rezolvase fusese Miranda (cu bani de la mine și de la Andy).

Îmi tot spunea că era praf la programare, și, la drept vorbind, chiar nu era specializarea ei, dar, cât plimbaserăm noi ideea de la unul la altul, tot ea fusese aceea care zicea: „Nu, asta nu e fezabil!” Sau: „Da, dar o să dureze vreo 15 minute”. Deosebea o problemă grea de una ușoară într-un fel care ne lăsa perplecși pe noi, ceilalți. Iar când am cooptat primul programator, colegul de apartament al lui Andy, Jason, Miranda a fost cea care a înțeles atât viziunea, cât și partea practică suficient de bine, încât a fost ceva logic să-i încredințăm ei direcționarea muncii lui.

Și uite-așa am creat noi (și prin „noi” mă refer în principal la Maya, la Miranda și la… bani) Som-ul.

Som era un loc central unde Visătorii își împărtășeau talentele, proiectele, teoriile, eșecurile și succesele. Începuse ca un simplu site, dar Jason îl

programase în așa fel, încât să poată fi integrat ușor cu o aplicație. Și-uite-așa am început „să furăm” oameni de la vechiul meu serviciu.

Nu peste multă vreme, exista o aplicație Som care putea fi setată să îi aducă la cunoștință utilizatorului dacă era cineva în căutare de abilități ca acelea pe care le avea el ori dacă se adăugase vreun comentariu la vreun fir de discuție despre vreo teorie, unul pe care-l urmărea. Și, pe la sfârșitul primei luni deja, sistemul era așa de interconectat și de încărcat de caracteristici, încât devenise de-a dreptul de neînțeles pentru un utilizator obișnuit. Numai că el nu fusese gândit pentru utilizatorii normali, ci pentru Visătorii înrăiți, și se poate să fi fost și un pic predispus la căderi sau blocări, dar era mult mai bun decât orice altă soluție încropită până atunci.

În plus, noi tot băgam bani în el, pe măsură ce tot sporea numărul utilizatorilor noi. Iar acesta creștea exponențial de fiecare dată când menționam Som-ul într-un clip. Iar, când se întâmpla asta, aveam nevoie de și mai mult ajutor pentru administrarea site-ului, asta ca să nu mai pomenesc de cât costau serverele pe care era ținut! Din fericire, sumele acestea nu contau prea mult. Robin și Jennifer Putnam îmi obținuseră un avans ridicol de mare pentru carte și primisem un sfert din el la semnarea contractului.

În toată perioada aceea când Som s-a mărit (și se mărise repede-repede), Miranda rămăsese la conducere. Îl dirijase pe Jason, apoi pe el și pe încă vreo doi ingineri specializați în crearea de aplicații, după care ajunsese să le dea ordine celor care lucrau la interfața cu utilizatorul, inginerilor care se ocupau cu administrarea bazelor de date, dezvoltatorilor de sistem, proiectanților de baze de date, designerilor care se ocupau de grafică, acelora care programau aplicațiile pentru mobile și chiar și unor contabili. Miranda, după cum s-a dovedit, nu era genul de om care să se concentreze doar asupra specializării sale. Ea cunoștea o mulțime despre o MULȚIME de lucruri.

Ori de câte ori îmi petreceam timpul cu ea, nu mi se părea deloc a fi o persoană foarte încrezătoare în sine. Nu c-ar fi fost timidă, ci, mai degrabă, prea respectuoasă. Așa că faptul că reușise, cumva, să strunească toată bulibășeala aceea, devenind directoarea generală de numai 25 de ani a unei companii tehnologice măricele și aflate la-nceput de drum m-a uluit pe mine mai mult decât pe ea însăși. Când avea de-a face cu alți oameni în afară de mine, era prietenoasă și plină de considerație, dar, totuși, fermă și autoritară. S-a dovedit că știa să conducă al naibii de bine un proiect. Prin

colaborarea strânsă cu Maya, care era extrem de respectată în comunitatea Visătorilor și avea o enorm de bună cunoaștere a tipurilor de instrumente de care aveau nevoie aceștia, Som-ul a devenit, în doar câteva săptămâni, cel mai utilizat site al Visătorilor. Planul jalnic al lui Peter Petrawicki de a mâna soluțiile secrete ale enigmelor încotro dorea el era mereu dat peste cap din interiorul Som-ului. Ori de câte ori se plictiseau, oamenii intrau într-o cameră privată de *chat* și-și băteau capetele până inventau câte-o rezolvare falsă a vreunui mister.

Spre finalul lui martie, Visul ne acaparase atât de mult din viață, încât aproape uitaserăm de Carli! Închiriaserăm însă birouri vizavi de Carl de pe 23rd Street, să stăm măcar cu ochii pe el. Era uimitor cât de repede cheltuiam banii! Nu eram în pericol să rămânem fără, dar nici n-a durat mult până să ne dăm seama că „bogat” e un termen al naibii de relativ. Poate c-aveam eu 2 000 000 de dolari în cont în momentul acela, dar făcuserăm deja praf 300 000 încă din prima lună de dezvoltare a site-ului. Banii se duceau, în mod oficial, mai repede decât veneau, dar toată lumea părea încrezătoare că situația avea să se schimbe de îndată ce avea să fie publicată cartea mea, așa că asta era, în principal, chestia asupra căreia mă concentram.

Vestea bună e că se întrevedea la orizont o soluție pentru toate problemele bănești.

24 aprilie

@AprilMaybeNot: Când a ajuns „a face dragoste” să-nsemne „a face dragoste”, pentru că într-o mulțime de cântece vechi se tot pomenește despre „a face dragoste” și chiar nu cred că se refereau la futing.

Fratele meu ne pusese pe mine și pe vreo 200 dintre cei mai apropiați prieteni ai lui să luăm avionul până în California de Nord, să-l vedem pe el cum se-nsura. Vrusesem să-i târăsc pe toți cu mine, dar dezvoltarea Som-ului devenise mai mult decât o slujbă permanentă. Așa că a venit numai Robin, căci slujba lui era să-mi facă mie viața mai ușoară și chiar se pricepea la asta.

Ca s-o spun pe-aia dreaptă, nu prea mi-a plăcut nunta! A fost frumoasă, chiar pitorească. Au închiriat un loc în pădure, înconjurat de copaci bătrâni. Tom a câștigat o grămadă de bani cu slujba lui, așa că nu pare să fi

precupețit nicio cheltuială. Eu am petrecut ceva timp cu logodnica lui doar de vreo câteva ori, în trecut, dar e drăguță și mă bucur, sincer, tare mult pentru ei, numai că am de lucru în New York!

Știu că asta mă face să par o jigodie, dar vă voi reaminti că există un extraterestru care ne-a pătruns în vise. De fapt, probabil că nici nu vă mai aduceți aminte, dar aceea a fost săptămâna în care am aflat ceva mai multe despre modul de funcționare al Visului, ceea ce ne-a băgat în sperieți pe toți.

Eram domnișoară de onoare, așa că trebuia să fiu de față la repetiție și, desigur, era și o cină după, cu tot cu toasturi, și toată treaba a fost, realmente, impresionantă, dar a durat mult de tot. Pe la jumătatea repetiției, am aflat știrea. Guvernul Statelor Unite descoperise niște oameni care încă nu fuseseră expuși Visului și oficialii se apucaseră să-i studieze, ținându-i în carantină. Ei stabiliseră apoi că Visul trecea de la om la om întocmai ca o boală care se transmite pe calea aerului! Mai mult, „infecția" (guvernanții încercaseră să nu permită folosirea pe scară largă a acestui termen, dar era cel mai potrivit) se răspândea prin intermediul a ceva de natură fizică! Putea fi eliminată prin… filtrare. Iar chestia respectivă producea modificări măsurabile în creierul oamenilor, căci RMN-urile funcționale făcute unora care aveau sau nu „infecția" erau, în mod clar, diferite.

Încercam să fiu o soră bună, așa că nu m-am uitat deloc la telefon vreo trei ore, iar, când am pus mâna pe el, în cele din urmă, se dezlănțuise deja iadul. M-am dus la baie și am stat acolo o jumătate de oră în timpul cinei de după repetiție, să mă pun la curent cu cele mai recente știri.

Robin mi-a trimis următorul SMS:

> *Presupun c-ai citit despre absurditatea asta cu „infecția"?*
> *Altminteri: vrei să-ți aduc un laxativ?*

Iar eu i-am răspuns pe când mă aflam încă în toaletă:

> *Mă simt de parc-ar fi nevoie să reacționez. Se uită lumea la mine și-așteaptă să zic ceva, dar eu nu știu cum să încadrez situația.*

Erau nenumărate *tweet*-uri de la Apărători, de genul:

@**BadApple24**[77]**:** Se pare că @AprilMaybeNot a tăcut, brusc, foarte tare din gură. N-ai nimic de spus despre știrea astea, măi, fetișcano?

A postat un *tweet* până și Peter Petrawicki însuși:

@PeterPetrawicki: Să nu vă așteptați ca ăștia de teapa lui @AprilMaybeNot să scoată vreo vorbuliță azi! Ei nu vor să aibă de-a face cu realitatea: studii științifice au ajuns, în mod irevocabil, la concluzia c-am fost infectați c-un agent patogen care ne modifică mințile!

Așa procedau ei ca să te atragă într-o conversație pe care voiau s-o poarte. Ceea ce nu înseamnă că nu le mergea! Existau deja atâta frustrare și teamă, încât oamenii se străduiau din răsputeri să rămână treji numai să evite Visul, unii dintre ei ajungând chiar să ia și amfetamine! Fără somn însă nu se poate! Câțiva pieriseră… Muriseră de frica pe care o promova Peter Petrawicki.

Robin: *April, familia ta e aici și știe ce faci acolo.*

Cuprinsă de un sentiment de frustrare, mi-am băgat telefonul în buzunar și am ieșit.

— Îmi pare rău, i-am zis lui Robin când am ajuns din nou acolo unde erau ceilalți. Ai dreptate! Poți să-mi pregătești niște argumente pe care să le discut, pentru mai târziu?

— Desigur!

— Apropo: arăți fantastic în costumul ăsta! l-am complimentat.

— Mulțumesc, n-a fost deloc ieftin!

— N-am să fiu în stare să mă opresc și-o să mă tot gândesc la asta! i-am mărturisit. E un punct de vedere atât de prost! Toată lumea o numește deja „infecție". Poate că, dac-aș fi fost acolo acum vreo câteva ore, aș fi putut modela limbajul un pic, să-i fi dat, cumva, o denumire mai tehnică.

— April, te caută fratele tău! mi-a zis.

— Știu, mulțumesc, Robin! Ești un prieten bun.

La care el a roșit un pic. Apoi eu m-am întors la a mă preface că nu eram complet distrasă. Și uite-așa am participat la nunta fratelui meu cu mintea stându-mi doar în proporție de maximum 25% la ea.

19 mai

> **@AprilMaybeNot:** „Viața mea cu Carl. Biografie și manifest” e disponibilă acum în librării! Pe cine păcălim noi: voi o comandați de pe Amazon chiar în momentul ăsta, la fel ca mine, pentru că vă pasă mai puțin de prosperitatea țării noastre și mai mult să vă economisiți banii! http://amzn.to/2EIGwTL

Stau într-un Barnes & Noble[78], cartea mea e pe rafturi. Coperta arată ca un tablou abstract, dar e, de fapt, un cadru luat de aproape al umărului unui Carl. Editorul a vrut să-mi pună fața pe copertă, a zis că s-ar vinde mai multe cărți, dar eu nu mi-am putut închipui cum e să ți se holbeze la tine propriul chip din fiecare librărie din aeroporturile de pe tot globul. Am luat-o și am deschis-o la o pagină oarecare, citind cuvintele pe care le scrisesem și care acum stăteau pe raftul unei librării:

> Pare probabil ca iodul să fi fost necesar pentru crearea Visului. Biochimistul Alan Reichert, profesor universitar la Harvard, scrie că iodul, dintre toate chimicalele solicitate, „este singurul folosit, în mod obișnuit, în procesele biochimice”. E un compus necesar pentru crearea mai multor hormoni tiroidieni. Chiar dacă încă nu înțelegem mecanismul de răspândire a Visului, atunci când am atins iodul de mâna lui Carl, m-a cuprins un val de amețeală. La puțină vreme după aceea, toți cei care fuseseră în contact cu mine erau, la rândul lor, purtători ai Visului. Oricum va fi fost transmis Visl, trebuie să fi necesitat materii prime pe care Carl le avea la dispoziție, fie în aer, fie în beton, precum și iod.

Ați găsit-o? Greșeala de tipar? Un prieten mi-a zis cândva că, indiferent cât ar corecta-o, prima oară când cineva deschide versiunea finală a cărții sale, va găsi o greșeală de tipar fix pe prima pagină la care se va uita. Of!

Dar am reușit. Am scris o carte. Iat-o! Coperte cartonate, zeci de mii de cuvinte și pe toate *eu* le-am scris. Desigur, Sylvia m-a tot îmboldit, dar, totuși, era ceva realizat de mine. Îmi dădea un sentiment foarte diferit de orice altă lucrare de artă pe care o realizasem. Se regăsea atât din mine în ea și acum era pe rafturile librăriilor! Oamenii aveau s-o citească și, speram eu, unii poate c-aveau să se răzgândească. La urma urmei, aproape toți cei

care citeau cartea erau deja de partea mea, iar singurul lucru la care slujea ea era să-i facă pe toți cei care erau ca mine să devină încă și mai mânioși.

1 iunie

@AprilMaybeNot: Sunt în turneul de promovare a cărții de numai vreo săptămână, dar deja mă simt de parcă mi-am trăit, poate, întreaga viață în acest autocar, și toate celelalte chestii n-au fost decât o iluzie.

Mă aflu pe o scenă în Ann Arbor, statul Michigan, în fața a 2 000 de oameni. Și-au cumpărat cu toții bilet să mă vadă citind din carte și apoi să ne pună pe mine, pe Andy și pe Miranda să le răspundem la întrebări, la sfârșitul show-ului. Spațiul nu e o sală tradițională de spectacole, ci doar o încăpere în formă de cutie mare cu mochetă pe jos dintr-un hotel, în care cineva a pus 2 000 de scaune. Biletele s-au epuizat în mai puțin de-o zi. Fiecare om a trebuit să cumpere și o carte, chiar dacă o mai avea deja.

Turneul e ca lumea de tot! Noi trei și cu Robin (și, ocazional, și alții: tatăl lui Andy, Jennifer Putnam, Sylvia Stone, agenți de presă, oameni de la marketing etc.) stăm într-un autocar cu paturi suprapuse, cu o consolă de jocuri Nintendo, duș și frigider. E cam înghesuială și, din când în când, ne mai călcăm pe nervi, dar, în cea mai mare parte a timpului, ne distrăm ca niște copii. Miranda și Andy își petrec o grămadă de timp împreună, ceea ce mi-a dat mie timp să scriu, să stau pe Som și să mă rățoiesc la Apărători pe Twitter.

Răspundeam deja la întrebări de vreo 20 de minute. Cele mai multe dintre ele sunt despre Vis sau despre ce cred eu despre secta din New Mexico, ai cărei membri trag în orice se apropie de ei, de teamă că ar putea să primească Visul. Sau despre una ori alta dintre teoriile trăsnite despre Carli. Noi făcuserăm deja un târg: eu mă ocupam de teoriile trăsnite, Andy, de oamenii care făceau „glumițe” pe seama mea și a Mirandei că suntem mișto, sexy, iar Miranda de toate chestiile tehnice. Pe ea o deranja adeseori faptul că o pusesem să piardă atât de mult timp departe de munca ei la Som, dar fusese de acord să vină cu noi cu condiția să avem în autocar o conexiune *wireless* la internet bună. Tot turneul mi-am dorit să fi fost și Maya cu noi, să poată prelua întrebările despre Vis.

Cum ar fi asta:

— Care-i cel mai ciudat lucru care ți s-a întâmplat în Vis?

O fată de 12 ani mi-o trântise.

— Păi, totul e ciudat, desigur, am zis eu, trăgând de timp. Dar e un loc atât de liniștit, de încremenit, încât avionul mereu mă ia prin surprindere.

— *Ce* te ia prin surprindere?! mai-mai c-a urlat Miranda de pe scaunul de lângă mine.

— Avionul, am repetat. Când ajungi la marginea orașului, se pregătește să aterizeze undeva. Niciodată n-am aflat unde anume.

În sală oamenii se foiesc.

— Ai fost vreodată la marginea orașului? am întrebat-o pe fetiță.

— Am fost, mi-a răspuns ea, dar nu-i niciun avion. Nu se mișcă nimic în oraș. Niciodată.

— Mâna sus – a preluat Andy controlul – dac-ați văzut vreodată un avion zburând în Vis!

Nimeni n-a ridicat mâna.

— Ah! m-am mirat.

A urmat o tăcere destul de lungă, apoi am zis:

— Ei bine, atunci presupun că asta e cea mai ciudată chestie care mi s-a întâmplat în Vis!

S-au auzit râsete și apoi am trecut la următoarea întrebare.

Un tip la 30 și ceva de ani a urmat. Purta o jachetă sport, era brunet și-avea o frizură îngrijită și bine aleasă. Îi tremura ușor vocea când a pus întrebarea:

— Da, întrebarea aceasta e pentru April. Cum te simți să fii o trădătoare a speciei tale?

S-a produs rumoare în public, iar tipul a vorbit mai tare în microfon, îngrijorat că nu-l puteam auzi peste conversațiile netransmise printr-o stație de amplificare ale celor din public.

— Cum te simți să știi tot ce știi și să te prefaci în continuare că nu ar exista nicio amenințare? Cum te simți să-ți vinzi planeta și țara pe câțiva dolari – aici a arătat cartea, ținând-o în mâna ridicată, s-o vadă toți – și ceva notorietate?

Îi tremura vocea un pic și părea agitat. Câțiva dintre prietenii lui (fie că-l cunoșteau, fie că nu erau decât Apărători care veniseră chitiți să facă scandal) l-au susținut cu urlete și strigăte de „Da!"

— Uite care-i treaba, aici nu suntem de acord, i-am declarat.

Mai avusesem parte de asemenea confruntări și ajunsesem să le fac față binișor.

— Sunt dispusă să accept că tu vrei binele planetei și mă doare că nu poți accepta același lucru despre mine, i-am zis. N-am nicio dovadă care să arate că, de fapt, Carlii ar vrea altceva decât să îi facă pe oameni să devină mai uniți…

— DU-TE-N MORȚII MĂ-TII DE JAVRĂ TRĂDĂTOARE! a strigat, nu tipul de la microfon, ci un ins aflat în spate.

Dintr-odată, toată sala a fost cuprinsă de agitație. M-am uitat la Andy și la Miranda, care păreau surprinși și speriați. Lumea se ridicase în picioare, să-l caute pe tipul care strigase. Situația scăpase, în mod oficial, de sub control. Eu strigam la microfon, dar nu mă auzea nimeni – ori asta, ori nu erau atenți. Oamenii ieșiseră de-acum pe culoarele de trecere dintre rândurile de scaune. Încă așezată, am ridicat privirea și l-am văzut pe Andy în fața mea. M-a prins de mână și m-a tras în sus. Eu nu voiam să plec de pe scenă. Dacă nu puteam calma sala, întâmplarea avea să ajungă peste tot la știri în ziua următoare, cu un titlu precum: „Turneul de promovare a cărții lui April May – anulat din cauza protestatarilor”. Sau ceva de genul ăsta.

Cei din sală nu se calmau deloc, așa că Andy și Miranda m-au luat, la propriu, pe sus de pe scenă.

6 iunie

@AprilMaybeNot: Ai crede că, dacă extratereștrii m-au construit de la zero ca să-i ajut să cucerească o planetă, aș avea atâta coordonare, cât să nu-mi prind sânul în ușă. Și totuși…

M-am întors în apartamentul meu de pe 23rd Street și stau în fața computerului. Știu ce trebuie să fac, dar nu pot.

Turneul de promovare a cărții a fost anulat după dezastrul de la Ann Arbor. Apărătorii mă hărțuiesc online de când și-au înființat grupul. Teoriile lor conspiraționiste despre mine s-au tot adunat până când, pentru ei, am ajuns să fiu, la propriu, un neom. Poate că eram Antihristul, poate că eram un demon sau o extraterestră… Dezumanizarea e, de regulă, o metaforă, dar pentru un anumit segment de populație, devenise realitate. Eu nu mai eram o ființă umană.

Am să fiu sinceră cu voi: era înfiorător. Acel moment din hotel, când lucrurile scăpaseră de sub control, fusese înspăimântător. Și mai rău era să mă las prinsă în vârtejul halucinațiilor unora și să știu că mă aflam în

centrul lui și că existau mii și mii de oameni în lume care s-ar fi simțit mai fericiți dacă aș fi murit, după cum mi-o spuneau tot timpul. Eram în permanență neliniștită și, din cauza asta, prost dispusă și ușor de tulburat, ceea ce mă făcea să am o viziune catastrofică despre orice. În public, mă prefăceam însă a fi mai lipsită de emoții decât James Dean însuși.

Adresa mea nu era secretă. Așadar, poliția fusese chemată de vreo 12 ori de oameni care pretindeau că sunt ținuți ostatici în apartamentul meu, o strategie online de hărțuire numită *swatting*. Dușmanii mei sperau că polițiștii urmau să ia amenințarea în serios și să trimită forțele SWAT[79] să-mi dărâme, la propriu, ușa. Din fericire, Robin sunase, în prima lui săptămână de lucru pentru mine, la sediul poliției din New York și mă trecuse pe o listă cu persoane care puteau deveni ținte ale atacurilor, așa că niciodată n-aveam să dau nas în nas cu trupele SWAT. Am urmărit, desigur, clipuri video în care oamenii pățesc așa ceva. Li se întâmplă adesea celor care fac transmisiuni live cu ei înșiși jucând diverse jocuri. E terifiant! Ușa se prăbușește, toată lumea țipă și niște tipi cu veste antiglonț ațintesc puști de asalt spre toți. Un mare avantaj al Visului era că, dacă stăteam în el toată noaptea fără să mă trezesc, eram ferită de coșmaruri.

Au existat 10 000 de momente într-o sută de zile în care am vrut să las totul baltă și mă ascund. Som ajunsese să se susțină aproape singur, după ce Miranda adăugase o categorie de utilizatori „premium”, care plăteau un abonament care costa cinci dolari pe lună. *Viața mea cu Carl* se vânduse în peste 1 000 000 de exemplare, iar eu câștigam o sumă absurdă, de șapte dolari pentru fiecare carte vândută, așa că… faceți voi calculele! Puteam ieși la pensie și ar fi fost mai sigur și mai bine dacă aș fi făcut-o. Singurele chestii care mă țineau în joc erau:

1. Îi uram pe Peter Petrawicki și pe Apărători și aveam de gând să fac tot ce-mi stătea în putință să îi înving pe ei și mesajul lor folosind adevărul, de a cărui descifrare credeam că ne apropiam.
2. Dac-aș fi renunțat din cauza ălora care mă hărțuiau ar fi în semnat că-i lăsam să câștige.
3. Eram realmente, profund, sincer și cu adevărat moartă după atenția pe care mi-o acordau oamenii.

Sinceritate v-am promis, sinceritate vă servesc!

Am deviat de la subiect, însă. Așadar, stăteam în fața computerului în cel de-al doilea dormitor al apartamentului meu. Nu era nimeni acolo. Era ora 8:03. Anterior în acea zi îi trimisesem un SMS Mayei, s-o întreb dacă puteam vorbi pe Skype. Îmi spusese că da, sigur, i-ar fi convenit pe la 8:00 seara. Acum stăteam cu cursorul mouse-ului peste buton de trei minute.

Bineînțeles c-a trecut la fapte și m-a sunat ea prima. Am răspuns.

— Hei! i-am zis, încercând să-mi fac vocea să sune normal.

— Bună, April! Ce mai faci? m-a întrebat.

Ce bine-mi mai părea s-o văd!

— Nu știu, la drept vorbind, de la o vreme, mi-e foarte greu să mă mai întreb eu pe mine cum o mai duc cu sănătatea, i-am răspuns cu mult prea multă franchețe.

A dat din cap cu un amestec de îngrijorare și frustrare.

— Mda, nu-i… Mda, nu-i surprinzător deloc! Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la Ann Arbor, pare groaznic!

— Ei, încep să mă obișnuiesc, am mințit.

Singurul lucru cu care începeam să mă obișnuiesc era să mă prefac că mă obișnuiam cu situația. De vreme ce știam că Maya știa că mint, iar ea știa că eu știu, am lăsat-o amândouă așa.

— Uite care-i treaba, am continuat, s-a mai întâmplat ceva ciudat la Ann Arbor și nu-mi iese din cap. Tu cunoști cel mai bine Visul, așa c-am vrut să discut chestiunea cu tine.

— Bagă mare! m-a încurajat.

— De fiecare dată când ies din oraș pe câmpia cu iarbă, aud și văd un avion care aterizează pe undeva, prin apropiere. Îl pot urmări numai până când coboară sub linia clădirilor, dar de aterizat aterizează, în mod clar. Am adus vorba de asta și toată lumea din public a părut să creadă că nu era decât o invenție a mea.

Maya a rămas neclintită ca o stană de piatră, cu capul foarte, foarte puțin aplecat într-o parte și buzele desfăcute. Se încrunta ușor. Ceva din expresia ei mă făcea să mă gândesc că, poate, simțea oarecum că-i venea să verse.

— Maya?

— În vis nu se mișcă nimic dacă nu-l miști tu, mi-a zis, în cele din urmă.

— Se mișcă robotul de la recepție.

— Da, bine, în afară de el, mi-a răspuns, respingând ideea. E ceva bine-cunoscut. Există material textil în Vis – steaguri care atârnă pe catarge, dar nu flutură în vânt niciodată. Sunt și plante, dar nu cresc niciodată și nici nu

li se scutură florile. E o chestie acceptată și știută de toți. În Vis nu se mișcă nimic.

— Ei bine, mie mi s-a întâmplat de fiecare dată când am ajuns la marginea orașului. Vine avionul și aterizează pe undeva.

Maya a scos un geamăt lung, jos și slab. Și-a apropiat capul de ecran și i-au căzut pe față șuvițele de păr nepieptănat.

— Am greșit cu ceva? am întrebat.

Nu eram defensivă, ci doar îngrijorată. Aveam sentimentul că Maya credea c-am stricat eu ceva.

— April!

S-a uitat la cameră, iar pe chip i s-au tot perindat diverse expresii. Cred c-a trecut rapid prin vreo 20 de emoții: frustrare, spaimă, încântare, iar frustrare, curiozitate, iar încântare și încă niște frustrare…

— Maya, i-am zis când mi s-a părut c-avea nevoie să fie smulsă din starea ei.

A ridicat brațele în sus, exasperată, apoi și-a tras, pur și simplu, o palmă peste față.

— O, DOAMNE, CE-I? am întrebat-o.

Eram un pic speriată, ca și cum aș fi avut un soi de cancer al visului sau cam așa ceva.

— În Vis nu se mișcă nimic, April! mi-a declarat. Și mai ciudat, și mai rău e că nimic nu diferă pentru nimeni în Vis! Robotul de la recepție se mișcă și vorbește în limba maternă a Visătorului, dar, în afară de asta, totul rămâne exact la fel. EXACT! Oamenii au numărat până și firele de iarbă de pe peluza din fața unei case. Erau exact la fel de multe în cazul fiecăruia. Al fiecărui om de pe Pământ. Așa că, atunci când spui că în visul tău se întâmplă ceva ce nu mai apare în visul nimănui altcuiva, mă încearcă un amestec de încântare extremă și de frustrare. Încântare pentru că tu și cu mine o să colaborăm pentru a dezlega acest mister, care se poate foarte bine să fie ultima enigmă pe care ne-o oferă Visul, căci ne apropiem cu pași repezi de 4 096 de enigme descifrate. Și frustrare pentru că, Doamne Dumnezeule, știu că ești un om bun, dar ultimul lucru de care ai nevoie e încă un semn de sus că ești deosebită.

A oftat.

Vorbele ei m-au enervat un pic. Mi-am compus o expresie plină de asprime și i-am zis:

— Maya, n-am cerut eu nimic din toate astea, așa să știi!

A stat și s-a gândit puțin înainte să-mi răspundă:

— Te deranjează dacă-mi retrag afirmația și discutăm doar despre treburi?

— Ar fi o decizie bună, am aprobat.

Mă deranja faptul că evita confruntarea, dar nici nu voiam să mă cert.

— Am să fiu doar o persoană care are o problemă neobișnuită cu Visul, iar tu – experta care trebuie să mă ajute. Hai să ne intrăm în roluri!

Imediat mi-am regretat gluma. Maya însă a râs din complezență.

— În regulă, mă umple de frustrare că nu pot să fiu în mintea ta, să-mi dau seama despre ce e vorba, dar iată ce trebuie să faci: în clipa în care vei fi generată, să te duci întins la marginea orașului. Probabil, cea mai rapidă cale de-a ajunge acolo e s-o rupi la fugă pe Broadway, asta-i strada în care dă ieșirea din clădire. În clipa în care vei vedea avionul, s-o rupi la fugă – SĂ NU MERGI LA PAS! – spre el. Dacă-l vezi sau dacă poți să te urci, uite ce să cauți: în primul rând, orice e neobișnuit. Trebuie să-ți petreci următoarele câteva ore sau poate chiar zile studiind tot ce poți despre avioane. Încearcă să-ți dai seama de ce tip e din prima. E un Boeing? E un Airbus? Un CRJ? Pornești de la o paletă largă de opțiuni și o tot reduci, făcând muncă de cercetare între reprizele de somn. S-ar putea să ai senzația că un lucru e cam nelalocul lui. Indiciile din vis sunt, de regulă, omisiuni, chestii care nu sunt într-un loc sau altul, deși ar trebui să fie, dar s-ar putea să nu le poți remarca dacă nu știi cum trebuie să arate cockpitul. În al doilea rând, caută orice ar trebui să se repete, dar a fost întrerupt. Unitățile care se repetă în Vis sunt, de obicei, identice, prin urmare, orice element care diferă de celelalte de același tip reprezintă, probabil, ceva important. Dacă vreunul dintre scaune nu e în poziție verticală și blocat ori dacă una dintre ferestre e simplă sau una dintre băi miroase ciudat. Ar putea fi orice. În al treilea rând, nu încerca să te descurci de una singură! Discută cu mine! Am s-adun câțiva oameni de încredere care s-ar putea să aibă cunoștințe relevante. Știu că poate fi, realmente, atrăgător pentru tine să câștigi de una singură, dar n-au mai apărut enigme care să fi fost rezolvate de un Visător solitar de peste o lună. Chestiile astea sunt complicate și mi-e limpede că, de fapt, Carlii vor ca noi să colaborăm. Află tot ce poți afla și vino să-mi dai raportul! Știu ce fac.

Luasem notițe. Am apăsat Alt+Tab, să mă întorc iar în fereastra lui Skype.

— Mai ai ceva de împărtășit din înțelepciunea-ți, o, tu, Guru al Visului? am întrebat-o.

— Da. Nu mă lua la mișto, că te las, una-două, singură cu misterul ăsta, iar neputința ta de a-l dezlega de una singură o să te mănânce de vie!

— Asta cam așa e, am zis.

Tot timpul cât durase conversația avusesem sentimentul că parcă făceam o plimbare încântătoare la câțiva pași de marginea Marelui Canion. Totul fusese destul de plăcut, minunat chiar. Numai că-mi era imposibil să uit că mă aflam la doar o gafă distanță de ceva extrem de neplăcut.

— Am să-ți dau raportul de dimineață, am asigurat-o.

— Dacă mă minți cumva, am să dau foc blocului în care stai, mi-a răspuns.

Nu mi-a fost tocmai ușor să adorm în noaptea aceea. Așteptarea alungă mereu oboseala, chiar și dacă ai devenit genul de om care e mereu amețit de oboseală. Am continuat să citesc o biografie a lui Rodin prin care treceam a patra oară, până m-am trezit în hol. Am făcut întocmai ce mi-a zis Maya și, nu peste multă vreme, alergam spre avionul care se pregătea de aterizare undeva, în oraș. După ce studiasem în prealabil câte ceva despre avioane, îmi dădeam seama că era unul mare, dar nu uriaș. Nu avea două niveluri ca un A380, ceea ce însemna că era unul dintre cele 25 de tipuri de avioane care arătau aproape la fel.

Pe când alergam spre locul în care credeam că avea să aterizeze, am observat că nu oboseam, că aș fi putut alerga cu viteză maximă cât aș fi vrut. Bănuiesc că nu-i ciudat în visele obișnuite, dar cum eu eram stăpână pe mine și conștientă în Vis, mi se părea palpitant. Mi-am lăsat, așadar, picioarele să mă ducă pe cât de repede puteau, ceea ce era cam la fel de repede cât mă puteam deplasa în viața reală. Nu prea iute, adică.

După ce-am pierdut avionul din raza mea vizuală, am fost nevoită să-mi dau cu presupusul de om informat unde-ar fi putut ateriza. Avea să-și continue deplasarea după coborâre, că doar asta făceau toate avioanele, așa că m-am îndreptat cam pe unde credeam eu c-ar fi putut ajunge.

N-am nimerit-o! M-am rătăcit, am cutreierat orașul vreme de 45 de minute, mi-a venit apoi un gând și-am dat zdravăn cu capul într-un copac. Intenționat, desigur. Din Vis te trezeai în mai multe feluri, dar cel mai ușor era să te lovești. Nu te durea niciodată și te pomeneai la tine-n pat.

Ca să te întorci în Vis, trebuia să stai treaz o vreme. Dacă te culcai imediat la loc, aveai parte de vise normale toată noaptea.

Așa că m-am uitat, amețită, pe Twitter, am citit vreo câteva postări importante de pe Som și apoi, apreciind că trecuse destul, m-am băgat iar la nani.

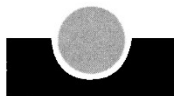
De data asta, m-am îndreptat spre marginea orașului și apoi am mai mers un pic până am găsit ce căutam: o clădire mai înaltă decât majoritatea. Avea, poate, șase etaje, fiind un soi de pagodă japoneză falsă. Se afla la doar câteva cvartale de marginea orașului și era mai mare decât cele mai multe clădiri din jur. Am cercetat-o și am descoperit că scările chiar duceau până sus, la ultimul etaj.

M-am îndreptat iar spre marginea orașului, am văzut avionul, după care am alergat ca nebuna pe scări prin pagodă până la ultimul etaj. Tot n-am putut să văd unde ajungea aeronava, dar m-am lămurit mai bine în privința unor clădiri din apropiere. Dispărea sub linia orizontului în fața zgârie-norului principal, așa că se afla în partea mea de oraș. Un Visător cu experiență ar fi putut să se ducă pe jos direct acolo, dar pe mine încă mă derutau străzile șerpuite, cotite și înguste.

Dar am ajuns, totuși.

Nici până-n ziua de azi nu știu cum o fi aterizat, dar totuși o făcuse și acum stătea așezat confortabil într-un părculeț care arăta ca și cum ar fi fost clar amenajat să încapă un avion în el. Nu-i trebuia pistă de aterizare, din câte se părea. Ce vreau să spun e că, în mod evident, chestiile astea nu era necesar să aibă logică, ceea ce se vedea clar, pe măsură ce mă apropiam de avion și mi se părea că era ceva serios în neregulă cu el. Maya mă prevenise că era posibil să se întâmple așa ceva, să lipsească vreo chestie, doar că, în cazul de față, lipsa nu era deloc… subtilă. Avionul nu avea trenul de aterizare coborât, ci plutea cu burta la vreo 2-2,5 metri deasupra solului! Motoarele i se aflau la zeci de centimetri de pământ! Aș fi putut să mă duc și să pun mâna pe ele. Învingându-mi o uriașă frică irațională, mi-am băgat mâna în motorul cu reacție și am învârtit elicea gigantică.

Era vopsit să pară c-ar fi aparținut unei companii aeriene, dar n-am recunoscut sigla. Era o bară orizontală gri peste care se suprapunea un cerc de un cenușiu mai deschis. Ca un soare care ar fi răsărit dintr-un ocean, doar că, în cazul lui, cercul era în fața liniei orizontului. Simplitatea intensă a imaginii mă ducea cu gândul la steagul unei țări mai degrabă decât la sigla unei corporații.

Fuzelajul era în întregime acoperit de un model în formă de fagure cu hexagoane roșii plasate aleatoriu printre unele albe.

Mi-am terminat ocolul dat avionului și n-am mai putut găsi nimic altceva interesant. Era prea mare să-mi treacă prin cap să mă urc spre ușă. Puteam întinde mâna deasupra capului, să ating, în treacăt, burta avionului cât mă plimbam pe sub el, dar singurele locuri în care mă gândeam c-ar putea să fie trape de acces nu se deschideau. Nu exista nici tren de aterizare pe care să mă cațăr, așa că am încercat să mă urc pe motor. Am pornit din față, dar, în mod limpede, n-aveam să reușesc. Motorul era de două ori mai înalt decât mine și nu aveam de ce să mă țin!

M-am dus în spate și am încercat să mă cațăr pe acolo. Nu sunt eu prea în formă, dar măcar sunt ușoară. M-am vârât printre nivelul exterior și cel interior ale motorului, încercând să mă împing în sus. Am reușit să urc șerpuind până în punctul unde motorul se curba spre avion și am ajuns aproape în vârf. Acum trebuia să-mi răsucesc mâinile, să mă agăț de carcasa exterioară a motorului.

Când am dat să mă prind de aceasta însă, mi-a alunecat fundul și m-am trezit brusc căzând de la cinci metri, fără să mă pot opri și cuprinsă de panică. M-am trezit înainte să mă izbesc de sol.

În ziua următoare, după ce am pus-o la curent, Maya a avut o serie de sugestii pentru mine, dintre care cea mai importantă a fost că nu aveam să rezolv problema de una singură și că trebuia să încetez odată să mă prefac a fi unica protagonistă din poveste. Mi-a argumentat că nu numai că astfel încetineam eforturile de rezolvare a misterului, dar era și periculos. Cu cât mă străduiam mai mult să par în centrul poveștii, cu atât mai tare aveau să mă urască aceia care mă urau deja.

Eu i-am argumentat că oamenii respectivi erau doar niște jeguri labile, așa că n-ar fi trebuit să le dăm atenție. La care ea mi-a replicat că sunt duși… așa c-ar trebui să îi băgăm în seamă.

8 iulie

@AprilMaybeNot: Azi am cunoscut un miliardar adevărat care m-a criticat prompt și pe îndelete pentru felul în care m-am prezentat, așa

că… dă-l în mă-sa!

Tocmai am fost la cea mai elegantă petrecere din viața mea. Miranda, Andy, Maya și cu mine fuseserăm intervievați pentru un film documentar făcut de un tip foarte celebru care ne invitase la premieră. Am putut să ne cumpărăm haine extrem de scumpe care ne dădeau sentimentul c-am fi fost (dacă nu și aspectul unor) staruri de cinema, iar când am mers, la propriu, pe covorul roșu, ne-au făcut poze sute de fotografi profesioniști.

Norocul a făcut ca premiera documentarului să pice fix în ziua în care se rezolvase cea de-a 4 096-a (și ultima, din câte ne dădeam noi seama) enigmă din Vis, deși noi nu știam acest lucru în acele momente.

Am urmărit filmul într-un cinematograf istoric, după care ne-am dus la un bar pe care-l închiriaseră realizatorii lui. Era întuneric și toate luminile aveau o tentă roșiatică, iar barul oferea gratis cocktailuri tematice inspirate de Carl.

Desigur, ca la toate petrecerile de tipul ăsta, lista de invitați nu era prea mare, dar era cuprinzătoare. Deciseseră să vină o mulțime de oameni (care nu fuseseră implicați în realizarea documentarului, dar erau celebrități de prim rang), numai și numai pentru că era un eveniment social.

Și toți voiau să stea de vorbă cu mine.

Ceea ce era grozav, cu excepția faptului că aveam nevoie rău de tot să merg la toaletă și acolo era o coadă de vreo 40 de persoane! Ai zice c-ar fi trebuit să se gândească din timp la așa ceva…

Robin și restul găștii își așezaseră tabăra într-un separeu, dat fiind că pe ei nu-i căuta lumea așa de tare ca pe mine pentru selfie-uri. Miranda purta o rochie de bumbac de un verde-închis, pe jumătate tricotată. Mânecile îi veneau strâns pe brațe până la încheieturi, iar rochia era evazată, de deasupra taliei până la tivul de deasupra genunchilor.

Drăgălașă, drăgălașă și iar drăgălașă!

Doar că nu era genul meu de drăgălășenie, mi-am atras atenția repede.

În orice caz, o pornisem spre ei, când am fost trasă la loc spre toată gloria și adulația, iar cineastul m-a prezentat unui miliardar adevărat.

Majoritatea interacțiunilor mele din acea seară fuseseră cu oameni cool care-mi spuseseră și mie că eram cool, în timp ce eu sorbisem vreo trei băuturi, ceea ce mă amețise până aproape de pierderea controlului, dar totuși nu mai departe de-atât. Mai erau câțiva oameni la petrecere care creau, în special, chestii pentru internet, cu care aveam despre ce să discut,

ceea ce am și făcut. Hollywoodienii tradiționali n-aveau, pur și simplu, absolut nimic în comun cu mine.

În esență, totul era destul de amuzant, dar timpul a trecut și, în cele din urmă, am ajuns înapoi în camera mea de la hotel. Petrecerea se terminase și chiar nu știam ce să fac. De amețită eram amețită, dar nu voiam să mă duc la culcare. Singurul lucru care mă aștepta acolo era misterul de nedezlegat al avionului la care lucram deja de mai bine de-o lună. Explorasem fiecare centimetru al exteriorului acestuia. Eforturile Mayei de a mă ajuta în limitele permise de mine nu dăduseră roade, dar n-aveam s-o las să se întindă mai mult de atât. Nu voiam să mă uit la televizor. Am dat ceva *tweet*-uri despre petrecere, dar n-au avut niciun efect. Totul părea profund, dar profund normal, iar eu n-ar mai fi trebuit să fiu astfel în momentul acela. Creierul îmi funcționase toată noaptea în modulul „senzație de bine”, care acum se terminase. Ați crede că urma să mă bag în patul meu luxos de hotel și să mă cufund într-un somn delicios, dar… nu! Cam așa se simt vedetele rock după concerte… De-aia au ele petrecerile de după petreceri cu fanii care-i urmează peste tot și cu multă cocaină! Pur și simplu, vrei să menții senzația, dar bănuiesc că n-o poți ține așa la nesfârșit.

Am ridicat receptorul și am format numărul centralei.

— Îmi puteți face legătura cu camera Mirandei Beckwith? am întrebat.

— O clipă, vă rog!

Și-apoi a venit Miranda la telefon.

Eram perfect conștientă că, dacă mă combinam cu Miranda, îmi complicam viața. Nici măcar nu mă simțeam atrasă de ea, dar (și îmi dau seama că abordam problema dintr-o poziție extrem de privilegiată) eram de-a dreptul îngrozită de singurătatea dureroasă a patului rece de hotel.

— Alo? a răspuns ea.

— April la aparat, mai ești trează?

— Da, dar de ce nu mi-ai dat un SMS?

— M-am gândit că e mai distractiv așa, am pus *centralista* să ne facă legătura!

— Oooooo! a exclamat ea, imitându-mi falsul entuziasm.

— Așadar, știu că tu ai făcut niște cercetări cu privire la ce ți-am spus despre „Secvența Boeing 767”.

Le vorbisem despre ea Mayei, lui Andy, lui Robin și Mirandei, punându-i să jure c-aveau să păstreze secretul. Mi-am zis că, poate, Miranda avea deja niște idei.

— Mă gândeam că, probabil, ai putea să vii la mine în cameră să discutăm înainte să mă duc la culcare, am zis.
— Da! Am vreo câteva idei, m-a asigurat.
După voce, părea să nu se fi prins absolut deloc că s-ar fi putut să mă intereseze cu totul altceva dac-o chemasem la mine în cameră, ceea ce m-a îngrijorat. Era, evident, un pic obsedată de mine, dar poate că nu până într-acolo, încât să vrea să treacă dincolo de fațada lui „April May, Descoperitoarea lui Carl New York”. Poate interpretasem eu greșit totul. Poate că era excesiv de heterosexuală sau, pur și simplu, deloc atrasă de mine.
Ei, păi exact tipul ăsta de încântare indusă de frică o căutam!
— Super! Stau în 606, i-am zis.
— A, ce amuzant! mi-a răspuns.
— Poftim?
— Nimic. Îți zic eu când ajung.
M-am dus în baie și m-am spălat pe dinți. Îmi scosesem rochia elegantă, desigur, dar mi-am refăcut machiajul, însă puțin, cât să nu se observe (speram eu!). Îmi pusesem un maiou un pic prea mic și pantaloni de pijama un pic prea mari. M-am uitat în oglindă și mi-am zis: „Eu mi-aș pune-o cu mine!” Și chiar atunci a bătut ea la ușă. Mă jur c-am surprins-o cum mă măsura din cap până-n picioare o milisecundă înainte să ni se întâlnească privirile.
Arăta adorabil ca întotdeauna, într-o rochiță gri scurtă și evazată din jerseu, care avea talia sus, aproape ca în stilul Empire. Strâmtă pe bustul slab și apoi se evaza doar amintind de formele de dedesubt.
Ăsta era genul de seară de care aveam eu nevoie!
Ne-am așezat una lângă alta pe pat și am sporovăit despre aventurile din seara aceea înainte să trecem la interpretarea Visului.
— Hexagoanele? N-am idee, dar ar putea fi coduri pentru absolut orice. S-ar putea să fie un cod binar, s-ar putea să fie un model numeric. Nu știu, April, l-am parcurs în 12 moduri și nimic n-are logică. Am însă vreo două piste în legătură cu sigla liniei aeriene.
De vreme ce camera de hotel nu prea avea ceva care să semene a scaune, stăteam împreună la capătul patului, cu laptopurile în poală.
— Mie mi s-a părut cunoscut în Vis, i-am zis, dar niciuna dintre chestiile pe care le-am parcurs n-a scos nimic la iveală.

— Ei bine, a zis Miranda, ridicându-și laptopul și sprijinindu-l, ușurel, de partea de sus a coapsei mele, probabil că-ți pare cunoscut pentru că seamănă, cumva, c-un steag. Dac-ai completa partea de sus, ai obține un dreptunghi cu un cerc în el și dungi colorate. ABC-ul designului de steaguri. Numai că ăsta nu numai că nu e, în mod clar, steagul vreunei țări existente, ci pare mai probabil să reprezinte altceva.

— De ce? am întrebat-o, încercând să privesc cât mai mult în ochii ei căprui, imenși.

— Nu știu, doar că nu pare caracteristic Visului să se refere așa de fățiș la o țară anume. De regulă, totul e mai abstract.

A părut atât încântată, cât și agitată.

— Cred că e mult mai plauzibil să fie ceva fie simbolic, fie reprezentativ. Simbolic: soarele e în fața oceanului, ceea ce s-ar putea să însemne ceva pentru cineva, dar nu și pentru mine. M-am gândit însă și c-ar putea fi reprezentativ. Și dacă nu-i un singur simbol, ci-s două? Ar putea fi un punct și o linie de cod Morse. Dacă e doar un punct și o linie, ar putea fi litera A. Dacă e despărțit în două litere, atunci avem – și, zicând acestea, s-a uitat în computer – E și T.

Am ridicat un deget înspre ea:

— „E.T.”?

Și-a ridicat degetul:

— „Sunăăă acaaasă”! a completat ea celebra replică din film.

Am izbucnit amândouă în râs, iar eu am roșit, am întins mâna s-o prind pe-a sa de parc-ar fi fost ceva normal atunci când râzi cu un prieten. Doar un pic de atingere în plus. Și-a lăsat capul pe spate, să se uite la mine. Îi dispăruse zâmbetul și se făcuse roșie ca racul la față. Am dat drumul mâinii și mi-am pus-o pe a mea pe umărul ei. Imediat ce i-am atins materialul rochiei, s-a aplecat spre mine cu un sărut un pic cam dezordonat, la urma urmei.

Nu mi-a păsat.

•

Cam la vreo oră după aceea (scuze că omit părțile distractive, dar Miranda e o persoană care ține la intimitatea ei), ne aflam amândouă în așternut, iar ea se cuibărise la adăpostul brațului meu îndoit. Un pic cam transpirată și lipicioasă toată faza, dar prea plăcută ca să mă deranjeze.

— Sunt tâmpită că zic așa ceva, dar nu-mi vine să cred că tocmai m-am cuplat cu April May! a exclamat.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o, oarecum îngrijorată.

— A, știu că suntem prietene și că ești un om normal. Cred c-am ajuns să te cunosc destul de bine – când a spus astea, am deslușit o undă de mândrie în glasul ei –, dar tot April May rămâi! Știi tu… Campioana vizitatorilor noștri extratereștri, inițiatoarea Primului Contact al omenirii cu ei, inițiatoarea Visului.

— Ăsta din urmă e realizarea noastră comună, i-am amintit.

— Ah, April, noi nu suntem decât sateliți pe orbita ta!

La auzul acestor vorbe, m-am simțit foarte stânjenită.

— Asta-i ridicol, Miranda! i-am zis, pe un ton serios. Tu ești un geniu! Mie nu-mi vine să cred că tocmai m-am cuplat cu Miranda Beckwith!

Vorbele mele au făcut-o să zâmbească. Mult.

— A, era să uit! a exclamat.

S-a ridicat într-un cot, ținându-și așternutul strâns la piept, să se acopere.

— Cel mai probabil, totul ne conduce spre un alt cod! mi-a spus. Există un sistem numeric alternativ cu care seamănă, în care o bară reprezintă un cinci, iar un punct – cifra unu. Prin urmare, o bară și-un punct ar însemna șase. E sistemul numeric al maya.

— Maya? am întrebat, simțind cum mă ia un pic amețeala.

Brusc, m-a cuprins sentimentul că înșelam pe cineva, deși nu aveam habar dacă pe Maya sau pe Miranda.

— Da, maya, civilizația din America Centrală?

— Ciudat! a fost tot ce-am reușit să-ngaim. Pare cea mai bună pistă.

— Absolut! a încuviințat, apoi s-a pierdut în explicarea complexității numeralelor maya.

N-a dat niciun semn c-ar fi remarcat cât de bizar mă purtam. M-am străduit cât am putut să fiu atentă la ea cât o mângâiam pe păr, în timp ce-mi dădea explicații despre cum reprezentau maya sutele și miile.

12 iulie

@AprilMaybeNot: Chiar se-ntâmplă! O să fiu la CNN la 8:00 seara, ora Coastei de Est.

Iată data care vă-ngrozește! Nu vă faceți griji! Și pe mine! S-a scris destul cât să umpli o mie de cărți despre tot, așa că mă voi concentra asupra experiențelor mele directe, nemijlocite. Veți observa că n-am vorbit despre

relații internaționale și nici măcar despre mare parte din ceea ce se petrecea în țara mea pe tot parcursul acestei istorisiri. Asta e povestea mea, căci altfel ar fi un documentar lung de 45 de ore ca ale lui Ken Burns[80].

În acest moment al poveștii, fiecare enigmă din Vis a fost deja rezolvată, mai puțin aceea secretă, la care numai eu am acces. Oamenii muncesc de le sar capacele să transforme codul hexazecimal în ceva util, dar nu scot din el decât niște cârlionți aleatorii care, în mod clar, nu înseamnă nimic. Un grup crede că-i lipsește o cheie, un fragmențel de cod care ar putea fi lung de doar câteva caractere și ar putea descuia totul. Nimeni nu știe unde-ar putea fi cheița aia, în afară de mine și de cei din echipa mea. Lumea rămâne în Vis, căutând în van. Încercările Apărătorilor de a menține controlul asupra secvențelor descifrate și asupra codurilor au eșuat lamentabil, dar au dat rezultate bunicele în privința capacității lor de a dirija întreaga poveste. Petrawicki are talentul de a diminua credibilitatea oricui îl contrazice public. Postările lui sunt, în cea mai mare parte, numai texte despre teorii conspiraționiste prostești referitoare la oricine a dat de înțeles că, poate, lucrurile nu-s chiar atât de îngrozitoare cum se crede. Ori de câte ori mă uit la clipurile lui sau îl văd la televizor, pare încântat.

Iar eu… sunt nefericită. Nu pot rezolva „Secvența Boeing767”, cum am botezat misterul avionului, dar nici nu mă pot hotărî să-i dezvălui existența în public. Sunt bogată și celebră, dar, brusc, mă simt de parcă n-aș avea niciun prieten. Som-ul este, cumva, mai popular ca oricând. Oamenii reiau fiecare secvență din Vis în căutarea unor indicii pentru descoperirea cheiței, ceea ce-i ține pe toți atât de ocupați, că nu mai simt că ne petrecem timpul împreună. Am făcut ca relația mea cu Miranda să devină bizară, Andy pare, dintr-odată, distant și frustrat (iar eu nu vreau să-l întreb de ce). Eu și Maya oricum nu aveam să ne înțelegem altfel decât cu mare greutate. Robin e singurul din grup care nu se poartă ciudat cu mine. El lucrează însă pentru mine, deci chiar nu știu sigur dacă prietenia lui contează. Dacă nu l-aș mai plăti, ar mai fi alături de noi?

Am îndreptat toată această frustrare înspre Apărători. Îmi petrec mare parte din orele de veghe citindu-le discuțiile pe forumuri, oferind contraargumente, făcând filmulețe și certându-mă cu ei pe rețelele de socializare online.

Jennifer Putnam m-a convins, din cauza furiei mele (și a lăcomiei, dar, mai ales, din cauza furiei), să apar la TV într-o dezbatere față în față cu Peter Petrawicki. Mie mi s-a părut o idee groaznică. El se pricepea mai bine

decât mine la trăncănit și, când ne puneai unul lângă altul, mereu arătam ca o puștoaică.

Numai că Putnam mi-a zis că, și în cazul în care el ar fi marcat niște puncte, oamenii care ar fi putut ajunge în tabăra mea, dar care încă nu aveau habar că exista așa ceva aveau să mi se alăture. Nu era vorba decât de-a face mesajul să ajungă la oameni și cea mai bună cale era ca, totodată, să creezi ceva ce presa putea vinde. În cele din urmă, am cedat în fața urii mele pentru Peter și a încrederii în Putnam (doar sfaturile ei mă aduseseră până în acest punct, la urma urmei).

Toate sunt aproape uitate acum, dar pe-atunci reprezentau o mare chestie. Ne poziționaserăm drept cele două tabere ale disputei, în mare (*foarte* în mare), diferențierea dintre noi făcându-se în conformitate cu liniile de demarcație dintre partidele politice bine organizate.

Aveam fiecare micile noastre armate, care se urau de moarte. Frustrarea mea provocată de ideea lor c-ar fi trebuit să-i tratăm pe Carli ca pe o amenințare și un pretext pentru militarizare întreținea și furia celor din tabăra mea. În rândul adepților lui Peter, mânia era întreținută de o indignare similară asezonată cu o doză sănătoasă de frică.

Ne-am întâlnit pe cel mai neutru teren pe care l-am putut găsi, CNN. Emisiunea era una respectabilă, mă rog, cam cât de respectabilă poate fi o emisiune a unui post de televiziune prin cablu dedicat 100% știrilor, unul care ne-a promovat apariția „față-n față” o săptămână întreagă de parc-ar fi fost o nenorocită de dezbatere între candidații la președinție! Ne-am dus amândoi la studioul lor din New York, unde am stat la o masă elegantă din sticlă în fața unui zid la fel de elegant, privind prin el la toate luminile, camerele și depozitul cu grinzi de oțel din spatele său.

TRANSCRIEREA EMISIUNII

> ***Prezentatoarea*****:** Cele mai mari 64 de zone metropolitane ale lumii sunt vizitate de tehnologie extraterestră și, posibil, de forme de viață din spațiul cosmic. Intențiile acestor roboți au rămas învăluite în mister.
>
> April May, descoperitoarea lui Carl New York, și Peter Petrawicki, autorul cărții *Invadați*, au fost amândoi invitați în platou aici, dar niciodată împreună. Întrebarea e destul de simplă: sunt Carlii periculoși?

April, tu, în mod clar, nu te-ai simțit niciodată amenințată de Carl și, inițial, l-ai crezut a fi un soi de sculptură modernă.

După rostirea acelei non-întrebări a fost limpede că era rândul meu să vorbesc, așa că am făcut ceea ce făcea toată lumea la emisiunile astea și am ignorat teleprompterul, zicând doar ce voiam să zic:

Dacă fie Carlii, fie creatorii lor ar vrea să ne facă rău, atunci n-ar avea nicio problemă s-o facă. Par să fie pasivi din fire, însă.

Până în acel moment, spre marea mea surprindere, nu fusesem întreruptă, așa că nu prea mai știam sigur ce să spun, dar îmi repugna ideea de a ceda cuvântul și am continuat:

Sunt atât de avansați din punct de vedere tehnologic, încât nu i-am putea ajunge din urmă nici într-o mie de ani.

Atunci s-a băgat Petrawicki:

Cheryl, spui că întrebarea e: „Sunt Carlii periculoși?” Eu, unul, nu cred deloc că aceasta ar trebui să fie. Pentru mine, întrebarea e: „*S-ar putea* să fie Carlii periculoși?” Nu pot spune decât că nu știu răspunsul la aceasta din urmă. Nu am habar nici cât de greu ne-ar fi să ne luptăm cu ei, dac-am fi nevoiți s-o facem. Pur și simplu, consider că e înțelept să nu ne culcăm pe-o ureche și să presupunem tot ce-i mai bun despre tehnologia asta, care numai pasivă nu-i! Doar a pătruns în mințile noastre și umblă liberă prin Statele Unite.

Asta era o referire la faptul că încă nu fusese găsită mâna lui Carl Hollywood după ce picase în fața Graumans Chinese Theatre. Niciunui alt Carl din celelalte țări (sau din SUA) nu-i căzuse o mână și n-o rupsese la fugă: era clar că toate celelalte dispăruseră, pur și simplu. Încă un mister năstrușnic care să le dea de furcă savanților și să-i sperie pe Apărători.

În orice caz, faptul că Peter Petrawicki, care, pe internet, nu înceta să strige prostii alarmiste false, părea calm și rațional m-a luat prin surprindere. Asta nu era conversația pentru care mă pregătisem!

Cheryl, prezentatoarea, a preluat controlul:

— Opinia este, într-o oarecare măsură, rezonabilă, nu-i așa, April?

— Nu mă deranjează să fim cu băgare de seamă, dar ura și animozitatea celor din mișcarea Apărătorilor…

— Nu te deranjează „să fim cu băgare de seamă”? a sărit Peter, întrerupându-mă cu putere. Tu ești motivul pentru care s-a trezit Carl! S-ar putea ca tu, băgându-ți nasul unde nu-ți fierbea oala, să fi cauzat invazia asta în mințile noastre! Mie îmi e clar, April. Ai zis tu însăți că n-ar fi trebuit s-o faci, c-ar fi trebuit să lași pe cineva mai calificat să decidă, dar n-ai făcut-o. Tu și simpatizanții tăi doar vă rostogoliți orbește înainte, fără niciun pic de considerație pentru siguranța oamenilor acestei țări.

De ce era tot timpul vorba numai despre „această țară” la individul ăsta, de parcă întreaga lume n-ar fi fost băgată în toată povestea? Eu deja înțelesesem ce pas greșit făcusem, așa c-am revenit la mesaj:

— Iată la ce se rezumă lucrurile! Cred că ne bate la ușa de la intrare un vizitator, iar tu vrei să îndrepți arma spre el!

— N-au bătut la ușă, drăguță, au intrat direct, fără să scoată o vorbă și, dacă asta se numește „invadare (sau violare) de domiciliu”, atunci ce-au făcut ei se chemă tot „invazie”!

Nu mergea bine deloc. Prezentatoarea a preluat iar frâiele:

— Peter, April aduce în discuție un argument bun. Ce putem face noi, realmente, atunci când ne confruntăm cu o tehnologie care este (și încă într-un mod atât de evident) superioară aceleia deținute de noi?

— Nu e treaba mea să-mi dau seama ce anume, e treaba comandantului nostru suprem, i-a răspuns el. Tot ce vreau e să ținem cont de amenințare și să nu ne gudurăm la primul semn al apariției unei forme de viață dominante. Oare chiar n-am învățat nimic din istorie? Ce se întâmplă atunci când un grup dominant întâlnește unul inferior? De fiecare dată, acesta din urmă e măcelărit și i se ia tot ce are.

În acel moment descoperisem în mine suficientă mânie cât să-l întrerup:

— Și tu presupui că, deoarece oamenii sunt groaznici, și alte specii vor fi la fel?

— April, eu nu cred că oamenii sunt groaznici…

M-am băgat peste el:

— Tu doar…

Mi-a tăiat la rândul său macaroana:

— Dacă m-ai lăsa și pe mine să termin… Nu cred că oamenii sunt groaznici, cred că suntem puternici și descurcăreți, iar dacă poate cineva să ducă această luptă și să scape cu viață, noi suntem aceia.

***April*:** Nu e nicio luptă de dus! O inventezi tu și nici măcar nu știu de ce! De ce stai tot timpul să sperii lumea?
***Peter*:** Tu chiar crezi că ne e frică? Parcă n-am trăi în aceeași țară noi doi, April May!
***April*:** Bineînțeles că vă e frică, numai de asta vorbiți, voi…
***Peter*:** Noi nu cerem decât să dăm dovadă de puțin bun-simț, iar tu vii și m-ataci! Mereu se repetă povestea asta, niște oameni obișnuiți nu cer decât s-o lăsăm mai moale și să fim cu băgare de seamă și brusc suntem „xenofobi", „exofobi" sau ce cuvânt vei mai fi inventat tu săptămâna trecută ca să-ți vinzi cărțile.

Mai auzisem toate lucrurile astea, dar știam și că direcția asta de argumentare dădea rezultate. Dacă le spui oamenilor că sunt atacați pentru convingerile lor, brusc, vor să și le apere, chiar dacă până atunci nu fuseseră așa puternice. E, realmente, uimitor, serios!

Aveam o idee despre cum aș fi putut dezamorsa situația, una pe care voiam s-o încerc. Era esențial să nu mă las prinsă însă în capcană și să nu-ncerc să mă apăr de ultima lui remarcă usturătoare, ci să merg direct la temelia argumentului spre care se îndrepta el, anume că exista o perspectivă clară și logică, una care îi aparținea lui și numai lui.

***April*:** Peter, faci apel la bunul-simț al oamenilor obișnuiți, dar printre ei sunt mulți care nu sunt de acord cu tine și care cred, la rândul lor, că fac apel la bunul-simț. La o adică, suntem cu toții oameni obișnuiți.
***Peter*:** Nu și când are cineva stilul tău de viață!

Ei, pentru asta nu eram pregătită *absolut deloc*! îi întinsesem o ramură de măslin și el tocmai îmi arsese una peste ochi cu ea.

***April*:** Poftim?
***Peter*:** April, nu cred că-i un secret că stilul tău de viață nu-i tocmai unul obișnuit.
***April*:** Nici al tău, nu? Avem vieți ciudate, apărem la televior, ne urmăresc milioane de oameni… Nimic din toate astea nu-i normal.
***Peter*:** Ei bine, dac-ai de gând să te prefaci cu tot dinadinsul că ești grea de cap…
***April*:** Te referi la faptul că-s lesbiană?

***Peter*:** Așa zici tu, dar pari să fii lesbiană doar… uneori. Alteori, nu prea.
***April*:** Poftim? De ce discutăm una ca asta?

Prezentatoarea, și ea la fel de consternată, a intervenit în cele din urmă:

Mă văd nevoită să-i dau dreptate…

La care eu, crezând că, oricum, urma să fiu nevoită s-o fac odată și-odată, am întreprins cel mai stupid lucru posibil. Am continuat linia de argumentare a lui Peter Petrawicki, în loc să îndrept conversația în direcția dorită de mine:

***April*:** Nu, nu-i nimic, are dreptate! N-are nimic de-a face cu această conversație, dar sunt bisexuală, ceea ce e la fel de obișnuit ca a fi gay sau heterosexuală. Atracția mea față de o persoană n-a fost niciodată influențată de genul acesteia, ceea ce e la fel de obișnuit ca a fi gay sau hetero.
***Peter*:** Și atunci de ce-ai mințit în privința asta în ultimul an?

Pierdusem atât de rău controlul asupra conversației, încât m-am simțit pusă în mare încurcătură. Iată lista gândurilor care mi-au trecut prin cap în doar cinci secunde:

1. Sexualitatea e complicată și fluidă. (Foarte departe de subiect!)
2. E normal să fii bisexual, dar… știți voi… (Nu, „ei” habar n-au!)
3. Am mințit pentru că oamenii ca tine sunt groaznici!
(Acuzator!)
4. N-au trecut decât șase luni, nu un an. (Deloc util!)
5. Am mințit pentru că era mai bine pentru cariera mea?
(Prost!)
6. M-a pus impresarul să mint, n-a fost ideea mea! (Doar cu puțin mai bine decât precedentul!)

Cel mai copleșitor gând însă, care nu mă lăsa să construiesc nicio replică utilă, era: „I-ai picat drept în capcană în mama mă-tii, idioata naibii ce ești!”
Erau atâtea chestii pe care le-aș fi putut spune, pe care voiam să le spun, și-apoi mai era și faptul că știam c-o dădusem în bară într-un mod aproape

comic, iar toate lucrurile alea care se luptau pentru atenție acționau ca o grenadă paralizantă declanșată în creierul meu. O senzație atât de copleșitoare, că unui observator i-aș fi părut aproape catatonică.

Cea mai iertătoare perspectivă asupra problemei – pe care, la drept vorbind, o împărtășea multă lume – era că, oricum, nu eram decât o puștoaică depășită de situație, iar un agresor despotic profitase de ocazie să mă bună cu botul pe labe. Nu-l făcea pe Peter să arate bine, dar nici pe mine s-arăt grozav. Fiindcă doar nu apăream la televizor să stârnesc compătimire, mă aflam acolo să impresionez și să îi determin pe oameni să se răzgândească. În schimb, cea mai mare victorie a mea din acea zi a fost că nu mă podidise plânsul în platou! S-ar fi putut întâmpla și asta, dar fusesem prea șocată de propria incompetență să pot izbucni în lacrimi.

Prezentatoarea s-a îndurat și ne-a băgat în pauza de reclame, în timpul căreia am ieșit din clădire fără să schimb un cuvânt cu cineva. Am ajuns pe trotuar înainte să izbucnesc în plâns, o dovadă admirabilă a minunatei mele forțe interioare.

Interviul s-a difuzat pe 12 iulie, așa că presupun că știm cu toții despre ce-o să fie vorba în capitolul următor! Și am un detaliu savuros de împărtășit despre ziua respectivă pe care nu l-am mai spus nimănui până acum. Așadar, dacă vă trece prin cap, cumva, să săriți peste paginile următoare, poate c-ar fi cazul să vă mai gândiți.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mă străduiesc să nu regret nimic din ceea ce mi s-a întâmplat în ultimii ani. Nu știu dac-aș fi mai fericită ori dacă lumea ar fi mai bună în cazul în care nu m-aș fi implicat (sau dacă nu m-ar fi implicat universul) deloc, dar e-n regulă. Ceea ce regret este modul în care i-am tratat pe Apărători. În săptămânile și lunile de dinainte de 13 iulie, am redus un grup de indivizi diferiți la doar câteva dintre convingerile lor. Unele care se bazau pe frică, așa că toate argumentele mele începeau și se încheiau cu același gând: „Sunteți niște lași cu toții”. N-am rostit aceste cuvinte cu glas tare, dar ei le-au auzit, totuși. Le-au auzit și oamenii care îl susțineau pe Carl și pe mine, și lor *le-au plăcut la nebunie.*

Ei voiau să le spun tot timpul. Conversațiile raționale și grijulii care țineau seama de complexitatea altor perspective nu făceau vizualizări pe net. Perorațiile mânioase, da! Revolta, da! Simplitatea, da! Așa că perorații simple și pline de revoltă le și ofeream!

Putnam nu-și mai încăpea în piele de fericire, deși, bineînțeles, se purta de parc-ar fi fost tare amărâtă că fusesem târâtă prin noroi la un post de televiziune prin cablu. Mi-a zis că, la urma urmei, era un lucru bun pentru mine, deoarece inspira compasiune și-l făcea pe PP, căci îmi era mai ușor să mă gândesc la el astfel, să pară un agresor despotic. Nimeni altcineva n-a încercat să dea o conotație pozitivă interviului, însă. Robin, Andy, Miranda și până și părinții mei mi-au spus că mă iubeau și mi-au dat dreptate că fusese îngrozitor, c-aveam să fiu bine și m-au rugat să le dau de veste dacă doream să mi se facă masaj la tălpi ori să mi se aducă băuturi uriașe cu cafea și tone de zahăr.

Numai că eu, una, nu dragoste voiam, ci să-i fac bucăți-bucățele pe Apărători! Când mă uit în urmă, la perioada dinaintea prescurtatei „dezbateri” cu Peter (dacă o putem numi așa), văd o traiectorie pe care, slavă Domnului, universul nu mi-a permis s-o urmez. Îmi pot imagina însă o realitate în care restul acestei cărți nu s-ar fi întâmplat niciodată și în care mi-aș fi petrecut întreaga viață (sau, cel puțin, următorii câțiva ani din ea) pe post de formatoare de opinie ursuză care discută argumentat, în mod profesionist, cu alți argumentatori de profesie.

Nu că nu m-aș fi distrat! Era palpitant să le fac ferfeniță raționamentele Apărătorilor și să citesc apoi toate comentariile care-mi dădeau pătimaș

dreptate și mă băteau, încurajator, pe ciber-umeri. E mult mai greu să te definești pe tine și să muncești să-ți imaginezi cel mai bun viitor posibil decât e să distrugi ideile altora. Motiv pentru care mă defineam pe mine și viziunea mea despre care prin opoziție cu perspectiva Apărătorilor. Calea mea era opusul celei alese de ei, iar a lor era opusul căii mele. Iar ele se distilau până nu mai rămâneau decât argumentele. Și poate, pândind imediat dedesubtul lor, ura.

Oamenilor le e mult mai ușor să se entuziasmeze să aibă aversiune față de ceva, decât le este să se pună de acord să le placă un lucru. Masturbarea în cerc[81] reprezentată de batjocorirea celorlalți și de auto-felicitare era atât de intensă, încât eu, una, nici nu observasem că mă aflam fix în centru! Era atât de ușor să-i fac pe oameni să mă urmeze și, la urma urmei, asta și doream! Nu-mi luase deloc prea mult să devin la fel de rea ca Peter Petrawicki.

N-ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă când a început să se agraveze situația. Vreau să spun că știam că mă ura lumea, era ceva real pentru mine. Dar una e să te recunoască fanii și cu totul alta să-ți plătești marfa la casa magazinului din colț neștiind dacă angajatul nu e cumva un Apărător care crede că ești o trădătoare împuțită. Sunt două lucruri foarte, foarte diferite. Credeam că nu puteam decât fie să fug de toate astea, fie să mă lupt cu ele, așa că eu, una, m-am luptat. Frica e un combustibil încă și mai bun decât mânia. De asemenea, și mai distrugător. Atacurile lor constante însemnau că nu trebuia să mă îndoiesc niciodată de mesajul meu. Trebuia să fie corect, pentru că oamenii care nu erau de acord cu mine erau atââât de groaznici! Carl era vectorul perfect pentru transmiterea germenilor dezacordurilor, fiindcă tot nu știam aproape nimic despre el. Guvernele erau acuzate că ascundeau tot soiul de chestii, pentru că oamenii nu puteau accepta că aceia aflați la putere erau la fel de pierduți, de buimăciți, ca și noi, toți ceilalți. Ființele umane sunt groaznice când vine vorba să accepte starea de nesiguranță, incertitudinea, prin urmare, atunci când nu știm ceva, facem presupoziții în funcție de felul în care ne închipuim noi lumea. Iar presupunerile noastre sunt atââât de corecte (evident!), încât toate celelalte ni se par, în cel mai bun caz, dovezi de ignoranță intenționată și, în cel mai rău, un atac la persoană.

Iată o scurtă privire de ansamblu asupra a ceea ce se petrece atunci când grupuri de adepți pătimași încep să se definească pe ei înșiși în opoziție cu ceilalți:

1. Un mesaj simplu pare limpede unei mari părți a populației, care nu poate pricepe ce-o fi în capul celor din opoziție. Acești oameni nu intră niciodată sau aproape niciodată în vorbă cu cineva care are alte convingeri, și, dacă totuși o fac, e doar de dragul conversației, nicidecum, să zicem, de dragul de a-l trata pe celălalt ca pe o ființă umană.
2. Majoritatea acestor oameni vor da din cap, în semn de apreciere, și-apoi vor schimba canalul televizorului, să se uite la serialul polițist *NCIS* și să-și mănânce *taco*-ul pe care și l-au preparat. După propria rețetă! Pe care au perfecționat-o de-a lungul anilor și care le place mult mai mult decât aceea a oricărui alt *taco* pe care l-ar putea cumpăra, chiar și de la un restaurant de lux. Se duc la culcare la 10:30 seara și își fac (puțin) griji în legătură cu modul în care se va fi acomodat băiatul lor la facultate.
3. Un procent foarte mic dintre ei se enervează rău. Sunt mânioși, dar, mai degrabă, îngrijorați sau speriați și vor să provoace lumea să treacă, în vreun fel, la acțiune. Își sună reprezentanții din congres și se organizează un pic. De obicei, îi motivează nu atât faptul că sunt de acord cu mesajul transmis, cât ura lor împotriva acelora care încearcă să i se împotrivească acestuia.
4. Un procent minuscul dintre cei de mai sus sar calul rău de tot. Sunt atât de înfricoșați și de mânioși, încât trebuie să pună lucrurile în mișcare. Cum? Păi… e destul de simplu, nu? Eliminându-i pe toți oamenii care se străduiesc să distrugă lumea. Și, dacă noi, toți ceilalți, suntem cu adevărat ghinioniști și dacă numărul lor e suficient de mare, oamenii ăștia se găsesc unii pe alții, apoi își confirmă și își exacerbează extremismul.

Pe măsură ce mișcarea Apărătorilor lua amploare, se mărea și numărul celor din a patra categorie de mai sus. Unii dintre membri erau extremiști religioși care credeau că, de fapt, Carlii erau un simbol al apocalipsei ce avea să vină sau al urcării la cer sau al habar n-am cărui altui lucru. Unii erau laici puri, care aveau convingerea profundă că Statele Unite (posibil, chiar lumea întreagă) aveau să fie distruse dacă nu se lua nicio măsură (nimănui nu-i era clar ce măsură anume, dar, oricare va fi fost, NIMENI N-O LUA!). Și, în cele din urmă, au ajuns să creadă că eu dețineam informații

despre și că participam activ la planurile guvernului (ori ale Carlilor) de subjugare a umanității.

Era pentru prima oară când o problemă cu adevărat internațională lovea lumea noastră proaspăt rămasă fără frontiere atât de rău și nimeni nu știa cum avea să se termine totul. Discuțiile se purtau la nivel internațional – o știam cu toții. Comentariile postate la filmulețele mele erau în hindi, japoneză, arabă și spaniolă. Aveam o întreagă echipă de traducători care realizau subtitrările clipurilor noastre la numai o zi sau două de la lansare, iar Som-ul funcționa în peste 20 de limbi, chestie pe care eu o percepeam ca fiind (fără echivoc!) pozitivă. Credeam cu tărie că, de fapt, Carlii erau o forță unificatoare globală. Pentru prima oară, omenirea împărtășea, în mod propriu, un vis. Ne simțeam ca și cum acum împărțeam aceeași planetă într-o măsură mai mare decât în trecut, iar eu consideram că ăsta era un dar oferit nouă de către Carli.

Personal, încă mai cred că roboții au fost foarte buni pentru omenire, dar, în mod evident, evenimentele din 13 iulie au făcut ca acest sentiment să devină mult mai ambiguu.

Atentatele coordonate din São Paulo, Lagos, Jakarta și Sankt-Petersburg au ucis peste 800 de oameni și au rănit alte câteva mii. Gândul că un grup terorist reușise să planifice un atentat pe patru continente te năucea. Aici nu era vorba de extremiști care făceau planuri pe alei lăturalnice, era vorba de o mișcare mondială, fără granițe, care creștea. În SUA, ea exista sub forma Apărătorilor, dar fiecare cultură avea propriul nume pentru ea, iar membrii săi descopereau ce aveau în comun și luau legătura unii cu alții pe forumuri improvizate și camere de *chat* private. Le intrase în cap ideea că, de fapt, Carlii aveau să fie ușor de distrus și că guvernele lumii mințeau în privința invulnerabilității acestora. Se mai convinseseră și de faptul că turiștii care-i vizitau pe roboți oricum nu meritau să fie salvați sau protejați, sau… orice altceva. Nu conta dacă le priveau vizita ca pe un pelerinaj la o zeitate falsă sau ca pe un act de supunere în fața dominației extraterestre, orice legătură pozitivă cu Carlii reprezenta o amenințare la adresa ideologiei pe care voiau ei s-o promoveze. Roboții extratereștri nu puteau fi priviți drept ceva sigur, chiar dacă ei erau aceia care-i făceau să devină periculoși.

Carlii, desigur, n-au pățit absolut nimic.

Atacurile au fost sincronizate să se desfășoare pe la 4:00 dimineața, după ora Coastei de Est a SUA, ceea ce a însemnat că pe străzile din Jakarta,

Lagos și Sankt-Petersburg era maximul de oameni posibil. La São Paulo era încă dimineața devreme, dar totuși atacul avusese loc la aceeași oră.

În clipa aceea, la 4:00 dimineața, când au explodat bombele prin toată lumea, eu m-am trezit din Vis, unde mă holbasem în gol la Boeingul 767 de-acolo și-am sărit din pat cuprinsă de frică și teroare.

Fusesem, oare, smulsă din somn de ceva fizic? Simțisem, cumva, vreo mare „perturbare în Forță”? Mă contactase Carl prin intermediul Visului să-mi spună despre atentate? NU! Auzisem un TROSNET puternic dinspre ușa glisantă de sticlă care dădea spre balconașul meu. Aveam jaluzelele trase, desigur, așa că n-am putut vedea ce anume provocase zgomotul.

Primul gând a fost că aruncase cineva cu o piatră în ea, dar cât de puternic ar fi trebuit să fie brațul cuiva aflat opt etaje mai jos ca să reușească? Apărătorii începuseră să-și cam piardă cumpătul, ce-i drept! Mesajele lor erau uneori răutăcioase, alteori amenințătoare, iar alteori profund tulburătoare, fir-ar al naibii să fie! Mi-am luat telefonul când m-am dat jos din pat și l-am băgat în pantalonii de pijama. Am aprins lumina și, cu pulsul revenindu-mi încet la normal, m-am dus să mă uit pe geam.

La baza draperiilor, care atârnau până la podea, dacă m-aș fi uitat, aș fi văzut bucățele de sticlă amestecate cu firimituri de Pop-Tarts și firicele de praf. Numai că eu nu m-am uitat. Eu doar am dat draperiile la o parte să văd ce produsese zgomotul cu pricina.

Acum, când pot să judec retrospectiv acest comportament, constat că-i deprimant de tâmpit. Îmi lovise ceva fereastra și ăsta îmi era planul de acțiune? „Sunt stăpână pe situație! Am s-aprind lumina și să trag draperiile de pe o ușă de sticlă!”? IA-O MAI ÎNCET, FATA MEA!

În ciuda tuturor amenințărilor primite, mie tot mi se părea, cumva, de neconceput c-ar putea realmente să încerce cineva să mă ucidă. Să mă hărțuiască? Sigur! Să mă amenințe? Da! Să mă dea în judecată? Dacă găseau un motiv… Dar să comită o crimă? Astea-s rahaturi bune numai pentru filme! Oamenii *nu ucid* alți oameni! Adică, ba da, desigur c-o fac, doar am văzut și eu un ziar în viața mea! Primisem amenințări cu moartea, dar niciodată nu crezusem că avea să încerce să mă omoare cineva cu adevărat.

Acum însă mă gândeam la toate astea și s-au întâmplat două chestii în același timp.

1. Ceva mare (în acel moment, am crezut că fusese, probabil, un om) s-a izbit dureros de umărul meu, trântindu-mă la podea și luându-mă, astfel, de lângă ușă.
2. Sticla geamului dublu al ușii glisante a explodat, împroșcând încăperea și lăsând în urmă o gaură largă de peste 5 cm.

M-am prăbușit cu putere pe podea, iar chestia care mă trântise a dispărut înainte să-mi vin în fire. Peste tot prin cameră erau mici cioburi. Cum până în acel moment îmi dădusem seama de măcar jumătate din ceea ce se petrecea, m-am ghemuit lângă peretele dormitorului, prea speriată ca să plâng. Cineva încercase să mă împuște! Nu să mă sperie cu o armă, ci să-mi bage un glonț în piept ca să zac pe podeaua apartamentului meu singuratic și să mor de una singură. Și cine naiba mă trântise? Mă salvase, dar asta însemna și că era la mine în casă!

După care mi-a trecut spaima care mă oprea din plâns, așa că m-am pus pe hohotit. Aveam jaluzelele puțin crăpate încă și mă temeam că în orice clipă ar fi putut intra prin fereastră gloanțe ca într-o adevărată zonă de război, iar dacă eu nu stăteam rezemată cu spatele de un perete de cărămidă aveam să fiu făcută bucăți. După vreo zece minute de icnit printre hohote, m-am convins că mă puteam strecura afară din dormitor în sufragerie, unde ferestrele dădeau spre o alee îngustă, nu spre stradă.

Așa că, pe jumătate târându-mă și pe jumătate fugind, am ieșit din cameră. Odată ajunsă în sufragerie, aveam acces la o baie, un covor și o bucătărie. Tot ce-i trebuie unei fete! Am cercetat superficial zona, nedescoperind nimic neobișnuit. Haine, cutii de la mâncarea livrată de la restaurant, șervețele murdare, poate și vreun prosop jilav sau două. Nici urmă de vreun intrus.

„Să chem poliția?” m-am întrebat. „Adică, ar trebui, clar, s-o chem. Cineva încearcă, probabil, să-mi facă rău și poate că vreun străin se ascunde în apartamentul meu chiar acum!”

Dintr-un motiv oarecare, nu voiam deloc, dar deloc, deloc, să îi spun cuiva ceva. Poate că mă comportam prostește. „Probabil că există vreun motiv pentru care, de fapt, tot ce mi s-a întâmplat nu-i o tentativă de omor”, îmi spuneam în mintea mea. „Până acum nu mi s-a întâmplat să trec printr-o tentativă de omor, așadar, se pare că… nu, *trebuie* să existe o altă explicație!”

Pentru că, dacă era adevărat, atunci și multe alte chestii aveau să devină adevărate. Cum ar fi să fiu anchetată de poliție și să îndur realitatea că n-aș mai putea în veci să dorm în siguranță în acest apartament. O, Doamne! Și părinții mei ar fi trebuit să afle! Și Maya! Știam că n-ar fi zis-o cu glas tare niciodată, dar, în sufletul său, o parte din ea și-ar fi spus: „Dacă m-ar fi ascultat April, nu s-ar fi întâmplat una ca asta”. Iar eu nu puteam trăi cu gândul acesta. Nu puteam trăi cu niciunul dintre aceste scenarii.

Așa că, în loc de poliție, l-am sunat pe Robin.

— April, a răspuns după ce telefonul sunase numai o dată.

Nu părea niciodată deranjat (deși nu-l mai sunasem niciodată chiar la 4:00 dimineața!). Dar în clipa aceea chiar părea că se așteptase să-l sun, ceea ce m-a zăpăcit.

— Te așteptai să te sun? l-am întrebat.

— Nu neapărat, dar nici nu mă surprinde, având în vedere relatările de la televizor.

V-amintiți că eu treceam prin propria criză. Până în acel moment, deja apăruseră la știrile din SUA informații despre atentatele de la São Paulo și Sankt-Petersburg. Probabil că-l sunase cineva pe Robin de pe un fus orar mai puțin ridicol.

— Ce relatări? m-am mirat.

— Aoleu!

— „Aoleu” ce…?

Nu așa mă așteptasem să decurgă convorbirea noastră telefonică.

— Ar trebui să-mi spui de ce suni! a zis. Cred c-astfel s-ar simplifica această conversație.

— Cred că e posibil ca tocmai să fi încercat cineva să-mi facă rău. Se petrece ceva foarte ciudat.

— Ai chemat poliția?

Avea un ton pe care nu i-l mai auzisem până atunci.

— Nu mi se pare necesar, am răspuns, pe jumătate plângându-mă, pe jumătate poruncind.

— Ba da! m-a contrazis.

— Hai să… n-o implicăm încă!

— E în regulă dacă-l trimit pe portar la tine? m-a întrebat.

— Da, cred că-i bine.

— Te sun imediat înapoi, mi-a spus, închizând înaintea mea.

În clipa aceea, mi-a venit un gând în minte. Oricine sau orice mă lovise probabil că se mai afla încă în apartament! Nu era în dormitorul meu, iar eu nu aveam de gând să mă duc să mă uit în celălalt… Încăperea respectivă avea o fereastră care dădea în stradă și nu știam nici măcar dacă trăsesem jaluzelele sau nu. Casa nu era însă chiar așa de mare, iar eu nu căutasem prea bine. Așa că m-am uitat pe sub canapea și pe sub fotolii. Nimic! Le-am întors cu susu-n jos. Pe fundul unuia dintre fotolii era un material ciudat, negru și reticular, care fusese tăiat, cu atenție, pe o latură.

Mi-a sunat telefonul. Robin! I-am oprit soneria.

Mi-am băgat mâna în ruptură și am smuls pânza.

Acolo, întinsă pe toată lățimea fotoliului meu din sufragerie, prinsă de cadrul de lemn, se afla mâna dreaptă a lui Carl Hollywood!

CAPITOLUL PAISPREZECE

BUM! BUM! BUM!

— Domnișoară May, vă simțiți bine? s-a auzit o voce înăbușită de dincolo de ușă.

Inima – care-mi stătuse-n piept până atunci – mi-a explodat. Am icnit și am întors capul spre ușă, apoi, din nou, spre mâna lui Carl, care nici nu se clintise.

— N-am nimic! am strigat, dar, judecând după glasul meu, nu s-ar fi zis c-așa era.

— Pot să intru s-arunc o privire?

Mă străduiam din răsputeri să nu-mi iau ochii de la mână. Era inconfundabilă! De trei ori mai mare decât mâna unui om, făcută din acea armură ca un amestec de argint lucitor și negru mat. Era superbă. Am vrut s-o ating, dar eram îngrozită.

— A fost o alarmă falsă! Sunt o idioată! am strigat spre dedesubtul preafrumosului meu fotoliu din sufragerie.

— Totuși, n-ar fi rău s-arunc și eu o privire! a insistat portarul, politicos.

Cel de dincolo de ușă nu dădea semne c-ar fi intenționat să se lase păgubaș.

— N-am pantalonii pe mine! i-am răspuns.

Ba-i aveam.

A urmat un murmur surd, apoi mi-am dat seama că vorbea la mobil cu Robin.

— Îl puteți suna pe Robin, vă rog, pentru că nu mă lasă să accept refuzul dumneavoastră, și am și eu o cheie? m-a întrebat omul.

Cu părere de rău, mi-am desprins privirea de la mâna din fotoliu pentru o clipă, să-l pot suna pe Robin. Când mi-am îndreptat din nou ochii spre ea, era la locul său, cu degetele răsfirate încă ținându-se strâns de baza fotoliului. Oare o fi știut c-o descoperisem?

L-am întrerupt pe Robin imediat ce-a deschis gura.

— Totul e bine, retrage-ți trupele! l-am rugat.

— Nu, nu e totul bine, iar principala mea nevoie acum e să știu că ești în siguranță. Probabil că ai tu un motiv pentru care nu mă lași să mi-o satisfac și trebuie să aflu care este acela.

M-am uitat la mână, gândindu-mă că, dacă ar fi vrut Carl să-mi facă rău, atunci întreaga mea viață ar fi fost o minciună, prin urmare, așa ceva nu era posibil.

— Sunt în siguranță, Robin, pe bune! l-am asigurat.

— Ai aflat despre cele petrecute la São Paulo și Sankt-Petersburg?

Nu ajunseseră încă în State știrile din Lagos și Jakarta.

— Nu.

— Au fost comise atentate teroriste împotriva Carlilor. Sunt mulți morți. April, mă tem că și tu poți fi o țintă! mi-a spus.

„Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!” mi-am zis în sinea mea.

— Fir-ar să fie! O, Doamne Dumnezeule! am exclamat.

Atunci mi s-a pus un nod în gât, dar n-am scos niciun sunet. Era o chestie mult prea puternică și am conștientizat cu adevărat faptul că tocmai încercase cineva, în mod clar, absolut, să mă omoare! În loc să-l arunce în aer pe Carl New York, crezuse că era, poate, mai bine să dea cu bisturiul, nu cu satârul. Mi-a venit să vărs. Și dacă muream? Am băgat mâna sub bluză, să-mi pipăi pielea, la fel de caldă și delicată ca aerul.

M-am uitat iar în jos la mână și am remarcat, pentru prima oară, ceva gri și bont în argintiul și negrul ei. Între două plăcuțe de armură era vârâtă o bucățică de… ceva. M-am întins după ea și am tras-o afară: era un fragment metalic dintr-un glonț! L-am ținut în mână, rece și inofensiv ca un bănuț.

— Te simți bine, April? m-a întrebat Robin.

— Nu tocmai, nu! i-am mărturisit.

M-am străduit să nu las să se audă că glasul îmi era înecat de lacrimi, dar n-am reușit.

— E copleșitor! mi-a spus. Mie nu-mi vine să cred că-i adevărat! Te rog, sunt în drum spre tine. Te rog, lasă-l pe Steve să verifice că ești bine, ajung și eu cât de repede pot.

— Nu, Robin! Sunt în siguranță, serios…

Nu-i puteam spune nimic despre mână.

— Credeam că era cineva la mine în apartament, dar tocmai l-am văzut. E un șobolan uriaș și știu că a fost un atentat terorist și mă simt așa de cretină! Vreau să mă bag la loc în pat, hai să vorbim de dimineață, te rog, bine?

— Bine, am să-l anunț pe Steve.

A părut nemulțumit în mod drastic, dar totuși a închis telefonul.

Mâna lui Carl nu se clintise din loc, deși părea inconfundabil de vie.

Știți cum e când încerci să scoți niște chestii din mașină și ai prea multe ca să le poți duce pe toate într-un singur drum? Tot încerci să-ți dai seama cum să o ții pe una dintre ele un pic altfel, să economisești niște timp. Așa că le lași pe jos, muți lucrurile din mai multe pungi într-una singură, să le mai reduci numărul și crezi c-ai luat tot, dar, când te uiți în portbagaj, îți dai seama că n-ai băgat și mâncarea pentru pisici ori sucul pentru prânz, sau ramele foto, și nici n-ai cum să le mai iei de-acum.

Există un moment în care fie și numai un singur lucru în plus dă peste cap întregul proces. Dacă nu l-ai avea, situația ar fi ușor de ținut sub control! Așa îmi simțeam eu mintea în acel moment, doar că, în loc de o neplăcere care-ți schimbă viața și îți spulberă lumea, erau cam cinci chestii. Cum mă concentram asupra uneia, o parte din creierul meu remarca o alta care zăcea în „portbagajul mașinii" din el și ceda nervos, din cauza frustrării și neputinței.

Știu că mulți se simțeau așa în acea zi, dar mi-ar plăcea să cred că eu aveam vreo câteva griji în plus, ceea ce ar putea constitui o explicație pentru comportamentul meu din următoarele 24 de ore.

Așadar, la fel ca oricare om bun și abia ajuns în rândul adulților, am cedat nervos și-am aruncat toate „pachetele cu cumpărături" ale angoasei mele înapoi în „mașina" din creier și am renunțat să mai încerc să descâlcesc una-alta. M-am concentrat pe ce știam. Mâna lui Carl nu mai fusese văzută de luni de zile, și iat-o, chiar înaintea ochilor mei. Eu eram April May, Documentarista Activităților lui Carl, așa că venise vremea *să mă documentez.*

Mi-am scos telefonul și am pornit camera. Mâna s-a răsucit brusc, și-a tras degetele sub ea și a sărit la mine înainte să încep să filmez. M-am dat înapoi, clătinându-mă pe picioare, cu un scâncet pe care mă bucur că nu l-a auzit nimeni. Inima îmi bubuia în urechi.

— OK, OK! am zis eu, băgându-mi telefonul la loc în buzunar.

Mâna s-a ițit de după canapea, apoi a ieșit, încet și cu atenție, ca o pisică prudentă.

Ceea ce a constituit o excelentă abatere a atenției mele de la realitatea că pe lume exista un om în carne și oase care încercase să mă ucidă. Faptul că, la rândul său, Carl (sau o parte din el) încercase să mă salveze era mult mai important. Prin urmare:

1. Carl era viu.

2. Carl știa cine sunt.
3. Carl avea, cel puțin, două dorințe: a) Să nu mor. b) Să nu îi fac poze mâinii lui desprinse de trup.

Cu creierul funcționându-mi la doar 25% din randament, tot ce voiam era să-i mulțumesc lui Carl sau mâinii lui. Așa că m-am întins spre ea, iar ea s-a apropiat de mine. Mergea pe toate cele cinci degete, fiecare dintre ele scoțând un zgomot surd pe covorul subțire care acoperea podeaua de lemn.

— Mersi pentru…! am început, deși m-am simțit un pic tâmpită că vorbeam cu ea. Dar am continuat: Ăăă… pentru tot, cred… În special, acum, pentru c-ai încasat, la propriu, un glonț pentru mine!

Mâna mi-a făcut o… plecăciune. Adică… poate… S-a lipit de covor un pic, apoi s-a ridicat din nou la loc.

— Mă-nțelegi? am întrebat-o.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Bate o dată pentru „da”, de două ori pentru „nu”. Mă-nțelegi?

Două bătăi.

— POFTIM?! am țipat, pur și simplu.

Mâna stătea locului în fața mea, cu un aer cam… încrezut.

— Îți bați joc de mine? Tocmai ai făcut o nenorocită de glumă sau ce? m-am rățoit.

Nimic.

— În regulă, vasăzică, mă poți vedea și auzi, pare-se, și, probabil, chiar să mă înțelegi și să-ți bați joc de mine. Corect?

Nimic.

— Pot să te ating?

Nimic.

Știam, desigur, că numai „da” înseamnă „da”[{82}], dar la mine în apartament se afla mâna unui robot și nu eu o invitasem să vină.

M-am întins să o pipăi și mi-a îngăduit. Așa c-am atins-o. Acum o simțeam diferită la atingere. Nu ca pe Carl Hollywood, căci nu am simțit nimic din felul acela ciudat în care lăsase toată căldura în palma mea. Nu! Părea, pur și simplu, tare și foarte, foarte puțin caldă. De asemenea, Carl fusese întotdeauna complet imobil, dar mâna aceea era (într-un mod atât de clar!) vie. Chiar și când nu se mișca, tot avea mișcare în ea. Viață. Părea complexă și mult mai atent lucrată decât statuia imobilă care era Carl. Fiecare încheietură era la fel de flexibilă și de agilă ca ale mele.

În general, noi nu ne zicem niciodată „Ce minunăție!” când ne uităm la mâna unui om care alunecă pe o tastatură, care mângâie un animal de companie sau care apasă butoanele de pe o telecomandă. Dar, de fapt, chiar așa stau lucrurile! Omenirea n-a reușit încă să creeze ceva la fel de delicat și complex precum mâinile noastre. Mâna lui Carl însă era la fel de atent lucrată și de agilă ca a mea și mult mai puternică, se părea.

Mi-am scos telefonul din buzunar și Carl a fugit iar, bocănind ușor pe podea.

— Îl sun pe Andy, i-am zis. Îl cunoști, nu-i așa?

Am apăsat pe numele lui, care, în perioada aceea, ajunsese al doilea de pe lista de apelare rapidă, după Robin. Telefonul a sunat o singură dată înainte să-mi explodeze zgomotul în urechi. L-am aruncat cât colo, țipând. Când nu l-am mai avut la ureche, am putut auzi clar:

> *… Ship on my way to Mars, on a collision course. I am a satellite, I'm out of control. I am a sex machine ready to reload like an atom bomb about oh oh oh oh oh explode…*[83]

Queen! „Don't Stop Me Now”!

— Mă blochezi! am acuzat eu mâna, gâfâind încă din cauza spaimei pe care-o trăsesem.

Nimic.

— Uite ce-i, nu am habar ce vrei și nici n-o să știu dacă nu-mi vei spune!

Nimic.

Mi-am luat computerul de pe măsuța de cafea și m-am așezat pe podea la vreo 30 cm de locul unde se adăpostise mâna. Semnalul Wi-Fi era puternic, dar niciun site nu mi se încărca.

— Bun, și atunci ce-ar trebui să fac?

După cum probabil că vă așteptați deja în acest moment, ei bine, da! Tot nimic.

— Pot să-i spun cuiva?

Două bătăi.

— Ăsta a fost un răspuns?

O bătaie.

— DECI CHIAR E PE BUNE!

Nimic.

— Ești din spațiul cosmic?

Nimic.

— Ai auzit de Carlii din Sankt-Petersburg și São Paulo?

Nimic.

— Pot să-i spun cuiva că te afli aici?

Două bătăi.

— Pot să-i spun cuiva că m-ai salvat?

Două bătăi.

— Nici măcar lui Robin?

Două bătăi.

— M-ai opri dac-aș încerca să spun cuiva?

Nimic.

Probabil că i-am pus mânii vreo mie de întrebări și singura informație pe care-am smuls-o de la ea a fost nu care cumva să-i spun cuiva că mă vizitase. Nu trebuia să știe nimeni, n-o putea vedea nimeni. Eu mă simțeam, desigur, extrem de obligată să-mi țin promisiunea pentru că, dacă aveau Carlii vreun plan uriaș, cu siguranță, nu voiam să li-l dau peste cap! În parte, pentru că-mi construisem întreaga viață în jurul credinței că ei erau buni și, în parte, pentru că le eram datoare cu viața mea.

Iar asta mai însemna și să nu spun nimănui că se trăsese asupra mea. Întrebările în această direcție rămăseseră fără răspuns. Mâna nu părea să-și facă griji pentru siguranța mea. Era posibil ca ea să fi crezut că mi-o putea asigura de una singură. Cum să spun eu cuiva că se trăsese asupra mea fără să-mi încalc promisiunea?

Totodată, ce-aveam să-i spun administratorului despre ușile sparte din dormitor? Cum aveam să curăț, oare, restul cioburilor, fără să se tragă iar asupra mea? Nu-i un gând normal, dar ăsta-mi venise în minte. Poate că existau motive de îngrijorare și mai mari chiar!

Cum timpul totuși trecea cumva, proporțiile diferitelor mele preocupări și îngrijorări începeau să mi se pară din ce în ce mai puțin importante. Toate grijile mele – de la acelea cauzate de atentatele teroriste până la aceea generată de faptul că aproape murisem și c-ar fi trebuit să curăț sticla de pe podea – păreau, cumva, să aibă de-acum aceeași amploare. Mi-am dat seama că mă prăbușeam, după momentul de exaltare maximă dinainte. Trupul meu menținuse reacția de panică vreme de cel puțin o oră, iar acum mă pocnea, rău de tot, epuizarea. M-am întins spre mână și am prins-o de degetul său arătător masiv.

— De ce m-ai salvat? am întrebat-o.

Ea n-a făcut nimic.

— În regulă, n-am să spun nimănui!

Pentru o clipă, mi s-a părut că se relaxase puțin de tot. Fără să mă gândesc la ce făceam, m-am dus în patru labe spre ea și m-am făcut ghem în jurul său, iar ea s-a așezat un pic mai comod în brațele mele. Am adormit în câteva secunde.

•

Nu vreau să am vise reale, așa că rătăcesc toată noaptea prin oraș. Întreaga lume așteaptă cheia, căutând-o zadarnic, deși numai eu o pot obține. Tot nu le-am permis încă Mirandei sau Mayei să spună ce știm. Mințim o întreagă planetă! Frica și starea mea de spirit m-au urmat în Vis. Intru într-o sală de jocuri electronice, ca acelea din anii 1980. Sunt tot felul de mașini de jocuri video și de *pinball.*

Probabil că secvența enigmistică de aici e delicioasă! Dau cu ochii de o monedă de 25 de cenți pe una dintre mașinării – probabil că acolo începe misterul –, dar nu mă joc. Mă duc în baia fetelor. E murdară și are afișe cu trupe locale peste tot, dar niciunul dintre ele n-are sens. Creierul meu nu poate transforma literele în cuvinte. Așa ceva tinde să se întâmple atunci când te abați de la drum. E un semn că nu te afli într-o parte prea importantă pentru dezlegarea misterului, ca și cum Carlii n-ar fi considerat că era cazul să se deranjeze creând detalii pentru fiecare loc.

Așa că intru în cabina murdară de toaletă și stau pe closet, unde plâng până când mă trezesc din somn.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

M-am trezit din cauza unor strigăte îndepărtate.

Și parcă s-a prăbușit realitatea peste mine! Cineva îi bombardase pe Carlii de prin toată lumea. Cineva încercase *să mă omoare.* Se uitase prin cătarea puștii, mă văzuse și trăsese! Iar mâna lui Carl se afla la mine în casă și mă salvase! Dacă tot a venit vorba: unde era? M-am ridicat cu un salt de pe podea și am căutat peste tot prin sufragerie și bucătărie. După care am rămas în fața ușii dormitorului, nereușind să mă conving să intru. M-am dat bătută. N-am mai intrat de atunci în niciun dormitor. În sufletul meu, știam că mâna plecase la fel de pe furiș cum venise.

Auzeam lumea strigând jos, în stradă, dar, cum am zis, nu mă puteam uita pe geam, așa c-am dat drumul televizorului, s-aud veștile.

Televiziunile de știri sunt aproape în permanență într-o stare bizară de repaus frenetic. În aceste momente de repaus, încearcă să facă amenințările îndepărtate și vagi să pară apropiate și demne de luat în seamă, pentru a vă da un motiv să vă uitați la reclame. Iată un indiciu: un eveniment chiar e o știre atunci când nu se mai difuzează reclame în timp ce este prezentat! În dimineața aceea nu mai era deloc publicitate. Atentatele de pe 13 iulie erau știri adevărate și toată lumea o știa. Faptul că Statele Unite fuseseră cruțate (deși voi, spre deosebire de oricare dintre cei de atunci, știți acum că fusese, totuși, plănuit un atentat, numai că fusese dejucat – ei bine, nu *pur și simplu* dejucat), crease niște ocazii excelente pentru teorii exagerate, inutile și lipsite de fundament.

Din când în când se difuzau imagini de pe 23rd Street, care era plină de oameni pe care poliția nu-i putea stăpâni. Majoritatea celor din mulțime veniseră să arate că lumea era solidară cu Nigeria, Rusia, Indonezia și Brazilia. Alții protestau împotriva amenințării permanente pe care-o reprezenta Carl. La televizor, analiștii spuneau lucruri terifiante despre o strategie la care recurgeau uneori teroriștii: făceau o chestie incendiară și, odată ce se aduna inevitabila mulțime, loveau din nou cu impact mai mare! De vreme ce țara noastră nu fusese atinsă de atentate, iar americanii nu-s în stare să conceapă faptul că niște oameni malefici ar putea coordona un atac masiv care să nu îi *includă și pe ei,* toată lumea presupunea că avea să mai urmeze ceva.

Cât mă uitam eu la știri, mi s-a strecurat un gând în minte. Lumea se făcea bucăți, mureau oameni. Zgomotul de pe stradă amenința să devină revoltă dacă ar fi apărut niște Apărători. Mi-era ușor să dau vina pe Peter și pe cei asemenea lui. La urma urmei însă, nu erau Carlii sursa tuturor întâmplărilor ăstora? N-ar fi fost, oare, toți acei oameni în viață dacă n-ar fi apărut roboții? Nu eram eu, probabil, la fel de plină de prejudecăți și de lipsită de rațiune ca și Apărătorii? Nu mă agățam de convingerea de netăgăduit că, de fapt, Carlii se aflau aici ca să ne unească, nu să ne distrugă? Văzând doar dovezile care-mi confirmau punctul de vedere și nu pe acelea aflate chiar în fața ochilor mei: că, totuși, Carlii erau, în mod incontestabil, perturbatori?

Mi-am dat seama că n-avea cum să nu-mi stea asta pe creier în timpul următorului meu interviu la TV, deși, cu siguranță, n-aveam s-o menționez. Atunci am înțeles că eu n-ar fi trebuit să mă uit la știrile despre Carli, ar fi trebuit *să apar* în știrile despre ei. Și atunci am intrat în panică un pic. De ce nu mă sunase nimeni?!

Am înșfăcat telefonul și am văzut o explicație destul de simplă: era închis. Am încercat să-l pornesc… Bateria era descărcată! Of, Doamne! Robin făcuse, probabil, o criză de nervi! TOATĂ LUMEA făcuse o criză de nervi! De ce nu era nimeni la mine acasă? Și, încă și mai rău, ambele încărcătoare și celălalt telefon erau în afurisitul meu de dormitor! Bun, hai la computer atunci! Trebuia măcar să le spun tuturor că mă simțeam bine.

Am ridicat capacul laptopului. Se părea că legătura mea cu exteriorul fusese refăcută. După cum era de așteptat, aveam cam 500 de noi e-mailuri de la: producători TV, Robin, Andy, Miranda, Maya, de la părinții mei și de la fratele meu, ce mai, de la toată lumea! Iar notificările de pe aplicația Som scăpaseră de sub control!

Dar, iată, mai era ceva la care nu m-aș fi așteptat: răspunsesem deja la multe dintre e-mailuri, ceea ce era suficient de derutant, încât să nu pricep nimic, inițial! Am citit mesajul pe care-l trimisese Miranda și apoi răspunsul meu și am încercat să-mi dau seama de la cine era. Părea scris de mine, deși nu era complicat: în esență, doar o informa că eram în regulă și că urma să am nevoie de ceva timp înainte să mai întreprind ceva în public.

Primul meu gând a fost că Robin, cuprins de panică, se dăduse drept mine. După care am văzut o întreagă conversație cu el despre motivul pentru care nu răspundeam la SMS-uri și cum că aveam nevoie de timp să mă gândesc la cele întâmplate. Și că urma să iau cât de repede legătura cu

el. Îi spusesem să scrie o listă de oameni interesați să discute cu mine și că abia spre prânz aveam să pot da interviuri. Insistența lui Andy de a face un filmuleț primise un răspuns similar. Un mesaj către părinții mei și către fratele meu le spunea acestora să nu-și facă griji, pentru că eram în siguranță și bine îngrijită, dar că toată chestia asta era așa de îngrozitoare! Că aveam să-i sun cât de repede și că le mulțumeam pentru că-și făcuseră griji pentru mine, dar că mă simțeam bine.

E-mailul Mayei nu primise niciun răspuns.

E posibil – nu cred că s-a întâmplat asta, dar e posibil – să mă fi trezit de câteva ori și să fi răspuns la e-mailuri, după care să fi adormit între reprize (pe durata câtorva ore) și acum să am un soi de amnezie posttraumatică. Desigur, n-aș fi pus la îndoială veridicitatea e-mailurilor dacă m-aș fi numărat printre destinatari, iar, dacă aș fi fost trează, probabil c-aș fi trimis mesaje similare. Numai că eu nu fusesem trează.

Am citit toate e-mailurile trimise și primite și n-am găsit niciun indiciu despre originea lor. M-am străduit cât am putut de bine să-mi închipui mâna lui Carl stând pe telefon sau pe computer și scriind mesaje, dar mi-am dat seama că nu puteam da cu pudră specială, să iau amprente sau ceva de genul ăsta. Într-un final (și până acum, de fapt), pur și simplu, m-am prefăcut că le trimisesem eu însămi! Deodată, trăiam o serie de minciuni chiar mari, iar asta părea destul de lipsită de importanță. Eram… desensibilizată la chestii stranii!

I-am trimis un e-mail lui Andy, să-i spun că voiam să facem o filmare pe stradă în următoarele ore și i-am transmis lui Robin să se apuce să programeze niște intervenții pe Skype de la prânz până pe la 4:00 după-amiaza și că lucrurile aveau să fie ciudate, dar să nu pună întrebări. Pe lângă asta, nu putea, oare, să-mi aducă și mie ceva bun de îmbrăcat la TV de la Top Shop[84] și-un încărcător de iPhone?

E grozav să ai un asistent când ți-e groază să intri în propriul dormitor din cauza tentativei de crimă comise asupra ta în noaptea anterioară!

Înainte să intru la duș, am postat, în cele din urmă, un *tweet*:

> **@AprilMaybeNot:** Bolnavă de tristețe… Mi-am rătăcit speranța… Hai să ne adunăm astăzi și să ne amintim de umanitatea, nu de brutalitatea noastră!

Și imediat după:

@AprilMaybeNot: N-au fost decât câțiva oameni, într-o lume de opt miliarde. Mă străduiesc din greu să țin minte că numai câțiva dintre noi sunt, cu adevărat, malefici.

Nu cred c-așa mă simțeam, dar părea să corespundă brandului meu. Păreau genul de lucruri pe care le-ar spune „April May” pe Twitter. În realitate, mă simțeam amorțită și voiam să lucrez. Voiam să scriu, să discut și să înțeleg cum de reușeau Apărătorii să reacționeze și să înceapă imediat să aducă tot soiul de contraargumente, în timp ce eu, una, îmi puneam, în cele din urmă, la îndoială credința că, de fapt, Carlii se aflau pe Pământ numai și numai ca să ne ajute. Era mai ușor să acționezi decât să te îndoiești.

În acel moment, poliția și guvernul încă mai căutau informații despre câțiva atentatori cu bombă care nu aveau legătură unii cu alții, noi nu aveam nicio informație adevărată, așa că vidul era umplut cu minciuni, presupuneri și ipoteze. Măcar eu refuzam să mă las pradă acestui impuls.

Oamenii sunt groaznici când vine vorba să dea crezare realității. Lucrurile pe care le-am spus pe Twitter pe 13 iulie erau absolut adevărate: atentatele chiar fuseseră opera unui număr minuscul de oameni, atât de mic, încât să fie neimportant. Iar numărul celor răniți și uciși, la scară globală, nu era nici el cine știa ce. Muriseră mai mulți în accidente de mașină pe 13 iulie decât în atacurile cu bombă! Astea nu sunt însă lucruri pe care să le spui în momentul unei tragedii.

Suntem ființe iraționale, ușor de manipulat, dacă ești dispus să faci tot ce trebuie. Exact așa se conving teroriștii că merită comisă crima. Iar rana pe care o lăsase era mai mare decât viețile pierdute, era o rană cu care aveam să fim nevoiți să trăim pentru totdeauna! Puritatea sentimentelor mele pentru Carl dispăruse și n-aveam s-o mai recapăt vreodată.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Iată o chestie ciudată! Vă amintiți cu toții de 13 iulie și sper că și de 11 septembrie, chiar dacă nu existați pe atunci, în 2001. Am cam uitat însă cu toții de 28 iunie. Mai precis, de 28 iunie 1914, probabil, cea mai ciudată zi din analele istoriei. Iată ce s-a întâmplat atunci:

Tipul care era următorul în linia de succesiune la tronul Imperiului Austro-Ungar, o țară uriașă și importantă din punct de vedere politic (a doua ca mărime din Europa și a treia ca populație), se afla în vizită la Sarajevo, care acum e în Bosnia, dar atunci făcea parte din acel imperiu masiv. Mulți oameni care trăiau acolo nu-i aveau la inimă pe austro-ungari din motive complicate pe care nu e nevoie să le expunem.

Mai mulți tineri au decis că doreau să-l ucidă pe prinț, care, în înțelepciunea și curajul său, își publicase în avans traseul pe care avea să-l parcurgă prin Sarajevo într-o mașină deschisă la propriu (notă către conducătorii lumii: încetați odată cu faza asta!). Acești 20 de oameni s-au așezat, așadar, în diverse locuri pe traseu, cu diferite dispozitive și strategii de asasinare. La un moment dat, unul dintre ei se precipită un pic și iese în fugă din mulțime cu o bombiță pe care o aruncă spre prinț. Dar aceasta nu detonează pentru câteva secunde, explodând, în cele din urmă, lângă o altă mașină și rănind câteva persoane, fără a ucide însă pe nimeni.

Toată lumea se împrăștie, moștenitorul tronului e pus la adăpost și niciunul dintre asasinii de ocazie nu apucă să-și încerce norocul.

Deja pare o zi ciudată, nu-i așa? Ei bine, o să devină și mai ciudată!

Parada, bineînțeles, se anulează și prințul e bine-mersi. Numai că, atunci, el se hotărăște, în înțelepciunea și curajul său, că vrea să le facă o vizită la spital răniților din atacul cu bombă. Șoferul cotește pe un drum greșit – probabil, cel mai greșit din toată istoria – și, când își dă seama, dă înapoi. E 1914 și mașinile sunt foarte noi și predispuse la blocări și defecțiuni, așa că limuzina se blochează în fața unui magazin de delicatese unde întâmplarea face să se afle unul dintre asasinii căruia-i fuseseră zădărnicite planurile: Gavrilo Princip.

Acesta face un pas înainte, scoate pistolul și trage două focuri. Unul îl nimerește în gât pe prințul care (sper că pân-acum v-ați dat seama!) e nimeni altul decât Arhiducele Franz Ferdinand. Celălalt, pe soția lui, Sofia, în burtă, ucigând-o repede.

Un aghiotant, care încerca să țină închisă gaura din gâtul prințului, îl întreabă dacă are dureri. Arhiducele zice: „Nu-i nimic”. Și tot repetă – „Nu-i nimic… Nu-i nimic…” – iar și iar, până când își pierde cunoștința și moare.

Nu a fost nimic! Asasinarea lui Franz Ferdinand a declanșat o avalanșă de nenumărate hotărâri groaznice și decizii diplomatice nesăbuite. Care s-a terminat cu moartea a mai bine de 16 milioane de oameni!

Să țineți minte asta dacă vi se pare că evenimentele următoare sunt improbabile. Uneori, se întâmplă chestii ciudate care schimbă cursul istoriei… Și, din câte se pare, mi se întâmplă tocmai mie!

•

Andy arăta de parcă ar fi dormit doar 13 minute. Era neîngrijit, tăcut și chiar am simțit că duhnea când mi-a ajustat lavaliera.

— Te simți bine, omule? l-am întrebat.

M-a privit de parcă tocmai își dădea seama că mă aflam acolo înainte să-și întoarcă ochii la munca lui.

— Da, mă simt bine, mi-a răspuns.

— Nu cred.

Și-a revenit un pic atunci.

— Fir-ar mama ei de treabă azi și mâine, April! Normal că nu mă simt bine! Ce dracu’ facem noi aici?

După glas, nu părea agitat, ci doar obosit.

— O să ieșim și o să încercăm să facem lumea să se simtă un pic mai bine, i-am zis. Eu însămi am nevoie să cred în ceva.

— Ai idee ce-o să spui?

— Vreo câteva…

Nu eram chiar sigură-sigură că aveam, dar mă simțeam destul de sigură că urma să-mi vină o idee bună.

— Tu ce crezi c-ar trebui să zic? l-am iscodit.

— În afară de: „lumea e îngrozitoare” și „cum naiba am ajuns în situația asta”?

S-a prăbușit pe canapea. Nu-i spusesem nimic despre împușcătură, nici despre Carl Junior, și nici nu văzusem vreun semn că acesta s-ar mai fi aflat în apartamentul meu. Dacă nu plecase, atunci era într-una din camerele în care nu mai intram.

M-am uitat în jos la Andy, înțelegând pentru prima oară că n-avea ochii umflați numai de nesomn. Mi-am dat seama că eu încă nu plânsesem. Cât

de aiurea! M-am gândit să plâng chiar atunci – mi-ar fi fost ușor, nu trebuia decât să relaxez un mușchi al… minții și mi-ar fi curs lacrimile șiroaie. Dar mi-am zis (pe bune!): „Nu, April, păstrează-ți plânsul pentru cameră!”

Scârbos!

Cu glas tare am îngăimat:

— Toți oamenii ăia de-afară, care sfidează poliția și teroriștii ca să stea alături de Carl… De noi… Care vor doar să spună, pur și simplu: „Lumea nu e îngrozitoare!” Pentru asta trebuie să coborâm în stradă.

— April, ăștia de la știri zic c-au să mai fie atentate. Uită-te la toți oamenii de-afară! Nu verifică nimeni niciun rucsac! Mai c-am avut un atac de panică numai cât am intrat la tine în clădire.

— Eu stau tot timpul cu televizorul deschis la telejurnale, e treaba știriștilor să te sperie, l-am încurajat. Mă uit direct la ele cât e ziulica de lungă.

Am să zic asta în apărarea mea: nu-i țineam un discurs încurajator lui Andy pentru că aveam nevoie de el. Aș fi putut să pun pe altcineva să țină camera. La naiba, aș fi putut să cobor în stradă cu un băț pentru selfie și, mamă-mamă, ce material grozav aș fi avut! Voiam să filmeze pentru că eram băgați amândoi în toată povestea asta și voiam s-o simtă și el. Și aveam sentimentul că parcă i-aș fi spus adevărul. Eu doar îi ofeream o doză de realitate deoarece credeam c-avea să se simtă mai bine dacă făcea ceva super într-o zi groaznică. Și cam aveam dreptate, presupun.

Doar presupun…

— Mai ții minte când te-am sunat în miez de noapte să vii să se uiți la o sculptură ciudată? Am făcut-o pentru c-am crezut că doreai ceva și eu te puteam ajuta să obții acel ceva. Numai că, Andy, tu ești cu mult mai important decât credeam atunci, iar eu, cu mult mai puțin. N-am nevoie să mă ajuți s-ajung celebră, am nevoie să m-ajuți să rămân în toate mințile. Dincolo de ușa aia nu-i nimic mai periculos decât un concert de-al lui Halsey.

El stătea cu ochii închiși, dar îi puteam citi încordarea pe chip. Nu știu dacă se concentra să-și păstreze mintea ațintită asupra prezentului, să-și înfrunte frica, să nu izbucnească în plâns sau să nu spună lucruri pe care voia să mi le spună, dar știa că nu s-ar fi cuvenit. În orice caz, era clar că se străduia din greu.

— Hai să coborâm afară și să facem lumea un pic mai bună, vrei? l-am rugat.

•

Andy filma cu o cameră digitală, un DSLR, cam de mărimea unui ceainic, cu obiectiv superangular mare și greu, care să-l ajute să tragă cadre bune chiar și de aproape. Dacă puneai la socoteală receptorul microfonului și preamplificatorul, tot echipamentul ajungea la vreun kilogram și jumătate. Cu zece ani în urmă, niște scule care să ofere imagine și sunet la aceeași calitate ar fi cântărit pe puțin 15 kilograme!

Altă chestie ca lumea la obiectivele superangulare e că nu se vede că tremură cameramanul la fel de rău cu ele. Asta e bine atunci când te tot împinge mulțimea… sau când dârdâi de groază.

Jerry, portarul, era și el îngrijorat.

— April! Trebuie să te sfătuiesc să nu ieși chiar acum! mi-a spus.

Fantastic sfat, n-am ce zice!

— N-o să pățim nimic, Jerry, e, mai degrabă, o petrecere decât un protest, l-am asigurat.

Eram agitată, dar Andy era verde la față și transpirat.

— April, eu sunt răspunzător de siguranța ta atunci când te afli în clădire, dar, odată ieșită, nu mai pot face nimic.

Paternalismul lui era drăgălaș, până la un punct.

— Cu asta mă ocup, Jerry! Ești extraordinar! O să ne întoarcem în cinci sau zece minute, promit! i-am spus.

Am trecut prin ușa turnantă, eu – gata de vorbit, Andy cu camera deja pornită.

M-am întors imediat și-am luat-o cu spatele spre mulțimea de oameni, vorbind un pic mai tare decât la volumul normal. Probabil c-ați văzut clipul, dar, cum el face parte din poveste, o să vi-l descriu:

— April May vă salută de aici, de pe 23rd Street, din fața lui Gramercy Theatre și a reședinței lui Carl New York, unde reacția spontană la evenimentele care vor ajunge, fără îndoială, să fie cunoscute drept „Atentatele de la 13 iulie” este una de solidaritate, speranță și prietenie. Au apărut doar câțiva membri răzleți ai mișcării Apărătorilor ca să-și continue revoltătorul protest la adresa unei prezențe, clar, inofensive, în orașele noastre.

În clipa aceea încep să ne observe oamenii, aproape toți mă recunosc și ne fac un pic mai mult loc să ne mișcăm. Mă îndrept spre Carl, vreau să văd dacă pot să-l prind în cadru, dar niciodată nu remarci cât de late sunt străzile până nu ajung pline de lume.

Reflectez la asta vreme de-o secundă, cât merg cu fața, nu cu spatele, folosindu-mă de influența mea de „April May” să-mi fac loc să trec.

— Hei, April! aud strigându-se din mulțime.

E un tip tânăr cu o pancartă pe care scrie „Dacă asta-i umanitatea, declanșați invazia!”

— Hei, frumosule! îi răspund.

„El va avea ceva de povestit prietenilor”, îmi zic.

Mă întorc spre cameră și continui să merg cu spatele spre Carl New York.

— În această zi cu adevărat îngrozitoare, lumea e în doliu. În timp ce jelim însă, trebuie să ne amintim că faptele nu au fost comise de o lume sau de către o specie malefică, ci de câțiva indivizi. Da, nivelul lor de complexitate și capacitatea lor de organizare sunt terifiante! Scopul lor e să fie înspăimântători și au reușit. Eu, una, sunt speriată. Sigur că da! Dar câțiva neghiobi care și-au luat zilele lor și pe ale altora pentru vreun ideal nefondat care a prins rădăcini în inimile lor frânte… Ei bine, nu de ei mă tem, ci de frica lor.

Aceasta din urmă era una dintre replicile pe care le pregătisem. Mă uit în jur: lumea se holbează, a format un cerc în jurul nostru și se face liniște.

— Oamenii aceștia…, spun și dau roată cu ochii cât plimbă Andy camera. Această demonstrație…! strig și strigă toată lumea.

E frumos și strigăm cu toții și ne simțim atât de bine! Oamenii și-au scos telefoanele, mă filmează și ei în timp ce îi filmez, scena e acoperită din toate unghiurile.

— Aceasta este omenia: solidaritate în fața fricii. Speranță în fața distrugerii. Dacă se află Carlii aici din vreun motiv – în mod uimitor, Carl intră în cadru chiar când zic asta, dominând mulțimea de la doar câțiva metri înălțime –, atunci poate că nu sunt aici să afle ceva despre noi, ci să ne învețe ceva despre noi înșine. Eu învăț în fiecare zi câte ceva, iar acum învăț că până și…

Un cor de țipete mă distrage, dar e prea târziu să mai fac ceva. Cineva s-a aruncat din mulțime la doar câțiva centimetri în spatele meu. Puteți auzi limpede niște țipete în videoclip: „April!” „Opriți-l!”, dar, în mare parte, sunt doar strigăte neinteligibile, care vor să tragă un semnal de alarmă.

Se vede clar pe înregistrare: arată ca un ins alb oarecare – blugi, păr blond, statură medie, tricou alb, geacă de culoare kaki… Avansează împingând oamenii prin mulțime și sare drept spre spinarea mea cu un cuțit cu lama de 15 cm în pumn. Eu n-am văzut nimic din toate astea, bineînțeles.

N-am reacționat în niciun fel până când n-am simțit cuțitul lovindu-mă, moment în care am țipat. Strigătul meu e atât de puternic și de îngrozitor în clip, încât am fost nevoiți să-l tăiem la montaj. Lavalierele sunt chiar bune pentru a capta numai sunetele persoanei pe care sunt instalate, așa că e doar un țipăt curat, natural, foarte puțin bruiat de agitația din fundal. L-am auzit o singură dată la montaj și mi-l pot readuce în amintire ori de câte ori vreau. Dacă stau să mă gândesc, mai simt încă un ușor ecou al cuțitului izbindu-se de mine și împlântându-mi-se între omoplat și coloană. Cuțitul mi-a străpuns sacoul nou-nouț de la Top Shop în prima milisecundă și mi-a trecut razant pe lângă omoplat în cea de-a doua. M-am simțit ca și cum aș fi fost pocnită cu toată puterea de un boxer de categorie grea. Nici măcar n-am perceput sfâșierea pielii peste senzația dată de tăișul care-mi nimerea coastele. Durerea a explodat în susul și-n josul coloanei, de la gât până la noadă, coborându-mi apoi pe brațe, în completare. În clipa următoare, greutatea atacatorului meu s-a prăbușit peste mine, proiectându-mă înainte, în patru labe.

Andy filma la 120 de cadre pe secundă, așa, să fie… Asta îți permite să rulezi materialul cu încetinitorul dacă e nevoie. Ați fi putut vedea fiecare părticică din ce s-a petrecut dacă ar fi menținut cadrul. N-a făcut-o, desigur, dar iată ce-a văzut camera de filmat:

La doar o jumătate de secundă după ce îl zărește pe individul acela alergând spre mine, Andy ridică deasupra capului camera, gândindu-se nu la imagine, ci la un atac. Mai întâi, nu se văd decât cerul, clădirile și mulțimea, dar, când coboară obiectivul în jos, puteți surprinde momentul propriu-zis care-a schimbat istoria. Într-una din clipe, individul gonește spre mine și-mi înfige cuțitul în spate, în următoarea, rămâne fără vlagă. Nu fără vlagă însă, căci își pierde toată consistența! Toată puterea pe care o avusese în trup i se prăbușește, cumva. Într-o clipită, chiar înainte ca fața să-i fie zdrobită de cameră, i se întunecă pielea cu două nuanțe. Trupul lui se prăbușește peste mine, împingându-mă înainte, dar el nu mai apasă pe cuțit, iar acesta joacă un pic în spinarea mea. Camera surprinde momentul în care se izbește de fața individului, după care totul devine negru.

Filmat din perspectiva camerelor de pe telefoanele mobile din jurul nostru, totul e cu mult mai clar: tipul se aruncă peste mine cu cuțitul în mână. În următoarea clipă, e doar un sac de lichid care se izbește de spinarea mea și în secunda de după, Andy îl trosnește cu camera peste mutră. N-am încărcat niciunul dintre aceste filmulețe pe canalul meu de

YouTube, dar există o mulțime care surprind momentul. Fața ăluia, deja umflată, distorsionată și întunecată, se crapă sub camera lui Andy ca un balon de săpun care pocnește. Masa neagră care țâșnește și mustește din pielea despicată nu e, în mod clar, sânge. Eu cad în patru labe, forma trupului alunecând de pe mine pe jos. În doar un singur clip a avut proprietarul telefonului atâta stăpânire de sine, încât să mă filmeze cum mă opintesc în mâini, să mă ridic în picioare. Cuțitul stă înfipt în mine (s-a dovedit că era blocat între două coaste), începe să-mi curgă sânge pe cămașă, dar sacoul alb arată bine, e din lână groasă, așa că, în acest moment, pare doar rupt.

Mulțimea pare să fie formată, în mare parte, doar din țipete. Unii oameni stau perfect liniștiți, alții fug. Goana și urletele celor din mijlocul mulțimii provoacă panică în toate direcțiile. E un miracol că n-a murit nimeni în busculadă. Simt gelul cald prelingându-mi-se pe spate, în timp ce Martin Bellacourt, propriul meu Gavrilo Princip mic-mititel, zace într-o grămadă pe jos, mort de-a binelea. Mă întorc să mă uit la cadavru, pe care abia-abia dacă l-ai recunoaște a fi al unui om. Seamănă cu un maldăr de haine murdare, ude și pătate aruncate pe stradă.

Îmi ridic privirea de la el și mi-o îndrept spre Andy, apoi spre Carl și din nou spre Andy. Sunt șocată – ei bine, nu chiar în mod propriu, nu încă… Durerea e prezentă și intensă, dar se simte de parc-ar fi a altcuiva. Andy se uită la camera de filmat, acoperită cu gel întunecat. Tremură, brusc cuprins de paloare, și o scapă din mâini pe asfalt.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Da, cred că da. Apoi adaug: Deși mă simt de parcă… de parc-aș avea un cuțit în spate.

Mă întorc să-i arăt lui Andy, ceea ce-mi provoacă un nou val de durere care-mi ajunge până la ceafă și de-acolo o ia în jos. E o versiune mai nouă, mai proaspătă și mai ascuțită de durere. Tresar și din cauza asta mă doare și mai tare. Simt cuțitul bălăbănindu-se, iar, dacă-mi mișc brațul stâng, asta îmi provoacă dureri insuportabile.

— O, Doamne, April, ai un nenorocit de cuțit în tine! îmi zice el.

Cuțitul care se bălăbănea, înfipt doar vreo trei centimetri, îmi pică din spinare, zăngănind pe pavaj.

— Se pare că te-nșeli! îi răspund, cu capul învârtindu-mi-se din cauza șuvoiului proaspăt de sânge care începe să-mi curgă pe spate. Oh, Andy, asta nu mi se pare a fi prea bine!

Ne uităm amândoi la cuțitul de pe jos, un pic însângerat, dar aproape jalnic, dat fiind ce stricăciuni a apucat să producă.

Era o chestie mică-mititică. Mânerul negru de plastic ieftin era proiectat să permită lamei să se plieze în el. Există o poză online, dacă vreți s-o vedeți – arată și mai jalnic în punguța lui specială pentru probele prelevate de poliție. Lama e doar un pic mai lată decât degetul meu. Din cât se pare, coastele sunt plasate aproape una de alta în spate, bănuiesc că pentru a ne proteja de așa ceva.

Andy se holba la mine, îngrozit. Presupun că era de înțeles. Voiam camera, voiam să terminăm clipul, așa c-am spus:

— Poți să iei camera?

— Nu! Poftim? April, tocmai ai fost înjunghiată! Trebuie să stai jos, mi-a răspuns. Apoi-a strigat: AVEM NEVOIE DE AJUTOR AICI!

Mie nu mi s-a părut un plan bun.

— Am venit aici cu un scop! mai am cam o jumătate de replică, abia am murmurat, slab.

Începeam să mă simt amețită și, brusc, fiecare centimetru de piele mi se acoperise de sudoare.

— Nu, April, întinde-te, ai să leșini!

Venea spre mine cu brațele întinse, gata să mă prindă.

— NU, ANDY, DĂ-MI AFURISITA AIA DE CAMERĂ!

Și, cu acest ultim efort, mi-am pierdut cunoștința.

Mi-am revenit peste vreo 20 de secunde, pe asfalt, în brațele lui Andy. O echipă de la știri reușise să ajungă la noi mai repede decât poliția ori paramedicii.

Oricine s-a uitat la știrile de pe Channel 7 din acel moment sau la orice post TV de oriunde în săptămâna următoare, a fost tratat cu o imagine a lui Andy așezat pe jos, strângând în brațe trupul meu leșinat, strigând după ajutor printre lacrimi și încercând să mă trezească. Sângele îmi făcuse o pată în formă de cerc pe spatele hainei, iar Andy apăsa cu mâinile pe ea. Totul e foarte dramatic! La reluări tindeau să nu mă arate cum îmi reveneam, preferând simplitatea părților în care eram complet inconștientă și pasivă.

Nu arătau nici momentul în care a venit poliția din New York și s-a dezlănțuit un potop de înjurături la adresa întregii echipe TV aflate acolo.

Mai simt încă un gust amar și tot mai văd stele verzi, dar din acel moment am redevenit conștientă.

— Andy, mulțumesc, îmi pare rău! îi șoptesc în timp ce doi polițiști se apucă să-i pună întrebări.

El le răspunde, iar unul dintre oamenii legii scoate un carnețel. Le spune cum ne cheamă și ce s-a întâmplat, după care încearcă să explice mâzga care e peste tot pe noi și maldărul de haine pătate care a fost, cândva, Martin Bellacourt, ceea ce, deloc surprinzător, nu prea reușește.

Atunci se pierde cu firea:

— Uitați ce-i, domnule polițist! Înțeleg că vă faceți treaba, dar ea a fost înjunghiată și nu știu ce să fac. Nu ați putea cere ajutor, cumva?

La care zic și eu pițigăiat, aproape strigând:

— Subscriu!

Ceea ce mă face să văd încă un rând de stele verzi. Habar n-am de ce nu pot să tac naibii din gură niciodată! Așa ar fi trebuit să-mi intitulez cartea de față:

Habar n-am de ce nu pot să tac naibii din gură niciodată. Povestea lui April May!

Mă rog, apelul a avut efect și polițiștii îi lasă pe paramedici să treacă. Sunt patru sau opt, ori, poate, 16, și toți sunt foarte drăguți.

— Bună ziua, doamnă, sunt Jessica, iar el e Mitty, suntem paramedici și o să vă punem niște întrebări! se prezintă o tânără. E foarte important să ne răspundeți în mod sincer.

Jessica turuie niște întrebări pe care, evident, le-a mai pus de un milion de ori:

— Unde vă doare, doamnă?

— În special gaura de pe spate, unde-a fost cuțitul.

— Luați vreun medicament?

— Nu?

— Aveți alergie la vreunul?

— Nu.

— Vă putem tăia hainele astea scumpe?

— Păi, deja am sângerat pe ele.

— Vă doare când fac asta?

— Un pic.

— Dar acum?

— AAAAAAAAAAAAAUUU!

În timpul ăsta, Mitty mă întinde pe targă, culcată pe dreapta, îmi ia tensiunea, îmi vâră o lumină în ochi, mă întreabă dacă-mi simt degetele de

la mâini și de la picioare și dacă mi le pot mișca, apoi mi le înțeapă și zice:

— Timp de reumplere capilară bun la toate extremitățile. La auzul acestor vorbe, eu intervin:

— Sună a vești bune!

Râd amândoi.

În câteva clipe, sunt urcată în ambulanță.

— Mă puteți lăsa o clipă cu prietenul meu? o întreb pe Jessica.

— Da, sigur.

— Andy!

Vine în fugă la mine din locul unde stătea de vorbă cu poliția.

— Da?

— Uite ce-i, o să sune nasol și primul lucru de făcut e să mă asigur că-s în regulă, dar eu cred că sunt, deci…

Mi-era jenă s-o spun, ceea ce presupun că era de bine.

— Trebuie să ieșim în față din chestia asta. Trebuie să fim vocea mai puternică, vocea mai bună, altfel totul n-o să fie decât încă un lucru pentru care au să dea vina pe Carl!

În acel moment, mă uit spre Carl. E încă la locul lui, impasibil, regal, puternic, netulburat și intangibil, chiar și cu o mână lipsă.

— Imediat ce termină polițiștii cu mine, da, mă pun pe treabă.

— Nu, polițiștii au să ia materialul filmat și au să-l rețină, îl previn. Trebuie să-mi dai cardul.

Reflectă la spusele mele vreme de o clipă, după care pricepe că, probabil, am dreptate.

— Măi să fie, fata mea, ești șocant de lucidă pentru o tipă c-un ditamai găuroiul în ea! spune. Cum rămâne cu ultima replică?

— Hai s-o filmăm acum!

Pornește camera și scoate cablul microfonului, căci paramedicii mi-au luat lavaliera odată cu hainele.

Andy are oroare să folosească microfonul încorporat, dar are o și mai mare oroare de înregistrările fără sunet.

După ce găsește o bucată curată de cămașă să șteargă obiectivul, se lasă pe vine, la vreo 30 cm de fața mea sau cam așa ceva, să poată prinde microfonul încorporat bine sunetul.

— Merge camera! mă anunță.

În cadru mă puteți vedea întinsă pe o parte pe targă. Ambulanța e în fundal și-i puteți zări pe Mitty și pe Jess la treabă. Sunt nearanjată și mai am

dungi de mâzgă de-ale lui Bellacourt pe față. N-am pe bust decât o pătură. E un cadru marfă rău.

Revin la vocea mea de prezentatoare, puternică și îndrăzneață, chiar dacă simt dureri mari:

— Așa cum vă spuneam, chiar şi în cele mai îngrozitoare zile, chiar şi când nu ne putem gândi decât la ce-i mai rău în noi, eu, una, tot sunt mândră să fiu om!

Andy a scos cardul și mi l-a dat pe sub pătură. L-am băgat în buzunarul pantalonilor.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

— N-avem voie să fim curioși!

Asta a fost Jessica, în ambulanță, pe drumul de șase minute spre spital, vorbind tare ca să acopere sirena și zarva de pe șosea. Eu stau pe-o parte cu fața la ea. Se pare că nu voiau să stau culcată pe rană.

— Explică-mi! i-am cerut.

— Ei bine, paramedicii n-au voie să facă o mulțime de chestii. Unul e să se întrebe ce s-a întâmplat. De cele mai multe ori, nici nu mă interesează, dar, chiar și când mă interesează, n-am voie. Treaba mea este să te mențin cât de sănătoasă pot pe drumul spre spital. Și, ei bine, ar trebui să fim și mai dezinteresați dacă persoana din ambulanță e, ăăă… ușor de recunoscut.

— A! Păi, salut! Sunt April May, poate m-ai văzut în clipurile urcate pe canalul meu de pe YouTube, *April May și Carl New York.*

Vorbitul îmi provoca dureri, dar nu cu mult mai mult decât respiratul.

— Mă gândeam eu.

Jessica îmi plăcea, cu tot cu ochelarii ei mari cu ramă groasă și rujul de un roșu-aprins. Dac-ar fi trebuit să ghicesc, aș fi zis că era mai mare decât mine cu doar câțiva ani, poate. Îmi verifica tensiunea și pulsul tot timpul.

— Mă voi face bine?

— Interesant, dar asta-i altă chestie despre care n-avem voie să vorbim! m-a informat. Dacă zic „da” și nu te faci bine, m-ai putea da în judecată.

— Ah, păi…

Am rămas pe gânduri o secundă.

— Dac-ai avea în ambulanță o persoană cu exact simptomele mele, ți-ai face griji pentru capacitatea sa de supraviețuire pe viitor?

A zâmbit.

— Nu, a zis.

Manșeta tensiometrului a șuierat eliminând aerul, dar mi-a lăsat-o pe braț.

— E plăcut s-aud asta…

— Vrei ceva pentru durere?

— Nu, mă doare, dar mă simt bine. De fapt, dacă vrei să-mi faci o favoare, ai putea să te uiți în buzunarul blazerului, să vezi dacă-i telefonul meu acolo?

— Da, era, l-am luat deja. Vrei să sun pe cineva? m-a întrebat, scoțându-l. A! Fir-ar, fata mea, ai vreo opt miliarde de SMS-uri!

— Așadar, verificatul telefoanelor pacienților din ambulanță nu e pe lista de chestii pe care n-aveți voie să le faceți?

Chipul ei a căpătat o expresie drăguț de jenată.

— Acum, că tot veni vorba…

— Nu-ți face griji! Ăăă… poți să-i trimiți un SMS lui Robin? Spune-i doar că am răni ușoare și la ce spital mă duc și să le dea el de veste prietenilor și familiei! Mai spune-i și să aducă un laptop!

I-am dat codul de acces și, în timp ce scria mesajul, mi-a zis:

— Mergi la Bellevue, apropo.

— Oh, cât de ca lumea!

— „Ca lumea”? s-a mirat.

— Da, e așa o clădire frumoasă! Mereu am vrut s-o văd. Deși poate c-aș fi putut găsi o modalitate mai puțin dureroasă de-a ajunge acolo.

A terminat de scris și am auzit vâjâitul scurt când a zburat mesajul din telefon spre cea mai apropiată antenă de telefonie mobilă și m-am relaxat un pic.

— Vești proaste, totuși: tu te duci în clădirea urâtă, m-a anunțat.

— Mi-nchipuiam eu! Cred c-ar trebui să vorbesc acum cu părinții mei.

— Nu c-aș vrea să fiu indiscretă, dar ai și destule mesaje de la o oarecare Maya care pare extrem de îngrijorată.

Am scos un geamăt lung și surd.

— Nu contează! Scuze! Nu-i treaba mea, a spus.

— Nu, nu face nimic. Doar scrie-i că-s bine și c-arată mai rău decât e! La fel și părinților mei, spune-le că mă duc la Bellevue!

Încă două vâjâituri.

Mi-am schimbat un pic poziția, rămânând culcată pe-o parte.

— Hopa! am zis, simțind, brusc, cum mă lua, din nou, amețeala.

— Scuze, n-ar trebui să te pun să vorbești atât! mi-a mărturisit Jess, apăsând iar pe pompița care-mi strângea manșeta tensiometrului. Ce simți?

— Doar amețeală. Iar gura parcă mi-ar fi plină de scame din uscător… și, puțin, că-mi vine să vărs și că, dintr-odată, m-au luat transpirațiile. Dar asta din urmă s-ar putea să fie numai și numai pentru că-s pe jumate dezbrăcată într-o mașină cu o tipă paramedic drăguță.

— Doamne, Dumnezeule, au să te bage pe morfină numai să taci din gură! a exclamat. Ai tensiunea scăzută, dar nu periculos de mică. Probabil

că durerea te aduce până aproape de leșin. Să-mi spui dacă într-adevăr îți vine să verși, totuși!

— Mă doare cam tare. Și mai tare când respir.

— Păi, nu care cumva să-ncetezi să respiri!

— Mi-ești simpatică, Jessica! i-am declarat.

— Și tu mie, April May. Acum taci!

S-a dus în spatele meu, a ridicat pătura și a pus cercul rece al unui stetoscop pe zona rănită de pe spatele meu.

După câteva secunde a zis:

— Principala îngrijorare e că s-ar putea să ai plămânul perforat, dar nu văd semne care s-o arate.

— Cum ar trebui să mă simt dac-ar fi așa?

— Habar n-am, nu m-a înjunghiat nimeni în spate vreodată! Acum, pe bune, taci din gură!

Am încercat să scot niște salivă să-mi ling buzele, pentru că le simțeam superuscate. Mi-a rămas un gust dulce pe limbă, de parc-aș fi fost dată cu luciu de buze cu aromă de struguri sau cam așa ceva.

— Pot să beau niște apă?

Jessica mi-a întins o sticlă, spunând:

— Ușurel cu ea, că nu vrei să te ia tusea acum!

În New York, ambulanțele nu pot niciodată să meargă cu adevărat foarte repede, pentru că toate mașinile din fața lor n-au unde să se ducă. Din fericire, ești mereu aproape de un spital. Cel mai ciudat lucru atunci când te afli într-o salvare (pe lângă faptul că ești pe jumătate dezbrăcată sub pătură și tocmai ai fost înjunghiată) e uniformitatea zgomotului sirenei. În oraș, auzi tot timpul sirene, dar ele mereu vin sau pleacă, pentru că sunetul devine mai puternic sau mai slab, iar înălțimea i se modifică din cauza efectului Doppler. Nu auzi însă niciodată o sirenă constant pentru multă vreme. Bănuiesc că Jessica și Mitty auzeau, desigur, așa ceva, dar, pentru mine, aceasta era una dintre chestiile acelea familiare, dar ușor nelalocul lor, care-mi rămăseseră în cap. La asta mă gândeam când am ajuns la Bellevue și s-a oprit sirena.

— Poți să-mi faci o favoare? am întrebat-o brusc.

— Probabil că nu.

Mișcându-mi brațul cât mai puțin posibil, am băgat mâna în buzunarul pantalonilor și am scos cardul de memorie.

— E extrem de important! Poți să-l duci la recepție sau cum s-o chema și să le spui să-l țină până vine Robin. Vrei?

A urmat o pauză lungă. Ambulanța oprea în fața camerei de gardă și auzeam cum vorbeau oamenii afară. L-a luat și l-a băgat în uniformă chiar când s-au deschis ușile salvării și s-a lansat într-un monolog adresat doctorilor spitalului:

— Femeie, 23 de ani, plagă superficială prin înjunghiere în spate, stânga sus, între omoplat și coloana vertebrală, coastele 3 și 4 – posibil fracturate. Fără semne de afectare a coloanei sau plămân perforat… Rana e pansată, dar încă sângerează… Tensiunea e 12 cu 8, timpul de reumplere a capilarelor, bun, niciun semn de hemoragie internă…

A ținut-o așa o vreme, după care aproape imediat am fost introdusă rapid în sistem. Radiografii, analgezice, injecții, tamponări, copci…

CAPITOLUL OPTSPREZECE

S-a perindat multă lume prin camera mea de spital în următoarele două zile. Primii (pe care mi-i amintesc, cel puțin, căci fusesem trecută pe analgezice de ceva vreme) au fost doi tipi de la poliția din New York.

— Domnișoară May, sunt ofițerul de poliție Barkley, iar el este ofițerul de poliție Barrett! Trebuie să vă punem câteva întrebări despre atac.

— Nu știu prea multe, dar am să mă străduiesc să vă răspund cât de bine pot.

— Ce făceați când ați fost atacată?

Nu mi se părea deosebit de relevant, dar erau polițiști, așa că le-am spus adevărul. Mă aflam acolo să filmez un clip despre atentatele de pe 13 iulie și despre demonstrația de pe 23rd Street. Crezusem că era periculos? Da, dar tot dorisem s-o fac. Am trecut prin detaliile întâmplării în sine: „pumnul" ca de 500 de kile al cuțitului intrând în mine, trupul care căzuse deasupra mea, cadavrul ciudat, dezgustător și lipsit de formă de pe caldarâm.

— Știți ce i s-a întâmplat atacatorului dumneavoastră? Vorbeam încet, lucru neobișnuit pentru mine, dar trasul aerului adânc în piept mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost înjunghiată din nou.

— Ceva foarte ciudat! le-am declarat. Știu că nu Andy l-a omorât, deși cred că ar fi fost bucuros s-o facă. Orice i s-o fi întâmplat individului n-a fost normal.

— Dacă tot vorbim despre prietenul dumneavoastră, Andy… Din camera lui lipsea cardul de memorie?

— Oh, Doamne! am exclamat. Ce veste groaznică!

Și uite-așa am mințit eu poliția! Mie nu-mi sunase convingător deloc.

— Trebuie să fi fost înăuntru când filma, doar nu-i vreun amator.

— Nu credeți că se poate să nu fi fost un card în cameră?

M-am simțit ca și cum aș fi pășit pe un teren minat. Am decis să las toate ușile deschise.

— Nu pare genul de greșeală pe care l-ar face Andy, dar poate că da. Uneori, când un DSLR este smucit, se poate deschide lăcașul cardului și acesta poate să cadă de acolo.

După care, am adăugat:

— Trebuie să găsim cardul acela! Doar n-avem cum refilma clipul! Asta a fost o șansă unică!

Vorbesc mai tare acum, căci durerea mi-e suprimată de adrenalina cauzată de mințit. Era absolut terifiant!

— Domnișoară May, în aceste împrejurări, nu există chestiuni mai presante decât videoclipul dumneavoastră?

— Dumneavoastră aveți treaba dumneavoastră, eu pe-a mea.

Am mai recapitulat o dată și mi-au spus că trebuia să scriu o declarație în calitate de martor imediat ce aveam să mă simt în stare.

— Date fiind împrejurările, vă vom lăsa un polițist în uniformă la ușă.

Ceea ce mi-a dat de gândit: două tentative de asasinare în mai puțin de 24 de ore și poliția nu știa decât despre una din ele! Am apucat să mă gândesc la asta și la cum mă salvase Carl și cum, în același timp, nu salvase o grămadă de alți oameni. Am apucat să mă gândesc la toate lucrurile astea de una singură, poate un pic cam prea mult.

•

Nu v-am spus mare lucru despre părinții mei. Nu că nu i-aș plăcea. Ba, din contră, sunt, de fapt, niște oameni ultra-înțelegători și buni. La Școala de Arte Vizuale (la care am învățat Andy, Maya și cu mine) era un clișeu faptul că părinții *nimănui* nu-și doreau ca odrasla lor să ajungă acolo. E o facultate ridicol de scumpă, așa că mulți dintre studenți sunt copii de doctori, avocați sau bancheri de investiții și nu mulți dintre acești părinți privesc facultatea de arte ca pe cea mai bună cale spre obținerea succesului pe termen lung. Numai că, atunci când colegii de grupă depănau povești de groază despre luptele pe care fuseseră nevoiți să le ducă pentru a-și convinge părinții să le dea bani pentru facultate sau, pur și simplu, pentru a le permite să și-o plătească singuri, eu, una, nu aveam, realmente, mare lucru de spus.

Ai mei văzuseră că mă pasiona ceva și făcuseră tot ce putuseră și ei să m-ajute să ajung la obiectul pasiunii mele. Am menționat anterior că părinții mei dețin o companie care fabrică și comercializează mașini de muls vaci. Au ajuns să facă asta după ce-au petrecut o vară făcând practică la o fermă mică de vaci de lapte după ce și-au terminat facultatea cu diplome în științe politice. Au considerat că sistemele folosite în ferme păreau nepractice și ineficiente și, cinci ani mai târziu, compania lor furniza sisteme modernizate către jumătate dintre fermele mici de vaci de lapte din California de Nord. Până să merg eu la facultate, vindeau către cea mai mare parte din nord-vestul SUA și aveau un depozit plin cu echipamente gândite pentru ferme mici pe care le expediau în toată lumea. Angajaseră

oameni care să se ocupe de munca de zi cu zi și erau deja pe jumătate pensionați.

Cred că, de vreme ce nu știau, cu adevărat, cum reușiseră, ceea ce, cu siguranță, nu prea avea de-a face cu educația lor, se gândiseră c-ar fi trebuit ca și eu să fac ce s-o nimeri. În cazul lor, chiar dăduse rezultate. Încă mai dețineau afacerea și bănuiesc că o „administrau” sau ceva de genul ăsta, dar, de când plecasem eu la facultate, își petrecuseră mai tot timpul conducând organizații locale nonprofit și călătorind de colo-colo, să vadă concerte ale trupelor care le plăceau. Unii părinți își făceau griji să nu le risipească moștenirea copiii. Eu, una, îmi făceam griji să nu mi-o risipească părinții înainte s-o primesc.

Ei doi erau doar niște oameni foarte fericiți. Poate că sunt ireverențioasă pentru că mă plictisea să văd cât de bucuroși păreau tot timpul. Deși nu suficient de tare, încât să mă revolt în sensul tradițional al cuvântului.

Iată un exemplu de cât de înțelegători erau: când i-am sunat din spital, nu s-au neliniștit imediat, nici n-au plâns și nici n-au întrebat cum de putusem să mă expun unui asemenea pericol, așa cum ar fi fost normal să reacționeze. Am început prin a le da raportul despre ce ziseseră doctorii (că eram bine, deși aveam două coate fisurate), iar ei și-au zis replica lor („Ne bucurăm așa de mult că ești în regulă!”), apoi:

— Robin zice c-a primit biletul tău și s-a ocupat de problemă.

Asta fusese mama.

— Biletul meu? m-am mirat.

Eram derutată.

— *Biletul* pe care l-ai lăsat la recepția spitalului.

Nu lăsasem un bilet, ci un card de memorie. S-a băgat tata în vorbă, fără să-mi dea șansa să pricep la ce se referea mama.

— A mai zis și să nu suni pe nimeni sau să dai vreun SMS cuiva în privința chestiei ăleia. N-ar trebui să te stresezi acum!

— Ăăă… În regulă? am bâiguit.

De ce naiba apelase Robin la părinții mei pentru așa ceva?

A început iar mama:

— A fost foarte vehement. Zice că se rezolvă și că o să vă vedeți în curând. Așadar, nu suni și nu dai niciun SMS nimănui!

— Da, s-ar putea…

Una era să mint poliția, dar părinții mei erau prea drăguți pentru duplicitate.

Tata:
— Robin a zis că trebuie să-i confirmi verbal că n-ai să suni și nici n-ai să dai SMS nimănui în afară de noi.
— E foarte ciudat! le-am zis.
— Avem încredere în el, totuși, nu? a întrebat tata.
— Pare un băiat foarte drăguț, a continuat mama.
— Este, și nu prea… Nu ieșim împreună, le-am spus.
— Așadar…?
Fusese tata, din nou.
— În regulă, n-am să sun și nici n-am să dau niciun SMS nimănui.
Am mai vorbit vreo 20 de minute și abia dac-au zis ceva despre cum fusesem eu înjunghiată din cauza propriei prostii.
— Tu concentrează-te pe însănătoșire, noi venim mâine-dimineață! m-a înștiințat mama.
Își scurtaseră vacanța.
— Vă iubesc, oameni buni! le-am mărturisit.
— Și noi pe tine, mi-au răspuns într-un glas, și au închis.
Eram un pic șocată că încă nu-i văzusem nici pe Andy, nici pe Robin. Mă tot așteptam să-i văd intrând în încăpere și ei… nimic! Ce am aflat ulterior a fost că, pe când eu zăceam în pat, ei se zoriseră ca nebunii să ducă materialul filmat într-un loc sigur și secret, în timp ce atât poliția din New York, cât și FBI-ul încercau să-l găsească și să țină sub control difuzarea lui.
Andy se întorsese la el în apartament, unde se tot perindaseră polițiști care-l întrebaseră unde era filmarea. Nu-i puteau percheziționa, în mod legal, locuința, dar existau șanse destul de mari să ne asculte telefoanele și să ne intercepteze SMS-urile. Bineînțeles, Andy nu avea materialul, ci Robin, iar până atunci el nu se aflase pe lista persoanelor vizate de anchetă.
Eu nu știam nimic din toate astea. Știam că tot ce i se întâmplase lui Martin Bellacourt fusese înfiorător și imposibil, dar nu interpretasem asta ca pe vreo ciudățenie nou-nouță. Carl era extraterestru, așa că mai ciudat de-atât nu se putea! În ceea ce mă privea, ne aflam deja la nivelul maxim de ciudățenie.
Sute de oameni fuseseră uciși în atentatele teroriste, așa că, deși presupusesem că avea să apară la știri faptul că încercase cineva să mă omoare, nu-mi închipuisem că asta avea să țină „prima pagină”, să fie considerat atât de important!

Şi, cum mă gândeam eu aşa, ziua a făcut loc serii şi am început să mă întreb de ce nu venea nimeni să-mi spună că urma să fiu externată. Atunci, a intrat în cameră un tip înalt cu cască în ureche şi o intensitate a vigilenţei şi promptitudinii cum nu mai văzusem în viaţa mea. După ce-a studiat încăperea, a venit la mine şi mi-a zis:

— Domnişoară May, sunt agentul Thorne, preşedinta trebuie să ajungă în scurt timp!

Asta a fost toată pregătirea de care-am avut parte. Cam după vreo cinci secunde, a intrat alt agent, urmat, prompt, de către preşedintă, un al treilea agent şi o tânără într-un deux-pieces. Preşedinta era îmbrăcată cu un blazer albastru şi o bluză albă de mătase. Părul ei cărunt era lăsat peste umeri, neglijent.

Moment intens, ca de pe altă lume! Am avut şi un uşor sentiment gen: „Oh, Doamne, are trei dimensiuni, mărime şi formă! Văd cu ochii mei o persoană pe care anterior am privit-o doar prin obiectivele camerelor!” Aşa cum se întâmplă în cazul unei celebrităţi. E o chestie ciudată şi o experienţă foarte interesantă şi complexă.

O mai avusesem de câteva ori în viaţă până în acel moment. Preşedinta era însă mult mai impresionantă. Eram o mare admiratoare a ei, da! Noi două aveam în comun o mulţime de valori şi de ţeluri, iar ea făcuse atâtea lucruri care-mi inspirau respect şi mă uimeau! Aveam şi am în continuare o apreciere profundă pentru ea şi, chiar dacă puteam să-mi petrec timpul cu oricare celebritate de la Hollywood fără să mă simt intimidată de statutul social al acesteia, acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Mă simţeam puternic intimidată, deşi, totuşi, preşedinta avea şi ceva fragil în ea.

Nu mă refer la vreo şubrezenie fizică, desigur, ci doar la faptul că era şi ea om. Doar oase şi organe şi alte chestii de-astea, ca noi toţi, ceea ce a devenit foarte real când s-a apropiat să dea mâna cu mine. O strânsoare fermă, exersată, şi o piele uşor mai aspră decât mă aşteptasem.

— April, e minunat să ne cunoaştem, în cele din urmă! Îmi pare rău că nu se întâmplă în nişte împrejurări mai prielnice. Cum te mai simţi?

Am vrut s-o întreb ce căuta acolo, dar mi s-a părut nepoliticos, aşa că m-am mărginit să-i răspund la întrebare:

— Mă simt bine. Mi se spune că pot pleca acasă mâine, am doar o zgârietură şi nişte coaste rupte. Mai dată peste cap sunt la capitolul emoţional, sinceră să fiu.

— Te întrebi de ce-am venit? Ei bine, April, mai întâi: unde e filmarea atacului? Toată lumea pare sigură că există, și totuși o mulțime de oameni n-au reușit să dea de ea.

— Vă aflați aici pentru filmare? am întrebat, uluită.

— Printre altele, da. După cum îți spuneam, ai un fel al tău de a te situa în centrul lucrurilor, April! Nu-ți port pică pentru asta și sper că e clar că suntem prietene, dar există o serie de elemente care se mișcă repede chiar acum și care trebuie încetinite sau strunite, precum și o mare îngrijorare că filmarea de pe camera ta se numără printre ele.

Era la fel de eficientă ca întotdeauna.

— Nu prea are logică tot ce spuneți!

— Așa o fi, dar am nevoie de materialul filmat.

Mă prinsese pe nepregătite și nu știam cum să procedez, așa c-am tras de timp:

— Încep să simt că parc-ar trebui să aflu ce-o să mi se întâmple dacă nu vă fac rost de filmare.

Am zis „fac rost” în loc de „dau”, să fie clar că n-o aveam.

— Nimic, April! Pentru mine, fie că-ți place, fie că nu, ești o membră a presei. Ar fi o măsură extraordinară din partea mea să-ți iau informația respectivă sau să interzic difuzarea ei. Asta ar fi genul de chestie care necesită avocați și judecători, iar eu n-am nici timpul, nici dorința de a o lua pe această cale. Dar pot, în calitate de președintă a Statelor Unite, să te rog să-mi faci o favoare.

— Ah, poate-ar fi mai bine dac-aș înțelege și de ce?

A părut să se gândească foarte concentrată câteva clipe înainte să mi-o spună. Chipul i se înăsprise, cuvintele îi deveniseră adevărate săgeți.

— April, știm c-a încercat să te omoare cineva azi-noapte. Credem că a fost același tip care a încercat să te omoare în după-amiaza asta. Nu te întreb ce-o fi fost în capul tău de *n-ai reclamat faptul că s-a tras asupra ta și apoi ai plecat fără pază din clădirea în care locuiești*! Poate c-a fost nesăbuința tinereții, poate c-a fost ceva mai mult. Însă, atunci când ai ieșit din clădire, ai creat o nouă istorie în care trebuie să trăim noi acum.

N-o zisese ca și cum ar fi fost ceva de care trebuia să fiu mândră, mai degrabă, ca pe ceva cu care trebuia să mă împac. Săgeata își atinsese ținta.

— Această nouă istorie este una în care tehnologia extraterestră pe care noi am ajuns s-o cunoaștem sub numele de Carli a permis moartea a sute,

dacă nu chiar a mii de oameni, și apoi, astăzi, în mod clar și intenționat, a ucis un bărbat mai degrabă decât să-l lase să-ți facă ție rău.

— Ei bine, am zis, făcând apoi o pauză lungă. Stați așa, dumneavoastră credeți că l-a ucis Carl pe individul ăla?

— April, oasele, organele și sângele lui Martin Bellacourt, cu excepția pielii, sunt, din câte-și dau seama cei mai buni oameni ai noștri, ca jeleul de struguri! m-a informat.

Pauză lungă…

— Jeleu de struguri? m-am mirat.

Nu mi-a răspuns. M-am gândit la momentul din ambulanță, la „luciul de buze” cu aromă de struguri! Mi s-a întors stomacul pe dos, după care m-a cuprins un val de anxietate și mi-au ieșit broboane de sudoare pe tot corpul.

— Ce sunt? am întrebat, neputându-mă abține.

— Nu știm, April.

Forța ei era atât de reconfortantă, de liniștitoare, încât, într-un final, i-am pus întrebarea pe care nu fusesem în stare să mi-o pun nici măcar mie:

— Sunt răi?

— Nu știu, April.

Am surprins un mic licăr de nesiguranță în ochii ei înainte să revină la aerul încrezător dintotdeauna.

— Ce știu e că nu doar c-avem de-a face c-un extraterestru, un robot care infectează visele și vizitează fiecare oraș al lumii, ci avem de-a face c-un robot extraterestru și *ucigaș* care infectează visele. Îmi doresc foarte tare să încadrez corect chestia asta și să fiu o voce a rațiunii. Totuși, am foarte puternica senzație că tu sau cineva din – s-a oprit să caute un cuvânt – „banda” ta… lucrează chiar acum la un clip care, deși e, probabil, foarte bun, nu va avea toate… nuanțele pe care le caută guvernul SUA în acest moment. Așa că, te rog, dacă poți, permite-ne să analizăm noi filmarea și nu lansa nimic pentru cel puțin 24 de ore.

— Cu siguranță, mai sunt și alte clipuri deja lansate?

Nu m-ar fi surprins să fi transmis cineva în direct pe internet totul până în momentul acela.

— Există, dar e o filmare neclară făcută cu un telefon mobil. Nimeni de la fața locului n-a avut o cameră așa de bună ca a voastră. Te rog, fă asta pentru noi!

— Și după 24 de ore ne putem posta clipul nostru pe care n-o să doriți să-l studiați și nici n-o să ne opriți să-l difuzăm?

— Nu-s toantă, April! Am văzut și eu cum e internetul, nu mai poți menține controlul asupra informațiilor. Unde mai pui că mai există și Primul Amendament[85]. E una dintre regulile cele mai importante.
— Vă fac rost de fișiere imediat, i-am zis. Unde să vă fie livrate?
— Aici.
— Chiar aici?
— Aș prefera să nu plec fără ele.
Mi-am scos telefonul și l-am sunat pe Robin.
— Robin, am nevoie să faci o copie a filmării lui Andy de azi și să mi-o aduci la spital.
— Ești sigură?
— E doamna președinte aici. Am făcut (m-am uitat drept în ochii ei zicând acestea) un târg.
Președinta mi-a zâmbit.
— Vin în 20 de minute.
Am închis.
— Avem 20 de minute, i-am spus președintei Statelor Unite ale Americii.
— Păi, mai avem și altele de discutat. Am vorbit cu doctorii tăi și-au zis că poți să pleci acasă, dar mă întrebam dacă n-ai mai putea să stai o zi, să vin și eu cu presa mâine? Au să-ți pună câteva întrebări, dar, mai ales, îmi vor face poze și mă vor filma intrând să stau de vorbă cu tine. Trebuie să mă dovedesc activă în acest moment, altfel toată lumea va spune: „Unde-i președinta La Nevoie? Probabil se joacă *shuffleboard*[86] sau o fi la ciclu!” Nu-i vina mea că-mi place așa de mult *shuffleboard*-ul! Eu mereu le spun oamenilor să adune tot timpul pe care l-au petrecut toți ceilalți președinți jucând golf și dup-aia să-mi zică mie că obiceiul meu de-a juca *shuffleboard* nu-i bun pentru SUA!
Am izbucnit în râs.
— Ce-i? m-a întrebat.
— Știu și eu… Sunteți (m-am simțit tâmpită s-o zic!) și dumneavoastră om, nu?
— Of, April, credeam că tu, dintre toți pământenii, ar trebui să știi cum e! Dar înțeleg. „Charisma funcției”, așa se numește. E greu să vezi dincolo de ea. Mă străduiesc, într-adevăr, să mi-o cultiv. E în fișa postului.
M-a frapat atunci cât de mult semăna cu mine. De parcă, poate, exista o legătură pe care-aș fi putut-o avea cu această femeie care era mai mult un simbol decât o ființă umană.

— Prin urmare, ce zici?
— Da! Așadar, veți veni din nou mâine?
— Am niște treburi în oraș.
Se referea la New York.
— Pentru că aici ai fost atacată, mi se pare mai logic să particip la evenimente în acest loc.
Apoi, fără ca măcar să-și tragă răsuflarea, a schimbat subiectul:
— April, am să-ți fac eu, personal, informarea! În mod normal, te-ar pune altcineva la curent, dar, cum n-avem decât foarte puțin timp, iar eu am lucrat în serviciile de informații, mă bucur să mă ocup personal… Numele atacatorului tău era Martin Bellacourt. A acționat singur, în sensul că n-a avut asistență financiară sau logistică, dar s-a numărat printre autorii atentatelor coordonate și a ținut legătura cu ceilalți teroriști. Dacă vrei cumva să afli motivul (și, dacă nu, te aplaud pentru asta, dar e greu să nu vrei), atunci nu știu dacă te pot ajuta cu ceva. Fusese condamnat penal pentru comiterea unor acte de violență conjugală și locuia singur de ani buni. Rapoartele inițiale arată că perorațiile lui online nu erau foarte coerente, dar, în mod clar, era un om mânios care simțea că nu avea niciun control asupra a ceea ce el percepea a fi o lume care decădea. N-om fi având noi habar multe despre Carl, dar știm că poate face chestii care-i sunt cu mult peste putință omului. Completa conversiune chimică a trupului lui Bellacourt intră, în mod limpede, în această categorie așa că, din punct de vedere legal, ea va fi încadrată în categoria „omucidere prin intermediul lui Carl”. Pare ceva foarte straniu, dar, în societatea noastră, când e omorât un om, are loc un proces, chiar și când omuciderea respectivă e justificată. Va trebui să procedăm astfel și în cazul de față. Am decis să acționăm ca și cum Carl New York ar fi o persoană cu liber-arbitru, iar legea îl va trata ca atare.
— Ce înseamnă asta? am întrebat.
— Înseamnă că va avea loc o audiere și că un judecător va decide dacă statul îl va acuza pe Carl. Dacă va fi pus sub acuzare, atunci va avea loc un proces. Ori de câte ori o persoană este ucisă de o alta, se consideră c-a avut loc o omucidere care nu devine o crimă decât dacă a fost săvârșită în mod intenționat și fără putință de iertare, fără circumstanțe atenuante. Cazul de față pare unul clar de omucidere justificată și ne așteptăm ca și orice judecător din America să decidă la fel. Vreau să înțelegi că ăsta e, pur și

simplu, procesul, și nu o încercare din partea noastră de a-l transforma pe Carl New York în țap ispășitor.
— Doar atât?
— În mare parte, da. A făcut o pauză, apoi a continuat: Ar mai fi și… April, scuză-mă, dar trebuie să întreb: tu comunici cu Carlii?
— Poftim?
— Ai vreo cale de comunicare cu ei? Sau știi ceva despre ei care nu e cunoscut de prea multă lume?
— Prin urmare, nici dumneavoastră nu știți.
— Ce să știu?
— De ce m-a salvat pe mine și nu și pe toți oamenii ăia.
— Nu, nu am habar, April! Îmi pare rău!
— Nici eu nu am habar, i-am zis.
Am fost sinceră și am evitat întrebarea anterioară care ar fi putut duce la o conversație penibilă despre mâna uriașă de robot/coleg de apartament proaspăt dobândit sau despre secvența în Vis pe care o aveam doar eu și nimeni altcineva.
— Te rog, April, să nu îmi ascunzi nimic! Trebuie să știm!
Așadar, cu cine te dai într-o situație ca asta: cu noua ta cea mai bună prietenă, care-i și cel mai puternic om din lume? Sau cu extraterestrul care ți-a salvat viața c-o zi în urmă?
După o lungă pauză, m-am hotărât.
— Am un Vis diferit, i-am mărturisit.
Președinta a tăcut, să mă împboldească pe mine să-i dau mai multe detalii.
— În toate celelalte Vise, ale tuturor celorlalți, nu se mișcă niciun obiect dacă nu e mișcat de cineva aflat în Vis. În al meu însă, există un avion, un Boeing 767, care aterizează în oraș. Credem că e indiciul final, calea spre deblocarea întregii chestii. Eu sunt singura, din câte-mi dau seama, care are acces la ea. Așa c-am ținut-o complet secretă.
A părut vrăjită.
— Ai procedat bine, mi-a zis, în cele din urmă. Lucrați la dezlegarea acestei secvențe enigmistice?
Mai-mai că m-a surprins s-o aud folosind denumirea corectă.
— Da, dar n-am ajuns prea departe. Multe dintre secvențe sunt greu de rezolvat dacă nu ai cunoștințe foarte specifice.
— Avem spărgători de coduri care te vor putea ajuta, poate. Dar, April, atunci când se va rezolva secvența – și trebuie s-o spun foarte clar – să nu

acționezi în baza descoperirii fără să te consulți, mai întâi, cu noi!

— Cred că mi-am învățat lecția de-acum, i-am spus.

— Asta aș vrea și eu să cred, dar te rog să-mi promiți.

— N-am să acționez fără să vorbesc cu dumneavoastră dacă vom dezlega secvența.

Mi se păruse o promisiune pe care nu era riscant s-o fac. Oricât de tare îmi plăcea mie ideea că eram o piesă importantă în toate astea, recunoșteam că nu fusesem pregătită să devin solul, mesagerul speciei mele.

— Dar, am adăugat, pot să vin și eu în orice călătorie se va dovedi, în cele din urmă, că vom porni după?

— Da, April, ne-ar face mare plăcere să te avem alături de noi. Mai e ceva ce nu ne-ai spus?

— Nu.

Și atunci, destul de surprinzător, am început să plâng.

— Mă simt de parc-ar trebui să știu, dar nu știu… Cum de-am ajuns în mijlocul chestiei ăsteia?

— Îmi pare rău, știu că îți va fi greu să trăiești cu aceste sentimente. Însă, ori de câte ori te vei învinovăți c-ai rămas în viață sau că ești singura care a fost salvată, te rog să-ți amintești cât de profund, dar profund, de recunoscătoare sunt eu, una, pentru că trăiești. Te-am privit ca pe-o aliată din prima zi, și, sincer, mă mâhnește c-a trebuit să ne întâlnim față în față tocmai așa. Mai vrei să-mi spui ceva?

Mă simțeam de parcă mi-ar fi strălucit sub pielea feței o firmă luminoasă pe care scria „MARE MINCINOASĂ”.

— Vă mulțumesc pentru vizită și amabilitate, i-am răspuns cu o voce care îmi tremura.

— Ei, dacă te mai gândești la ceva, ai numărul meu.

Destul de remarcabil, era adevărat!

A continuat:

— Ai un viitor extraordinar în față și o să fie o mare bucurie să-l urmăresc.

Viitor extraordinar, zici? Păi, nu se înșela.

Robin a intrat imediat ce-a plecat președinta.

Fusese reținut de cei din Serviciul Secret, care-i luaseră memoria USB pe care le-o adusese.

— Vine Andy să ia asta, mi-a zis arătându-mi un alt card de memorie.

— Spune-i să facă montajul acum, dar că nu putem încărca filmul până mâine!

— Cum te simți? m-a întrebat Robin.

Am stat pe gânduri o clipă. Lui simțeam că-i datoram mai mult decât o evaluare superficială a integrității mele corporale.

— Cred că sunt în regulă. Adică, nu-mi pot da seama dacă-s bine sau groaznic de rău. Cineva a încercat să mă omoare, Robin!

— Știu.

A trecut pe lângă patul meu spre fereastră, lăsând tăcerea să plutească în aer.

— Mulțumesc că nu-mi spui ce idioată sunt!

— Mă gândeam că deja știi.

— Așa e.

S-a apucat să caute în geanta lui de laptop.

— Vrei s-auzi niște *tweet*-uri?

— Of, Doamne, știu și eu?

Mi-a răspuns cu un zâmbet mâhnit.

Într-o clipă, a deschis laptopul și a început să-mi citească răspunsuri la *tweet*-ul pe care-l dădusem eu de dimineață. Avea mai multe aprecieri, redistribuiri și răspunsuri decât oricare alte postări de până atunci.

Să-l auzi pe Robin citindu-ți comentariile și *tweet*-urile e cel mai bun mod de a le citi. Are o voce super, o dicție uimitoare și, desigur, sare peste cele îngrozitoare.

— Courtney Anderson zice: „Ne gândim cu toții la tine, April! Ai atâta încredere în omenire chiar și într-o zi atât de întunecată! Mersi că ne-ai împărtășit puterea asta!”

Aceste cuvinte m-au făcut să mă simt suficient de bine, încât să mi se împăienjenească un pic ochii de lacrimi.

— Cineva ți-a trimis vreo 25 de *emoji*-uri cu un soi de îmbrățișare, a continuat Robin. Apoi, după încă o secundă: A, asta are să-ți placă! Zice SpidermanAndSnape: „M-am tot uitat la știri azi, dar *tweet*-ul ăsta e singurul lucru care contează pentru mine acum. SĂ-ȚI FIE BINE, APRIL MAY!”

Pauză și-apoi iar:

— Ăsta e de la Som. CMDRSprocket zice: „Toată lumea continuă dispute pe care le avea deja sau trăncănește despre chestii pe care nu le cunoaștem. Mersi că ești doar un om”.

— Da, ăla…, am zis eu din ce în ce mai adormită.

Mi-a tot citit până când deja adormisem bine.

Când m-am trezit, era Andy lângă mine. Părea, la fel ca în ultima vreme, apăsat de ceva. Acum însă chiar mai rău decât înainte. Se prăbușise pe scaunul de lângă patul meu, rămânând în continuare cel mai slab puștan pe care-l cunoșteam, dar, cumva, cu o ținută împovărată rău.

— Te simți bine? m-a întrebat el când a văzut că mă trezisem, părând îngrijorat pe drept cuvânt.

— Da, mă simt bine. Mi-au zis c-o să-mi revin 100% în următoarele săptămâni.

— Și pe dinăuntru?

— Cred că da. Pentru moment.

Întrebarea aceea, despre ce mai făceam cu adevărat, nu era deloc un efort minor din partea lui Andy Skampt. El nu era genul de tip care să-i întrebe pe alții cum se mai simțeau. Pe de altă parte, nu în fiecare zi se întâmplă să-ți fie atacată cea mai bună prietenă sub ochii tăi. Pe când mă gândeam eu la astea, Andy a spart liniștea care nu îmi dădusem seama că se lăsase între noi.

— April, l-am omorât? m-a întrebat.

Brusc, mă întorsesem la clipa aceea, când priveam în jos la maldărul de haine pătate din care ieșea și se prelingea ceva.

— Nu, nu! l-am liniștit. Președinta mi-a spus, Andy, că nu tu ai făcut-o.

Atunci, pentru prima oară, parcă mi s-a produs un declic în creier.

— Andy, tu erai îngrozit!

Tremura un pic, cu capul în mâini. Nu plângea, doar dârdâia. Îl puteam vedea cu ochii minții acoperit de mâzga a ceea ce fusese Martin Bellacourt, stând în mijlocul drumului, la vreo doi metri de care, o imagine a singurătății.

Andy s-a uitat la mine, ca și cum aș fi băgat eu un cuțit în el. A șoptit:

— Iisuse, April, normal că eram îngrozit!

Mi-am dat seama că el crezuse că vorbele mele fuseseră o acuzație, că-i puneam la îndoială curajul.

— Nu, doar zic că acolo păreai că vrei să arunci cu camera… Dar când individul ăla s-a năpustit asupra mea, tu…

N-am putut să-mi duc gândul până la capăt, pentru că am izbucnit în plâns.

Nu cu lacrimi politicoase, care să-mi curgă pe obraji cât îi spuneam cu elocvență lui Andy cât de mișcată și de uimită eram că el fusese primul și singurul care să mă apere. Un plâns urât. Cu icnete și hohote de durere. Cu vaiete. Andy cel zănatec, clovnul uscățiv, ridicase camera lui prețioasă deasupra capului și-i rupsese unuia capul de pe umeri pentru mine! Da, bine, unui om a cărui integritate structurală fusese deja compromisă, dar totuși!

M-am gândit la toate acestea, dar, în loc să le spun, am scos niște zgomote puternice, uriașe, oribile de la care m-am îndoit strângându-mă în poziție fetală, cu spatele arzându-mi de durere, ceea ce m-a făcut să plâng și mai rău. Andy s-a ridicat în picioare să-mi dea părul la o parte și să-mi spună c-avea să fie bine. În momentul în care m-a atins, m-am agățat de el de parcă mă înecam, l-am tras pe patul de spital și i-am acoperit cămașa curată, cu guler răsfrânt, cu lacrimi și muci.

— Cretinu' naibii! Cretin superb! Ăla a fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată! M-ai salvat! M-ai salvat! M-ai salvat!

Știam că nu era întrutotul adevărat, dar cred că înțelegea la ce mă refeream. Cred că și voi la fel.

•

În dimineața următoare, venise *toată lumea* la spital. Părinții mei, Jennifer Putnam, Andy, Miranda și Maya. Pentru o clipă foarte scurtă a trecut și Jessica, paramedicul, să mă salute. Oricât de mult își doreau ei să mă vadă, de fapt, se aflau cu toții acolo în același timp pentru că urma să vină președinta pentru chestia cu presa. Embargoul de 24 de ore impus de ea filmului nostru însemna, totodată, că aveam niște timp liber să ne pregătim (și, îndrăznesc s-o spun) să ne relaxăm în cele câteva ceasuri dinainte să apară.

Am apucat să stau singură cu părinții mei vreo oră sau cam așa ceva, moment bine-venit. Făceau tot ce puteau să se stăpânească și să nu-mi arate cât erau de panicați (ceea ce, desigur, nu le-a reușit). Până atunci nu-mi trecuse prin cap că luasem decizii care aveau să-i afecteze atât de profund!

I-au tot dat înainte cu luna de miere a lui Tom și cu vecinii lor săriți de pe fix, străduindu-se să facă discuția noastră să pară una normală, între părinți și copil. Știți ce n-au făcut, totuși? Nici măcar o dată n-au zis și ei: „Ce-a fost în capul tău?!" Nu pentru că știau sau pentru că înțelegeau, ceea ce nu cred că era cazul. N-au întrebat pentru că, firește, nu mă înjunghiasem

singură în spate și când un fundamentalist extremist înjunghie pe cineva în spate, singurul vinovat e extremistul.

— Ai apucat să-ți petreci niște timp cu președinta, totuși, mi-a zis mama, încercând iar să devieze conversația de la partea în care fata ei fusese cât pe ce să moară.

— Da, și voi o s-apucați să petreceți puțin timp cu ea, i-am adus eu aminte.

— Dar nu-i la fel, pe tine a venit să te vadă datorită celor pe care le-ai făcut!

— Mai degrabă din cauza a ceea ce mi s-a făcut.

Tata a continuat ideea mamei:

— Cred că știi că asta nu-i toată povestea, scumpo! Suntem foarte mândri de tine, April, c-ai profitat de această ocazie să spui lucruri frumoase și profunde chiar și când nu-i ușor să fii drăguț și plin de considerație.

— E identitatea pe care mi-am clădit-o, nu sunt eu cu adevărat.

Mi-au zâmbit amândoi ca niște cățeluși idioți, după care mama a zis:

— April, tu nu construiești un brand, tu te construiești *pe tine*!

Și tata a adăugat, cu ochii împăienjeniți de lacrimi:

— Cu toate câte s-au întâmplat anul ăsta e ușor să uiți că n-ai decât 23 de ani.

— Ăăă…, am zis eu, că doar asta era replica mea întotdeauna.

Ei doi au zâmbit în continuare ca niște idioți.

Ceva mai încolo, Robin m-a prezentat unei stiliste, Vi, care avea să mă aranjeze frumos pentru ședința foto. Sunt conștientă că-s o persoană atrăgătoare, dar a existat o vreme când nu suportam să am putere asupra altora din această cauză. Asta e una dintre chestiile pe care le iubeam eu atât de mult la Maya. Spre deosebire de toți ceilalți cu care ieșisem, cred că ea simțise că trebuia să mă cunoască înainte să înceapă să creadă că eram „bună”. „Bună” rău!

De când cu Carl, mă machiasem mai bine, dar, în general, pentru a deveni credibilă, s-arăt mai matură și mai profesionistă. Lookul meu era ales după o atentă plănuire, pentru că nu voiam doar să arăt frumos, ci să par serioasă și importantă. Și s-arăt frumos era în regulă, totuși, pentru că oamenilor le place să se uite la tine și ajung să te asculte aproape accidental. E aiurea rău, da-i adevărat! Nu-i deloc o coincidență că Anderson Cooper îți poate face-o gaură drept prin inimă cu privirea lui de-un albastru oțelit. M-am hotărât

destul de devreme că nu exista niciun motiv să nu mă folosesc de avantajele pe care le aveam.

În timp ce își aranja oglinda cu trei părți care se pliau și trusa plină de produse de înfrumusețare magnific de scumpe, stilista m-a întrebat cum doream să arăt, și, sincer, nu m-am putut gândi la nimic. Nu mă simțeam ca femeia pe care o văzusem în clipurile de la știri. Și nu puteam alege nici să fiu elegantă și strălucitoare, pentru că eram într-o cămașă de spital. Începeam să mă simt intens de rușinoasă, pentru că era prima mea apariție după atac. Prima mea… orice, de fapt. Avea să fie peste tot, iar asta însemna c-o să mă pună într-o poziție extrem de vulnerabilă. Aveam să fiu în pat? Oare asta voia președinta? Scopul era să mă facă să par slabă? Cred că Robin mi-a văzut suferința.

— April, a zis el, ce vrei să simtă oamenii când te vor vedea?

— Că Apărătorii creează un climat care încurajează extremismul și că numai ceea ce spun eu are sens?

— Hai nu, pe bune?

— Da, adică ăsta a fost scopul pân-acum, nu?

— Ăăă…, a bâiguit. Apoi s-a întors spre stilistă și a rugat-o: Vi, poți să ne scuzi o clipă?

Vi a gogonat un pic ochii, apoi a zis „Da, desigur!” și a ieșit din rezerva mea.

— April, asta e o direcție narativă cu totul nouă, a continuat Robin pe un ton serios. Care crezi că este principala întrebare pe care și-o vor pune oamenii?

— De ce au avut loc atentatele? De ce-a încercat cineva să mă omoare?

— Nu, acestea sunt, clar, pe listă. Dar, după ce va apărea știrea, prima chestie la care lumea are să se gândească atunci când se va uita la tine va fi de ce te-a salvat Carl pe tine și nu pe sutele de alți oameni care-au murit ieri.

— Ah! am exclamat, întorcându-mi privirea de la el. Ah! am repetat, neștiind ce altceva să spun.

— Care e răspunsul evident la această întrebare?

Mă simțeam prea slăbită ca să mai cred în răspunsul meu, dar era singurul care-mi venea în minte:

— Pentru că-s importantă.

— Există doar două motive pentru care s-ar putea să fii atât de importantă și niciunul dintre ele nu-i bun.

Am rămas o clipă pe gânduri. Ce-aș crede eu dac-aș descoperi că misterioasa forță acționase pentru prima oară într-un mod clar și că atunci o făcuse numai și numai ca să ucidă un om pentru a proteja o singură fată din New York?

Una din două:

1. Eram importantă pentru planul extratereștrilor, iar planul lor era să ajute omenirea, caz în care unii aveau să înceapă să mă considere un soi de Mesia.

Sau…

2. Eram importantă pentru planul lor, iar acesta era de a-i face rău omenirii, caz în care eram cel mai rău soi de trădătoare care existase vreodată.

Nu le-a enunțat cu glas tare, dar a continuat.

— E foarte necesar să nu fii *niciunul* din cele două acum. Trebuie să fii ceea ce ești cu adevărat, o ființă umană rănită, într-un spital.

— Nu c-aș vrea să fiu nesuferită aici, dar are să mă pună asta în cea mai puternică poziție?

— S-ar putea s-o facă, s-ar putea să n-o facă, dar e, clar, alegerea cea mai sigură, și cred că le ești datoare multor oameni acum să iei niște decizii mai puțin riscante.

Mi-a zis-o foarte încrezător și fără dojana severă pe care-ar fi putut-o strecura cu ușurință aici.

A lăsat vorbele să plutească parcă în aer, cât s-a dus la ușă și a deschis-o, cerându-și scuze lui Vi, stilista, și dându-i drumul în încăpere.

— Doar „înviorează-mă” un pic, i-am cerut acesteia. Dacă mă poți face s-arăt mai tânără, și asta ar fi bine. În esență, mă simt îngrozită, vulnerabilă și slabă (m-am întors spre Robin) și cred că e cel mai corect să fiu sinceră în această privință.

După 15 minute a intrat Putnam.

— Are s-ajungă în mai puțin de o jumătate de oră, a zis ea, referindu-se, evident, la președintă. Ce NAIBA a fost în capul stilistei ăleia? Mai e aici? Arăți ca o orfană de 14 ani!

— E-n regulă, Jennifer! am asigurat-o.

— Nu, nu e, și mai e o grămadă de timp s-o reparăm.

— Nu, i-am zis, enervându-mă. Nu asta vreau să spun. *Așa* am cerut eu.

— Să arăți slabă?

— Nu, s-arăt cum mă simt. S-arăt a om atunci când toată lumea are să vrea să mă transforme-ntr-un simbol.

— April, dar tu *trebuie* să fii un simbol! Asta ți-ai dorit dintotdeauna! E o ocazie uriașă, poate cea mai mare pe care o s-o ai vreodată. Trebuie să faci impresie. Vine președinta! Trebuie s-arăți bine!

— Și cum vrei s-arăt, ca o stea de cinema pe patul de spital? Ca o eroină?

Atunci m-am supărat brusc și de-adevăratelea, dar n-am ridicat tonul.

— Ca Mesia sau ca Iuda? am întrebat-o. Care-o să vândă mai multe cărți, Jen?

Nu-i mai spusesem „Jen" până atunci. Nu știu dacă o mai făcuse cineva vreodată.

Figura ei a rămas de nepătruns pentru o fracțiune de secundă înainte să-nceapă din nou să vorbească:

— Of, Doamne, April! Îmi pare tare rău, uneori uit cât de extrem de deșteaptă poți să fii! Nu se întâmplă des să fie cineva cu un pas înaintea mea, dar ai completă dreptate. Ești perfect îndreptățită să fii supărată pe mine, n-am cântărit totul suficient. Eu doar voiam s-arăți bine.

Putnam ca la carte! De cum pricepea că n-avea să iasă-nvingătoare, îți dădea dreptate cu toată energia și lingușirea de care era capabilă.

— Nu, nu face nimic! am replicat eu scurt. Doar c-a fost o zi stresantă.

— Mai vrei să vorbești cu cineva înainte să pornim spectacolul?

— Ăăă… păi, habar n-am cum o să fie spectacolul ăsta, poate mi-l explică și mie cineva?

— Ah, da, o să vină un reprezentant de la Casa Albă cât de curând care-o să te pregătească.

Așa a și fost. Peste cinci minute, o tânără într-un deux-pieces extrem de bine croit ne-a explicat tuturor la ce să ne așteptăm, cum să ne purtăm corect și să nu ne facem de râs și cum să evităm să ne ia pe sus Serviciul Secret.

Mai apoi, timp de zece minute înspăimântătoare, în majoritate, tăcute și groaznice, părinții mei, Andy, Jennifer, Maya, Miranda, Robin și cu mine am stat cu ochii pe pereți în rezerva mea de spital, așteptând vești. Un „ting" scurt de la încheietura mâinii lui Jennifer a semnalat un mesaj primit. S-a uitat la ceas și a zis:

— A sosit!

— Aoleu, mămica mea! a zis mama.

Toată lumea a izbucnit în râs. Erau așa scumpi când intrau în panică! Eu eram agitată, deși nu din cauza președintei, ci a camerelor de filmat. Trebuia să fiu inteligentă și respectuoasă și, cumva, să găsesc o cale de a părea mai umană. Avea să fie un echilibru delicat, iar mie mi se făcea creierul terci.

Îmi venea și să fac pipi rău, dar era prea târziu pentru așa ceva.

Doi tipi care-arătau, în mod clar, ca și cum ar fi zis „Evident că-s agent al Serviciului Secret" au intrat și-au studiat încăperea, nevăzându-i pe oameni ca atare, ci ca pe potențiale amenințări de catalogat și de monitorizat. Unul dintre ei a ieșit, celălalt a rămas lângă ușă.

A intrat apoi o mică echipă de filmare: un fotograf, un operator video și un sunetist cu un microfon cu braț, care s-a înghesuit în partea opusă a încăperii. Atunci a intrat președinta. Am auzit obturatorul de la camera lui Andy deschizându-se. Bunul și credinciosul Andy!

Președinta a stat un pic să schimbe o vorbă cu părinții mei, cu Andy, Robin, Miranda și Maya, care zâmbeau cu toții cu gura până la urechi, apoi a venit la patul meu.

— Cum te mai simți, April? m-a întrebat.

— Mi se spune c-ar trebui să pot pleca acasă în curând, i-am răspuns, nesigură dacă aveam să reluăm aceeași conversație de ieri.

— Era cât pe ce s-o pățești!

M-am gândit la câteva chestii drăgălașe și inteligente de spus și le-am dat pe toate la o parte pentru:

— Chiar foarte aproape! E ireal, să vrea cineva să facă așa ceva!

Eu dirijam conversația, un obicei la care mi-era extrem de greu să renunț, dar unul cu care și cel mai puternic om al lumii e obișnuit să aibă de-a face.

— E frumos că ai prietenii și familia cu tine, totuși, m-a încurajat.

A arătat spre rândul tăcut de spectatori. M-am simțit imediat vinovată și m-am străduit cât am putut de bine să mă prefac că nu știam de ce.

— Și să știi că poporul american e și el alături de tine, fie și numai cu gândul.

— Vă mulțumesc, doamnă președinte!

Am dat iar mâna, după care s-au oprit camerele.

— Asta-i tot? am întrebat.

— Asta-i tot ce le trebuie, m-a asigurat. Da' știu c-ai ceva curaj să dirijezi conversația!

— Obișnuința! Îmi pare rău!

A râs.

— Scuze că fug așa de repede, dar e o zi plină, după cum îți poți închipui, mi-a spus.

— Desigur, i-am răspuns, apoi ea a început să-și ia rămas-bun și a dispărut în mai puțin de un minut.

•

După plecarea ei, încăperea a fost cuprinsă de un zumzet generalizat. Toată lumea deja alcătuia poveștile pe care avea să le spună despre acele momente pentru tot restul vieții. Expiraseră însă și cele 24 de ore, așa că Andy era ocupat să butoneze la filmuleț pe telefon. L-a făcut disponibil pentru public în câteva clipe. Toată chestia: discursul meu cât mergeam prin mulțime, un țipăt sau două când se-mpingea Martin să ajungă la mine. Momentul în care s-a izbit de mine și i s-a întunecat pielea cu câteva nuanțe… Când s-a prefăcut într-o grămăjoară moale. Camera pocnindu-l. După care au urmat vreo 15 secunde de înregistrare audio fără imagine, înainte să se estompeze zgomotele de încăierare, țipetele și alergatul. Apoi eu, pe targă, spunând: „chiar și în cele mai îngrozitoare zile, chiar și când nu ne putem gândi decât la ce-i mai rău în noi, eu, una, tot sunt mândră să fiu om!”

Era, de departe, cel mai bun film pe care-l făcuserăm. Iar, cum agențiile federale începuseră deja să dea de înțeles că responsabil de moartea lui Bellacourt era Carl New York, a picat numai bine pentru mine. Fotografiile cu o președintă îngrijorată și aplecată peste patul meu de spital mi-au prins și ele bine. Aveam dreptate noi, mai mult decât dreptate. Acesta a fost momentul în care Apărătorii au pierdut războiul. Nu mai puteau fi percepuți ca o mișcare legitimă când o fetiță zăcea în spital după ce încercase cineva s-o înjunghie în spate! Totul fusese dat la iveală de-acum.

Desigur, asta i-a făcut să devină încă și mai disperați. Cei care credeau cu adevărat că eram o trădătoare a speciei mele nu aveau de gând să înceteze s-o creadă. Iar, dacă singurul mod de a mă doborî era un atac direct, atunci la asta și aveau să recurgă!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Totul a fost splendid în acele zile după atac. E absolut îngrozitor să spui așa ceva, dar eu, una, n-aveam nicio responsabilitate. Într-adevăr, cu cât făceam mai puțin, cu atât mai mult se discuta despre mine (și despre ideile mele). Aveam propriii mei locțiitori de-acum, care-mi predicau mesajul. Am putut să-mi văd de convalescență (deși nu fusesem nici măcar grav rănită), în timp ce Apărătorii au pierdut fiecare dispută importantă în care au reușit să se bage. De asemenea, oricum era sortit ca lucrurile să devină ciudate între mine și Miranda, chiar și dacă n-ar fi fost cât pe ce să fiu asasinată la câteva nopți după ce ne combinaserăm noi două. Măcar acum mă puteam preface că toată ciudățenia se datora imensei poveri a înțelegerii faptului că oameni adevărați mă voiau moartă suficient de tare, încât să încerce să treacă la fapte singuri.

Mai erau și niște minusuri, desigur. Nu mă puteam întoarce în apartamentul meu și habar n-aveam ce se întâmplase cu mâna lui Carl. Sunt sigură că exista o modalitate de a o face fără să pățesc nimic, dar nu puteam. Iar o chestie plăcută la faptul că era cât pe ce să fii omorâtă e că oamenii sunt îngăduitori față de refuzul tău irațional de a te mai întoarce la tine acasă. Așa că n-am lăsat pe nimeni să meargă acolo și nici eu nu m-am dus. În acest fel, nimeni nu trebuia să știe că se trăsese cu o pușcă în ferestrele mele. Cel puțin, nimeni altcineva în afară de guvernul Statelor Unite, care părea să-mi permită să păstrez secretul, având motivele lui pentru asta, sunt sigură.

Andy își găsise de multă vreme o locuință frumoasă în Rose Hill, luându-l și pe Jason cu el, să le fie mai ușor să continue să-și realizeze *podcast*-ul, bănuiesc. După ieșirea din spital, m-am mutat temporar în dormitorul lor pentru oaspeți. După vreo săptămână, când mi-a găsit Robin altă casă, mi-am dat seama că n-aveam absolut nicio dorință să locuiesc singură, așa c-am rămas la Andy. Mutatul la stângaciul meu cel mai bun prieten și la încă și mai stângaciul lui coleg de apartament nu era tocmai modul în care plănuisem să-mi întrebuințez nou descoperita și ridicola mea avere, dar mergea.

Cealaltă mare dificultate era că eșuam în continuare, lamentabil, și nu reușeam să rezolv „Secvența Boeing 767”. Eram atât de frustrată, încât nici nu mai suportam să adorm. Și totuși, în fiecare noapte, dădeam roată

avionului, mă cățăram pe motoare, mergeam pe aripi și încercam să sparg ferestrele. Citeam tot ce se putea despre avioane. În cele din urmă, știam că hexagoanele, pe care le memorasem meticulos și le copiasem să i le arăt Mayei, erau codul pe care trebuia să-l descifrăm. Dar noi nu izbuteam.

Maya mă trata ca pe floricica delicată care eram. Chiar dacă o dădusem enorm în bară și făcusem exact ceea ce-mi spusese să nu fac (și mă mai și cuplasem cu Miranda, ceea ce ea încă nu știa), rămăsese tot drăguță cu mine. În esență, cunoșteam toate semnele de avertizare și eram conștientă că, deși totul era bine (și permis) în lupta noastră, mă îndreptam spre un loc neplăcut din mintea mea, în care aveam să mă văd doar ca pe catastrofă care eram în conformitate cu (ceea ce-mi închipuiam eu că era) perspectiva Mayei.

Mă simțeam de parcă singura scăpare ar fi fost un soi de avans, cum ar fi să-i trimit flori ori să-i scriu o mare și lungă scrisoare în care să-mi cer scuze. Bineînțeles însă că toate astea păreau profund nepotrivite, așa că am luat, în schimb, o altă decizie.

M-am dus la Club Monaco și-am spart 1 200 de dolari pe o jachetă nouă, o cămașă și blugi și m-am întors în apartamentul lui Andy, să fac un clip. Iată transcrierea lui:

> Salutare tuturor! Am să fiu sinceră cu voi: sunt destul de varză acum. N-am fost rănită fizic prea tare, dar eu și (cred că, și) mulți dintre noi ne simțim răniți psihologic chiar în clipa asta. Am două coaste rupte și 12 copci. Să mă împac cu realitatea că ar vrea cineva să… [Aici chiar trebuie să fac față emoțiilor mele și zău că nu joc teatru!] Să mă omoare… și să reușească să ucidă atât de mulți oameni care n-au făcut nimic altceva decât să-și arate entuziasmul și interesul față de vizitatorii noștri… asta e o rană mult mai profundă.
>
> Desigur, chiar acum, Apărătorii dezavuează aceste atentate. Așa se și cuvine să facă și, sincer, cred că majoritatea lor n-ar aproba niciodată acest gen de acțiune. Numai că, atunci când discursul lor e incendiar și atât de plin de furie, nu e deloc surprinzător ca anumiți indivizi să colaboreze pentru a lua lucrurile în mâinile lor nechibzuite.
>
> În felul meu mai puțin intens, am făcut și eu exact același lucru. De la începutul lui iulie a devenit destul de limpede faptul că toate secvențele enigmistice din Vis, cu excepția uneia singure, fuseseră descoperite și rezolvate. Codul a fost compilat și pare complet, cu

excepția faptului că necesită un soi de parolă pe care nimeni nu știe unde s-o caute. Ei bine, încă dinainte de asta, am știut că există o secvență enigmistică în Vis la care numai eu aveam acces. Lucrez la această enigmă, pe care noi o numim „Secvența Boeing 767”, de peste o lună și, sincer, n-am ajuns nicăieri. Motivul pentru care am dat greș este că am vrut să dezleg misterul de una singură. Am vrut să fiu eroina pe care să v-o amintiți cu toții. Am vrut să m-agăț de celebritatea mea și de „excepționalismul” meu. Și, din această cauză, am încetinit procesul de rezolvare a Visului. Dacă n-aș fi blocat informația pe care o aveam, poate că am fi rezolvat Visul acum o lună. Poate c-am fi terminat mai repede și mai sigur. Poate… [Și apoi filmul trece la următoarea replică, pentru că n-am vrut să termin propoziția.]

Sunt, de asemenea, perfect conștientă că mi-a salvat viața Carl însuși. Guvernul a lansat un raport preliminar cum că atacatorul meu, Martin Bellacourt, a murit instantaneu atunci când măruntaiele i-au fost prefăcute în… jeleu de struguri. Deși asta sună a glumă, am fost cu toții nevoiți să ne împăcăm deja cu ideea că e ceva real. Cum a fost, clar, o acțiune a lui Carl New York, un mare juriu din oraș va decide dacă să-l pună sub acuzare. Eu susțin pe deplin aceste proceduri legale și am încredere că va fi exonerat de acuzații.

Pentru aceia dintre voi care au fost Visători activi, aflați că acum avem o ultimă enigmă de elucidat. Am pus tot ce știm noi despre „Secvența Boeing 767” în Som – sunt linkuri către postările mele în descrierea acestui clip. Intenția Carlilor a fost, în mod clar, ca noi să dezlegăm aceste mistere împreună. Îmi pare rău c-am petrecut atât timp ținând cu egoism această informație pentru mine. Știu că nu toți mă veți ierta și nu am niciun motiv să mă aștept s-o faceți. Dar sper că veți crede că regret profund, dar profund, că am ascuns-o.

Și cu asta gata! Nici nu trecuse o oră de când videoclipul devenise disponibil publicului, c-am și citit următoarea discuție pe Som.

Nu pricep dacă-i mare lucru, dar știți o chestie? Mie dispunerea hexagoanelor ălora mi-amintește de acordeonul lui bunică-miu! Nu am habar câte butoane are un acordeon, dar cred că așa erau dispuse.

Bump![87] pentru interes… cântă cineva la un instrument ca ăsta?

> Hei! Da, îl am pe tata aici, el cântă la concertină și acordeon și zice că (îl citez, că io, unu, nu pricep nimic): „Se cheamă sistemul de dispunere a notelor muzicale Wicki-Hayden. Indiferent pe ce buton te afli, dacă o iei spre dreapta, urci un interval, sus și la stânga, urci o cvartă, iar în jos și la dreapta, cobori o cvartă. Butonul cel mai apropiat de sus urcă o octavă”.

Până să apară cea de-a treia replică, acel comentariu deja urcase până în vârful firului de discuție și cântăreți la acordeon și concertină din toată lumea interveneau. Descifrau rapid cum ar suna dacă fragmentele de fagure pe care la adusesem eu din Vis ar fi fost cântate apăsând pe hexagoanele roșii pe post de butoane. La jumătate de oră după aceea, era clar că, deși nimeni nu putea spune în ce cheie trebuiau cântate, tiparele hexagonale de pe laterala Boeingului 767 erau o reprezentare a piesei „Call Me Maybe” a lui Carly Rae Jepsen. Carl are gusturi uluitoare în materie de muzică!

Eu și Andy am pornit într-o campanie-fulger de cercetare, aflând tot ce se putea despre piesă și despre Carly Rae Jepsen, maestră a muzicii pop.

De îndată ce am memorat toate versurile hitului „Call Me Maybe” (deja le știam pe majoritatea), am tras perdelele din camera de oaspeți a lui Andy și m-am băgat în pat. Era după-amiaza devreme, dar eram epuizată (ca de obicei) și trebuia să văd ce puteam face cu această nouă informație. Nu era ușor să adorm, dar mi-o doream atât de tare! Știam că întreaga lume, la propriu, aștepta să vadă ce-avea să iasă din asta, iar eu eram singura care-i putea spune.

Așa că mi-am golit mintea și mi-am lăsat epuizarea să preia controlul. Apoi am mai repetat același lucru de 23 de ori, până am reușit și m-am trezit în holul unei clădiri elegante de birouri. La 30 de minute după aceea, stăteam în fața unui Boeing 767, cântând ușor fals cu vocea mea subțire:

I threw a wish in the well,
Don't ask me, I'll never tell!
I looked to you as it fell
And now you're in my way.[88]

N-a fost, de fapt, ciudat până n-am ajuns la refren, care e atât de splendid construit, încât nu-l poți cânta fără să te prindă destul de rău. Vestea bună e

că ești mereu singurul om din Vis, așa că nu e nimeni să te vadă dansând în jurul unui Boeing 767 cântând: *„BEFORE YOU CAME INTO MY LIFE / I MISSED YOU SO BAD, I MISSED YOU SO BAD, / I MISSED YOU SO, SO BAD*!”{89}

Rănile mele nu mă urmau în Vis, așa că, dacă pentru trupul meu adevărat ridicatul mâinii stângi deasupra capului rămânea un ideal la a cărui împlinire aveam să muncesc luni întregi, în Vis puteam dansa ca tânăra sprintenă de 20 și ceva de ani care ar fi trebuit să fiu.

Iar, când am terminat, eram destul de sigură că trecusem prin tot cântecul fără să sar vreun cuvânt (deși sărisem, în mod clar, niște note) și am început să aud un șuierat ușor. Apoi s-a auzit mai tare zgomotul unor motoare electrice sau hidraulice când s-au deschis locașurile trenului de aterizare și roțile masive au coborât, din aripi și din botul avionului. Au atins ușor iarba din parcul unde aterizase aeronava, părând imediat că se aflaseră în acel loc de când lumea.

Am intrat.

Sau, cel puțin, am pătruns în încăperile foarte mici unde se țineau roțile avionului. Deoarece studiasem Boeingul 767, știam că aceste locașuri pentru roți erau suficient de mari, cât să încapă un om în ele, până când se retrăgeau roțile, caz în care ar fi fost un mare noroc dacă respectivul n-ar fi fost strivit. O serie de oameni se cățăraseră pe la roata din față, să facă „aviono-stopul”, ceea ce se dovedise a fi o metodă destul de bună să mori. Asta însemna însă că era posibil să te urci în locașurile roților, ceea ce am și făcut imediat. Am urcat, mai întâi, în spațiul roții din față, pentru că știam că acolo se afla o intrare spre spațiul sistemelor de avionică, unde erau toate comenzile aeronavei. De acolo o altă intrare dădea spre interiorul aeronavei. Ambele intrări însă, știam eu, nu erau simple uși. Erau blocate și necesitau scule speciale pentru a fi deschise, dar m-am gândit că reprezentau, totuși, cea mai bună șansă de a pătrunde în avion. Odată ajunsă în locașul trenului de aterizare, am văzut o harababură remarcabilă de tuburi și cabluri ca niște spaghete. Dacă aș fi fost inginer la Boeing, aș cam fi avut idee la ce mă uitam. Numai că nu eram, așa că, în lumina slabă care venea dinspre trapa deschisă, tot ce-am zărit a fost o harababură mare și înfricoșătoare.

N-a fost însă o problemă să descopăr trapa de pe tavanul locașului. Era marcată mai ales de lipsa tuburilor și a firelor. Practic, era singura suprafață plată de pe tavan. Deschisul trapei însă nu a fost la fel de ușor, fiindcă

fusese prinsă cu zeci de șuruburi de închidere. În loc de șuruburi normale cu cap cruce sau cap plat, astea aveau capul neted ca piunezele!

Mi-am înfipt unghiile cât de tare am putut în trapă, dar încercarea mea era, într-un mod atât de evident, zadarnică, încât nici măcar n-am mai încercat în continuare.

M-am târât prin locaș încă un pic, căutând ceva, orice, bănuiesc, dar peste tot era harababură.

M-am întors la trapă, să mai zgrepțăn la ea încă puțin. Cine putea ști? Poate că primisem o putere supraomenească în ultimele 20 de minute. De data aceasta, am remarcat textura unor litere minuscule de pe mâner. În lumina slabă, literele se distingeau greu, cel puțin asta am crezut inițial. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu erau, pur și simplu, litere. Adică existau, dar nu erau decât o grămadă de linii și cerculețe din care creierul meu nu putea alcătui cuvinte.

Era exact genul de lucru care se întâmplă atunci când ești pe o pistă greșită și detaliul Visului începe să se estompeze. Dar cum era posibil așa ceva? Cântasem cântecul și funcționase. Asta trebuia să fie!

— AAAHHHH! mi-am strigat eu frustrarea în încăperea goală.

Nu mi-a fost de niciun ajutor, așa c-am ochit niște țevi de pe perete în care să dau cu piciorul, gândindu-mă să mă trezesc din somn din cauza frustrării. Nu era de parcă n-aș fi avut *nimic* de zis oamenilor la întoarcere. Dar, dacă reușiseră să-mi ofere un indiciu, nu suportam ideea de a mă întoarce să le spun că era o fundătură!

Așa c-am tras un șut numai, cât să se audă o bufnitură mulțumitoare, nu și suficient cât să mă trezesc.

Aerul era stătut și uleios în locaș, așa că m-am decis să văd dacă nu cumva îmi scăpase mie ceva în exteriorul avionului. Poate că secretul era într-unul dintre celelalte locașuri ale roților.

Am dat iar roată avionului. Am smuls fiecare lucru pe care am putut să-l smulg, iar de câteva nu am putut trage. M-am cățărat în celelalte locașuri de roată și n-am găsit nimic captivant sau util.

Frustrată, am început să mă depărtez de aeronavă.

La câteva cvartale distanță, pe stradă, m-am întors să mă uit la mașinăria masivă. Petrecusem ore bune în Vis fixând-o cu privirea, așa că nu mă așteptam să zăresc ceva nou. Și nici n-am văzut, dar mi-am simțit inima sărindu-mi în piept, înainte să o rup la fugă spre avion, pentru că-mi dădusem seama care era faza!

Întoarsă în locașul din față, a trebuit să-mi las ochii să se obișnuiască pentru câteva minute înainte să pot vedea micile forme gravate pe mâner. Nu era mâzgăleala indescifrabilă de „pistă greșită” a scrisului din Vis, erau liniile și punctele sistemului numeric maya despre care-mi vorbise Miranda la acel hotel din Washington! Același sistem care, eram eu sigură acum, reprezenta numărul șase pe coada avionului.

Aș fi putut să-mi trag, clar, una peste față și să caut informații despre sistem împreună cu Andy, dar nu-mi doream nimic mai mult decât să rezolv misterul de una singură. După luni și luni de rezolvare de secvențe în colaborare de către oameni de prin toată lumea, voiam să fiu mai mult decât vehiculul prin care se rezolva această ultimă secvență enigmistică, îmi voiam numele pe afurisita aia de pagină din Wikipedia!

Așa c-am stat acolo și mi-am stors creierii, să-mi aduc aminte ce-mi spusese Miranda. Punctul era cifra unu și linia, cinci. Prin urmare, două linii și un punct însemnau 11. Eram destul de sigură de asta. Două puncte, ăsta era doi. Simplu! Știau ei, mayașii, ce știau!

Aveam, așadar, un șir de numere: 11, 2, 7, 19, 4, 4, 12. Acum, ce naiba trebuia să fac, oare, cu ele? Ei bine, lângă ușă se aflau șapte discuri cu numere de la 1 la 19 flecare. Doamne, Dumnezeule, să fi fost chiar atât de ușor?

Am rotit fiecare disc la numărul corespunzător și am fost nevoită să mă dau la o poarte, căci trapa a căzut în spațiul roților. Mi-a alunecat piciorul și m-am rostogolit prin trapa deschisă. În cădere, am dat cu capul de trenul de aterizare și m-am trezit în apartamentul lui Andy.

— FIR-AR MAMA EI DE TREABĂ! am urlat.

Andy a strigat și el din cealaltă cameră:

— Te simți bine?

Și-apoi a venit în fugă la mine.

— Da, super! Tocmai – FIR-AR MAMA EI DE TREABĂ! – am intrat în avion. Apoi am rezolvat următorul pas din secvența enigmistică: erau numerele maya de care mi-a spus Miranda, scrijelite pe o trapă din locașul trenului de aterizare. Tocmai deschideam trapa când am căzut – în puii mei! – și m-am lovit la cap!

Andy râdea ca un nebun.

— Taci din gură! i-am strigat.

— E tare amuzant, April! Ai rezolvat primul tău indiciu și l-ai încheiat dându-te cu capul de perete?

— Am dat cu capul de un tren de aterizare, foarte mulțumesc! Trebuie să mă-ntorc! Dumnezeu știe că nu mai pot s-adorm acum!

M-am întors pe partea cealaltă și am luat telefonul, care, desigur, era pus pe „Nu deranjați!” Aveam un SMS de la Maya:

Mulțumesc mult pentru clip. A fost chiar bun.

Aveam un sentiment de bine, liniștitor.

— E în regulă, April! m-a asigurat Andy. Tu ești singura care are acces la asta. Nu ești presată de timp.

Am oftat:

— Știu, doar că… Fir-ar să fie, știi tu…! Aproape c-ajunsesem la capăt!

— Ei bine, aproape c-ajunseseși la următorul indiciu. Nu vreau să-ți stric bucuria, dar probabil că mai există și altele.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Două săptămâni mai târziu, stăteam în cockpitul Boeingului 767, apăsând pe butoane, încercând să conving avionul să facă și el ceva, orice. Viața mea își încetinise de tot ritmul. Când toți cei pe care-i cunoști (inclusiv președinta Statelor Unite) îți spun același lucru, în cele din urmă, ajungi să le dai ascultare. De asemenea, când mai-mai c-ai fost ucisă de două ori în aceeași zi, pentru ca apoi să-ți petreci săptămâni întregi în care să suporți o permanentă durere surdă, toate acestea îți cam inspiră un pic de autoreflecție. Nu numai c-a trebuit să mă gândesc cu adevărat la pericolul în care mă vârâsem, dar m-am pomenit meditând, pentru prima oară, și la faptul că aș fi putut și că, în plus, chiar *aveam să mor* într-o bună zi.

Mă străduiam din răsputeri să mă acomodez cu noua mea viață, una mai „în culise” ca să zic așa. Încă mai eram cunoscută, dar stăteam mai mult offline pentru moment. Lumea știa că eu eram singura care putea lucra la cheie, ceea ce însemna că eu (și întreaga mea echipă) eram superactivă pe Som, dar nu dădeam interviuri, nu participam la evenimente de presă și nici măcar clipuri nu mai făceam. Îl pusesem pe Robin să-mi ia parolele de la conturile de pe rețelele de socializare online. Dacă voiam să dau un *tweet* despre ceva, trebuia să i-l trimit lui, iar el îl redacta și se asigura că reprezenta o idee bună înainte să-l posteze.

Și Robin nu mai urca decât postări relevante pe diferite rețele sociale online, să-mi păstreze profilurile de acolo active, iar eu încercam să citesc cărți, să mă uit la emisiuni TV și să lucrez încet și metodic la „Secvența Boeing 767”. O enormă parte din lume mă ajuta, ceea ce însemna o mare presiune pusă pe mine, și, totodată, o modalitate de a mă distrage de la dorința profundă și dureroasă de a mă arunca la loc în luptă.

Eram dependentă ca un drogat de atenție, de revoltă și de febra implicării în ceva atât de măreț, dar, mai presus de orice, eram dependentă, pur și simplu. După atentate, lucrurile se calmaseră. Oamenii nu se mai agitau așa de tare, pentru că gândeam cu toții la fel. Oamenii începuseră să se simtă în largul lor în preajma Carlilor, ca și cum aceștia ar fi fost dintotdeauna unde se aflau și de parcă acolo aveau să și rămână. În esență, nu era, cu adevărat, nevoie de mine. Dependența însă n-are legătură cu un lucru anume, ci cu faptul că mintea ți se bazează pe ceva, e o problemă în „software-ul” creierului tău și, chiar și cu tot sprijinul pe care mi-l oferiseră niște oameni

cu adevărat remarcabili, care se străduiau să mă țină în frâu, tot nu mă dezintoxicasem complet. Chiar și după ce-mi dezinstalasem aplicațiile de pe telefon, tot mă duceam pe twitter.com din browser.

„Secvența Boeing 767” nu-și dezvăluia însă niciunul dintre secretele sale! Odată ce ajunsesem în locașul sistemelor de avionică, pătrunderea în avion nu mai era o secvență în sine, nu presupunea de-acum decât deschiderea unei trape. Interiorul aeronavei se dovedise a fi masiv și complet normal. Pendulatul între Vis și Som dăduse la iveală o grămadă de informații despre aeronavă: anul fabricației, modelul (știați că există modele și la avioane?) și chiar și o presupunere corectă despre aeronava anume care îi servise drept inspirație. Petrecusem ore întregi utilizând sistemul de divertisment de la bord, mă familiarizasem destul de bine cu cabina de pilotaj, folosindu-mă de un simulator de zbor, și luasem interviuri unor piloți, mecanici și însoțitori de bord care lucrau pe Boeinguri 767. Toate – în zadar.

În orice caz, cam cu asta mă ocupam, când m-a scuturat Robin să mă trezească, lucru deloc normal pentru el. Părea tulburat, în mod vizibil, așa, îmbrăcat în cămașa lui castanie, elegantă, și așezat pe marginea patului din dormitorul de oaspeți al prietenului meu. Andy și Miranda stăteau în spatele lui. Ciudată rău treaba!

— April, am niște vești importante și proaste, a început asistentul meu.

După ce mi-am adunat un pic gândurile, i-am zis:

— Pare-a fi ceva nasol. Și important.

Și-a strâns atât de tare buzele, încât au format o linie subțire. Asta nu era de bine!

— Apărătorii au rezolvat „Secvența Boeing 767”!

— Așa ceva nu-i posibil! am zis, c-un sentiment de ușurare. Eu sunt *singura* care are acces la ea.

— Se pare că accesul nu-i necesar! Miranda?

— N-am acordat suficientă atenție codului, mi-a explicat ea. Se pare că-i complet. Dacă-l compilezi, iese un program întreg. Acesta cere, totuși, o cheie.

— Păi, nu e tot codul format din chei? am întrebat.

— Într-un fel, da, a continuat Miranda. Ne-am dat seama că era inutil dacă nu-l aveam pe tot. Așa că fiecare bucată era la fel de importantă ca oricare alta. Acum însă se pare că, deși îl avem pe tot, el tot cere un soi de

parolă. Credem că la descoperirea parolei lucrezi tu în „Secvența Boeing 767”.

— Dar, dacă-i adevărat, atunci cum de-o au Apărătorii? m-am mirat.

A preluat Robin controlul asupra conversației:

— N-am habar, noi nu știm decât că au rezolvat secvența și că acționează în baza acelei informații chiar acum. Nu știm ce fac exact, dar știm că fac, totuși, ceva.

— Au dat o declarație oficială? S-ar putea doar să ne întărâte, să ne silească să intrăm în panică.

Aproape că-mi trecuse buimăceala produsă de somn, dar tot nu-mi venea să cred ce hal de conversație puteam să am!

— Nu, am auzit-o direct de la Peter Petrawicki, a răspuns Robin, părând aproape bolnav când a zis-o.

— De ce ți-ar spune el așa ceva?

— Păi, n-a făcut-o propriu-zis, a murmurat.

Brusc, nimeni nu se mai uita în ochii mei.

— I-a zis impresarului său, a continuat Robin.

— Și impresarul lui e… la voi în agenție?

— Impresarul lui e Jennifer Putnam, a șoptit aproape.

Mi-au trecut mai multe lucruri prin minte, simultan, și niciunul nu era pozitiv. I-am spus, foarte încet, lui Robin, care se străduia cât putea să-mi susțină privirea:

— Jennifer Putnam e impresarul *meu.*

— E și al domnului Petrawicki.

— Continuă! i-am zis, cu un glas care-mi suna până și mie necunoscut.

Nici nu-mi dădusem seama cât eram de furioasă până nu mă auzisem vorbind.

— L-a luat drept client la puțină vreme după tine. Ea își dăduse seama de însemnătatea Carlilor cu mult înaintea oricui altcuiva din branșă și a considerat că avea obligația să ia toți clienții care aveau ceva de-a face cu roboții. M-am certat cu ea pe tema asta, i-am spus că perspectiva lui PP e imorală și periculoasă. Ea mi-a răspuns doar că nu-i treaba noastră să decidem cine are dreptate și cine nu și m-a amenințat că mă dă afară și-mi interzice din punct de vedere legal să mai lucrez cu tine.

— De când ai habar de asta? mai-mai c-am strigat.

Mi-ar fi putut explica, am văzut că voia s-o facă, dar eu nu i-o cerusem, așa că s-a mulțumit să spună:

— De luni de zile.

— „De luni de zile”! am repetat. Vasăzică, în perioada aia când se tot străduia Putnam să mă convingă să particip la o dezbatere față în față cu Petrawicki… alea-s lunile de zile? Un interviu care avea să iasă mai bine pentru un profesionist într-ale dezbaterilor decât pentru un designer grafic de 23 de ani? Da’ ce mai contează când, oricum, îi intră bani în buzunar lui Putnam?

Am tăcut suficient cât să deschidă Robin gura să spună ceva, dar l-am împiedicat, de data asta fără vorbe.

— Lunile în care *domnul Petrawicki* își exprima în secret sprijinul pentru extremiștii care aveau să ucidă sute de oameni și să încerce să mă omoare și pe mine? am continuat. Dar, hei, trebuie să urmărim interesele agenției, așa că hai să stăm cu capetele plecate și să lucrăm pentru clienții noștri? Acele luni?

— April, îmi pare tare rău, odată ce am început să nu-ți spun…

— IEȘI AFARĂ! am urlat.

Am rămas surprinsă să constat că nu plângeam. Mă simțeam ca și cum ar fi trebuit s-o fac, dar n-aveam nimic altceva pe dinăuntru decât mânie.

Robin a închis gura strâns și chipul i s-a schimonosit. Arăta de parcă stătea să izbucnească în plâns, dar s-a ridicat doar de pe pat.

— Dacă ai nevoie de mine…

L-am întrerupt cu răceala:

— Îmi pare rău, nu m-am exprimat clar: ești concediat.

În liniștea care a urmat, Robin s-a întors și a ieșit din cameră.

Nu voiam decât să mă fac ghem și să mă întorc în Vis. Înapoi la Visul pe care-l crease Carl numai pentru mine. Peter Petrawicki rezolvase însă secvența și o făcuse fără Vis, ceea ce însemna că și eu puteam.

— Asta a fost nasol din partea ta, April, așa să știi! mi-a zis Andy.

— Poftim?

— Robin n-a făcut niciodată nimic altceva decât să te ajute. Ți-a stat alături zi de zi în ultimele șase luni și nici măcar un „Mulțumesc!” nu ți-a cerut. Și nici nu sunt sigur c-a primit vreunul.

— „N-a făcut nimic altceva decât să m-ajute”? Peter Petrawicki a creat o mișcare întreagă care a încercat *să mă ucidă*! O mișcare întreagă care a reușit să destabilizeze toată PLANETA, Andy! Doamne, Dumnezeule, n-avem timp pentru așa ceva! Au rezolvat secvența, trebuie să-i dăm și noi de capăt!

Andy a oftat. Apoi s-a întors și a pornit-o spre ușă.

— Un' te duci? l-am întrebat eu, mai acuzator decât intenționasem.

— Nu știu, April…

S-a întors cu spatele la mine.

— Am să plec, a adăugat. Nu știu dac-o să mai fiu așa de încântat să te văd aici când mă voi întoarce.

— Păi, atunci nici n-o să mai fiu aici, i-am trântit-o.

S-a uitat la Miranda și apoi la mine.

— Să vă distrați ca lumea, voi două! ne-a urat.

Expresia de pe chipul lui era una de care nu-l crezusem niciodată capabil pe Andy Skampt. Era usturătoare, dezgustată și foarte obosită. Apoi a ieșit.

Aș vrea să vă spun că înțelesesem atunci, dar nu prea-i cazul. Nu m-am prins deloc: că petrecuserăm săptămâni întregi pe drumuri în turneul de promovare a cărții noi trei și că, brusc, Andy nu mai păruse așa de interesat de mine. Cum toți munceam atât de mult, poate că nu observasem când începuseră Andy și Miranda să-și petreacă tot mai mult timp împreună. Că el era amuzant și deștept, și ea, la fel, dar Andy se temea să-i facă avansuri, probabil pentru că ani buni fusese perfect conștient că, dacă-mi făcea mie avansuri, prietenia noastră s-ar fi destrămat. Apoi eu mă simțisem singură și plictisită într-o noapte și-i stricasem ploile. Dar, nu, nu, nici c-aveam habar!

Miranda a venit la mine, simțind mai mult compasiune decât stinghereală, și s-a așezat pe marginea patului.

— E doar o perioadă foarte stresantă! mi-a spus.

— E mai mult decât atât, i-am replicat.

S-a aplecat să mă cuprindă în brațe, provocându-mi, bineînțeles, senzația oribilă că eram prinsă în capcană.

— Trebuie s-o sun pe Maya, i-am zis, bățoasă.

— Înțeleg, a zis cu un oftat.

— Ce-i?

— Nimic, mi-a răspuns, părând mică, mică de tot.

Deși era mai mare decât mine, mai înaltă și mai deșteaptă, reușea să se lase îngrozită de mine.

— Numai despre secvență, doar ea-i experta noastră, am liniștit-o. Nu-i putem lăsa pe Apărători să câștige.

— Bine, April, bine!

Știam că nu mă credea și, privind retrospectiv, cred c-avea completă dreptate. Nu voiam s-o îmbrățișez pe Miranda. N-o voiam de prietenă. N-

aveam nevoie de înc-o bătaie de cap. Aveam nevoie să vorbesc cu Maya, care era însă și un băț la îndemână de băgat în roțile noii mele relații, pentru că eu doar cu pusul de bețe în roțile relațiilor mă ocupam!

M-am dat jos din pat. Începusem să-l consider patul meu, dar sentimentul respectiv se evaporase brusc.

— Miranda, poți să rămâi aici să lucrezi și să te asiguri că e gata programul de rulare dacă fac rost de parolă?

— E gata și acum, mi-a răspuns. Apoi a adăugat: Cred!

Spusese asta într-un fel care nu-i era caracteristic.

Mă obișnuisem ca ea să fie ridicol de sigură în toate privințele.

— Ei bine, trebuie să fie gata de rulare în clipa în care voi avea cheia. E vreo posibilitate să-mi trimiți pe e-mail un fișier ori un site unde s-o pot introduce dacă nu te am prin preajmă?

Prin urmare, da, da, pe nepusă masă, îi ceream acestui geniu frumos care nu-și dorea nimic mai mult decât să ia parte la această aventură să compileze niște cod pentru mine, cod care avea să mi-o facă inutilă. Oare o știa? Ah, absolut! Dar a făcut-o, totuși? Bineînțeles că da!

— Da, pot să lucrez la asta.

— Trebuie să ies să mă plimb, i-am zis, lăsând să se subînțeleagă c-aveam s-o fac „de una singură” și am părăsit-o pe Miranda în casă fără niciun cuvânt.

Am ieșit din clădirea în care locuia Andy de pe 26th Street și am pornit-o pe jos. Am sunat-o imediat pe Maya și i-am explicat situația. Mi-am dat seama că și pe ea eram ofticată, pentru că Apărătorii n-ar fi fost în stare să-i dea de capăt misterului dacă aș fi păstrat secretul asupra „Secvenței Boeing 767”, așa cum dorisem inițial. Era o furie tâmpită și nici nu-mi era de vreun folos. Am încercat să nu i-o arunc în față însă, pentru c-aveam nevoie de ea.

— Cum e posibil să existe codul de acces în afara Visului? am întrebat-o.

— Nu știm c-ar fi! Secvența enigmistică te poate duce la o altă parte a Visului care e publică. S-a mai sărit peste indicii luându-le pe ghicite și încercate.

— De ce-a trebuit să fie un Apărător? am întrebat plină de frustrare, știind că întrebarea nu folosea la nimic. Ei reprezintă, poate, 2% dintre toți oamenii din lume. Cum de i-au dat de capăt înaintea noastră, a tuturor?

— O constatare foarte bună, April, a zis Maya.

— Este?

— Da, adică ar putea să fie doar o coincidență, dar ar putea fi și unul dintre alte două lucruri. Primul: că ei aveau habar că informația asta va fi transmisă mai departe și doar își bat joc de noi. Sau doi: că-i ceva diferit în modul lor de gândire, în felul în care-i percep pe Carli, și că acesta i-a ajutat să descopere parola.

— A, vasăzică, ți-e de mare folos să fii un xenofob și-un adept al teoriilor conspiraționiste, care mai are și halucinații pe deasupra!

— Poate că da! mi-a zis.

Tocmai ajunsesem într-un parc pe care nu-l recunoșteam. Lumea stătea tolănită pe dâmburi cu iarbă verde. Erau și terenuri de baschet, și bătrâni care jucau șah. Foarte în spiritul New Yorkului.

Maya a continuat:

— Ce-i obsedează pe Apărători la tine și pe tine nu?

— Ăăă… eu însămi? Faptul că sunt, în secret, extraterestră? Ei vor să fac un test ADN, pentru că, pur și simplu, nu cred că părinții mei există! Ori asta, ori sunt o trădătoare a speciei mele. Sau că, de fapt, Carlii s-au folosit de mine tot timpul și c-am fost aleasă special și păcălită să-i laud. Sunt teorii conspiraționiste cu grămada, Maya! Nu le citesc, pentru că mă bagă în sperieți.

— Ei cred c-ai fost aleasă de Carl și tu nu?

— Corect! E ridicol să presupui că m-au ales pe mine din vreo opt miliarde de oameni de pe planetă. De parc-aș fi fost singura persoană simpatică și suficient de credulă, încât să le fie misionar!

— Pe bune, April?

— Pe bune ce…?

Nu mi-a răspuns, sesizând că ne aflam pe teren minat, așa că am continuat discuția.

— OK, da, m-a salvat Carl! N-a mai salvat pe nimeni altcineva, am zis, omițând, convenabil, detaliul că *mai* fusesem salvată și de glonțul unui asasin de către mâna dreaptă a lui Carl Hollywood. Mi-au dat un Vis la care nimeni altcineva nu mai are acces. Pricep, sunt…

N-am putut să termin propoziția.

— Da, ești! a confirmat Maya.

— Doamne, chestia asta îmi dă fiori! Apărătorii perorează pe tema asta de la început și am oroare de faptul că-i adevărat.

— Ai oroare de faptul c-ai fost aleasă de o rasă extraterestră să le fii sol? Că te cred suficient de deosebită, încât să-ți dea cunoștințe unice și să aibă

grijă să nu fi fost omorâtă până acum?

A zis-o cumva în zeflemea, căci bineînțeles că-mi plăcea să fiu deosebită.

— Da, bine! Am oroare de asta! i-am spus.

Brusc, mă supărasem. Ajunsesem la terenul minat și acum trebuia să-i facem față, cumva.

— Am oroare acum și am avut oroare și în prima clipă când m-am gândit la asta. Am oroare de faptul că m-au salvat pe mine și i-au lăsat pe toți oamenii ăia să moară. Am oroare de faptul că greutatea acestei situații de rahat apasă doar pe umerii mei!

Ridicasem tonul, dar eram în Manhattan, aici lumea țipa în telefon tot timpul.

— Scuze, ai dreptate! Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta, a zis ea, apoi a făcut o pauză. Nu ești singură, ai ajutoare. Ai prieteni buni. Oameni buni. Îl iubesc pe Andy și, desigur, Miranda și Robin par drăguți.

Cu niciun chip n-aveam să pomenesc de chestiile nasoale ale zilei mele de până atunci, așa că m-am mărginit să spun:

— Nu știu ce fac, Maya.

— Ah, April!

A oftat.

— Da. Cât mă mai pricep să stric treburile!

— Da, așa e, mi-a dat dreptate.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să mă împovăreze, dar, în schimb, m-au făcut să mă simt mai ușoară. Liniștea a persistat o vreme. Pentru o clipă, uitasem că mă aflam în centrul unei furtuni în plină desfășurare, al unui vârtej de intrigi politice, și că eram doar o fostă iubită de tot rahatul. A fost chiar plăcut. Am râs.

— Biiine, m-am întors eu la subiect. Prin urmare, Carlii m-au ales într-adevăr pe mine și mă tratează pe bune altfel decât pe oricine altcineva din lume. Cum i-a putut ajuta asta pe Apărători să rezolve „Secvența Boeing 767”?

— Nu știu, April, mi-a răspuns, un pic abătută.

Nu știam de ce, poate pentru că fuseserăm cât pe ce să discutăm despre altceva, dar, din nou, nu-i permisesem.

— Cred că, poate, Carlii nu te-au ales pentru ce erai, ci pentru ceea ce *puteai să devii.*

— Drăguț din partea ta să spui asta, deși nu știu dacă-mi place cine-am devenit, am murmurat.

— Poate că n-ai terminat încă.

La asta nu i-am mai răspuns.

— April, n-am încetat niciodată să fiu obsedată de…, a zis, făcând apoi o pauză.

Am așteptat răbdătoare, tăcută, să termine propoziția.

După care n-am mai putut, pentru că rezolvasem „Secvența Boeing 767”.

— Obsedată de mine! am completat.

— Nu, nu la asta mă refeream, ci la faptul că eu credeam că mă puteam detașa de toată ciudățenia asta, dar după ce-ai plecat, m-am aruncat în ea. Am mințit când am zis că-mi plăcea, pur și simplu, Visul. Simțeam nevoia să fac parte din el. Credeam că mi-era mai bine fără tine, dar eram exact la fel de obsedată, doar că în alt mod.

Am lăsat-o să termine pentru că era important, dar și chinuitor.

— În regulă, dar nu la asta mă refeream. Ci la faptul că *Apărătorii* sunt obsedați de mine. Au o mie de teorii conspiraționiste, Maya! Știu totul despre mine. Fiecare mișcare pe care-am făcut-o, fiecare afiș din fundalul fiecărui clip… Orice chestie publică pe care-am făcut-o în viața mea!

— Și?

— Rândul 6! am exclamat. Am stat pe el în acea primă săptămână când am mers cu avionul să mă întâlnesc cu Jennifer Putnam și să particip la emisiunea aia de seara târziu. Am fost mutată pe un loc mai bun pentru că stătea cineva pe acela care-mi fusese repartizat și mie. A fost prima oară când am mers la clasa business. Într-un Boeing 767! Pe rândul 6!

— Șase, ca numărul maya de pe coada Boeingului 767?

— Da, și televizorașul din dreptul meu era stricat. Sau, cel puțin, așa am crezut eu. Avea un cod ciudat pe el…

— Cod ciudat cum ar fi…?

— Ciudat precum codul hexa! am strigat.

— Dar cum să pună Apărătorii mâna pe el? Sau noi?

— PENTRU CĂ L-AM POSTAT PE TWITTER! ÎN MAMA MĂ-SII, MAYA! FIR-AR SĂ FIE!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Se uita lumea la mine, ceea ce nu era grozav, pentru că eram destul de ușor de recunoscut. Mă mișcam cât de repede puteam, cu spatele și umărul încă țepene și dureroase, îndreptându-mă spre locuința lui Andy, dar apoi am intrat într-o cafenea pe 12th Street. Era un loc drăguț cu două tejghele de bar și câteva măsuțe de două locuri. Vreo șase persoane care arătau ca niște studenți își beau cafelele cu lapte în fața laptopurilor.

— BUNĂ! Mă chemă April May și am nevoie de un laptop chiar acum, am zis.

Pariasem corect, exista cineva, un tip în jur de 20 de ani, care nu numai că era dispus, dar și onorat să-mi dea computerul lui.

Doar o clipă și găsisem *tweet*-ul cu pricina:

> **@AprilMaybeNot:** Sunt în drum spre Los Angeles și m-au mutat la clasa business. Televizorașul meu din avion e stricat, așa că vreau să mi se returneze banii pe care nu i-am plătit!

O, acelea chiar fuseseră vremuri mai simple!

Televizorașul din avion chiar arătase un cod pe care acum l-am recunoscut instantaneu ca fiind hexazecimal. Care era cheia de acces? Erau o mulțime de caractere. Așa că l-am băgat într-o fereastră separată și am început să-l tastez. Cum am terminat, cam la cinci minute după aceea, l-am trimis pe e-mail Mirandei și Mayei, sperând să nu provoc astfel vreo melodramă.

> **Cheia?**
> Cred că asta-i cheia, deși nu știu ce e și ce să fac cu ea.

Le-am dat apoi SMS separat amândurora: „Verificați-vă e-mailul!” Maya mi-a răspuns prima:

> **Maya:** *E hexa. L-am convertit, ai vrea să ghicești ce e*?

> **Eu:** *Versurile unui cântec*?

Maya: *Last night they loved you, opening doors and pulling some strings, angel.*[90]

Eu: *Sigur-sigur că-i Bowie*!

Maya: *La naiba, da*!

Miranda mi-a răspuns și ea cu aceeași informație, doar că o introdusese și în ultima versiune a codului complet compilat pe Som:

Îți trimit rezultatul chiar acum. Nu e complicat, dar hai să stăm de vorbă, April!

Nu era complicat, doar o adresă din New Jersey și cinci cuvinte: „Numai April Și Nimeni Altcineva".

Până în acea clipă fusesem ferm hotărâtă s-o sun pe președintă imediat ce eram sigură că-i dădusem de capăt. Nu încăpea nicio îndoială, fusese stabilită o procedură și urma să fac tot ce mi se spusese. Obosisem să tot iau decizii importante de una singură și, mai ales, mă săturasem de halul în care dădeam totul peste cap atunci când le luam.

Acum însă mi se spunea să fac altceva și, deși mă hotărâsem cum să procedez, asta nu mă oprise să-mi imaginez ce-ar fi putut să mă aștepte la capăt de drum. Inima mea, acea parte tainică a ei, îmi spunea că era o întâlnire față în față cu ființele inteligente care îi realizaseră pe Carli sau, mai degrabă, cu entitatea pe care ajunsesem s-o consider a fi Carl în sinea mea.

La gândul că acea întâlnire ar fi putut avea loc între Carl și Peter Petrawicki îmi venea să vomit. De fapt, nu chiar, mă înfuria mai tare decât orice alt gând pe care-l avusesem vreodată!

Mi se cerea să fac un anumit lucru de către președinta Statelor Unite, care fusese sinceră cu mine, avusese încredere în mine și era întruchiparea absolută a autorității. Dar mai era la mijloc și Carl, acel robot care-mi schimbase viața, care mă salvase, care-i lăsase pe toți să moară cu excepția mea. Carl-misterul… Misterul meu… Identitatea mea.

M-am deconectat din toate conturile și i-am mulțumit tipului pentru computer. A vrut o poză, ne-am făcut-o. Le-am spus tuturor celor care se

adunaseră că mă cam grăbeam, dar le mulțumeam că se uitau la clipurile mele. Trecuse mai puțin de-o jumătate de oră.
Mi-a scris iar Miranda:

Te duci? *Dacă da, spune-ne și nouă*!

Numai că nu credeam că mi se dăduse de ales sau poate că nu voiam să cred că mi se dăduse de ales. Mă simțeam, în cele din urmă, complet împăcată cu ceea ce devenisem. Știam eu, oare, că, într-adevăr, Carlii erau buni? Nu, dar credeam că erau, speram că erau, simțeam că erau. Dar nu știam. Ce știam eu era că-mi alesesem tabăra și că tabăra mea mă alesese pe mine.
Mi-a sunat telefonul. Era Maya, n-am răspuns.
Apoi mi-a bâzâit un SMS:

Am băgat cheia, am văzut ce zice. Nu poți să te duci de una singură!

Nu i-am răspuns, dar ea nu s-a oprit:

April probabil că poți să te duci de una singură, dar n-o face chiar acum! *Hai să mai așteptăm un pic*!

Numai că Apărătorii erau deja pe drum, cine știa ce dezastru aveau să provoace! Maya nu s-a lăsat:

APRIL, SUNĂ-MĂ, VORBEȘTE CU MINE!

Mi-a sunat iar telefonul, l-am pus pe silențios. Făceam doar ceea ce trebuia să fac, dar, cu toate că nu avea niciun sens, stăteam totuși cu ochii pironiți pe cele trei puncte care-mi spuneau că Maya tocmai îmi scria ceva. În cele din urmă, am primit un bloc de text:

Ești atât de prinsă în chestia asta, încât nici nu-ți mai dai seama în ce hal! *Pentru Miranda și Robin reprezinți mult mai mult decât un simplu om. Ei n-au cunoscut niciodată o April May care să nu fi fost celebră. Te-a refuzat vreodată vreunul din ei în legătură cu orice le-ai cerut să facă*? *Ascultă-mă pe mine*, *April*! *În aceste relații, deții toată puterea*! *Prea multă*! *Te-am văzut cu ei, te idolatrizează. Așa stau întotdeauna*

lucrurile cu celebritățile! *E nașpa rău*! *Niciun om pe care-ai să-l cunoști de-acum înainte n-are să se mai simtă normal în preajma ta. Amândoi se simt de parc-ar fi un privilegiu până și să se afle numai lângă tine*!

Asta-i o chestie care se întâmplă, nu ceva ce-ai făcut intenționat. Dar, atunci când te lasă să faci chestiile astea… sincer, periculoase nu înseamnă că sunt de acord c-ar fi niște idei bune! *Ci, pur și simplu, că nu te pot refuza*! *April, te-nțeleg, zău așa*! *Dar ai încredere în mine, te rog*! *Nu face asta*! *Îți spun să n-o faci pentru că te iubesc.*

Am citit totul de la cap la coadă de vreo patru sau cinci ori. Maya nu-mi mai spusese niciodată „te iubesc”, știa că m-ar fi speriat. Simțeam că a nu-i răspunde ar fi fost una dintre cele mai mari trădări pe care le-aș fi putut comite.

Nu i-am răspuns.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

— Sunteți sigură că aici e? m-a întrebat șoferul.

Nu trebuia să-mi verific telefonul, pentru că studiasem exact acel loc pe Google Street View când și când în ultimele 30 de minute. Găsisem și un anunț imobiliar: „E un depozit. Nu e momentan ocupat. E de închiriat. Dacă ați dori să-l închiriați, chiria este de 15 000 de dolari pe lună”. Era, după câte s-a dovedit, un depozit destul de mare.

— Da. Mulțumesc!

Nu știam dacă să mă simt ușurată sau îngrijorată că nu se zărea nici urmă de Peter Petrawicki și de cine știa ce echipă ce filmare o fi avut cu el peste tot. Că tot veni vorba de camere: n-aveam niciuna la mine! Ce aveam erau două telefoane mobile și bateria externă, pe care o luam tot timpul „să fie”.

M-am gândit mult la ce voia Carl. Mesajul spunea „Numai April”, dar asta părea să se refere, în mod clar, doar la prezența fizică a altor persoane. De regulă, Carl părea să vrea să-mi iau publicul cu mine oriunde mă duceam. Simțindu-mă sigură că orice urma să se întâmple avea să fie ceva de-a dreptul istoric, am luat o decizie care era, totodată, și profund prostească, dar și genială.

Am început să transmit live!

Sistemul de pe Facebook se perfecționase până într-atât, încât permitea unui număr aproape infinit de spectatori să vizioneze un clip în direct. În cel mai rău caz, aveam să provoc căderea lui, în cel mai bun, aveam să bat recordul pentru cea mai vizualizată transmisiune în direct din toate timpurile și să împart unul dintre cele mai importate momente ale omenirii cu cel mai mare public al unei transmisiuni în direct din toată istoria.

— Bună! Sunt April May și mă bucur să v-anunț c-am rezolvat „Secvența Boeing 767”! Pentru aceia dintre voi care nu m-au urmărit, știm de ceva vreme că toate secvențele enigmistice din Vis au fost rezolvate și că lumea așteaptă rezolvarea celei finale care a apărut doar într-un singur Vis.

Cât spuneam acestea, m-am dus de la trotuar la o poartă legată cu lanț din gardul care înconjura depozitul.

— Nu știu de ce sunt singura care a avut acest Vis, la fel cum nu știu de ce Carl New York m-a salvat de Martin Bellacourt pe 13 iulie.

Țineam, cu atenție, camera îndreptată spre mine, să reduc la minimum indiciile despre locul în care mă aflam. Depozitul era mare, pe trei niveluri,

construit din lemn, cu ferestre mari, cele mai multe bătute în scânduri și câteva uși uriașe spre zonele de încărcare/descărcare. La baza unuia dintre pereți se aflau împrăștiate bucăți de lemn. Între mine și ușă se aflau atât gardul, cât și o parcare peste care se străduiau să pună stăpânire fire mici și insistente de iarbă.

— După ce am rezolvat „Secvența Boeing 767”, ni s-a dat o parolă, care, introdusă în codul generat de restul Secvențelor de Vis, m-a îndreptat încoace. Spre „Statul-Grădină”[91]. Mesajul spunea foarte clar să vin singură, așa că asta am și făcut.

Acum trăgeam de gard. Avea sârmă ghimpată în partea de sus, iar lanțul de pe poartă era strâns și bine prins. Am pornit-o pe lângă gard, exprimându-mi cu glas tare gândurile despre cum aveam să intru în fața unui public uriaș.

Apoi, după ce am dat colțul, am zărit o spărtură în gard. În acel moment, m-am hotărât să spun adevărul. Nu pe tot, ci doar o parte, însă.

— Am primit însă vestea că, nu cu mult timp în urmă, un alt grup a descifrat această ultimă secvență enigmistică și că membrii săi s-ar îndrepta, la rândul lor, încoace. De aceea, sinceră să fiu, m-am grăbit un pic să ajung. Le-am promis unor oameni că n-am să procedez așa, dar, după cum putem vedea aici – prin iarba crescută prea mult mai erau niște bucăți din gardul de plasă – n-am ajuns prima la fața locului.

M-am târât prin deschizătura din gard și am pornit-o spre clădire. Pe drum, am început să vorbesc mai încet. Știam că unii dintre Apărători trebuie să fi fost prin apropiere, posibil pentru că deja participau la cine știa ce ciudățenie le-o fi pregătit Carl.

Mă gândisem mult la cum avea să se desfășoare finalul jocului și, la drept vorbind, visul meu era să am parte de vreun mare premiu. Nu cum ar fi o mașină nouă ori un milion de dolari, ci vreun dar pe care numai Carl îl putea oferi: nemurire, propria navă spațială, pacea mondială… Mai aveam și sentimentul că, dacă nu ajungeam acolo, vreun exofob îngrozitor și ignorant avea să întreprindă o călătorie cu toate cheltuielile plătite spre planeta natală a lui Carl, numai și numai să le arate acolo tuturor cât de excesiv de groaznici erau oamenii. N-am zis nimic din toate astea cu glas tare, în mare parte, pentru că știam că era un țel ireal să crezi c-ar fi putut ghici cineva ce puneau la cale Carlii, dar și pentru că-mi făcusem o promisiune mie însămi: să ignor complet existența Apărătorilor atunci când vorbeam în public.

În schimb, am povestit cu glas scăzut despre cum rezolvaserăm „Secvența Boeing 767" și i-am amintit pe toți oamenii care fuseseră de ajutor: cântăreții la acordeon, cei care aveau cunoștințe despre numeralele maya, inginerii care mă învățaseră despre măruntaiele unui Boeing 767 modern… Și, desigur, Maya, căreia mă hotărâsem să-i recunosc meritele în descoperirea ultimului indiciu. Ea fusese aceea care-mi spusese să intru în mintea Apărătorilor, la urma urmei.

Când m-am apropiat de depozit, am remarcat o ușă pe măsura oamenilor lângă una dintre cele uriașe care dădea spre o zonă de încărcare. Atârna în toc, fiindcă una dintre balamale îi fusese smulsă din cadru, iar în fața ei se afla un maldăr de haine. Mi se părea cel mai simplu punct de intrare, dar, totodată, și cel mai periculos. Totuși, mă simțeam presată de timp, așa că m-am apropiat de ușă. Hainele din fața ei arătau murdare și ude. M-a luat cu palpitații la inimă și, brusc, am simțit nevoia să fac pipi. Să te strecori într-o clădire abandonată e înspăimântător, fie că ești sau nu singură și ai mai fost vânată înainte. Credeam (și tot mai cred) că majoritatea Apărătorilor nu mi-ar fi făcut rău fizic, dar deja constatasem că „majoritatea" nu însemna deloc „toți". Totuși, pornisem transmisiunea live și numărul spectatorilor creștea încontinuu de-acum.

Atunci mi-a mirosit a jeleu de struguri! Era pe haine, prelingându-se pe lângă intrarea în depozit. Cine fusese, oare? Peter Petrawicki?

— Oh, Doamne! am exclamat, neputându-mă stăpâni.

Am îndreptat camera cât de repede am putut.

— Cred…, am murmurat, făcând apoi o pauză să mă liniștesc. Cred că a încercat cineva să intre înăuntru și Carl n-a vrut să-l lase… Cred c-a murit.

N-am fost în stare să mai zic ceva. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la cele văzute, așa că am rămas tăcută în cadrul ușii, străduindu-mă să nu mă uit în jos la mizeria de la picioarele mele. Carl îl omorâse în clipa în care încercase să intre și acum era rândul meu! Numai că el îmi spusese să vin în acest loc, iar eu aveam încredere în Carl.

Am ocolit mizeria cât am putut de bine și am intrat în depozit.

Ochilor mei le-a trebuit ceva să se adapteze la întunericul dinăuntru. Încăperea în care pătrunsesem era mare și pustie. Praful plutea în cele câteva porțiuni luminate de razele care pătrundeau prin puținele ferestre nebătute în scânduri. Podeaua de beton era plină de hârtii și de frunze și din ea ieșeau niște fâșii de metal și niște șuruburi care, am presupus eu, fuseseră folosite în procesul de producție a ce s-o fi fabricat acolo cândva.

— Ei bine, se pare că-i doar un depozit uriaș și pustiu, le-am declarat încetișor spectatorilor transmisiunii în direct.

Mă simțeam un pic dezamăgită. Tot parterul clădirii era doar un spațiu deschis în care nu se zărea nimic. Exista însă o scară metalică și aceasta ducea până la etajul întâi, unde păreau să fie niște birouri cu ferestre care dădeau înspre zona de depozitare.

— Am să mă urc pe scările astea, să văd birourile.

Scările zăngăneau sub pașii mei. Mă țineam strâns de balustradă cu mâna stângă în timp ce cu dreapta transmiteam ce se mai întâmpla. Legătura la internet rămăsese bună, transmiteam imagini de înaltă definiție către întreaga lume.

Telefonul personal, cel pe care nu-l foloseam, mi-a bâzâit în buzunar. L-am scos cât de repede am putut și am văzut că era Miranda. Ea nu se uita la ce făceam? Nu știa că nu puteam accepta un apel chiar atunci? Mă gândeam dacă să răspund sau nu când am auzit cântecul în depărtare.

— L-ați auzit și voi? i-am întrebat pe spectatorii mei.

I'll stick with you, baby, for a thousand years, nothing's gonna touch you in these golden years.[92]

A fost primul semn că în depozit se întâmpla ceva ciudat și, Doamne, cât mai semăna cântecul acela a indiciu temeinic! N-am mai fost atentă la nimic.

— Ăsta-i cântecul! E „Golden Years”, i-am informat pe cei care mă urmăreau și am luat viteză.

În acel moment, publicul meu crescuse până la vreo două milioane de oameni.

Pe jumătate mă așteptasem ca transmisiunea să se oprească, fie datorită intervenției supranaturale a lui Carl, fie din cauza supra-încărcării de pe serverele lumii, dar se părea că a continuat. Muzica se auzea din ce în ce mai tare.

Mi-a apărut o notificare de SMS de la Miranda:

April, ieși de-acolo acum!

Am văzut cum îmi zbura notificarea pe ecran, dar creierul meu a refuzat s-o accepte. Ce-o fi vrut să-mi spună? Am ridicat privirea și am văzut că

ajunsesem aproape de capătul scărilor. O mică încăpere pe o parte a pasarelei… În ea se afla un birou dinspre care se auzea vocea lui Bowie.

Așteptam să se întâmple ceva magic, să-mi primesc recompensa, când a apărut alt SMS:

Fugi!

Și totuși am rămas locului.

Don't cry, my sweet, don't break my heart! *Doing all right, but you gotta get smart.*[93]

Cum stăteam eu și mă holbam ca tâmpita, a mai venit un SMS:

E fals. Nu e real. Nu e locul care trebuie.

M-am întors taman la timp ca să văd ușa uriașă de metal din spatele meu trântindu-se cu zgomot.

There's my baby, lost that's all. Once, I'm begging you, save her little soul.[94]

Doar mă știți că-s toantă rău!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Acest capitol va conține imagini violente. Am să vă dau de știre când. N-am să mă simt jignită dacă veți sări peste descrierea lor.

M-am aruncat imediat asupra ușii, dar nu s-a clintit. M-am izbit de ea, urlând:

— CE MAMA NAIBII?!

Niciun răspuns!

Peste sunetul melodiei „Golden Years” am auzit, slab, zgomotele făcute de cineva care gonea pe pasarelă. N-am înțeles cum de se putea așa ceva până n-am văzut, pe podeaua de lângă un fișet, șase găleți mari de plastic de jeleu de struguri Welch goale. Cu asta se realizase ceea ce presupuneam eu că era efectul dorit: să mă facă să mă simt ca o idioată nenorocită!

— Ei bine, lucrurile au luat o întorsătură nasoală, le-am spus spectatorilor mei, gâfâind de frică. Am fost informată că toată chestia asta a fost o farsă și că nu e nimic adevărat, iar acum am fost încuiată într-un depozit din New Jersey și, Miranda (fiindcă sunt sigură că te uiți!), te rog să suni la poliție și să-i trimiți încoace pe polițiști, pentru că sunt blocată aici! De asemenea, dacă le-ar putea și aresta pe jigodiile care m-au răpit, ar fi super!

Am căutat un pic prin încăpere și n-am găsit nimic care să poată fi folosit pe post de rangă. Am izbit în ușă cu un scaun de câteva ori, apoi cu unul dintre sertarele metalice ale biroului, dar abia dac-am reușit să las niște urme.

În cele din urmă, m-am săturat să tot ascult „Golden Years”, așa că am încercat să opresc micul player muzical din care ieșea cu sunet de tinichea. Indiferent ce butoane am apăsat, tot nu s-a oprit.

In every town around the world, cach of us must be touched with gold. Don’t cry my sweet, don’t break my heart, I’ll come runnin’ but you gotta get smart.[95]

Așa cânta întruna David Bowie!

Lăsasem transmisiunea în direct pornită cât am făcut cele de mai sus, comentând din când în când, pentru că, în acele momente, mă simțeam destul de în siguranță. Trimisesem vorbă în lumea largă și, deși eram destul

de speriată și extrem de dezamăgită că nu aveam să mă întâlnesc cu Carl sau cu cine-o fi creatorul lui, încă nu simțisem mirosul de fum.

Mi-a venit un alt SMS de la Miranda:

> *Îmi pare așa de rău*! *Oh, Doamne, April, e vina mea*! *A umblat cineva la cod. Stătea pe Som pe o pagină deschisă și-l putea modifica oricine, iar eu n-am observat când cineva a făcut-o.*

I-am răspuns, în direct.

— E în regulă, mă simt bine! am liniștit-o. Dacă n-aș fi fost așa o vacă repezită, ne-am fi dat seama. Eu te-am pus să te grăbești.

Am pus scaunul la loc la birou și mi-am aranjat telefonul, astfel încât să mă văd dintr-un unghi care nu era îngrozitor.

— Ei bine, știu că, acum, cei mai mulți dintre voi deja nu vă mai uitați și-mi pare groaznic de rău că v-am irosit timpul pe ziua de azi! am spus. Să sperăm, dacă nu vă deranjează, că mai putem rămâne împreună până va veni poliția să mă scoată din încăperea asta înfiorătoare. Deoarece, dacă pot să fiu sinceră cu voi, îmi sunteți cel mai bun prieten. Ah, nu, nu fiecare în parte! Și, cu siguranță, nu cei pe care-i cunosc și iubesc. Nu cei care au încercat să-mi fie prieteni. Nu fratele meu… Nu mama mea… Nici vreunul dintre tipii sau vreuna dintre tipele pe care le-am dus de nas, mințit sau înșelat. Nu, nu! Ci voi! Voi, masa celor despre care nu știu nimic, voi îmi sunteți cel mai bun prieten! Și știți de ce? Pentru că voi mă plăceți, iar iubirea unei singure persoane nu va putea niciodată să concureze nici măcar cu atenția întâmplătoare oferită de o sută de milioane de spectatori! Acest val imposibil, inuman, de sprijin. Nu „inuman”, pentru că voi n-ați fi oameni, ci „inuman”, pentru că niciun pământean nu e proiectat să-l poată accepta, să-l poată înțelege. Celebritatea e un drog și, cum stau aici, în încăperea asta scârboasă care duhnește a fum, blocată de cine știe ce glumeț, știu că mai devreme azi am fost… am fost chiar rea. Am fost un om rău, care i-a rănit pe mulți dintre aceia la care ține cel mai mult pe lumea asta, pentru că-i dependent de atenție! Eu, una, fac chestii care-s proaste pentru mine, pentru prietenii mei, pentru sănătatea mea și pentru lume, în general, numai și numai ca să obțin încă și mai multă putere, pentru că am nevoie de ea să fac bine. Numai că apoi fac lucruri prostești. Transmit live, să nu mai poată scoate nimeni la montaj ce spun sau să mai pot retrage

vreodată ce-am zis. Așa că vă mulțumesc fiindcă mă ascultați! Tare mă mai urăsc în momentul ăsta și vă mulțumesc că-mi sunteți prieteni!

Toți cei care comentau în zona de *chat* a transmisiunii mele live și care acum se mai răriseră suficient cât să pot citi ce se scria înainte să dispară de pe ecran păreau receptivi la monologul meu.

Aveam tendința să stau cu un ochi pe comentarii când transmiteam în direct și, chiar dacă nu poți citi mereu chiar fiecare cuvințel, îți poți face idee de ce zice lumea, iar dacă oamenii vor să vezi ceva, vor copia și re-lipi mesajul acela iar și iar, să-ți atragă atenția. Printre urările de bine și gândurile frumoase, am văzut răsărind un cuvânt la care nu mă așteptam, iar și iar: „Versuri".

Am derulat în sus să văd despre ce era vorba.

> **Ginny Di:** Care erau versurile alea? „Atins cu aur"?
> Știu cântecul, dar astea clar nu-s acolo.

Urmau câteva fire de discuție care sprijineau afirmația asta, apoi:

> **Roger Ogden:** Tocmai am reascultat de 12 ori cântecul. Sună cam așa: „În fiecare oraș al lumii Iisus trebuie atins cu aur". Dar ce naiba? E supergreu să-l auzi de vorbitul lui April.

— Așadar, niște oameni de pe *chat* zic că s-au schimbat versurile de la „Golden Years"? Am să-ncetez să mai vorbesc, să puteți auzi cu toții ce-aud eu acum, am spus.

Dovediserăm, iar și iar, că mii de oameni se pricepeau mai bine la dezlegarea unei enigme decât mine. Dar, Dumnezeule, tare greu îmi mai era să tac cinci minute din gură!

Mi-a sunat telefonul personal. Era Robin! Nu voiam să răspund, pentru că avea să-i deranjeze pe cei care ascultau. Tot derulam prin zona de *chat.* Acolo oamenii transcriau versurile, ceea ce le făcea mai mult sau mai puțin imposibil de citit în timp real. Atunci am văzut asta:

> **Lane Harris:** Popor, s-au schimbat versurile și în versiunea de pe Spotify! Toată lumea poate să le-audă.

— Oameni buni, se pare că asta nu e singura versiune modificată a cântecului! le-am spus spectatorilor mei. La fel s-a întâmplat și pe Spotify.

Duceți-vă s-o ascultați acolo, mă sună cineva la telefon!

— April, slavă Domnului! mi-a spus Robin. Vin spre tine! Miranda deja a sunat la poliție, să te scoată de-acolo. Poți să ieși din încăperea aia?

— Poftim? Nu! Din câte-mi dau seama, nu! Am încercat să dărâm ușa…

— Nu-mi place că ești blocată acolo. Ai zis în timpul transmisiunii în direct că simțeai miros de fum?

— Da.

La început, crezusem că, poate, totul era îmbâcsit de țigări fumate demult, dar acum, c-o spusese Robin, mi-am dat seama că, de fapt, mirosea a fum de la un foc făcut cu lemne. Și, fiindcă tot mă gândeam la el, mi s-a părut că duhoarea devenea din ce în ce mai puternică. Dar probabil că de vină nu era decât teama firească produsă de gândul c-aș fi putut arde de vie într-un depozit abandonat, nu?

— Robin, brusc sunt îngrijorată, i-am răspuns.

— Tot mai miroase a fum?

— Da, dar acum parcă și mai tare.

— April, închide și caută o cale de ieșire din încăpere! Am să sun la pompieri, mi-a zis pe un ton sacadat și poruncitor.

Am închis telefonul și m-am uitat de jur-împrejur prin cameră.

În ea se afla un fișet, pe care era un ghiveci de teracotă, care adăpostise, poate, cândva, vreun strop de viață. Biroul, pe care nu-l puteam ridica, sertarul pe care-l scosesem din el și care acum stătea într-un colț, scaunul biroului și chestia aia micuță ca un iPod, niște găleți goale de jeleu… Niciunul dintre aceste lucruri nu părea să-mi fie de mare ajutor. Oricine-o fi decorat locul ăla omisese tradiționala rangă montată pe perete.

M-am uitat pe geam. Deja totul părea mai neclar afară. Sau mai plin de fum, bănuiesc.

În stilul tradițional à la April May, am decis să las gândirea analitică pe seama publicului.

— Ăăă…, le-am spus celor care mă urmăreau în direct. Sunt un pic îngrijorată, fiindcă sunt blocată într-o clădire în flăcări. Am chicotit, apoi am continuat: De fapt, nu-i amuzant, nu știu de ce-am râs! E din ce în ce mai mult fum aici. FIR-AR SĂ FIE!

M-a salvat de un atac de panică în toată regula Robin, care mă suna din nou pe celălalt telefon.

— Fir-ar să fie, Robin, fir-ar să fie! am strigat.

Mi-a răspuns imediat:

— April, ai cum să ieși din încăperea aia?

Cuvintele lui m-au speriat îngrozitor.

— Nu cred, i-am mărturisit.

— Încearcă, străduiește-te cât poți de mult! Tocmai am ajuns. Pompierii sunt pe drum, vor fi aici peste puțin timp, dar clădirea arde deja…

— Cât de tare?

— Foarte tare, polițiștii au încercat să intre, dar, până acum, n-a reușit niciunul.

— E o fereastră aici, dar aș cădea de la vreo șase metri pe podeaua de beton de jos, altceva n-am, i-am spus.

— Stai să te pun în legătură cu un polițist!

Auzind freamătul vântului în timp ce Robin dădea fuga după un polițist, m-am gândit cât de curat și de… eficient abordam noi doi toată problema aceea! De parc-am fi programat apariția mea într-un interviu televizat.

— Hei, o am pe tânără la telefon! l-am auzit pe Robin zicând, dar nu direct în telefon.

— Salut! April? s-a auzit o voce ciudată de bărbat.

— Da? i-am răspuns.

— Cum te simți? m-a întrebat necunoscutul.

— În regulă, fumul e…, am început, apoi am tușit pentru prima oară.

După aceea am simțit cum mă cuprindea panica.

— Poți să vezi de unde vine fumul? și-a continuat polițistul tirul.

Am aruncat o privire prin cameră și, pentru prima oară, fumul devenise suficient de dens, încât să văd că intra pe sub ușă. I-am spus polițistului asta.

— Bagă tot ce poți în crăpătura aia! m-a sfătuit el. Pantalonii, cămașa, ce s-o nimeri! Fumul e inamicul tău acum.

Mi-am scos hanoracul și l-am vârât pe sub ușă. Sigila surprinzător de bine crăpătura!

Când m-am întors la telefon, mi-a zis:

— Dacă mai ai ceva să-ți pui și pe față, s-ar putea să-ți fie de ajutor să reziști fumului.

Așa că mi-am scos cămașa și mi-am pus-o pe față ca pe masca unui bandit. Nu-mi dădeam seama dacă mă ajuta cu ceva sau nu, dar măcar acum eram pe jumătate dezbrăcată.

— April, ascultă-mă, o să te scoatem de-acolo! Ești undeva, sus, ceea ce înseamnă că fumul va fi mai gros acolo decât la parter. Poți să cobori

undeva, în clădire?

— Sunt încuiată într-o încăpere, ușa e de metal și n-o pot sparge. Există însă o fereastră, la vreo șase metri de podeaua de beton.

— April, du-te la ușă! Pipăi-o cu dosul palmei!

M-am dus. Mi-am tras repede mâna de pe ușă. Nu era suficient de fierbinte, încât să ardă, dar căldura care venea de la ea mă îngrozea.

— E… destul de fierbinte, am zis, încercând să nu mă pierd cu firea.

— În regulă, April, ne străduim să te scoatem din clădire, dar toate intrările sunt blocate sau cuprinse de flăcări! Ne căznim să facem niște intrări noi. Cum mai e fumul înăuntru?

— Deloc plăcut!

— April, când o să spargi fereastra, o să intre, probabil, tare mult fum prin ea. Ceea ce înseamnă că, odată ce-ai făcut-o, trebuie să sari foarte repede pe-acolo. Când vei sări, trebuie să cobori, apucându-te cu mâinile de margine și apoi să-ți dai drumul. Aterizează în picioare, dar nu-ți strânge genunchii! O să mai vorbim după ce-ai ajuns jos.

— Când sparg fereastra, am zis.

Nu fusese o întrebare, doar o confirmare.

— Da, mi-a răspuns.

N-a încercat să mă convingă. Nu mi-a spus că trebuia s-o fac, mi-a vorbit de parcă era ceva la fel de normal ca și trasul aerului în piept.

— Ai ceva cu care s-o spargi? m-a întrebat.

M-am uitat la sertarul de metal pe care-l scosesem din birou și încă mai zăcea pe podea, lângă ușă. Mai era și ghiveciul… Ciudată alegere! Sertar de metal sau ghiveci de lut… pe care din cele două instrumente să-l folosesc pentru a sparge fereastra prin care să m-arunc apoi, fără să mă gândesc dacă voi scăpa sau nu cu viață din cădere?

Numai că n-aveam să fiu nevoită să fac asta, îmi spunea mintea. Avea să mă salveze Carl. Mă mai salvase doar. De două ori. Unde era acum? Unde era mâna lui Carl Hollywood? De ce mă lăsase să vin aici? M-a cuprins un sentiment de frustrare atât de puternic, încât mai-mai c-am țipat.

— April, ești bine?

Am tușit.

— Da.

— Poți să spargi fereastra?

— Da.

— Bun, rămâi „pe fir” și, când fumul va deveni prea gros, trebuie să spargi fereastra aia.
— Da’ cum o să știu când va fi momentul?
A făcut o pauză vreme de-o clipă, apoi a zis:
— Ai să știi.
M-am uitat pe geam: dincolo de el fumul era așa de dens, încât nu vedeam peretele din partea opusă! Se zărea însă, din când în când, un licăr de lumină portocalie.
Mi-am luat telefonul cu ajutorul căruia transmiteam în direct. Nu-mi venea să cred, dar încă mai eram live! Publicul meu crescuse la peste zece milioane de oameni de-acum. Cel mai mare pe care-l avusesem vreodată! Se părea că transmiterea în direct a unei tentative de omor asupra ta e o modalitate grozavă de a face vizualizări! De asemenea, probabil că nu strică nici faptul că filmezi îmbrăcată doar în sutien și-n blugi strâmți.
Bănuiesc că, în mod deloc surprinzător, în acele clipe, numai la o ținută decentă nu-mi stătea mie capul!
Am tușit de câteva ori, fără să mă pot controla, și-am zis mai mult pentru a-mi distrage singură atenția:
— Hei, oameni buni! Cum mai merge treaba cu versurile lui David Bowie?
Micuțul iPod încă mai cânta.
Comentariile zburau prea repede pentru a le mai putea desluși. Am derulat în sus, să le pun pe pauză. Oamenii care nu erau anost de compătimitori (sau care nu mă acuzau că mă prefăceam că mi se întâmpla ce mi se întâmpla) m-au asigurat că discuția se mutase în Som, care fusese, desigur, construit tocmai pentru așa ceva. Unii încercaseră deja să-l atingă pe Carl cu aur. Aur alb, aur galben, aur de 24 de carate… Dar nu se întâmplase nimic.
Eu stăteam și citeam comentariile, în timp ce fumul devenea din ce în ce mai dens, până când au început să-mi lăcrimeze ochii și să mă usture plămânii. Din când în când, mai răspundeam la câte o întrebare sau făceam vreo remarcă: „Sunt prea îndrăgostită de atenție, încât să-mi înscenez propria moarte”. Sau: „Frumoase cuvinte din partea ta, Parker!” Genul ăsta de chestii. Într-un final, m-am dus în spatele biroului, pentru că simțeam cum ieșea căldura din perete. Fumul de dincolo de geam era de un portocaliu uniform și de-abia dacă mai puteam trage două guri de aer fără să gâfâi.

Mi-am luat telefonul personal.

— Hei, polițistule!

Am tușit de vreo șase ori fără să mă pot opri.

— Hei, April! Au venit pompierii, dar tot trebuie să le acordăm cât de mult timp ne e cu putință, să poată lucra. Atunci când o să spargi fereastra, o să intre repede fumul, așa că trebuie să te miști iute-iute.

Zisese toate acestea fără să facă vreo pauză.

— OK! am croncănit aproape.

— OK, trebuie s-o faci acum! Fumul e cel mai mare dușman al tău.

— OK, am să sar pe fereastră, i-am zis, conștientizând, dintr-odată, că acelea s-ar fi putut să fie ultimele mele cuvinte.

— OK, m-a încurajat bărbatul.

Așa că mi-am băgat ambele telefoane în buzunarul blugilor. Am înșfăcat sertarul și am izbit geamul cu el. Fumul a dat năvală în încăpere. Următoarea răsuflare a fost chinuitoare, de parcă n-ar fi fost formată din nimic altceva decât din ace minuscule, iar accesul de tuse care-a urmat m-a făcut să înghit și mai mult fum din cauza gâfâielilor. Am tușit iar. Mi-am dat seama că nu primeam aer adevărat.

Crezusem c-o să am timp să curăț sticla, dar n-am avut. Mi-am luat cămașa de pe față și am așezat-o peste cioburile rămase în cercevea, să mă protejez cât de cât. M-am suit cu fesa dreaptă pe cămașă și tot am simțit cum sticla mă mușca, sfâșiindu-mi cămașa, blugii și pielea.

De-acum îmi venea să vomit. M-am grăbit să-mi așez trupul astfel, încât să pot coborî ajutându-mă de mâini și să reduc distanța până jos cu acei prețioși șase metri… Și-atunci am căzut. Dizgrațios și aplecată într-o parte, am căzut în gol. Am simțit, brusc, dogoarea focului – cămăruța aceea mă ferise de ea –, iar în acele milisecunde dinainte să mă izbesc de podea, am putut vedea fumul risipindu-se.

Am lovit podeaua cu piciorul stâng, apoi cu brațul stâng, după care m-am izbit cu capul de beton. Cumva, n-a fost suficient să mă facă să-mi pierd cunoștința. Am tușit în continuare, cu plămânii încă plini de particulele alea malefice de fum. Însă de-acum nu înrăutățeam deloc lucrurile când gâfâiam. Creierul meu își dădea seama că nu mă mai sufocam, așa că s-a concentrat asupra problemei mult mai presante reprezentate de durerile îngrozitoare din braț și picior.

Fumul se limpezise atât de mult acolo, jos, încât puteam vedea focul, ale cărui limbi cuprindeau fiecare suprafață verticală aflată în raza mea vizuală.

Câteva senzații au început atunci, simultan, să urle la mine din pâcla provocată de contuzie, aceea a suferinței din picior fiind cea mai puternică. M-am ridicat pe brațul drept, cel bun, așezându-mă aproximativ în capul oaselor. Am privit în jos. Partea inferioară, cea de deasupra gleznei, era ruptă. Rău! Deja mi se îmbibase cracul pantalonilor de sânge.

— Ce rahat nenorocit! am urlat.

Mi-am dat seama că toată lumea, care nu putea vedea live decât întunericul din buzunarul blugilor mei, mă auzise rostind aceste cuvinte. Chiar și-in halul ăla de-atunci, eu, una, tot la public mă gândeam!

Am băgat mâna în buzunar și am scos ambele telefoane.

— OK, sunt bine, adică… nu chiar. Sunt grav rănită, dar n-am murit încă. Hai să ne agățăm de faptul că încă n-am murit!

Simțeam cum mă asalta dogoarea din toate direcțiile, dar mai ales de sus și din dreapta, așa că am început să mă trag spre stânga. Un răget puternic și insistent umplea depozitul.

Atunci mi-a trecut prin cap cel mai tâmpit gând pe care l-am avut vreodată.

— Hei! Oameni buni! Voi toți, de prin toată lumea! Nu câte-un Carl pe rând! *Toți* Carlii! *Toți în același timp*! am strigat.

Cât de tipic pentru mine să presupun că nu se mai gândise nimeni la asta încă! Eu însă aveam ceva ce nu mai avea nimeni: un public. Mai numeros decât cel care se holba la Super Bowl. Mai mare decât cel al lui Neil Dă-l-în-mă-sa Armstrong.

Contorul transmisiunii îmi arăta că aveam peste 700 de milioane de spectatori în clipa aia! Oare există ceva ce *să nu poți face* cu un public așa de mare? Păi, uneori… chiar nimic.

Îl auzeam pe polițist strigându-mi numele de pe celălalt telefon. L-am ridicat și am tușit de vreo șase ori, înainte să pot bâigui:

— Mi-am rupt piciorul, dar aerul e mult mai bun aici, jos.

— Poți să te miști?

— Nu cu ușurință, am răspuns pe jumătate strigând, să acopăr zgomotul focului.

— Mută-te lângă peretele din spate! Focul e mai slab acolo.

— E, păi să știi c-ăsta o să devină noul meu gen preferat de foc! i-am răspuns, iar polițistul chiar a râs.

În acel moment, am primit un apel de la Miranda. În regulă, probabil că era important!

— Am un alt apel, revin imediat! i-am zis omului de la serviciile de urgență care se străduia să-mi salveze viața. Lucrurile nu stau deloc bine pe-aici, i-am mărturisit Mirandei.

— Știu, April, că doar mă uit și eu! mi-a răspuns. E și Maya cu mine…

— Știu ce trebuie să facem! am zis. Trebuie atins fiecare Carl cu aur, în același timp! Cum am făcut cu iodul, dar, de data asta, trebuie atinși *toți Carlii, simultan.* Nu știu de ce-ți spun ție asta însă, când ar trebui să le-o spun lor!

Așa că am luat telefonul de pe care făceam transmisiunea în direct și-am început:

— Salut! Nu știu dacă pe mine o să mă ajute asta cu ceva… Poate că da, poate că nu sau poate că e cea mai bună șansă pe care-o avem să ducem la bun sfârșit acest ultim pas, dar, dacă vă aflați pe lângă vreun Carl sau știți pe cineva care e în preajma unuia… credeți că l-ați putea atinge cu ceva făcut din aur? Merge și c-o bijuterie, credem noi. Tare-aş vrea să aflu cum se termină înainte să… știți voi!

Am luat telefonul la care era Maya și am zis:

— În regulă, bine, măcar e ceva, la urma urmei!

— Ești și tu odată cu un pas înaintea noastră, mi-a spus.

Am râs, după care-am tușit.

— Miranda a decodat adevăratul cod cu ajutorul cheii de acces date de tine! E doar simbolul chimic al aurului repetat de 64 de ori!

— Păi, Carl a vrut clar să se facă limpede înțeles, bănuiesc.

— April, sunt o mulțime de locuri unde Carlii nu sunt disponibili publicului. Vreo 15 Carli sunt în China, sub pază militară de luni bune! Nu poți să te duci, pur și simplu, să pui un obiect de aur pe ei!

Nu știam cum să reacționez la auzul acestei vești. Carlii ne trimiseseră instrucțiuni, dar noi eram prea proști să ne permitem să le îndeplinim! Poate peste câțiva ani, după ce aveau să se semneze tratatele, toată lumea avea să se pună de acord și să încerce, dar probabil că n-avea s-o facă, totuși… Carlii urmau să rămână locului pentru totdeauna, probabil, așteptând să-și bage Pământul mințile-n cap și să facă această chestie măruntă, simplă și stupidă.

Am revenit la transmisiunea în direct, apropiindu-mă de microfon, să mă audă bine toți spectatorii mei, peste răgetul focului:

— Salut din nou! Uitați care-i treaba: n-am să vă spun că toată chestia asta e complet lipsită de orice șansă de succes! Numai că există 64 de Carli

în lume și 20% dintre ei se află sub pază militară! Dacă scopul e să-i atingem pe toți, simultan, cu aur, sincer, cred că suntem puși la încercare. Carlii vor ca noi să colaborăm, vor să fim oameni *împreună,* să ne asumăm un risc *împreună,* să facem o alegere *împreună*…

Pauză pentru tușit.

— Sunt blocată într-o clădire cuprinsă de flăcări. Mai mult, sunt blocată pe această planetă cu voi toți. Și, sincer, mă bucur! Am avut de-a face cu o mulțime de oameni îngrozitori în ultimele luni, dar am cunoscut încă și mai mulți care sunt uimitori, plini de considerație, generoși și amabili. Sincer, cred că pur și simplu așa-i firea omenească. Iar dacă, într-adevăr, Carlii ne pun la încercare, acest test final este cel mai greu de trecut. Dacă sunteți atenți, o singură poveste are sens, și anume aceea în care omenirea colaborează din ce în ce mai mult, de vreme ce-am pus deja stăpânire pe această planetă. Da, o dăm în bară tot timpul, am mai făcut și niște pași enormi înapoi, dar… uitați-vă numai la noi! Suntem, în prezent, o singură specie mai mult decât am fost vreodată. Oamenii luptă împotriva acestui lucru și probabil c-o vor face mereu, dar ar putea exista un alt moment al istoriei noastre în care să ne fie posibil, într-o măsură mai mare decât acum, să realizăm ceea ce ne-a sugerat Carl? Să le ceri unor zeci de guverne să întreprindă simultan o acțiune cu rezultat incert? Sau, cel puțin, să le ceri să le permită cetățenilor lor să întreprindă acțiunea respectivă?

Iar tuse.

— Nu știu, cred că, dacă n-o putem face acum, când se uită 800 de milioane de oameni, atunci poate că n-o să fim niciodată în stare! Așadar, haideți să-ncercăm ceva împreună! Mulțumesc! Mulțumesc pentru că faceți asta împreună!

Apoi, am făcut ceea ce niciun creator sănătos la mine n-ar fi făcut. Exact când aveam o audiență maximă, am oprit transmisiunea!

Am revenit la apelul Mirandei, căreia i-am strigat:

— Cred că asta o să ne ajute!

Maya a zis ceva în telefon în acel moment, dar n-am putut s-o aud din cauza zgomotului vâlvătăilor. Mi-era din ce în ce mai greu să respir. Gâfâiam, deși fumul nu era atât de gros!

„De vină-i dogoarea incendiului”, m-am gândit. „Sau, poate, șocul…”

De fapt, deși pe-atunci n-aveam habar, pârjolul consuma tot oxigenul din clădire.

Era atât de-ngrozitor de cald! Era mistuitor de cald, dar n-aveam cale de scăpare. De-acum mi se părea că arșița năvălea din toate părțile, în același timp. Și, de vreme ce nu era deloc distractiv să-ncerc să mă mișc cu o fractură deschisă, am rămas nemișcată.

— Andy e pe-acolo? am strigat, pentru că, brusc, mă cuprinsese dorința să stau de vorbă cu el.

— Nu, momentan, ține un cercel de-al meu apăsat pe Carl New York, mi-a răspuns Miranda.

— Gagicilor, îmi pare rău! Atât, atât de rău! le-am mărturisit.

Și-apoi am închis, să-l sun pe Andy.

— Ești în regulă? m-a întrebat el pe post de răspuns.

— Nu, se întâmplă ceva?

— Nu, April…

— Știu, Andy, știu! l-am liniștit. Oricum, n-ai fi putut să faci nimic! Știu c-ai să fii supărat pe mine pentru totdeauna și e-n regulă, dar să nu fii supărat și pe tine însuți pentru totdeauna, te rog! Ai avut dreptate și nimeni nu m-ar fi putut opri, așa să știi!

— Să nu te dai bătută, ce mama naibii! April…!

Îi tremura vocea.

— Nici nu intenționez, l-am asigurat, cu răsuflarea gâtuită.

Și-n clipa aceea, Andy a țipat, din cauza șocului sau spaimei.

— Te simți bine? l-am întrebat, speriată.

— Mâna… E mâna, a bâiguit.

Apoi s-a auzit un pocnet puternic.

O fracțiune de secundă mai târziu, de deasupra mea a bubuit un trosnet infernal. Ce-i drept, în minte îmi stătuse tot timpul răgetul focului, ca o povară, dar el pălea de-acum, prin comparație cu zgomotul acela! M-am uitat în sus, crezând, cumva, că poate, poate, chiar în clipa aceea urma să fiu salvată. Perdeaua de fum a fost însă străbătută de un vârtej zorit de foc și de lemn.

Iar asta e partea pe care s-ar putea să vreți s-o săriți, dacă n-aveți chef de chestii sângeroase, deoarece o grindă de lemn, probabil grea de câteva mii de kilograme, s-a prăbușit prin spațiul ocupat, între altele, și de capul meu. Mi-a intrat pe la rădăcina părului de pe partea dreaptă. M-a lovit cu o asemenea forță, încât nici măcar nu m-a clintit din loc! Și a trecut prin mine ca un cuțit scăpat într-un pahar cu apă.

Bârna mi-a spart țeasta, luând și o bucățică de creier cu ea.

Apoi mi-a smuls partea dreaptă a feței.

Doar câțiva centimetri au despărțit-o de trunchiul meu… Apoi mi s-a izbit de piciorul drept, chiar deasupra gleznei. Toate astea m-au durut mai tare decât mă duruse orice altceva vreodată-n viața mea. Numai că, după ce s-a întins flacăra, iar pielea dezgolită a trupului meu a început să ardă, am aflat că putea fi și mai rău.

Am rămas conștientă pentru vreo câteva secunde îngrozitoare după aceea, așa c-am avut un pic de timp să înțeleg, în cele din urmă, și fără putință de-ndoială, că urma să mor.

Am înțeles asta, dar înțelegerea mea nu avea niciun pic de acceptare, doar amărăciune, teroare, frustrare și ură, îngrămădite, toate, peste durere.

Am urlat și apoi totul a dispărut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Mă aflam chiar în holul prin care se intra în Vis. În clădirea aceea modernă și strălucitoare de birouri. Mocheta, muzica bine-cunoscută, biroul de la recepție, toate – exact la fel. Doar că, la birou, în locul roboțelului lustruit, stătea Carl însuși.

Mă obișnuisem să-l văd cu o mână doar, așa că mi-a sărit în ochi faptul că avea două. Capul lui cu cască aproape că zgâria tavanul. Era amenințător, poate pentru că mintea mea se aștepta să apară vreun pericol, poate pentru că tocmai îmi văzusem trupul sfâșiat, poate pentru că robotul acela îmi făcuse lumea bucăți-bucățele și știam că nu mai putea fi refăcută. Sau, probabil, pentru că atâția oameni muriseră pe 13 iulie și nu mă numărasem printre ei.

Poate se petrecea numai și numai fiindcă, de fapt, Carl arăta înspăimântător.

M-am uitat în jos, la mine însămi, temându-mă de arsurile și rănile pe care mă așteptam să le văd, dar… nu! Nu eram decât eu cea obișnuită! Purtam o bluză de mătase și o fustă neagră și strâmtă, de parcă m-aș fi pregătit să mă duc la o slujbă normală, cu program de la 9:00 la 5:00 la vreo companie de PR.

— Carl? l-am întrebat.

— Trupul tău a suferit răni foarte mari, mi-a spus.

Enorma lui armură nici nu s-a clintit, dar vocea venea, în mod clar, dinspre ea. Un glas puternic și clar de tenor… Dac-ar fi trebuit să-i ghicesc sexul, aș fi zis că vorbise un bărbat, dar mă bucur că n-a trebuit s-o fac. Vocea reverbera din pereții duri ai holului.

— Vasăzică, nu sunt… moartă?

Eram surprinsă.

— Nu în acest moment, a încuviințat.

Remarca lui nu prea îmi aducea alinare! Voiam să urmez direcția logică a conversației, să aflu ce se întâmplase și ce avea să se întâmple de-acum, dar vorbeam totuși cu care și-mi imaginasem momentul de atâta vreme, c-am sărit peste și i-am trântit-o:

— De ce-ați venit aici?

— Trei întrebări, mi-a zis.

— Poftim?

— Așa e tradiția în basmele voastre populare, a explicat. În plus, trupul tău n-are să mai funcționeze mult dacă nu se vor face intervenții asupra lui.

Asta mi-a stârnit o întrebare, dar n-am mușcat momeala.

— De ce-ați venit aici? am repetat.

— Ca să vă observăm.

Am așteptat să aud mai multe, fiindcă asta presupusesem și eu și era un pic nesatisfăcător.

— Poți să intri în detalii? Sau asta e altă întrebare? Dar *asta*?

Și atunci, cum mă pricep atât de bine la scenariile referitoare la Primul Contact cu extratereștrii, am conchis cu o șoaptă de frustrare:

— Draci bălțați!

Dacă mini-criza mea de nervi i-o fi stârnit vreo reacție, Carl n-a vădit o.

— Trebuia să vedem cum urma să reacționați atunci când aveați să vă confruntați cu noi, mi-a spus. Nu aveam de unde ști fără contact. Acesta e începutul unui proces.

Apoi, ca să mă scape de spaima că-mi folosisem toate întrebările, m-a informat:

— Mai ai două întrebări.

Voiam foarte tare să întreb care era procesul acela. Mai trecuseră prin asta? Eram periculoși? Eram studiați ca furnicile? Ca gorilele sălbatice? Sau precum ciupercile?

În mintea mea se desfășura însă o dezbatere mult mai presantă. Voiam atât de mult să întreb despre… mine! Să-l întreb de ce fusesem eu selectată și salvată de atâtea ori.

Numai că epifaniile sunt temporare, iar eu învățasem lecția asta de prea multe ori și încă recent! Și, oricât de mult ar fi avut de-a face cu mine toată povestea, ea avea de-a face și cu mult mai mult de-atât.

— Și ne ridicăm la înălțime? l-am întrebat, serioasă și plină de convingere.

— Nu înțeleg, mi-a zis.

— Ați venit să ne observați, să ne testați reacțiile… V-am trecut testele?

— Nu-nțeleg, a zis Carl din nou.

M-am zbătut să reformulez întrebarea.

— Omenirea… Ce crezi despre noi toți? am reluat.

— Superbi, a replicat Carl.

Am zăbovit, prinși în acea clipă multă vreme. Credeam că, poate, avea să-mi dea mai multe detalii, dar n-a făcut-o.

— Bănuiesc că asta-nseamnă totuși, ceva, am murmurat.

M-am gândit că orice întrebări despre originea lui Carl sau despre cum ajunsese aici aveau să fie, mai mult sau mai puțin, inutile fără cunoașterea contextului și, probabil, fără vreun doctorat în fizică. Așa că am cedat și, din nou, pentru ultima oară, m-am pus pe mine în centru.

— M-ați ales pe mine pentru asta? l-am întrebat.

Și atunci se face că mă pomenesc în stația de metrou de pe 23rd Street. Am cartela de transport în mână. Stația e goală, fiindcă e foarte târziu… Știu când se-ntâmplă asta! E noaptea în care l-am cunoscut pe Carl! Mă duc la turnichete și încerc să-mi validez cartela. Se aprinde lumina roșie intermitentă. Dar eu am mai folosit cartela asta de zeci de ori după noaptea aceea, fără ca măcar să mă gândesc la acel moment! Trupul meu din vis se întoarce și pleacă din stație, deși mintea deja începe să se agite. Semaforul arată verdele pentru pietoni, așa că traversez 23rd Street. Dar un taxi mă claxonează strident, de parcă n-ar fi trebuit să fiu pe trecere! Ridic privirea. Taxiul are verde! Eu am verde pentru pietoni, dar semaforul de peste 23rd Street e roșu. N-ar trebui să fie verde pentru pietoni… Dacă semaforul arată roșu…

Și-n clipa aceea mă-ntorc în holul din Vis. Adevărul m-a izbit cu putere. Carlii ori vreo ființă inteligentă care are legătură cu ei mă împiedicaseră să mă urc în metrou! Mă întorseseră din drum și mă trimiseseră înapoi, asigurându-se până și de faptul că n-aveam să trec pe partea greșită a lui 23rd Street!

— De atunci…? l-am întrebat pe robot. Încă de-atunci m-ați ales? Dinainte să realizez primul clip chiar?

— Da, mi-a zis.

A urmat o pauză lungă. Mi-am ridicat privirea și mi-am ațintit-o spre Carl. Mi-am dat seama că plângeam din cauza importanței dezvăluirii. Pe planeta asta trăiesc miliarde și miliarde de oameni! Practic, absolut nimic nu mă făcea să fiu deosebită!

— De ce? am insistat.

— Povestea ta de-abia a început, April May, mi-a răspuns Carl.

Și chiar în clipa aceea Visul a luat sfârșit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Salutare tuturor! Sunt Andy Skampt. M-a rugat April să preiau operațiunea și să termin, pentru că… ei bine, pentru că nu mai e printre noi în acest moment al poveștii. Nu prea mă dau în vânt după asta, dar înțeleg de ce vrea s-o fac, așa că… iată-mă!

Am citit toată cartea și am aprobat-o. Cred că April a făcut o treabă grozavă. Mai cred și că acest tom a ajutat-o și am credința că ne va ajuta și pe noi, toți ceilalți. Deși, sincer să fiu, se pare că ei îi e mai ușor cu astea de-acum…

În orice caz, hai să pornim din momentul în care eu stau pe 23rd Street, ținând un cercel de aur apăsat pe șoldul lui Carl New York, vorbind cu April și dându-mi seama, repede-repede, că nu-s deloc necesar, pentru că vreo 50 de alți oameni au dat deja năvală să-și lipească și ei bijuteriile de robot! Mă dau la o parte, s-o aud pe April un pic mai bine. Mă simt ca și cum aș fi 100% răspunzător pentru tot ce i se întâmplă chiar în clipa aceea. Adică, dacă n-aș fi lăsat-o baltă, n-ar muri de intoxicație cu fum într-un depozit din Hoboken.

E cea mai urâtă senzație pe care-am avut-o vreodată și April îmi spune să mă potolesc. E suficient de emoționant, cât să mă simt 100% stânjenit când vă povestesc și vouă asta.

Așa… Și, în timp ce mă-ndepărtez de Carl și de grupul tot mai mare de oameni din jurul lui, April vorbește și tot vorbește cu mine. Și atunci aud vreo câțiva oameni scoțând tot felul de exclamații. Mă întorc și văd mâna lipsă a lui Carl, mare cât un capac de tomberon, cum vine săltând pe stradă în viteză maximă. Când zic „viteză maximă” asta nu-nseamnă c-aș avea habar cât de rapidă e o mână care se deplasează cu cea mai mare viteză! Doar că mergea repede.

Lumea sare din calea lui Carl, când o vede. Zecile de oameni care-și țineau zorzoanele pe suprafața robotului încep să strige, speriați.

Mâna se strecoară printre cei prezenți, încă deplasându-se cu viteză, și se izbește fără zgomot de încheietura mâinii drepte a lui Carl New York. Toată lumea fie fuge, fie se holbează în gol. Îmi dau seama că nu mai ține nimeni nimic de aur apăsat pe el, așa că dau fuga cu cercelul Mirandei și-l împing cât pot de tare în burta lui Carl.

Înainte să pot remarca dacă m-am lovit de suprafața robotului, brațul lui drept țâșnește în sus și mâna i se strânge în pumn, ca și cum s-ar agăța de-un punct din spațiu aflat deasupra capului său. Și a trecut multă, multă vreme până să priceapă și creierul meu ce s-a-ntâmplat și mi-au fost de ajutor nenumăratele filme care surprindeau momentul lansate ulterior. De îndată ce creierul meu s-a prins care era faza, mi-a fost clar ce se petrecea: Carl s-a agățat de-un punct din univers și se trăgea prin aer. Repede! Suficient, cât să rămână un gol în urma lui, în care și prin care sunt tras pe locul unde stătea Carl cu numai puțină vreme în urmă. Se aude un TROSNET masiv și zbor într-un rând de cabine telefonice cu umărul înainte. Mi s-a spus ulterior că trosnetul pe care l-am auzit a fost un bang sonic. Ceea ce-nseamnă că robotul a plecat cu o viteză mai mare decât aceea a sunetului.

Așadar, de-acum, stau doar, c-o durere de umăr, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Am dat ascultare ultimului indiciu din Vis. Se pare că peste tot în lume oamenii au pus obiecte de aur pe fiecare Carl, în același timp. Iar de-acum toți extratereștrii au dispărut… Iar April e încă blocată în clădire… Așa că-l sun pe Robin.

— Andy…, îmi răspunde el.

E înnebunit de-a dreptul și plânge-n hohote.

— Carl a plecat, îi spun. Poate vine să vă ajute.

Lui îi e greu să spună cele ce urmează:

— Acoperișul… Se prăbușește…

Nu știu ce să zic, așa că mă mulțumesc să murmur:

— Vine Carl, vine-acum… Poate că deja a ajuns!

— Bine, Andy! îmi spune.

Iar eu, unul, știu exact ce-nseamnă vorbele lui: adică îmi fac iluzii și doar Robin știe mai bine ce se petrece cu adevărat, și-anume că April e deja moartă.

Doamne, greu îmi mai e să scriu asta!

•

După ce și-a încheiat April rugămintea, cetățeni din toată lumea au dat năvală la Carlii lor. Carlii din China și Rusia, care erau păziți de soldați, au fost, cu toții, martorii unor mici revolte. N-a fost ucis decât un om, atunci când un soldat din Chengdu a deschis focul înspre mulțimea care tot creștea. Cumva, în loc să se împrăștie, mulțimea l-a înconjurat, iar soldatul a încetat să mai tragă. S-a întâmplat totul în doar câteva minute. Eu susțin în

continuare că așa ceva ar fi fost imposibil de realizat oricând, la o dată ulterioară.

În momentul în care Carl New York a decolat, toți ceilalți Carli din lume au dispărut și ei. Fizicienii s-au dat peste cap să explice cum, de fapt, toți roboții nu erau decât unul singur! O mai făcuseră odată, când cu mâna lui Carl Hollywood. Acum părea că teoria se și confirmase 100%.

Toată lumea a încetat să mai aibă Visul când „a înviat” Carl. Oamenii care-l aveau în acel moment, pur și simplu, nu l-au mai visat. Mulți dintre ei nici măcar nu s-au trezit din somn. Uneori oamenii visează despre Vis, desigur, dar acesta pare să se fi terminat.

•

Și-apoi am așteptat și-am tot așteptat să-i fie găsit ei trupul.

Au trecut săptămâni întregi și n-au descoperit nimic. A venit familia lui April să ne vadă pe toți. Nu știu dacă i-a făcut să se simtă mai bine, dar pe mine, unul, m-a făcut să mă simt mult, mult mai rău. Era deja îngrozitor că mă învinovățeam c-aș fi cauzat moartea celei mai bune prietene ale mele, nu voiam să mă gândesc și cum le distrusesem oamenilor ălora viețile! Comentatorii de la știri (fiindcă, desigur, subiectul a apărut la știrile internaționale!) au zis că un trup nu poate arde complet într-un foc ca ăla din depozit, unde nu se face suficient de cald, ceea ce e foarte bine.

Voiau să vin și eu la știri să vorbesc. Sau Maya, sau Miranda, ori Robin, dar niciunul dintre noi nu dorea s-o facă. În prima săptămână, știriștii au stat de strajă în fața clădirii unde locuiesc, așa că n-am mai ieșit afară. Cobora Jason și lua comenzile mele de la Postmates[96]. Eu doar am stat în camera mea, am citit postările de pe Twitter și am așteptat noutăți.

N-a apărut niciuna, peste tot – doar oameni care discutau chestii pe care deja le știam. În cele din urmă, ne-am primit fiecare scrisoarea de condoleanțe de la președintă și a început să fie, astfel, în regulă să jelim, chiar dacă nu știam ce anume.

Au mai trecut câteva săptămâni și am primit pentru prima oară un telefon de la Robin.

— I-au găsit! mi-a zis după ce ne-am salutat amical.

— N-am văzut nimic online.

— Încă nu s-a anunțat. Am ținut legătura cu poliția din New York și m-au informat că o să-i aresteze azi.

Nu părea bucuros, trist sau triumfător, ci vorbea pe un ton de parcă mi-ar fi spus despre perechea de pantofi noi pe care și-o cumpărase de la

Dillard's.

— Cine sunt?

Cumva, credeam că asta avea să mă ajute să înțeleg.

— Sunt trei. S-au cunoscut într-o cameră de *chat* privată. Unul era programator, celălalt un tântălău, iar cel de-al treilea era deștept, devotat cauzei și voia cu adevărat s-o ucidă pe April sau să câștige el ceva notorietate. Programatorul se tot lăuda cum că el, unul, ar fi fost în stare să modifice codul și să-l facă să exprime orice dac-ar fi fost introdusă ultima cheie. De îndată ce Apărătorii au găsit-o, a devenit „un secret bine-cunoscut" în camerele lor de *chat,* iar șeful operațiunii i-a zis hackerului să treacă la treabă și să facă tot ce se lăudase că putea. El a găsit depozitul și i-a dat adresa. Odată încărcat codul modificat, el și prietenul lui simpatizant al cauzei aveau să aștepte în depozit, și, sincer să fiu, cred c-au fost destul de surprinși când a apărut April. Șeful a pus focul și a fugit. S-a lăudat cu asta într-o conversație pe *chat* și un alt Apărător care participa la discuție a sunat la linia de apeluri a poliției. Atât i-a trebuit FBI-ului să dea de ei! Nu știu dacă-i pot acuza de crimă însă, fiindcă n-a fost găsit încă niciun cadavru.

Cei doi complotiști prinși au primit sentințe maxime pentru răpire, lipsire de libertate, incendiere, uneltire și tentativă de omor și o grămadă de alte acuzații.

Nu și pentru omor, totuși.

Am păstrat tăcerea cât m-a pus, amabil, la curent.

— Mă bucur că i-au prins, i-am declarat.

— Da…, a spus Robin.

— Una dintre ultimele chestii pe care mi le-a zis April a fost că n-o deranja să fiu supărat pe ea, dar nu voia să fiu supărat pe mine însumi, i-am spus.

— Da…, mi-a răspuns.

Peter Petrawicki a scăpat basma curată, pentru că n-avusese nimic de-a face cu răpirea. Numai că atacul asupra lui April și dispariția Carlilor au cam însemnat sfârșitul mișcării Apărătorilor. Au dat imboldul necesar într-un fel în care 13 iulie n-o făcuse. Poate c-o fi fost îndepărtarea lui Carl în calitate de amenințare vizibilă ori sfârșitul Visului, poate c-o fi fost modul murdar și viclean în care uneltiseră s-o ucidă pe April… Ori poate că totul s-a datorat ultimei sale transmisiuni live pe Facebook, care ajunsese la o audiență maximă de peste un miliard de vizualizări simultane!

Oricare dintre acestea o fi fost, până într-o lună de la dispariția lui Carl, Peter Petrawicki se delimita de mișcarea Apărătorilor, declarând că aceasta se transformase în ceva ce el nu mai putea respecta. Viermele tot vierme rămâne! S-a mutat în Caraibe și acum lucrează, din câte se pare, la un soi de companie cu nume dubios din domeniul cripto-monedelor[97].

Cei mai înfricoșători din toată trupa n-au dispărut, bineînțeles. Iar teoriile conspiraționiste abundau. Nimeni nu putea explica prea bine ce se întâmplase cu mințile noastre ca să poată s-apară Visul, iar, dacă oamenii puteau găsi un motiv de spaimă, atunci aveau să se sperie.

În numai o lună, și grupul nostru se spulberase. Nu știu dacă a fost din cauză că nu ne lega nimic sau pentru că ne respingeam unii pe alții din cauza vinei și mâhnirii (sau amândurora), dar, brusc, Miranda s-a întors în Berkeley, Robin, în Los Angeles, iar Maya a pornit într-un soi de pelerinaj, evitând să doarmă în același loc mai mult de câteva zile. Numai eu am mai rămas în New York. Aveam sentimentul tare tâmpit că voiam ca April să mă poată găsi. Voiam să știe unde eram. De asemenea, mai aveam habar și că, totuși, cel mai bun lucru pentru sănătatea mea mintală era să mențin o aparență de stabilitate în viața proprie. Dădea roade bunicele și uite-așa nu aveam să mai fiu nevoit să plâng în fața Mayei sau Mirandei tot timpul, ceea ce făceam cam de fiecare dată când mă vedeam cu ele.

Nu treceau însă multe zile fără ca Robin, Miranda, Maya și cu mine să corespondăm printr-un SMS de grup pe care nu-l lăsam să moară și în care, da, mai era încă și numărul lui April.

> *Mă tot roagă lumea să vorbesc la diverse chestii*! am trimis eu un SMS într-o zi.
>
> *Da' tu vrei*? a răspuns Maya.
>
> *Doamne, Dumnezeule, nu*! *Nu-mi spun niciodată ce-ar trebui să zic. Pur și simplu, nu vreau să știu despre ce-ar trebui să vorbesc.*
>
> *Ai multe de spus, Andy,* mi-a scris Miranda.
>
> *Nu pe mine mă vor, de fapt, doar că n-o pot aduce pe April.*

A durat mult până să răspundă Maya:

Am citit cărțile pe care le-avea April, să știi… Are o biografie a lui Rodin care începe așa: „*Celebritatea, la urma urmei, nu e decât suma tuturor neînțelegerilor acumulate în jurul unui nume nou*”. *Cred că a citit rândul ăsta de o mulțime de ori. Carl a fost mereu o pânză pe care să-și proiecteze oamenii valorile, speranțele și temerile. April are să devină ea însăși așa ceva de-acum.*

Și eu ar trebui ar trebui să fac ceva în privința asta? am replicat eu.

Nu, eu doar cred c-ar trebui să fim conștienți de faptul că, acum, că ea nu mai e printre noi să spună diverse lucruri, lumea are să-i atribuie tot soiul de vorbe. Știu că deja stai cu ochii pe Twitter.

Era adevărat. Din când în când, puneam oamenii la punct pentru c-o citau greșit pe April sau spuneau că ea credea sau ar fi făcut ceva când, de fapt, lucrurile nu stăteau deloc așa. Maya avea dreptate și eu o știam.

Nu s-a terminat, așa-i?

Nu, ăștia o să fim noi în fața lumii pentru totdeauna.

Vasăzică, ar trebui să mă duc să le vorbesc celor de Universitatea din Wisconsin?

Poți să le spui ceva care să-i facă să se simtă mai bine?

Mi-a luat mult timp până să mă hotărăsc să adaug un:

Nu încă.

E-n regulă, a venit răspunsul ei.

Atunci am început să mă gândesc la ce-aș fi spus dac-aș fi zis, totuși, ceva. Nu aveam să mă mai las bombardat cu întrebări la o emisiune de știri de la un post de televiziune prin cablu, dar poate că aș fi izbutit să particip la o discuție publică sau să țin o prelegere scurtă. N-o puteam pune pe canalul nostru de YouTube însă, pentru că mă-ncerca un sentiment straniu

că acela era un spațiu sacru care trebuia înghețat în timp chiar în momentul în care murise April… De îndată ce m-am apucat să mă gândesc la ce să zic, n-a durat mult până să mă apuc să consemnez și în scris totul. Ceea ce am și făcut. Am ținut o mulțime de prelegeri diferite în anul acela, dar mereu am încheiat cu ceea ce am scris în acea noapte:

> În urmă cu un an, am privit cum întreaga lume se îndrăgostea de cea mai bună prietenă a mea. Credeam c-avea să fie distractiv, credeam c-avea să fie ceva copilăresc, dar, apoi, iubirea aceea a sfâșiat-o în bucăți și a făcut-o la loc, doar că altfel. Eu și April, singuri într-o cameră de hotel, puneam la cale transformarea ei dintr-o persoană într-o poveste. Și a dat rezultate! A dat rezultate, pentru că povestea era grozavă și i se potrivea. Nu știam că ea însăși avea să devină povestea… Cel mai insidios lucru la celebritatea lui April n-a fost faptul că alții o dezumanizau, ci că ea însăși s-a dezumanizat pe sine. A ajuns să se perceapă pe sine nu ca pe o persoană, ci ca pe un instrument. Iar, dacă acel instrument nu era folosit, ascuțit, rafinat sau întărit cu fiecare ocazie, atunci ar fi dezamăgit lumea. April era un om, dar noi toți o convinseserăm că era, totodată, și cu mult mai mult, dar și cu mult mai puțin decât atât! Poate că și-o făcuse cu mâna ei, poate că i-o făcuse Carl, poate că eu sau Peter Petrawicki ori emisiunile de știri de la televiziunile prin cablu… Spre final, chiar și eu uitam, în majoritatea zilelor, că April May era o ființă umană. Așa cum mi-a zis odată, era, la fel ca noi toți, fragilă ca aerul.
>
> Nu știu ce s-a întâmplat cu April! Dar știu că era om. Ea nu voia decât să spună o poveste care să-i aducă pe toți oamenii laolaltă. Poate că n-a făcut-o perfect în fiecare zi și poate că a comis multe greșeli, dar nu cred că vreunul dintre noi este fără pată atunci când noi toți, din ce în ce mai des, ne considerăm nu drept membri ai unei culturi, ci arme într-un război.
>
> Mesajul ei îmi e clar… și nu mă va părăsi niciodată. Fiecare suntem indivizi, dar ceea ce suntem împreună este mult mai măreț! Și, dacă nu vom proteja și nu vom prețui asta, atunci ne vom îndrepta, cu toții, spre un loc nespus de urât.

Tot nefericit eram după ce scrisesem cele de mai sus, plângeam și eram dărâmat, dar simțeam că era ceva. Am scris un răspuns către reprezentanții

universității din Wisconsin în care spuneam că mi-ar fi făcut plăcere să țin o prelegere de 30 de minute, iar cei de-acolo au aranjat, cumva, să se potrivească totul cu programul meu. L-am sunat pe Robin să-l întreb dacă nu vrea să-mi fie impresar. A zis: „În regulă".

Sunt tentat să afirm că Robin a fost cel mai afectat dintre noi toți, dar nu vreau să pornesc un concurs cu cine-a fost mai mâhnit dintre noi. El își dăduse demisia de la serviciu și se izolase, așa că m-am bucurat să-i ofer ceva de făcut, să-l aduc înapoi spre o activitate, spre ceva. Se învinovățea mai tare decât noi ceilalți. Desigur, ne învinovățeam cu toții. Dac-am fi fost un pic mai deștepți, un pic mai iuți, un pic mai convingători… Numai că Robin știa că veștile lui – și trădarea lui totodată, oricât de mică ar fi fost ea – o împinseseră pe April spre clădirea aceea.

Nu vreau să spun: „Cel mai rău a fost că nu știam", pentru că ar fi fost, clar, mai rău dacă s-ar fi dezgropat cadavrul ars și dezmembrat al lui April din clădirea respectivă, dar ne-am simțit, cu toții, inutili. Într-un fel, întreaga lume se confrunta cu o ciudată nesiguranță. April era un superstar și acum era fie moartă, fie nu, și nimeni nu știa. Pagina ei de pe Twitter devenise un adevărat monument. Ultimul *tweet* pe care-l dăduse (Veniți să mă vedeți pe Facebook Live. Se întâmplă lucruri importante) devenise cel mai apreciat din istorie. Nu o dată m-am gândit ce teroare ar fi cuprins-o pe April să știe c-avea să aibă un ultim *tweet* de tot rahatul!

Timpul trecea, dar nimeni nu știa cum să meargă mai departe, cum să treacă peste tot… Eu călătoream, elogiind-o iar și iar pe April prin diferite locuri. Era atât de diferit să le vorbești oamenilor față de datul de *tweet*-uri și chiar făcutul de videoclipuri! Și o încăpere de 5 000 de oameni tot un public minuscul era, prin comparație, cu numărul de vizualizări al oricărei chestii pe care-o puneam pe net. Numai că, în acest fel, eram cu toții nevoiți să rămânem în același set de gânduri pentru mai mult de o oră. Legătura care se forma mă făcea să mă simt bine. Și am descoperit că mă pricepeam la ceea ce făceam… Iar părinții lui April au venit și ei la câteva dintre prelegerile mele.

Săptămânile se scurgeau și părea din ce în ce mai puțin probabil c-aveam să aflăm vreodată ce se întâmplase cu April și ce făcuseră Carlii cu noi toți. Mi-aduc aminte de prima zi în care niciunul dintre subiectele importante de știri n-a fost despre April May, Visul ori Carlii sau despre procesul ucigașilor ei. Economia chineză se prăbușea, pentru că oamenii se îndatoraseră să joace la bursă, Apple lansa noul său sistem de VR, avuseseră

loc mai multe spargeri în diverse laboratoare de cercetare într-o perioadă scurtă și în timpul uneia dintre ele scăpase o maimuță care fugise peste tot prin Baltimore… Într-o bună zi, April May avea să fie ceva ce se întâmplase cândva, demult… De asta se temea ea, și când, în cele din urmă, a început să se întâmple, am fost surprins să constat că mă simțeam ușurat.

La două luni după toate aceste întâmplări, stăteam într-o bună zi la birou scriind niște e-mailuri referitoare la gestionarea averii mele ridicol de mari de-acum, când am auzit o bătaie în ușă. Chestie destul de ciudată, dat fiind că în clădire nu putea intra nimeni fără să fie anunțat! Poate că sosise un pachet pentru vreun vecin…

Apoi mi-a bâzâit telefonul mobil. L-am luat în drum spre ușă și am înlemnit când am văzut ce scria pe ecranul de blocare:

April May
Glisați pentru a răspunde.

Habar n-am cât am stat și m-am holbat la el, dar mi-aduc aminte că, în cele din urmă, l-am deschis cu inima cât un purice.

Erau doar două cuvinte:

Cioc! *Cioc*!

virtual-project.eu

{1} La origine, jucării denumite Transformers produse de compania americană Hasbro și de aceea japoneză Takara, transformate apoi în personajele principale ale unor cărți, benzi desenate, desene animate și filme pentru marele ecran. Jucăriile din această serie înfățișează mai mulți roboți extratereștri care se pot transforma în diverse obiecte sau animale, de unde și denumirea lor. (n. tr.).

{2} *Cosplay* (engl.), prescurtare a expresiei *costume play* (engl.), „joc costumat", formă de exprimare (considerată de unii chiar o formă de artă de tip *performance*), în care participanții se îmbracă asemenea unor personaje celebre din benzi desenate, filme etc. (n. red.).

{3} *Bum* (engl.), „șezut, fund" (n. tr.).

{4} Joc de cuvinte intraductibil, de la *spot*(*ting*) (engl.), „a identifica, a repera" și *slain* (engl.), „ucis" (n. red.).

{5} *Hentai* (jp. în original), termen care desemnează un tip de bandă desenată niponă (*manga*, jp.) pornografică. Pentru japonezi, termenul denumește și orice tip de perversiune sexuală. (n. tr.).

{6} Sau *meka* (jp.), termen japonez pentru roboți sau mașinării gigantice controlate de oameni care stau, în general, în interiorul lor. (n. tr.).

{7} Referire ironică la versurile cântecului „Material Girl" al Madonnei: *I am a material girl, living in a material world* („Sunt o fată materialistă, care trăiește într-o lume materialistă"). (n. red.).

{8} Prescurtare a University of California, Berkeley (Universitatea Berkeley din California), universitate publică de cercetare din SUA înființată în 1868, printre ai cărei absolvenți se numără nu mai puțin de 107 laureați ai Premiului Nobel. (n. red.).

{9} *Re,* prescurtarea folosită în mesajele de poștă electronică, provine de la *reply* (engl.) sau *response* (engl.), „răspuns" (n. tr.).

{10} „Nu mă opri acum!" (engl.), piesă a trupei rock britanice Queen, compusă de Freddie Mercury. (n. tr.).

{11} Idee sau tipar comportamental care se răspândește prin imitație în cadrul unui grup social. Aplicat la cazul de față, o idee, de obicei, hazlie, sub forma unei imagini, a unui clip ori text, care se răspândește prin intermediul internetului. (n. tr.).

{12} *Pundits* (engl.) cuvânt împrumutat în limba engleză din sanscritul *pandità,* „învă.at, cărturar, erudit", care a ajuns să îi desemneze, în prezent, pe intelectualii specializați în diseminarea ideilor în mass-media. Specialiști reali sau autodeclarați în diverse domenii, aceștia sunt invitați adesea să își exprime punctele de vederea sau să comenteze diverse situații, concepte etc., de obicei, în diverse emisiuni televizate. Am optat să traducem acest cuvânt fie prin „comentator" (prin analogie cu traducerea portugheză, *comentarista*), fie prin „formator de opinie" (prin analogie cu traducerea italiană, *opinionista*). (n. red.).

{13} *IP* (*Internet Protocol*) *address* (engl.), un număr alocat fiecărui dispozitiv conectat într-o rețea sau la internet care-i permite acestuia să se identifice și să comunice cu alte dispozitive similare. (n. tr.).

{14} Cele patru litere se pronunță în engleză la fel ca enunțul *I am you* („Eu sunt tu"). (n. tr.).

{15} *Cable news* (engl.), „știri transmise prin intermediul televiziunii prin cablu", termen care desemnează posturile de televiziune dedicate transmiterii știrilor din diverse domenii (precum CNN, BBC News, Bloomberg Television etc.), care s-au dezvoltat în anii 1980, odată cu răspândirea așa-numitei televiziuni prin cablu (transmise printr-o rețea fixă de cabluri optice sau coaxiale). (n. red.).

{16} „Bună dimineața, America!" (engl.) este o emisiune matinală difuzată de postul de televiziune ABC și transmisă dintr-un studio din Times Square, din New York. (n.tr.).

[17] Louisa May Ascott (1832-1888), scriitoare americană, cunoscută mai ales pentru romanul *Little Women* (1868, tradus în română cu titlul *Fiicele doctorului March* sau *Micuțele doamne*). (n. tr.).

[18] Denumirea postărilor de pe rețeaua de socializare online Twitter, care se păstrează și în versiunea în limba română a acestuia, deși nu este atestată de dicționare. (n. tr.).

[19] Aluzie la serialul polițist intitulat *Îngerii lui Charlie* (*Charlie's Angels*), care a rulat pe postul de televiziune american ABC între 22 septembrie 1976 și 24 iunie 1981, în care „îngerii" titulari erau trei tinere frumoase care lucrau ca detectivi particulari, sub conducerea unui șef misterios pe nume Charlie. Carlie este un diminutiv englez al numelui Carl. (n. tr.).

[20] Prescurtare pentru „mesaj direct" (*direct message*, engl.), conversație privată între doi utilizatori ai Twitterului sau ai altor rețele de socializare online. (n. tr.).

[21] Aluzie probabilă la piesa din 1983 a cântărețului american Lionel Ritchie „All Night Long". (n. tr.).

[22] *Mimosa* (engl.), cocktail din șampanie și suc de portocale care se bea în pahare înalte de șampanie. Fiind considerată o băutură rafinată, se servește în ocazii speciale, iar unele companii aeriene îl oferă pasagerilor de la clasa întâi. (n. tr.).

[23] Joc de cuvinte intraductibil, care se bazează pe omofonia în limba engleză dintre prenumele personajului (May) și prima silabă a cuvântului *maybe* (engl.), „poate, probabil". Astfel, numele de utilizator April-MaybeNot ar însemna: „April poate că nu". (n. red.).

[24] *Green room* (engl.), încăpere dintr-un teatru unde actorii își puteau petrece timpul înainte de a intra pe scenă. În prezent, desemnează și spațiul unde sunt poftiți să își aștepte intrarea în platou invitații speciali ai unei emisiuni și cei din anturajul acestora (n. red.).

[25] *Before Carl* (engl.), joc de cuvinte intraductibil, care se bazează pe faptul că inițialele celor două cuvinte sunt B.C., la fel ca prescurtarea sintagmei folosite în istoriografie, *Before Christ* (engl.), „înainte de Hristos (î. H.)", al cărei sinonim poate fi și „înaintea erei noastre". (n. tr.).

[26] *After Carl* (engl.), joc de cuvinte intraductibil, care se bazează pe faptul că inițialele celor două cuvinte sunt A.C., asemănătoare cu prescurtarea sintagmei folosite în istoriografie, A.D., *Anno Domini* (lat.), „anul Domnului; după Hristos (d. H.)", al cărei sinonim poate fi și „era noastră (e.n.)". (n. red.).

[27] William Ockham sau din Ockham (ortografiat și Occam) (cca. 1287-cca 1347), filosof și teolog britanic, inventatorul principiului parcimoniei numit și „briciul (lama) lui Occam". (n.tr.).

[28] Aluzie la o scenă din primul film al seriei SF americane *Înapoi în viitor* (1985) regizate de Robert Zemeckis, care semnează și scenariile, în care personajul Emmett Brown („Doc") fură plutoniu de la teroriștii libieni care îl angajaseră să le construiască o bombă. (n.tr.).

[29] Rețea americană de magazine care comercializează o gamă largă de produse, de la alimente la electrocasnice, articole de mobilier și bricolaj etc. (n. tr.).

[30] Un server intermediar între calculatorul care dorește să acceseze internetul și site-urile pe care dorește să le acceseze, care-i permite utilizatorului să-și ascundă adresa IP, putând, de exemplu, să evite astfel restricțiile de funcționare ale IP-ului propriu impuse de proprietarii site-urilor solicitate. (n. tr.).

[31] Pronunția în limba engleză a elementului chimic. (n. tr.).

{32} Imagine animată. (n. tr.).

{33} „Extratereștri” (engl.) (n. tr.).

{34} Prescurtare a expresiei *Oh, my God*! (engl.) „O, Doamne!”, folosită, în mod uzual, pe internet pentru a exprima, de exemplu, surprinderea ori panica. (n. tr.).

{35} O marcă de produse de patiserie care trebuie încălzite în prăjitorul de pâine sau în cuptorul cu microunde înainte de a fi consumate. (n. tr.).

{36} Cynthia Morris Sherman (Cindy Sherman) (n. 1954), fotografă și regizoare americană de film, cunoscută în special pentru portretele și autoportretele sale. (n. tr.).

{37} *Untitled Film Still #56* (engl.) (n. tr.).

{38} *Poetry slam* (engl.), spectacol de poezii cu teme urbane recitate în fața unei audiențe de către autori, în spații publice. Este, mai degrabă, o formă de artă de tip *performance,* menită să facă poezia accesibilă publicului larg. Poetul american Marc Smith (n. 1948) este considerat fondatorul mișcării *poetry slam.* (n. red.).

{39} CVS Health, lanț de drogherii din SUA, care mai comercializează, printre altele, și produse alimentare, felicitări și oferă servicii de tipărire a fotografiilor. (n.tr.).

{40} Pârț de măgar” (engl.) (n.tr.).

{41} Companie de transport similară firmei Uber, a cărei rivală este în Statele Unite. (n. tr.).

{42} Americiul pur are aspectul unui metal alb-argintiu și lucios, dar își pierde repede proprietățile în contact cu aerul. (n. red.).

{43} Cinematograf istoric, inaugurat în 1927, care a găzduit, la un moment dat, și ceremonia de acordare a Premiilor Oscar. (n. tr.).

{44} Zona din Hollywood unde trotuarul e pavat cu dale cu stele de bronz dedicate unor mari actori, muzicieni, regizori, producători și altor personalități. (n. tr.).

{45} În SUA, pot fi vizionate de către copii doar acele producții (filme, clipuri etc.) care nu conțin scene sexuale sau violente sau în care nu este folosit un limbaj obscen, rasist etc. și care sunt considerate potrivite „pentru audiențe generale”, în conformitate cu sistemul de catalogare al Motion Picture Association of America. Prin urmare, exclamația lui April a fost una vulgară. (n. red.).

{46} In-N-Out Burger este denumirea completă a unei rețele de restaurante fast-food de pe Coasta de Vest a SUA. (n. tr.).

{47} Cheeseburger dublu din meniul In-N-Out Burger. (n. tr.).

{48} Simbol (*emoji*, jp.) care indică o ridicare din umeri. (n. tr.).

{49} „Nu este obișnuit…” (engl.), piesă interpretată de cântărețul Tom Jones și lansată în anul 1965. (n. tr.).

{50} Am optat să folosim acest cuvânt încă neatestat de dicționarele românești, pentru că el este utilizat de internauți și desemnează cel mai bine o personalitate media care a devenit celebră grație filmelor personale postate pe YouTube sau pe alte platforme. însuși autorul cărții este unul dintre cei mai cunoscuți *vlogger*-i americani. (n. red.).

{51} *E.T. phone home* (engl.), replică a personajului titular din filmul *E.T., Extraterestrul* (1982) regizat de Steven Spielberg, al cărui scenariu a fost semnat de Melissa Mathison. (n. tr.).

{52} *Trending topic* (engl.), „subiect la modă, care face vâlvă”, reprezintă un cuvânt, o expresie sau un subiect (marcate prin semnul #, denumit *hashtag*) care devin foarte populare într-o anumită perioadă, *tweet*-urile despre acestea fiind retransmise de

foarte mulți utilizatori. (n. red.).

{53} Cartier din Manhattan care-și trage numele de la clădirea Flatiron (denumită, inițial, Fuller), unul dintre cei mai vechi zgârie-nori din New York (a cărui construcție a luat sfârșit în 1902), celebru pentru forma sa de triunghi, datorată amplasării sale la intersecția a două străzi care formează un unghi ascuțit. (n. tr.).

{54} „Iată!" (fr. în original) (n. red.).

{55} „Societatea Omenoasă" (engl.), organizație americană de protecție a animalelor. (n. tr.).

{56} Restaurant american de tip fast-food unde se servesc sandviciuri deținut de compania Inspire Brands. (n. red.).

{57} Categorie de discuții a Reddit, un site de divertisment, știri și discuții care este, totodată, și o rețea socială. Utilizatorii înregistrați pot adăuga conținut pe Reddit (texte sau linkuri). (n. tr.).

{58} *Spawn point* (engl.), expresie care desemnează locul dintr-un joc video pe unde intră (*spawn,* engl.) jucătorii sau în care apar diverse obiecte sau arme. (n. tr.).

{59} Zgârie-nori din Dubai, care deține recordul de cea mai înaltă clădire a lumii în momentul publicării acestei cărți. (n. tr.).

{60} Joc de cuvinte intraductibil, provenit din *proletariat* (engl.), „proletariat, clasă muncitoare" și *to purr* (engl.), „(despre pisici) a toarce". (n.tr.).

{61} *Financialization* (engl.), termen care definește creșterea preponderenței și importanței sectorului financiar al unei țări în raport cu economia acesteia. (n. tr.).

{62} O persoană căreia îi place să posteze comentarii care nu au nicio legătură cu subiectul discutat sau care au doar menirea de a-i supăra pe unii sau pe toți utilizatorii unui forum de discuții, pe aceia care comentează articolele de pe un site de știri, de pe un blog etc. (n. tr.).

{63} *Invaded* (engl.) (n. tr.).

{64} *Hater* (engl.), „ființă care urăște", termen care, în jargonul internauților, desemnează o persoană nesuferită care postează comentarii pline de ură despre persoane, lucruri, filme, cărți etc., doar din plictiseală sau din răutate. (n. tr.).

{65} *School of Visual Arts* (engl.), „Școala de Arte Vizuale", universitate din New York. (n. tr.).

{66} *National Novel Writing Month* (engl.), „luna națională de scris romane", un proiect de scriere creativă care are loc în fiecare an în luna noiembrie și se desfășoară pe internet. Participanții trebuie să scrie un text de 50 000 de cuvinte în luna respectivă, care poate să fie un roman complet ori o parte a unuia pe care să-l continue ulterior. (n. tr.).

{67} Lanț internațional de restaurante unde se pot servi sandviciuri și salate. (n.tr.).

{68} Cafea preparată prin diluarea uneia sau a mai multor doze de espresso cu apă fierbinte. (n. tr.).

{69} *Luck Be a Liar* (engl.) (n. tr.).

{70} Serviciu online care pune la dispoziția utilizatorilor, contra cost, cărți audio și înregistrările sonore ale unor emisiuni. (n. tr.).

{71} *Caddy* (engl.), „flăcăiaș; (tenis) băiat de mingi; (golf) persoana care strânge mingiile și poartă geanta cu crosele unui jucător". (n. red.).

{72} Marcă americană de chipsuri din faină de porumb (*tortilla chips,* engl.) produsă de compania Frito-Lay, deținută de PepsiCo. (n. tr.).

{73} *Likes* (engl.) în original, termenul folosit pe Facebook sau Twitter pentru a arăta aprecierea față de o postare. (n. tr.).

{74} *Prime patriot* (engl.), „patriot de primă calitate”. (n. red.).

{75} Scrise astfel, inițialele numelui personajului se pronunță *pee-pee* (engl.), „pipi”. (n. tr.).

{76} Friedensreich Regentag Dunkelbunt Hundertwasser (1928-2000), artist și arhitect neozeelandez de origine austriacă, pe numele său adevărat Friedrich Stowasser. (n. tr.).

{77} „Măr stricat” (engl.), unul care, conform proverbului, le poate strica și pe celelalte. (n. tr.).

{78} Lanț american de librării. (n.tr.).

{79} *Special Weapons And Tactics Team* (engl.), trupe speciale de intervenție de pe lângă departamentele de poliție americane sau ale FBI. (n. tr.).

{80} Kenneth Lauren Burns (n. 1953), cineast american cunoscut pentru documentarele sale istorice. (n. tr.).

{81} *Circle jerk* (engl.), termen vulgar care poate desemna, în argou, practica sexuală menționată în text, iar, metaforic, acțiunile sau discuțiile în care se angajează membrii unui grup și care nu au decât menirea de a-i face pe participanți să se felicite pe ei înșiși pentru realizările sau opiniile lor. Pentru descrierea aceluiași comportament social desfășurat în mediul online (pe forumuri, pe Twitter sau Facebook etc.) se mai folosește și sintagma *echo chamber* (engl.), „cameră cu ecou”. (n. red.).

{82} Referire la celebrul slogan folosit de activiștii care militează împotriva violurilor în SUA: *No means no* (engl., „«Nu» înseamnă chiar «nu»”). (n. red.).

{83} „... Navă îndreptându-mă spre Marte, / Pe un curs de coliziune. / Sunt un satelit scăpat de sub control. / Sunt o mașină de făcut sex gata de reîncărcare / Ca o bombă atomică gata să... / Oh, oh, oh, oh, oh... să facă explozie...” (engl.). (n. tr.).

{84} Lanț britanic de magazine unde se vând articole de îmbrăcăminte, încălțăminte și accesorii. (n. tr.).

{85} Primul Amendament al Constituției Statelor Unite reglementează libertatea cultului religios și libertatea de exprimare. (n. tr.).

{86} Joc în care jucătorii trebuie să împingă niște greutăți rotunde pe o masă lustruită cât mai departe ca să marcheze puncte. (n.tr.).

{87} Cuvânt folosit pe forumuri pentru a readuce în atenție un subiect de discuție. (n. tr.).

{88} „Am aruncat o dorință în fântână, / Să nu mă-ntrebi, că n-am să-ți spun! / Spre tine-mi îndreptam atenția cât cădea, / Iar acum stai în calea mea”. (n. tr.).

{89} „Înainte să intri în viața mea, / Mi-era atât de dor de tine, mi-era atât de dor de tine, / Mi-era atât de, atât de dor de tine”. (n. tr.).

{90} „Aseară te iubeau, îți deschideau ușile și trăgeau sfori, îngerul meu” (engl.). (n. tr.).

{91} Nume dat statului american New Jersey. (n. tr.).

{92} „Am să rămân cu tine, iubito, o mie de ani, nimic n-o să te deranjeze în acești ani de aur”. (n. tr.).

{93} „Nu plânge, scumpo, nu-mi frânge inima! Te descurci bine, dar trebuie să fii deșteaptă”. (n. tr.).

{94} „Iat-o pe iubita mea, e pierdută, doar atât! Te implor, salvează-i odată sufletelul!” (n. tr.).

{95} „În fiecare oraș al lumii, fiecare dintre noi trebuie atins cu aur. Nu plânge, scumpo, nu-mi frânge inima, am să vin în fugă, dar trebuie să fii deșteaptă!” (n. tr.).

[96] Firmă americană care livrează comenzi de la parteneri, printre care se numără restaurante și diverse magazine. (n. tr.).

[97] Monedă digitală, nebancară, folosită ca mijloc de plată (precum Bitcoin). (n. tr.).

Table of Contents